thriller & mystery

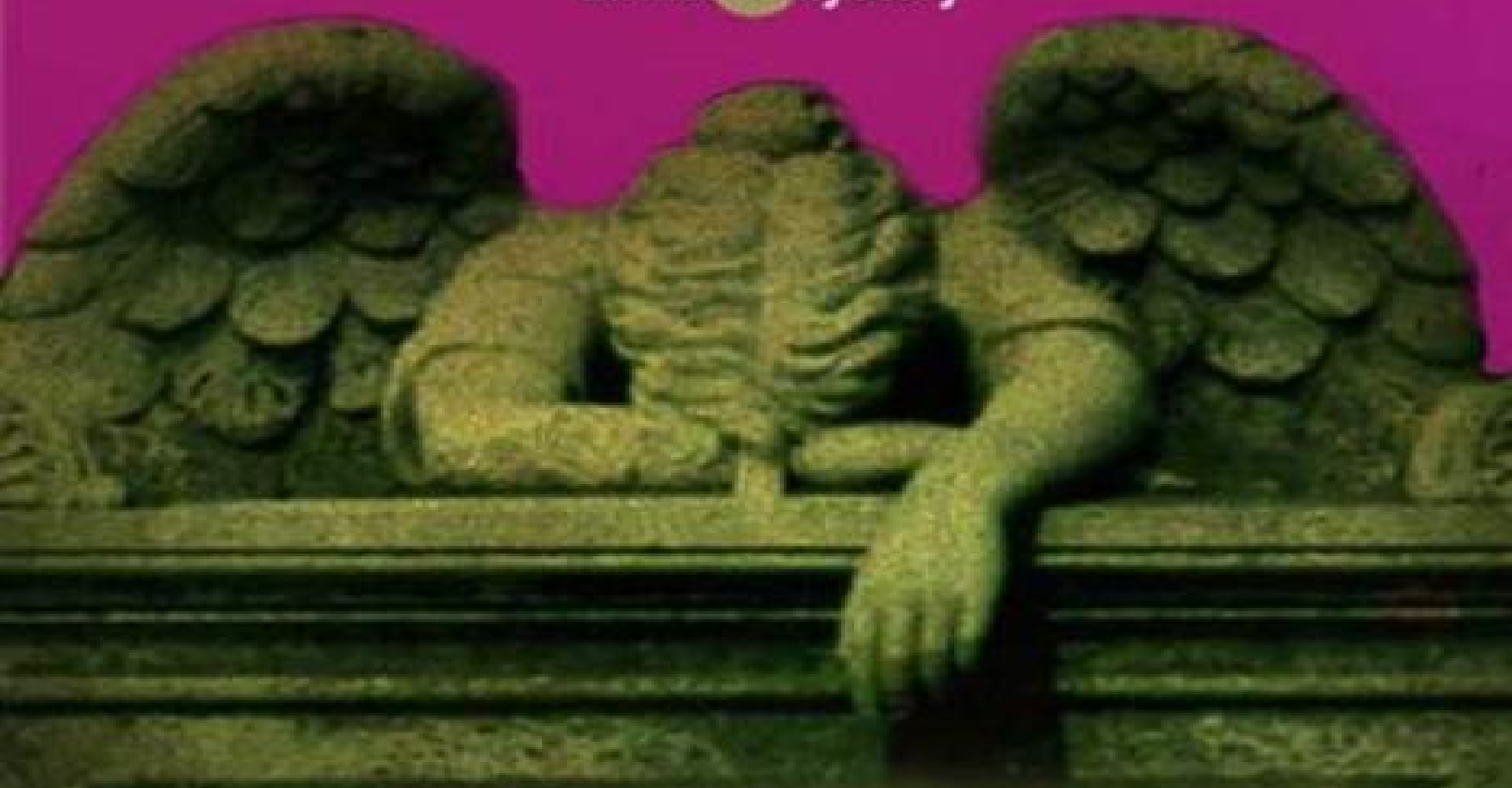

GLENN

COOPER

BIBLIOTECA MORȚILOR

Un pont: va fi marele debut al anului.
BOOKSELLER MAGAZINE

*Doctorul **GLENN COOPER** a studiat arheologia la Harvard şi medicina la Tufts University. În tinereţe a participat la numeroase săpături arheologice, mai ales în Anglia, dar în cele din urmă a ales o carieră în medicină. După ce a lucrat în două mari spitale americane, şi-a deschis propriul cabinet medical, apoi a fost directorul unei importante companii din domeniul biotehnologiei. În această perioadă a început să scrie scenarii şi chiar a reuşit să vândă câteva la Hollywood, ceea ce l-a încurajat să producă un film de lungmetraj, Long Distance (2005), distribuit în peste treizeci de ţări. Primul său roman, Biblioteca morţilor (Library of the Dead), considerat unul dintre cele mai promiţătoare debuturi din 2009, a devenit deja un bestseller internaţional, fiind vândut în douăzeci şi cinci de ţări. Următorul — Book of Souls — va fi publicat în 2010.*

GLENN COOPER
BIBLIOTECA MORŢILOR
Traducere de
DANIEL IONESCU
GLENN COOPER
Library of the Dead
HUMANITAS FICTION
2009

CUPRINS

1

2

3

4

5

6

7

8

9

10

11

12

13

14

15

16

17

18

19

20

21

22

23

24

25

26

Mulţumiri

Acest roman este o operă de ficţiune. Numele, personajele, locurile şi întâmplările sunt roadele imaginaţiei autorului, sunt folosite în mod fictiv şi nu au legătură cu realitatea. Orice asemănare cu evenimente, locuri, instituţii şi persoane în viaţă sau decedate este pur întâmplătoare.

1

21 MAI 2009

NEW YORK

David Swisher scotoci prin lista de e-mailuri din BlackBerry până găsi mesajul de la directorul financiar al unuia dintre clienţii săi. Tipul voia să-şi facă timp să vină personal de la Hartford pentru a discuta despre finanţarea unei datorii. O chestie de rutină, genul de afacere pe care David o păstra pentru drumul spre casă. Tastă la repezeală răspunsul, cu degetele mari, în timp ce limuzina Town Car înainta sacadat pe Park Avenue, în traficul intermitent.

Un clinchet de clopoţel îl anunţă că primise un e-mail. Era de la soţia lui: *Am o surpriză pentru tine.*

Îi răspunse: *Perfect! Abia aştept.*

Dincolo de geamurile maşinii defilau trotuarele înţesate de newyorkezi intoxicaţi de primele semne ale primăverii. Lumina palidă a înserării şi aerul călduţ şi proaspăt îi îndemnau să iuţească pasul, ridicându-le moralul. Bărbaţii, cu sacourile atârnate pe umăr şi cu mânecile cămăşilor suflecate, lăsau briza să le răcorească braţele goale, iar femeile, în fuste scurte şi diafane, îi simţeau mângâierea pe coapse. Temperatura creştea, fără îndoială. Hormonii, până atunci încremeniţi ca nişte vapoare prinse în gheţurile arctice, se dezlănţuiseră, odată cu dezgheţul. În noaptea asta, oraşul va avea parte de acţiune. Într-un apartament dintr-un bloc, cineva pusese la combină un CD cu exuberantul *Ritual al primăverii* de Stravinski, iar notele îşi luau zborul prin ferestrele deschise şi se amestecau în cacofonia oraşului.

Dar David nu observa nimic din toate astea, pentru că era concentrat asupra ecranului LCD care clipea. În clipa asta, şi el trecea neobservat, ascuns în spatele geamului fumuriu: un bancher de treizeci şi şase de ani, cu aer prosper şi păr des, îmbrăcat într-un costum din stofă de lână fină, cumpărat de la Barney’s, cu un rictus lipit pe faţă, la sfârşitul unei zile care nu-i adusese niciun câştig pentru carieră, orgoliu sau avere.

Taxiul se opri în dreptul unei clădiri de la intersecţia Park Avenue cu 81st Street şi, în timp ce străbătea cei cinci metri de la bordură până la uşă, David constată că vremea era plăcută. Sărbători acest eveniment trăgând în piept o porţie zdravănă de aer şi chiar reuşi să-i zâmbească portarului.

— Cum merge, Pete?

— Foarte bine, domnule Swisher. Cum a fost piaţa azi?

— Un afurisit de măcel. Trecu pe lângă portar. Ţine-ţi banii sub saltea.

Mica lor glumă.

Plătise pentru apartamentul acela cu nouă camere de la ultimul etaj, la scurt timp după 11 septembrie 2001, puţin sub 4 750 000. Pieţele erau nervoase, vânzătorii erau nervoşi. Un chilipir, cu toate că era o bijuterie construită înainte de război, cu tavan la patru metri înălţime, o bucătărie imensă şi un şemineu funcţional. Şi încă pe Park Avenue! Lui David îi plăcea să cumpere când piaţa atingea punctul cel mai de jos — orice fel de piaţă. Sigur, era o risipă inutilă de spaţiu pentru un cuplu fără copii, dar era în acelaşi timp un trofeu care smulgea invariabil exclamaţii admirative de la rudele amândurora, ceea ce îl făcea să se simtă al dracului de bine. În plus, acum ar fi luat pe el mai mult de şapte milioane şi jumătate, chiar dacă l-ar fi dat peste noapte, şi asta era, una peste alta, o afacere excelentă, cum îşi repeta adesea.

Cutia de scrisori era goală. Strigă peste umăr:

— Hei, Pete, nevastă-mea a venit?

— Acum vreo zece minute. Asta era surpriza.

Servieta ei se afla pe măsuţa din hol, aruncată peste un maldăr de corespondenţă. David închise uşa încetişor şi încercă să meargă pe vârfuri. Voia să se strecoare în spatele ei, să-i cuprindă sânii cu mâinile şi să se lipească tandru de ea. Mica lui distracţie. Marmura importată din Italia îi spulberă planul: până şi mocasinii lui uşori făceau zgomot şi stârneau ecouri.

— David, tu eşti?

— Da. Te-ai întors mai devreme. Ce s-a întâmplat?

— Depoziţia mea a fost amânată, îi răspunse ea din bucătărie.

Câinele îi auzi glasul, ieşi dintr-un dormitor pentru oaspeţi din celălalt capăt al apartamentului şi alergă spre el. Lăbuţele lui alunecau pe marmura lucioasă, aşa că pudelul se izbi de un perete, ca un jucător de hochei de mantinelă.

— Bloomberg! strigă David. Ce face băiatu' meu? Îşi aruncă servieta şi luă în braţe ghemotocul alb, care începu să-i lingă viguros faţa, mişcându-şi limba roz ca un piston, în timp ce dădea furios din codiţa boantă. Să nu faci pipi pe cravata lu' tăticu'! Aşa, bravo, fii cuminte! Scumpo, Bloomie a fost scos la plimbare?

— Pete mi-a spus că Ricardo a ieşit cu el la patru. David puse jos căţelul şi se duse să ia corespondenţa, pe care o sortă, cu obişnuita-i eficienţă, în mai multe teancuri. Facturi. Extrase de cont. Prostii. Chestii personale. Cataloagele lui. Cataloagele ei. Reviste. Ilustrată?

O carte poştală simplă, albă, cu numele şi adresa lui printate cu negru. O întoarse pe partea cealaltă.

Văzu o dată: 22 mai 2009. Lângă ea, o imagine care îi trezi instantaneu o senzaţie neplăcută: conturul inconfundabil al unui sicriu, desenat de mână, cu cerneală neagră.

— Helen! Ai văzut asta?

Soţia lui veni în hol, ţăcănind cu tocurile-cui pe plăcile de marmură. Era îmbrăcată într-un costum Armani de un turcoaz-palid, care-i venea ca turnat, purta un şirag dublu de perle de cultură peste decolteul discret şi cercei asortaţi, care se jucau de-a v-aţi ascunselea în părul ei coafat la salon. O femeie atrăgătoare, toată lumea era de acord în această privinţă.

— Ce să văd? întrebă ea.

— Asta.

Ea aruncă o privire spre cartonaşul alb.

— Cine-a trimis-o?

— La expeditor nu apare nimic.

— A fost pusă la poştă în Las Vegas. Pe cine cunoşti în Vegas?

— Dumnezeule, habar n-am! Am avut afaceri acolo, dar nu-mi vine nimeni în minte.

— Poate că e o reclamă la ceva, un soi de *teaser,* sugeră ea, dându-i înapoi cartea poştală. Probabil că mâine o să primeşti încă una şi totul se va clarifica.

David se lăsă convins. Nevastă-sa era inteligentă, de obicei descurca orice problemă. Şi totuşi…

— E de prost gust. Un afurisit de sicriu, ce naiba!

— N-are rost să-ţi faci sânge rău. Suntem amândoi acasă, la o oră foarte decentă. Nu ţi se pare că e minunat? Vrei să mergem la Tutti’s?

David puse cartonaşul în vârful teancului pregătit pentru coşul de gunoi şi o mângâie pe fund.

— Înainte sau după ce ne facem de cap? întrebă el, sperând că răspunsul va fi „după”.

Cartea poştală l-a sâcâit pe David toată seara, cu întreruperi, deşi n-a mai deschis subiectul. S-a gândit la ea în timp ce aşteptau desertul, s-a gândit la ea după ce s-au întors acasă şi au făcut dragoste, s-a gândit la ea în clipa când ejacula, s-a gândit la ea când l-a scos pe Bloomie să facă pipi la colţul blocului, înainte să meargă amândoi la culcare. Şi tot către ea i s-a îndreptat ultimul gând, chiar înainte să adoarmă, în vreme ce Helen citea lângă el, iar

lampa de lectură fixată pe cartea ei lumina slab colţurile dormitorului. Sicriele îl scoteau din minţi. Când avea nouă ani, Barry, fratele său cu patru ani mai mic, murise din cauza tumorii Wilms. Imaginea sicriului din mahon lăcuit depus pe un piedestal în capela mortuară îl bântuia şi azi. Indiferent cine îi trimisese cartea aia poştală, era un idiot, punct.

Opri alarma deşteptătorului cu cincisprezece minute înainte de ora la care o programase, adică şase dimineaţa.

Pudelul sări din pat şi-şi făcu nelipsitul număr de la începutul zilei, alergând ca un nebun, în cerc.

— Bine, bine, şopti David. Vin imediat.

Helen încă dormea. Bancherii se duc la birou cu ceasuri bune înaintea avocaţilor, aşa că plimbarea de dimineaţă îi revenea lui.

Câteva minute mai târziu, David îl salută pe portarul de noapte, în timp ce Bloomberg trăgea de lesă, nerăbdător să iasă în aerul rece al dimineţii. Îşi închise până sus fermoarul treningului, înainte să pornească pe ruta lor obişnuită: până pe 82nd Street, unde căţelul făcea invariabil treaba mare, apoi spre est, către Lex, cu o scurtă oprire ultramatinală la Starbucks, pe urmă pe 81st Street şi înapoi acasă. Park Avenue se golea rareori, iar în dimineaţa asta treceau destul de multe taxiuri şi dube de marfă.

Rotiţele minţii lui nu se opreau niciodată. Cuvântul „relaxare” i se părea ridicol. Analiza mereu o problemă sau alta, dar acum, când aproape ajunsese pe 82nd Street, încă nu se fixase asupra unui subiect precis, ci trecea prin lista încă dezordonată de probleme pe care trebuia să le rezolve. Din fericire, între timp uitase de cartea poştală. În vreme ce cotea pe strada întunecoasă, mărginită de copaci, instinctul său ascuţit de supravieţuire urbană aproape că-l convinse să-şi schimbe ruta — se gândi o clipă să meargă înainte, până pe 83rd Street —, dar spiritul macho de jucător la Bursă îi înăbuşi teama.

Traversă totuşi strada, ca să-l supravegheze pe puştiul oacheş care mergea fără grabă cam la o treime de cvartal în urma lui. Dacă traversa şi el, era limpede c-o păţise şi avea de gând să-l ia pe Bloomie în braţe şi să fugă. Swisher făcuse atletism în liceu. Nu-şi pierduse viteza, fiindcă juca regulat baschet în cartier. Da, era iute. Şireturile pantofilor sport Nike erau legate perfect. Ce dracu’, chiar şi în cel mai pesimist scenariu, tot s-ar fi descurcat.

Puştiul se îndrepta spre el pe partea cealaltă a străzii, un băiat înalt şi ciolănos, cu gluga treningului trasă pe ochi. David nu-i vedea faţa. Spera că

va apărea vreo maşină sau vreun trecător, dar strada era pustie — doar ei doi şi câinele — şi atât de tăcută, încât auzea adidaşii băiatului scârţâind pe asfalt. Ferestrele erau întunecate, toţi dormeau. Singura clădire cu portar se afla tocmai lângă Lexington. Inima îi bubuia când ajunseră unul în dreptul celuilalt. Nu trebuia să-l privească în ochi. În niciun caz să nu-l privească în ochi. Continuă să meargă. Puştiul nu se opri, iar distanţa dintre ei crescu treptat.

Îşi îngădui să arunce o privire peste umăr şi răsuflă uşurat când îl văzu pe celălalt cotind pe Park Avenue şi dispărând după colţ. Sunt un pămpălău afurisit, îşi spuse el. Şi paranoic, pe deasupra.

La jumătatea cvartalului, Bloomie adulmecă locul lui favorit şi se pregăti să-şi vadă de-ale lui. David n-a înţeles niciodată de ce nu l-a auzit pe puşti decât atunci când aproape ajunsese lângă el. Poate era distrat — se gândea la prima lui întâlnire din ziua aceea, cu un mahăr al pieţelor de capital, poate îl privea pe Bloomie sau îşi amintise cum îşi aruncase Helen sutienul noaptea trecută. Sau, cine ştie, poate băiatul era pur şi simplu un maestru al apropierii pe nesimţite. Oricum, nu mai avea nicio importanţă.

Primi o lovitură de pumn în tâmplă şi căzu greoi în genunchi, deocamdată mai degrabă uimit decât speriat de atacul brusc. Şocul îl ameţise. Se uită la Bloomie, care terminase. Auzi ceva despre bani şi simţi o mână scotocindu-i prin buzunare. Văzu lama unui cuţit chiar în dreptul ochilor. Simţi cum îi era smuls ceasul, apoi verigheta. Îşi aminti de cartea poştală, blestemata aia de carte poştală, şi se pomeni întrebând: „Tu mi-ai trimis-o?” I se păru că aude răspunsul: „Da, eu ţi-am trimis-o, fraiere”.

2

CU UN AN ÎNAINTE

CAMBRIDGE, MASSACHUSETTS

Will Piper venise mai devreme, ca să bea ceva la repezeală, înainte de sosirea celorlalţi. Restaurantul aglomerat, aflat undeva lângă Harvard Square, se numea OM şi Will ridică din umeri când văzu interiorul în stil extrem-oriental, foarte la modă. Nu era genul lui de local, dar avea un bar la intrare, iar barmanul avea cuburi de gheaţă şi scotch, aşadar îi satisfăcea cerinţele minime. Se uită într-o doară la decoraţiunile sculptate grosolan în piatră, plasate în spatele tejghelei luminate cu neoane albastre, şi la monitoarele plate, care afişau lucrări de artă video, şi se întrebă: Ce naiba caut aici?

Cu numai o lună în urmă, probabilitatea ca Will să participe la reuniunea de douăzeci şi cinci de ani de la terminarea facultăţii părea nulă, şi totuşi uite-l aici, înapoi la Harvard, împreună cu alte sute de bărbaţi de patruzeci şi şapte — patruzeci şi opt de ani, toţi întrebându-se unde le zburaseră anii tinereţii. Jim Zeckendorf, ca un bun avocat ce era, dusese o neobosită muncă de convingere şi-i hărţuise pe Will şi pe alţii cu e-mailuri, până când cedaseră cu toţii. Nu se abonase chiar la toată distracţia. Nimeni nu-l putea convinge să mărşăluiască împreună cu promoţia 1983 până la Teatrul Tercentenary. Consimţise totuşi să vină cu maşina de la New York, să ia masa cu colegii lui de cameră, să rămână peste noapte la Jim şi să plece acasă a doua zi dimineaţa. Dar afurisit să fie dacă avea de gând să piardă mai mult de două zile din concediu de dragul fantomelor trecutului.

Dădu pe gât scotch-ul înainte ca barmanul să toarne pentru următorul client. Zornăi gheaţa din pahar pentru a-i atrage atenţia, dar atrase în schimb privirea unei femei. Stătea în spatele lui, fluturând o bancnotă de douăzeci de dolari — o brunetă splendidă, de vreo treizeci de ani. Îi simţi parfumul exotic înainte ca ea să se aplece peste umărul lui şi să întrebe:

— Poţi să-i ceri şi un Chardonnay?

Will se întoarse pe jumătate şi se trezi faţă în faţă cu o pereche de sâni, strânşi într-un pulover de caşmir, şi cu o bancnotă de douăzeci ţinută între două degete fine. Se adresă sânilor:

— Îţi ofer eu unul.

Îşi răsuci puţin gâtul şi văzu o faţă drăguţă, ochi fardaţi cu mov şi buze roşii strălucitoare, exact cum îi plăceau lui. În aceeaşi clipă înregistră nişte vibraţii foarte încurajatoare.

Femeia îşi retrase mâna în care ţinea banii şi se strecură în spaţiul îngust pe care el îl lărgise, trăgându-se zece centimetri într-o parte.

După câteva minute, Will simţi o bătaie pe umăr şi auzi:

— Ţi-am spus eu că-l găsim la bar!

Zeckendorf arbora un rânjet uriaş pe faţa lipsită de riduri, aproape feminină. Mai avea destul păr cât să-şi facă o coafură afro-evreiască, dacă avea chef, şi Will îşi aminti deodată de prima lui zi la Harvard, în 1979: o namilă blondă din Florida sărind de colo-colo pe gazon, ca o chiftea într-o tigaie, şi făcând cunoştinţă cu un puşti slăbănog, cu o claie de păr, care afişa siguranţa de sine a aristocraţiei locale şi purta un sacou purpuriu. Lângă el stătea nevastă-sa, sau cel puţin aşa îşi închipuia Will, că matroana

înfloritoare, cu şolduri late, era mireasa ca o trestie pe care o văzuse la cununia lor, în 1988.

În siajul Zeckendorfilor navigau Alex Dinnerstein şi prietena lui. Alex era mărunţel, vânos şi perfect bronzat, ceea ce îi dădea un aer tineresc. Îşi sublinia forma fizică excelentă cu un costum scump, adus din Europa, şi o batistă elegantă, plasată în buzunarul de la piept, la fel de albă şi de imaculată ca dantura lui. Părul lui drept, dat cu gel din belşug, era la fel de negru ca în primul an de facultate şi Will îl coborî brusc de pe soclu: se vopsea. Fiecare cu slăbiciunile lui. Doctorul Dinnerstein trebuia să rămână pururi tânăr pentru dulceaţa agăţată de braţul lui, o frumuseţe de model cu picioare lungi şi trăsături interesante, cu cel puţin douăzeci de ani mai tânără decât el. Will se concentră asupra ei cu precizia unui dispozitiv de ochire cu laser şi, în timpul schimbului rapid de saluturi, uită complet de noua lui cunoştinţă, care sorbea timid din paharul cu vin. Zeckendorf observase stânjeneala doamnei.

— Will, n-ai de gând să ne prezinţi? Acesta zâmbi jenat şi mormăi:

— N-am ajuns aşa departe.

Replica lui îi smulse lui Alex un fornăit complice. Femeia interveni:

— Mă cheamă Gillian. Sper să vă distraţi la reuniune. Se îndepărtă, dar numai după ce Will îi strecurase discret în mână o carte de vizită. Femeia o citi şi nu reuşi să-şi ascundă surprinderea: *Agent special Will Piper, FBI.* După plecarea ei, Alex îl bătu ostentativ pe umăr şi îi spuse pe un ton teatral:

— Probabil că n-a mai cunoscut până azi un tip de la Harvard care să poarte armă, nu, Buddy? Ai o Beretta în buzunar sau pur şi simplu eşti bucuros că mă vezi?

— Du-te dracului, Alex! Şi eu mă bucur că ne-am întâlnit. Zeckendorf îi împingea de la spate pe scară, către restaurant, dar îşi dădu seama că formaţia nu era completă.

— L-a văzut careva pe Shackleton? întrebă el.

— Eşti sigur că mai trăieşte? glumi Alex.

— Am dovezi indirecte, răspunse Zeckendorf. E-mailuri.

— N-o să vină. Omul ne urăşte, spuse Alex.

— Te ura pe tine, preciză Will. Tu eşti nenorocitul care l-a lipit cu scotch de pat. Cu mine şi cu Zeck n-avea nicio treabă.

— Eraţi şi voi acolo, dacă-mi amintesc bine, replică Alex. Restaurantul, care vibra de conversaţii însufleţite, era un spaţiu luminat discret şi decorat

ca o sală de muzeu, cu statui nepaleze şi un Buddha într-o firidă. Masa lor, lângă o fereastră ce dădea spre Winthrop Street, era rezervată, dar nu goală. La un capăt stătea un bărbat care frământa nervos în mâini un şervet.

— Hei, uite cine-i aici! strigă Zeckendorf.

Mark Shackleton se uita la ei ca şi cum aşteptase îngrozit acel moment. Ochii lui mici şi apropiaţi, ascunşi pe jumătate sub cozorocul unei şepci Laker's, se mişcau înnebuniţi de la unul la altul. Will îl recunoscu instantaneu, cu toate că trecuseră douăzeci şi opt de ani şi pierduse orice legătură cu el din clipa când terminaseră primul an de facultate. Aceeaşi faţă complet lipsită de rotunjimi, acelaşi craniu descărnat, cu ochii adânciţi în orbite, aceleaşi buze permanent încordate, acelaşi nas ascuţit şi acelaşi început de chelie, care nu mai putea fi numit calviţie prematură. Mark nu arătase niciodată ca un adolescent, nici măcar la optsprezece ani. Pur şi simplu alunecase firesc către vârsta de mijloc.

Cei patru foşti colegi de cameră alcătuiau un grup ciudat: Will, băiatul jovial din Florida; Jim, puştiul volubil de la şcoala pregătitoare din Brookline; Alex, obsedatul sexual din Wisconsin, care se pregătea să fie doctor; şi Mark, singuraticul geniu al computerelor din Lexington. Graţie părinţilor bogaţi ai lui Zeckendorf, fuseseră înghesuiţi toţi patru într-un apartament din partea de nord a campusului împădurit de la Harvard — două dormitoare minuscule, dotate cu paturi suprapuse şi o sufragerie mobilată aproape decent. Will ajunsese acolo ultimul, în septembrie, fiindcă fusese în cantonament cu echipa de fotbal pentru antrenamentele premergătoare începutului de sezon. Între timp, Alex şi Jim făcuseră deja pereche şi, când el îşi aruncase sacul în cameră, cei doi rânjiseră şi-i arătaseră uşa celuilalt dormitor, în care îl găsise pe Mark stând ţeapăn pe patul de jos, revendicându-l astfel, prea speriat ca să facă vreo mişcare.

— Salut, ce mai faci? l-a întrebat Will pe puşti, arborând un ditamai zâmbetul sudist. Cam cât cântăreşti, Mark?

— Şaizeci şi cinci de kile, i-a răspuns Mark bănuitor, încercând în acelaşi timp să susţină privirea băiatului cu două capete mai înalt decât el.

— Păi, vezi tu, eu am o sută în chiloţi. Eşti sigur că vrei să stai pe dărăpănătura asta de pat cu fundul meu enorm la câteva palme deasupra capului?

Mark oftase cu obidă şi, fără un cuvânt, îi cedase locul, iar astfel fusese stabilită, odată pentru totdeauna, poziţia fiecăruia în lanţul trofic.

Apoi începu conversaţia haotică a participanţilor la orice reuniune: săpau după amintiri, râdeau de situaţiile jenante, făceau schimb de bârfe şi poveşti. Cele două femei erau doar un pretext pentru expuneri colorate şi amănunţite, practic publicul lor. Zeckendorf şi Alex, care rămăseseră prieteni, îşi asumaseră rolul de maeştri de ceremonii şi schimbau replici ca la ping-pong. Parcă erau un duet de comici care se străduia să smulgă hohote de râs spectatorilor, la un teatru de comedie. Will nu era la fel de prompt ca ei la răspunsuri spirituale, dar toţi îl ascultau fascinaţi când povestea, în felul lui calm şi măsurat, aventuri din anul acela nebunatic. Doar Mark tăcea. Zâmbea politicos când ei râdeau, sorbea din când în când dintr-o bere şi ciugulea din mâncarea orientală. Soţia lui Zeckendorf primise misiunea să facă fotografii şi se achita perfect de ea, învârtindu-se în jurul mesei şi folosind din plin blitul.

Grupurile de colegi de cameră din primul an de facultate sunt ca nişte compuşi chimici instabili. Imediat cum se schimbă condiţiile de mediu, legăturile se rup şi moleculele se împrăştie. În anul doi, Will s-a mutat în Adams House, într-un apartament pe care-l împărţea cu alţi băieţi din echipa de fotbal, Zeckendorf şi Alex au rămas împreună şi s-au dus la Leverett House, iar Mark a închiriat o garsonieră la Currier. Will se mai întâlnea uneori cu Zeckendorf la câte-un curs, dar fiecare trăia în lumea lui. După absolvire, Zeckendorf şi Alex au rămas în Boston şi amândoi îl vizitau pe Will din când în când, de obicei după ce citeau despre el în ziare sau îl vedeau la televizor. Niciunul nu se mai gândise vreodată la Mark. Parcă intrase-n pământ şi, dacă Zeckendorf ar fi fost mai puţin tenace, iar Mark nu şi-ar fi trecut adresa de Gmail în albumul de sfârşit de an, probabil c-ar fi rămas veşnic la timpul trecut.

Alex se apucă să povestească răsunător o escapadă din anul întâi, la care participaseră două gemene de la Lesley College — o noapte în care, chipurile, el alesese ginecologia drept meserie de-o viaţă, dar prietena lui îi dădu cuvântul lui Will. Glumele de beţiv ale lui Alex o scoteau din ce în ce mai tare din sărite şi se tot uita la bărbatul solid, cu păr de culoarea nisipului, care stătea liniştit vizavi de ea şi bea scotch după scotch, aparent fără să se ameţească.

— Şi spune-ne, cum ai ajuns în FBI? întrebă ea, înainte ca Alex să se lanseze în altă poveste despre el însuşi.

— N-am fost destul de bun la fotbal ca să trec la profesionişti.

— Nu, serios, vreau adevărul. Părea sincer interesată.

— Nu ştiu, răspunse Will încet. După absolvire, n-am avut prea multe variante. Amicii mei aici de faţă ştiau bine ce vor: Alex la Medicină, Zeck la Drept, Mark la MIT, nu-i aşa? Mark dădu din cap. Am pierdut câţiva ani acasă, în Florida, m-am jucat de-a profesorul şi antrenorul, până când s-a eliberat un post la departamentul de poliţie al unui comitat.

— Şi taică-tu a fost poliţist, îşi aminti Zeckendorf.

— Şerif, în Panama City.

— Mai trăieşte? întrebă soţia lui Zeckendorf.

— Nu, s-a dus. Will sorbi din scotch. Cred c-aveam treaba asta în sânge, plus că era calea cea mai uşoară, cum s-ar zice, deci am profitat de ocazie. După o vreme, şeful n-a mai suportat să aibă drept adjunct un şmecher de la Harvard şi m-a trimis la Quantico, numai ca să scape dracului de mine. Asta-i tot. Parc-ar fi trecut o clipă şi uite, acum aştept să ies la pensie.

— Când faci douăzeci de ani? întrebă Zeck.

— În doi ani şi ceva.

— Şi ce-ai de gând?

— În afară de pescuit, habar n-am.

Alex era ocupat să destupe încă o sticlă de vin.

— Ai idee cât de celebru e fraieru' ăsta? o întrebă pe amica lui.

Femeia muşcă momeala.

— Nu. Cât de celebru eşti?

— Nu sunt.

— Aiurea! exclamă Alex. Omul nostru e cel mai bun anchetator de crime în serie din istoria FBI-ului!

— Ba nu, nici vorbă, îl contrazise cu modestie Will.

— Câţi ai prins pân-acum? se interesă Zeckendorf.

— Nu ştiu. Câţiva.

— Câţiva? E ca şi cum ai zice că eu am făcut „câteva" controale ginecologice. Toţi spun că eşti un campion. Eşti infailibil!

— Parcă vorbeşti despre Papă.

— Hai, ce naiba, am citit undeva că radiografiezi un om în treizeci de secunde!

— N-am nevoie de atâta timp ca să te citesc pe tine, Buddy. Serios vorbind, n-ar trebui să crezi tot ce scrie-n ziare.

Alex se întoarse către prietena lui.

— Ascultă bine ce-ţi spun: păzeşte-te de tipul ăsta. E un fenomen.

Will era nerăbdător să schimbe subiectul. Cariera lui trecea prin momente mai puţin glorioase şi n-avea niciun chef să trăiască pe seama succeselor din trecut.

— Cred că toţi ne-am descurcat binişor, dacă ţinem cont de începutul cam alunecos. Doamne-ajută, Zeck e ditamai avocatul corporatist, Alex e profesor la Medicină… Dar mai bine să vorbim despre Mark al nostru. Ce-ai făcut în toţi anii de când nu ne-am văzut?

Înainte ca Mark să apuce măcar să-şi umezească buzele, Alex înhăţă ştafeta şi îşi reluă rolul de torţionar.

— Da, ia s-auzim! Probabil că Shackleton a făcut deja miliarde cu Internetul şi are un 737 şi-o echipă de baschet. Ia spune, ai inventat telefonul mobil sau vreo şmecherie asemănătoare? Mi-aduc aminte că mâzgăleai mereu în jurnalul ăla al tău, de obicei cu uşa închisă. Ce făceai acolo, amice? Lăsând la o parte vraful de *Playboy* şi pachetele de Kleenex…

La replica asta, Will şi Zeckendorf nu-şi putură stăpâni o grimasă de dezgust, pentru că puştiul părea să aibă o rezervă inepuizabilă de Kleenex. Dar, în clipa următoare, pe Will l-au asaltat remuşcările, după ce Mark l-a străpuns cu o privire de genul: *Şi tu, Brutus?*

— Securitate IT, zise încet Mark, cu nasul în farfurie. Din păcate, nu sunt miliardar. Îşi ridică privirea şi adăugă, cu oarecare entuziasm: Mai şi scriu câte ceva.

— Lucrezi la o firmă? întrebă Will politicos, încercând să-şi răscumpere păcatele.

— Am lucrat la câteva, dar acum sunt ca tine: angajat al guvernului.

— Zău? Unde?

— În Nevada.

— Şi stai în Vegas, nu-i aşa? se repezi Zeckendorf. Mark dădu din cap, dezamăgit că nimeni nu luase în seamă povestea cu scrisul.

— În ce domeniu? întrebă Will. Fiindcă, în loc de răspuns, se alese cu o privire plată, adăugă: Vreau să zic, unde?

Mark înghiţi în sec şi mărul lui Adam i se mişcă spasmodic.

— Într-un laborator. Mi-e teamă că e secret.

— Shack are un secret! zbieră voios Alex. Mai daţi-i de băut, poate-şi dă drumu’ la gură!

Zeckendorf părea fascinat.

— Hai, Mark, chiar nu poţi să ne spui nimic?

— Îmi pare rău. Alex se aplecă spre el.

— Pun pariu că un anume tip de la FBI ar putea afla cu ce te ocupi.

— Nu prea cred, zise Mark, cu oarecare superioritate. Zeckendorf, care n-avea de gând să renunţe aşa uşor, gândea cu glas tare:

— Nevada, Nevada… Singurul laborator secret de care-am auzit e la mama naibii, în deşert! Cum îi zice? Area 51? Aşteptă câteva clipe să fie contrazis, dar se alese cu o expresie impenetrabilă, de jucător de poker. Spune-mi că nu lucrezi în Area 51!

Mark ezită, apoi se hotărî să facă puţin spectacol în faţa foştilor săi colegi care reuşiseră în viaţă.

— Nu am voie să-ţi spun.

— Oho! interveni frumoasa cu picioare lungi, vizibil impresionată. Nu se studiază acolo farfurii zburătoare şi alte chestii de genul ăsta?

Mark zâmbi mai enigmatic decât Mona Lisa.

— Dacă ţi-ar spune, ar trebui să te ucidă, glumi Will. Mark scutură violent din cap, cu privirea în pământ şi un aer posac. Lui Will i se uscase gâtul, un lucru pe care-l găsi neliniştitor.

— Ba nu. Dacă ţi-aş spune, alţii ar trebui să te ucidă.

3

22 MAI 2009

STATEN ISLAND, NEW YORK

Consuela Lopez era epuizată şi suferea. Stătea la prova feribotului de Staten Island, în locul pe care-l alegea de obicei, lângă ieşire, ca să poată coborî mai repede. Dacă pierdea autobuzul 51, de la ora 10.45, trebuia să-l aştepte o groază pe următorul, în staţia St. George. Motoarele diesel de 9 000 de cai putere îşi trimiteau vibraţiile în trupul ei mărunţel şi o invitau să adoarmă, dar se uita bănuitoare la ceilalţi pasageri şi nu îndrăznea să închidă ochii, de teamă să nu-i dispară poşeta.

Îşi urcă piciorul cu glezna umflată pe bancheta de plastic, având grijă să-şi pună călcâiul pe un ziar. Dacă l-ar fi pus direct pe banchetă, ar fi dovedit lipsă de educaţie şi de respect pentru ceilalţi. Îşi scrântise glezna când se împiedicase de cablul aspiratorului. Făcea curăţenie în nişte birouri din sudul Manhattanului şi tocmai terminase o zi — de fapt, o săptămână — de lucru lungă şi istovitoare. Avusese mare noroc că accidentul se petrecuse într-o vineri, prin urmare avea timp să-şi revină. Nu-şi putea permite să lipsească şi se ruga fierbinte să se pună pe picioare până luni. Dacă nu-i trecea durerea până sâmbătă seara, avea de gând să se ducă duminică

dimineaţa la biserică şi să se roage Fecioarei Maria s-o vindece cât mai repede. Mai voia ceva: să-i arate părintelui Rochas acea carte poştală ciudată pe care-o primise şi să se scuture de teama pe care i-o stârnea.

Consuela era o femeie cu înfăţişare banală şi se descurca greu în engleză, dar era tânără şi avea trăsături plăcute, aşa că nu lăsa niciodată garda jos în faţa bărbaţilor. Câteva locuri mai încolo, stătea cu faţa la ea un tânăr hispanic, îmbrăcat într-un tricou cenuşiu, care-i tot zâmbea. Cu toate că la început fusese stânjenită, ochii lui scăpărători şi dinţii foarte albi o îndemnaseră să-i răspundă cu un surâs mai degrabă politicos. Bărbatului atât îi trebuise. Se prezentase şi, în ultimele zece minute ale traversării, stătuse lângă ea, exprimându-şi compasiunea.

După ce feribotul acostă, Consuela se îndepărtă şchiopătând, nu înainte de a refuza ferm ajutorul lui. Dar acum bărbatul o urma politicos, la câţiva paşi în spate, deşi ea mergea în ritm de melc. Se oferi s-o ducă acasă cu maşina, dar îl refuză din nou — nici pomeneală! Totuşi, din cauză că vaporul întârziase cinci minute şi ea abia mergea, era limpede că va scăpa autobuzul, aşa că reconsideră oferta lui. Părea un om de treabă. Era vesel şi politicos. În cele din urmă, acceptă şi, când el plecă să ia maşina din parcare, se închină Fecioarei, ca s-o ferească de rele.

Când s-au apropiat de ieşirea către Fingerboard Road, unde locuia Consuela, el a devenit grosolan şi ea a început să fie neliniştită. Neliniştea i s-a transformat în spaimă când au trecut în viteză prin dreptul străzii ei şi bărbatul nu i-a luat în seamă protestele. A continuat să meargă pe Bay Street, fără să scoată un cuvânt, apoi a luat o curbă strânsă la stânga, spre Parcul Arthur Von Briesen.

Când au ajuns la capătul străzii întunecate, ea deja plângea, iar el ţipa şi flutura un briceag. A obligat-o să coboare din maşină şi a tras-o după el, ameninţând c-o ucide dacă strigă după ajutor. A dus-o repede — aproape alergând dincolo de tufişuri, lângă mal. Glezna o durea cumplit, dar nu putea nici să geamă, atât era de înspăimântată.

În faţa lor se înălţa silueta masivă şi întunecată a Podului Verrazano-Narrows, care i se păru rău prevestitoare. Nu era niciun suflet în apropiere. Au ajuns într-un mic luminiş, iar el a aruncat-o la pământ şi i-a smuls poşeta. Consuela a început să plângă în hohote şi el i-a spus să-şi ţină gura. A scotocit repede în poşetă şi a pus în buzunar cei câţiva dolari pe care i-a găsit. Apoi a scos şi cartea poştală albă, simplă, pe care apăreau doar un

sicriu desenat de mână şi o dată, 22 mai 2009. Băiatul s-a uitat la ea şi a zâmbit crud.

— *Usted me piensa le envió esto?* întrebă el. Crezi că eu ţi-am trimis-o?

— *No sé,* zise ea cu glas tremurător, clătinând din cap. Nu ştiu.

— *Bien, le estoy enviando esto,* spuse el râzând şi-şi desfăcu centura. Bine, atunci îţi trimit asta.

4

11 IUNIE 2009

NEW YORK CITY

Will se aştepta să n-o găsească acolo, iar bănuiala i-a fost confirmată în clipa când a deschis uşa şi a pus pe podea geanta de voiaj şi servieta.

Apartamentul rămăsese în starea lui pre-Jennifer. Lumânările parfumate. Dispărute. Şervetele de pe masa din sufragerie. Dispărute. Pernele decorative de pe canapea. Dispărute. Hainele ei, pantofii, cosmeticele, periuţa ei de dinţi. Dispărute. Sfârşi turul rapid al apartamentului de două camere şi deschise frigiderul. Până şi porcăriile alea de sticle cu apă vitaminizată dispăruseră.

Terminase un curs de două zile în deplasare, unul de relaţii umane, programat la ultima lui evaluare profesională. Dacă ea s-ar fi întors pe neaşteptate, acum Will ar fi putut să încerce câteva tehnici noi, dar uite că Jennifer… dispăruse.

Îşi slăbi nodul de la cravată, îşi aruncă pantofii cât colo şi deschise dulăpiorul cu băuturi de sub televizor. Scrisoarea ei stătea şi acum sub sticla de Johnnie Walker Black, în acelaşi loc în care o găsise în ziua când ea îşi luase tălpăşiţa. Scrisese pe plic doar „Du-te dracului", cu literele acelea strâmbe, inconfundabile. Îşi turnă o porţie serioasă, îşi puse picioarele pe măsuţă şi, în amintirea zilelor de altădată, reciti scrisoarea în care îi erau dezvăluite defectele pe care oricum şi le cunoştea prea bine. În mijlocul lecturii, un zgomot îi distrase atenţia: lovise cu piciorul fotografia înrămată de pe măsuţă. I-o trimisese Zeckendorf: foştii boboci şi colegi de cameră imortalizaţi la reuniunea din vara trecută. Încă un an — dispărut.

O oră mai târziu, ameţit bine, se pomeni asediat de amintirea reproşului preferat al lui Jennifer: „Eşti defect, eşti imposibil de reparat".

„Imposibil de reparat", repetă el în gând. O idee interesantă. Făcut praf. Irecuperabil. Nicio şansă de reabilitare şi, cu atât mai puţin, de ameliorare.

Deschise televizorul la meciul cu Mets şi adormi pe canapea.

Defect sau nu, a doua zi, fix la opt dimineaţa, stătea la birou şi îşi sorta e-mailurile. Scrise în rafale câteva răspunsuri, apoi îi trimise şefei, lui Sue Sanchez, un mesaj în care îi mulţumea pentru abilitatea ei managerială şi inspiraţia de a-l fi trimis la seminarul încheiat ieri. Capacitatea lui de empatie socială crescuse cu patruzeci şi şapte la sută, estima el, şi se aştepta să obţină rezultate imediate şi cuantificabile. Semnă: „Cu empatie, Will" şi apăsă pe butonul *Send.*

Telefonul sună după treizeci de secunde. Era Sanchez.

— Bine-ai venit acasă, Will, începu ea pe un ton siropos.

— Mă bucur că m-am întors, Susan, răspunse el, cu un accent sudic abia sesizabil, după atâţia ani petrecuţi departe de Florida.

— Vrei să vii la mine, te rog?

— Când ai timp, Susan? întrebă el, foarte serios.

— Acum! zise ea sec şi închise telefonul.

Susan stătea la vechiul lui birou, în fosta lui cameră — din care acum, mulţumită lui Mohammed Atta, se vedea foarte drăguţ Statuia Libertăţii —, dar asta nu-l irita la fel de mult ca buzele ei strânse pungă, pe faţa măslinie. Sanchez era obsedată de gimnastică şi, în timp ce trăgea de fiare, citea cărţi de specialitate şi tratate practice de management. De obicei, o găsea atrăgătoare, însă acum expresia ei acră şi glasul nazal şi plin de importanţă, cu accent latino, îi tăiară tot cheful.

— Ia loc, Will, spuse ea repede. Trebuie să stăm de vorbă.

— Susan, dacă ai de gând să mă toci mărunt, sunt pregătit să îndur totul într-un mod foarte profesionist. Regula numărul şase… Sau era numărul patru? „Când simţi că eşti provocat, nu acţiona pripit. Opreşte-te şi gândeşte-te la consecinţele faptelor tale, apoi caută-ţi cuvintele cu grijă, în spiritul respectului pentru persoana sau persoanele care te-au provocat." Frumos, nu? Mi-au dat şi-o diplomă. Zâmbi şi-şi încrucişă braţele peste începutul de burtă.

— Azi n-am chef de prostiile tale, spuse ea pe un ton obosit. Am o problemă şi trebuie să m-ajuţi s-o rezolv. Sau, pe limba managerilor, e nasol, dar n-ai încotro.

— Să te-ajut? Orice, câtă vreme nu mă pui să mă dezbrac şi nu-mi strici ultimele paişpe luni până la pensie.

Susan oftă, apoi tăcu, dându-i lui Will un motiv să creadă că luase în serios regula numărul şase — sau numărul patru. Ştia foarte bine că ea îl consideră un copil-problemă. Toţi cei din Birou cunoşteau refrenul. Will

Piper. Patruzeci şi opt de ani, cu nouă ani mai mare decât Sanchez. Fostul ei şef, înainte de a fi retrogradat la simplu agent special. Pe vremuri, arătos de-ţi tăia răsuflarea — un metru nouăzeci, ochi de un albastru electric, păr de culoarea nisipului, ciufulit băieţeşte —, asta înainte ca pielea lui, din cauza băuturii şi a lipsei de mişcare, să capete paloarea aluatului dospit. Şi fostă vedetă, înainte să ajungă o pacoste ce stătea mereu cu ochii pe ceas.

Sanchez apucă taurul de coarne:

— John Mueller a suferit acum două zile o congestie cerebrală. Doctorii spun c-o să-şi revină, dar o să primească un concediu medical destul de lung. Absenţa lui, mai ales acum, e o mare problemă. Am discutat despre asta cu Benjamin şi Ronald.

Will era uimit.

— Mueller? E mai tânăr decât tine şi aleargă cât un blestemat de maratonist! Cum naiba a păţit-o?

— Avea o problemă pe care doctorii au ratat-o. Un cheag de sânge din picior a ajuns până la creier. Cel puţin aşa mi s-a spus. Te ia cu frig când te gândeşti.

Will îl detesta pe Mueller. Un tip vânos şi plin de el ca veceul de rahat. Făcea totul după regulament. După ce că nenorocitul era total insuportabil, mai făcea şi glume pe faţă în privinţa retrogradării lui şi se considera la adăpost, pentru că Will ajunsese un paria. Primul gând care i-a trecut prin minte a fost: „Dea Domnul să se bâţâie şi să se bâlbâie ca un retardat tot restul zilelor lui”.

— Doamne, îmi pare rău, spuse Will.

— Trebuie să preiei cazul Doomsday[1].

Reuşi, cu un efort aproape supraomenesc, să nu-i strige în faţă: „Du-te dracului!”

Cinstit ar fi fost să-i dea cazul de la bun început. De fapt, era de-a dreptul strigător la cer că nu i-l oferiseră din clipa când ajunsese pe masă. Şi uite-l acum, unul dintre cei mai mari experţi în crime în serie pe care Biroul îi avusese în ultimii zece ani, trecut cu vederea într-un caz istoric care ţinea chiar de jurisdicţia lui. Asta dovedea, bineînţeles, cât de mult o luase la vale cariera lui. La vremea aceea, lovitura îl duruse ca naiba, dar reuşise să treacă destul de repede peste momentul critic şi era convins că scăpase de partea cea mai grea.

Intrase pe ultima sută de metri. Pensionarea îl atrăgea pas cu pas, ca un miraj unduitor în deşert. O terminase definitiv cu ambiţia şi zelul, cu

intrigile de birou, cu crimele şi moartea. Era obosit, singur şi prizonier într-un oraş care nu-i plăcea. Voia să plece acasă. Cu pensia în buzunar.

Rumegă o vreme vestea proastă. Doomsday devenise repede cazul-vedetă, adică unul care cerea o dăruire pe care el n-o mai avea de ani de zile. Orele suplimentare şi weekendurile lucrate nu mai erau o problemă. Mulţumită lui Jennifer, avea timp berechet. Datele problemei se schimbaseră, fiindcă — aşa cum le spunea celor care catadicseau să-l întrebe — acum puţin îi păsa. Pentru a duce la bun sfârşit o anchetă despre crime în serie, era necesară o ambiţie de fier, iar în el flacăra aceea se micşorase încet-încet şi în cele din urmă se stinsese. Şi norocul conta, însă ştia din proprie experienţă că succesul venea numai dacă munceai pe brânci şi îi pregăteai un mediu propice în care să-şi vadă de capriciile lui.

Pe deasupra, partenerul lui Mueller era o puştoaică ieşită abia de trei ani din Quantico, doldora de devotament, ambiţie şi corectitudine profesională, care-i aducea aminte de un fanatic religios. O văzuse nu o dată străbătând ca un tanc etajul douăzeci şi trei sau mărşăluind pe coridoare, înţepată şi complet lipsită de umor, luându-se atât de mult în serios, încât îi făcea greaţă.

Se aplecă spre Sanchez, aproape cenuşiu la faţă.

— Uite ce-i, Susan… Începu el, apoi ridică vocea. Nu-i o idee bună. Trenul ăsta a trecut. Ar fi trebuit să-mi dai cazul acum o lună, dar ştii ceva? Tot răul spre bine. În clipa asta, n-ar fi OK nici pentru mine, nici pentru Nancy, nici pentru Birou, nici pentru contribuabili şi nici pentru nenorocitele alea de viitoare victime! Ştii asta la fel de bine ca mine!

Susan se ridică şi închise uşa, apoi se aşeză la loc, picior peste picior. Foşnetul ciorapilor ei îi captivă o clipă atenţia şi-l ajută să se liniştească.

— OK, o să încerc să nu mai zbier, zise el, dar lasă-mă să-ţi spun că tu eşti în poziţia cea mai proastă. Stai pe marginea prăpastiei. Ţi-au dat pe mână Departamentul de Jafuri şi Crime Violente, adică ăla care-i pe locul doi în agenda presei din New York. Dacă nenorocitul de Doomsday e prins în tura ta, ai tras lozul câştigător. Eşti femeie, faci parte dintr-o minoritate etnică, în câţiva ani ajungi director-adjunct la Quantico, poate chiar agent-şef la Washington. Pe urmă, drumul spre cer ţi-e larg deschis. Nu-ţi rata şansa dându-mi mie cazul ăsta. E un sfat prietenesc.

Sanchez îl pironi cu o privire care ar fi îngheţat şi apa clocotită.

— Will, îţi mulţumesc sincer pentru morala asta în oglindă, dar nu prea cred c-o să mă bizui în carieră pe sfatul unuia care s-a dat de-a dura pe scări

până la subsol. Crede-mă, nici mie nu-mi place, însă am făcut deja o analiză internă. Benjamin şi Roland refuză să detaşeze vreun om de la Antiterorism şi n-avem pe nimeni la Crimă Organizată care să fi rezolvat un asemenea caz. Nimeni n-are chef să aterizeze aici vreun tip de la Washington sau din altă agenţie. Ne-ar pune pe toţi într-o lumină proastă. Suntem în New York, nu în Cleveland, deci se presupune c-avem de unde alege. Tu ai experienţa necesară. Ai şi un temperament nepotrivit, la care trebuie să mai lucrezi, dar experienţa primează. Doomsday e al tău. O să fie ultimul tău caz important, Will. O să ieşi din scenă în lumina reflectoarelor. Gândeşte-te la asta şi fii mai optimist. Will mai făcu o încercare.

— Dacă-l prindem pe individul ăsta mâine, ceea ce e imposibil, toată povestea o să fie uitată până începe procesul.

— Şi ce dacă? O să te întorci să depui mărturie. Până atunci, diurna o să-ţi crească frumuşel.

— Foarte amuzant. Şi ce facem cu Nancy? Vrei s-o sacrifici ca pe-un miel?

— Nancy e un pistol încărcat. Se descurcă perfect, o să se descurce şi cu tine.

Posomorât, Will renunţă la luptă.

— Bine, şi rahaturile la care lucrez acum?

— Nicio problemă, o să le împart.

Totul se încheiase, punct. Nu lucra într-o organizaţie democratică, iar demisia sau concedierea ieşea din discuţie. Paisprezece luni. Paisprezece luni nenorocite.

Viaţa lui se schimbase în numai câteva ore. Administratorul apăruse cu un cărucior portocaliu, strânsese toate dosarele cazurilor curente şi ieşise cu ele. Le luaseră locul documentele cazului Doomsday, cutii pline cu hârtii pe care Mueller le adunase timp de câteva săptămâni, până când un boţ de celule sangvine îi făcuse terci o bucată din creier. Will se uită la ele ca şi cum erau un morman de dejecţii urât mirositoare şi dădu pe gât altă cană de cafea, înainte să deschidă prima cutie şi să scoată la întâmplare un dosar.

O auzi dregându-şi glasul la intrare, înainte s-o vadă.

— Salut, zise Nancy. Am auzit c-o să lucrăm împreună. Nancy Lipinski era îndesată într-un costum cenuşiu-închis. Părea cu o jumătate de număr prea mic şi era suficient de strâns pe talie, încât să-i evidenţieze burta care trecea — nu mult, totuşi neplăcut — peste cureaua pantalonilor. Era scundă — cel mult un metru şaizeci desculţă —, iar Will trase imediat concluzia că

avea mare nevoie să scape de nişte kilograme. De peste tot, chiar şi de pe faţa prea rotundă, cu trăsături pline. Unde naiba îi erau pomeţii? Nu era deloc genul vânos care iese de obicei pe bandă rulantă de la Quantico. Se întrebă cum Dumnezeu trecuse probele fizice de la Academie. Erau al dracului de exigenţi şi deloc îngăduitori cu femeile. E drept, nu era complet neatrăgătoare. Părul castaniu-roşcat era tuns la nivelul gulerului, machiajul şi rujul se asortau îndeajuns cât să-i pună în valoare nasul fin, buzele frumoase şi ochii căprui strălucitori, iar parfumul ei, dac-ar fi fost folosit de oricare altă femeie, l-ar fi dat gata. De fapt, singurul lucru care-l dezumfla era privirea ei încărcată de regrete. Oare chiar se ataşase de o nulitate ca Mueller?

— Da, ce-o să te faci? zise el retoric.

— Am venit într-un moment nepotrivit?

— Uite ce-i, Nancy, abia am deschis prima cutie. Ce-ar fi să-mi dai câteva ore şi să vorbim mai târziu, poate după-amiază?

— De acord, Will. Am vrut doar să-ţi spun că, deşi îmi pare rău pentru John, o să lucrez în continuare la capacitate maximă în cazul ăsta. N-am mai lucrat împreună, dar am studiat câteva dintre cazurile tale şi ştiu ce contribuţii importante ai adus în domeniu. Eu încerc mereu să mă perfecţionez, aşa că experienţa ta o să fie extrem de importantă pentru…

Will hotărî că era cazul să-i reteze de la rădăcină discursul enervant.

— Îţi place *Seinfeld?* o întrerupse el.

— Serialul?

Will dădu din cap.

— Păi, am auzit de el, spuse ea pe un ton bănuitor.

— Tipii care-au scris scenariul au stabilit nişte reguli de bază pentru personaje, iar aceste reguli îl diferenţiază de toate celelalte sitcomuri. Vrei să ştii care sunt? Pentru că ele ni se vor aplica şi nouă, ţie şi mie.

— Sigur, Will, sări ea, aparent pregătită să înveţe o lecţie nouă.

— Regulile sunt: fără îmbrăţişări, fără lecţii[2]. Ne vedem mai târziu, Nancy, trânti el.

În vreme ce ea stătea acolo, încercând să se hotărască dacă era mai bine să se retragă sau să-i răspundă, amândoi auziră zgomot de paşi grăbiţi — o femeie care încerca să alerge pe tocuri înalte.

— Şase, Sue! zise Will melodramatic. Se pare c-a aflat ceva de care noi habar n-avem.

În Birou, o informaţie nouă conferea deţinătorului ei puteri speciale, iar Sue Sanchez părea să fie în al nouălea cer când afla ceva înaintea tuturor.

— Perfect, sunteţi amândoi aici, zise ea, împingând-o pe Nancy înăuntru. Mai avem una! A şaptea, în Bronx. Nu putea să stea locului, fremăta ca o adolescentă. Duceţi-vă acolo înainte ca Secţia 45 să strice tot!

Will îşi ridică braţele, exasperat.

— Dumnezeule, Susan, nu ştiu nimic nici despre primele şase! Lasă-mă puţin!

Aiurea. Nancy interveni încurajator.

— Hei, ce-ar fi să te prefaci că asta e prima? Nu-i mare lucru! Oricum, o să te pun eu la curent pe drum.

— Cum ţi-am spus, observă Sue, rânjind diabolic. E un pistol încărcat.

Will luă una dintre maşinile de serviciu ale departamentului, un Ford Explorer negru. Ieşi din garajul subteran din Liberty Plaza 26 şi conduse o vreme doar pe străzile cu sens unic, până când ajunse pe FDR Drive, de unde porni spre nord, pe banda de viteză. Maşina era bine întreţinută, motorul torcea lin, traficul nu era îngreunat, iar de obicei lui îi plăceau asemenea evadări din birou. Dac-ar fi fost singur, ar fi deschis radioul la postul WFAN şi şi-ar fi satisfăcut dependenţa de sport, dar nu era. Nancy Lipinski stătea pe locul pasagerului, cu carnetul în mână, ţinându-i un curs rapid în timp ce treceau pe sub Roosevelt Island Tramway, a cărui gondolă plutea deasupra apelor întunecate şi agitate ale lui East River.

Nancy părea la fel de însufleţită ca un pervers la un târg de pornografie. Era primul ei caz de crime în serie — şampania criminaliştilor —, un moment definitoriu într-o carieră aflată încă la vârsta copilăriei. Primise cazul pentru că era protejata lui Sue şi mai lucrase cu Mueller. Li se dusese buhul că se înţeleg perfect, Nancy fiind mereu pregătită să-i gâdile orgoliul cam terfelit. *John, eşti atât de inteligent! John, ai o memorie fotografică! John, aş vrea să pot lua un interogatoriu aşa cum îl iei tu!*

Will făcea eforturi serioase să fie atent. Nu era un capăt de ţară să primeşti cu linguriţa informaţii adunate în trei săptămâni, dar mintea lui hoinărea şi capul îi era încă înceţoşat după lunga întrevedere nocturnă cu Johnnie Walker. Pe de altă parte, ştia că, la momentul potrivit, va intra în ritm cât ai clipi. În ultimii douăzeci de ani, condusese anchetele în opt cazuri importante de crime în serie şi participase la nenumărate altele.

Cel dintâi fusese la Indianapolis, în timpul primei sale misiuni pe teren, când era cam de vârsta lui Nancy. Criminalul era un ţicnit căruia îi plăcea să

ardă pleoapele victimelor cu ţigara şi-i mersese până când un chiştoc îl dăduse de gol. Când a doua lui soţie, Evie, se înscrisese la cursuri postuniversitare la Duke, Will se transferase la Raleigh şi, bineînţeles, alt nenorocit dus cu pluta începuse să omoare femei cu briciul în Asheville şi prin împrejurimi. Pusese mâna şi pe ăsta, după nouă luni de agonie şi alte cinci victime tocate mărunt. Se pomenise că avea o reputaţie, devenise un specialist *de facto.* După al doilea divorţ urât, l-au trimis la centru, la Crime Violente, într-o echipă condusă de Hal Sheridan, omul care învăţase generaţii de agenţi cum să facă profilul unui criminal în serie.

Sheridan era un tip rece ca un sloi de gheaţă, atât de detaşat emoţional şi de necomunicativ, încât pe seama lui circula prin Birou o glumă: dacă în Virginia ar fi izbucnit o epidemie de crime, Hal ar fi trebuit pus în capul listei de suspecţi. Distribuia cazurile naţionale cu mare grijă, încercând să potrivească personalitatea criminalului cu cea a agentului care conducea ancheta. Sheridan îi dăduse lui Will cazuri de o brutalitate extremă, cu victime torturate şi ucigaşi care îşi vărsau furia mai ales pe femei. Ca să vezi.

Litania lui Nancy începu să străpungă ceaţa care-i acoperea gândurile. Faptele, trebuia să recunoască, erau destul de interesante. Le ştia deja, în linii mari, din presă. Parcă nu le ştia toată lumea? Era povestea la ordinea zilei. Evident, presa născocise şi o poreclă pentru criminal: „The Doomsday Killer”. Ziarul *The Post* îşi adjudecase laurii. Rivalul său etern, *Daily News,* rezistase câteva zile, contraatacând cu titlul scris cu litere de-o şchioapă *CĂRŢI POŞTALE DIN IAD,* dar capitulase repede şi începuse să-şi garnisească prima pagină cu *DOOMSDAY.*

Potrivit lui Nancy, pe cărţile poştale nu existau amprente suspecte. Expeditorul folosea fără îndoială mănuşi care nu lăsau fibre, cel mai probabil din cauciuc. Pe câteva dintre cărţile poştale fuseseră găsite amprente care nu erau ale victimelor, iar birourile FBI din zonă încercau să identifice funcţionarii de la oficiile poştale aflate pe traseul Las Vegas-New York. Ilustratele erau dintre cele obişnuite, modelul de opt pe doisprezece care putea fi cumpărat din mii de magazine. Textul era imprimat cu o HP Photosmart cu jet de cerneală, un model folosit în zeci de mii de birouri, iar cartonul era introdus în imprimantă de două ori, o dată pentru fiecare faţă. Caracterul de literă era şi el comun, existent în orice calculator cu Microsoft Word. Conturul sicriului era opera aceleiaşi mâini, probabil desenat cu un marker negru Pentel, cu vârf ultrafin, din care fuseseră vândute vreo opt

milioane de bucăţi. Aceeaşi poveste şi cu timbrul: patruzeci şi unu de cenţi, cu drapelul american — unul dintre cele câteva sute de milioane în circulaţie —, nici urmă de ADN pe partea autocolantă. Cele şase cărţi poştale fuseseră puse la cutie pe 18 mai şi trecuseră prin centrul de triere a corespondenţei din Las Vegas.

— Vasăzică, individul ar fi avut timp berechet s-ajungă cu avionul din Vegas la New York, dar cu maşina sau cu trenul, nu prea, observă Will. O luase prin surprindere pe Nancy, care era aproape convinsă că el n-o asculta. Aţi cerut listele de pasageri ale zborurilor directe sau cu escală, din Vegas către New York, care au aterizat la LaGuardia, Kennedy şi Newark, între 18.00 şi 21.00?

Nancy îşi ridică nasul din carnet.

— I-am spus lui John c-ar trebui să facem asta! Mi-a răspuns că nu merită efortul, pentru că altcineva ar fi putut să le pună la poştă pentru omul nostru.

Will claxonă o Toyota Camry care mergea prea încet pentru gustul lui, apoi o depăşi agresiv prin dreapta, după ce constată că nu se clintea de pe bandă. Nu reuşi să-şi stăpânească sarcasmul:

— Surpriză! Mueller a greşit. Criminalii în serie n-au aproape niciodată complici. Uneori lucrează în perechi, ca trăgătorii din D.C. Sau ca ăia din Phoenix, dar şi astea sunt excepţii. Ajutor logistic pentru crime? Ar fi o premieră! Tipii ăştia sunt lupi singuratici.

Nancy scria de zor.

— Ce faci? întrebă el.

— Îmi notez ce mi-ai spus.

Dumnezeule, nu suntem la şcoală, se gândi Will.

— Dacă tot ai stiloul în mână, notează şi asta, zise el caustic. Când suspectul face o cursă nebunească de la un capăt al ţării la altul, caută amenzi pentru depăşirea vitezei legale pe şoselele principale.

Nancy dădu din cap, apoi întrebă oarecum intimidată:

— Vrei s-auzi şi restul?

— Te-ascult.

În esenţă, totul se reducea la următoarele fapte: victimele, patru bărbaţi şi două femei, aveau vârste cuprinse între optsprezece şi optzeci şi doi de ani. Trei locuiau în Manhattan şi câte una în Brooklyn, Staten Island şi Queens. Cea de azi era prima din Bronx. *Modus operandi:* acelaşi. Victima primeşte o carte poştală, pe spatele căreia e desenat un sicriu, şi e ucisă exact în ziua

respectivă. Două prin înjunghiere, una prin împuşcare, una, chipurile, din cauza unei supradoze de heroină, alta strivită de o maşină care se urcase pe trotuar şi apoi dispăruse, alta aruncată de la etaj.

— Şi care-a fost părerea lui Mueller? se interesă Will.

— Zicea că ucigaşul încearcă să ne deruteze.

— Şi părerea ta?

— Cred că e ciudat. În manuale nu apare aşa ceva.

Will îşi închipui o clipă cum arătau manualele ei de criminalistică: pagini pline de sublinieri cu marker galben şi adnotări scrise cu litere mici, egale.

— Şi tipologia victimelor? întrebă el. Vreo legătură între ele?

După toate aparenţele, victimele nu aveau nicio legătură. Băieţii de la IT din Washington făcuseră o analiză matricială complexă, folosind mai multe baze de date — o versiune ultratehnologică a jocului *Six Degrees of Kevin Bacon*[3] —, dar până acum nu găsiseră niciun numitor comun.

— Agresiuni sexuale?

Nancy îşi răsfoi repede carnetul.

— Doar una, o hispanică de treizeci şi doi de ani, Consuela Pilar Lopez din Staten Island. A fost violată şi înjunghiată.

— După ce terminăm în Bronx, vreau să ne-apucăm de asta.

— De ce?

— Poţi să afli multe despre un criminal din felul cum se poartă cu femeile.

Acum se aflau pe Bruckner Expressway şi se îndreptau spre est, către Bronx.

— Ai idee unde mergem? întrebă el. Nancy căută adresa în carnet.

— Sullivan Place 847.

— Mulţumesc! Habar n-am unde dracu' e, mârâi Will. Am idee cum s-ajung la Stadionul Yankee, punct. Doar atâta ştiu despre blestematul ăsta de Bronx.

— Te rog să nu mai vorbeşti urât, zise ea ferm, ca o profesoară care-şi dojeneşte elevul. Am o hartă. O despături, o studie câteva clipe, apoi se uită în jur. Trebuie să coborâm pe Bruckner Boulevard.

Parcurseră următorul kilometru şi jumătate în tăcere. Will aştepta continuarea expunerii, dar Nancy privea drept înainte, cu faţa împietrită.

În cele din urmă, el îi aruncă o privire şi văzu că buza de jos îi tremura.

— Ce s-a-ntâmplat? Ce dracu', doar nu te-ai supărat pe mine c-am vorbit urât!

Nancy se uită la el îngândurată.

— Eşti altfel decât John Mueller.

— Dumnezeule mare! mormăi el. Atâta ţi-a luat să-ţi dai seama?

Merseră către sud pe East Tremont, apoi trecură de Secţia 45 de pe Barkley Avenue, o clădire urâtă şi îndesată, cu prea puţine locuri de parcare pentru maşinile de patrulare înghesuite bară la bară în jurul ei. Termometrul se apropia de douăzeci şi şapte de grade şi pe stradă mişunau portoricani care cărau sacoşe din plastic, împingeau cărucioare cu sugari sau pur şi simplu hoinăreau cu celularele lipite de urechi, intrau şi ieşeau din băcănii, baruri sau prăvălii ieftine. Femeile erau aproape dezbrăcate. Prea multe tipe solide, în topuri şi şorturi minuscule, umblând de colo până colo în şlapi. Oare chiar îşi închipuie c-arată sexy? se întrebă Will. În comparaţie cu ele, Nancy părea topmodel.

Ea încă mai stătea cu nasul în hartă, pentru că nu voia să se facă de râs.

— De-aici, a treia la stânga.

Sullivan Place nu era strada potrivită pentru o crimă de anvergură. Maşinile de patrulare, cele fără însemne şi duba legistului erau parcate pe două şiruri în faţa clădirii, strangulând traficul. Will opri lângă un poliţist tânăr, care încerca să menţină deschisă singura bandă rămasă liberă, şi-i flutură insigna prin faţa ochilor.

— Nu ştiu unde să vă trimit să parcaţi. N-aţi putea merge ceva mai încolo? Poate mai e vreun loc liber după colţ.

— După colţ? îl maimuţări Will.

— Da, după colţ, adică la dreapta şi iar la dreapta. Will opri motorul, coborî şi-i aruncă cheile. Şoferii din spate începură să claxoneze ca nişte apucaţi. Blocaj total.

— Ce Dumnezeu faci? Nu poţi să laşi maşina aici! Nancy rămăsese în SUV, vizibil stânjenită.

— Hai, mişcă-te! îi strigă Will. Şi notează în carneţelul ăla al tău numărul insignei poliţistului Cuneo, aici de faţă, ca să nu-i vină vreo idee să se poarte urât cu bunurile guvernului.

— Dobitocule, mormăi poliţistul.

Will avea chef de o răfuială, iar puştiul era calul de bătaie perfect.

— Ascultă, zise el, fierbând de furie, dacă-ţi place amărâta asta de slujbă, nu te pune cu mine! Dacă puţin îţi pasă de ea, atunci, hai! Bagă mare! Să te văd!

Doi bărbaţi furioşi, faţă-n faţă, cu venele gata să plesnească.

— Will, hai să mergem, îl rugă Nancy. Aici pierdem timpul.

Poliţistul clătină din cap, se urcă în Explorer, dădu colţul şi parcă în dreptul maşinii unui detectiv. Will, încă răsuflând greoi, se întoarse spre Nancy şi-i făcu discret cu ochiul.

— Puteam să pun pariu c-o să găsească un loc.

Era un bloc în miniatură — trei niveluri, şase apartamente —, cu ziduri din cărămidă de un alb-murdar, înjghebat prin anii ’40. Holul de la intrare era slab luminat şi trist, cu pardoseală gen tablă de şah, din gresie cafenie şi neagră, pereţi zugrăviţi într-un bej posomorât şi becuri fără abajur. Tot spectacolul se desfăşura în şi în jurul apartamentului 1A de la parter, pe stânga. Rudele victimei se adunaseră în fundul holului, lângă gheena de gunoi, mai multe generaţii în suferinţă. O femeie de vârstă mijlocie, care plângea înăbuşit; soţul ei, în haine de lucru, încercând s-o consoleze; o tânără gravidă, îmbrăcată în rochie de duminică, având o expresie de totală uluire; doi bătrâni în cămăşi largi, clătinând din cap şi frecându-şi gânditori bărbiile.

Will se strecură pe uşa întredeschisă, cu Nancy pe urmele lui. Se strâmbă când văzu câţi bucătari stricau ciorba. Pe o suprafaţă de nicio sută de metri pătraţi, mişunau cel puţin zece inşi, care nu făceau altceva decât să mărească exponenţial riscul de poluare la locul faptei. Făcu o recunoaştere rapidă, cu Nancy suflându-i în ceafă şi, uluitor, nimeni nu-i opri şi nici măcar nu-i întrebă ce căutau acolo. Camera din faţă. Mobilă bătrânească şi o grămadă de boarfe. Televizor vechi de douăzeci de ani. Scoase un pix din buzunar şi-l folosi ca să dea la o parte perdelele, apoi se uită afară pe fiecare fereastră — un procedeu pe care-l repetă în fiecare cameră. Bucătăria. Curată lună. Niciun vas murdar în chiuvetă. Baia. La fel de curată, un miros slab de talc. Dormitorul.

Prea înţesat de oameni care pălăvrăgeau ca să vadă mare lucru, cu excepţia picioarelor umflate ale victimei, cu pielea cenuşie şi pătată, lângă patul nefăcut. Unul desculţ, celălalt pe jumătate încălţat cu un papuc.

— Cine-i şeful aici? strigă Will. Tăcere generală, apoi:

— Cine întreabă?

Un detectiv chel, cu burta revărsată şi costumul prea strâmt, se desprinse din grup şi apăru în pragul uşii.

— FBI, zise Will. Agentul special Piper.

Nancy părea jignită că nu fusese prezentată şi ea.

— Detectiv Chapman, Secţia 45.

Detectivul întinse o mână mare şi transpirată, grea ca o lespede. Mirosea a ceapă.

— Chapman, ce-ai zice să golim casa, ca să putem inspecta în linişte scena crimei?

— Băieţii mei aproape au terminat, pe urmă rămâneţi singuri.

— Hai s-o rezolvăm chiar acum, bine? Jumătate din oamenii tăi nu şi-au pus mănuşi. Nimeni n-are apărătoare de plastic. Faceţi o mare mizerie aici, domnule detectiv.

— Nimeni n-a atins nimic, zise Chapman pe un ton defensiv. O văzu pe Nancy, care nota ceva în carnet, şi întrebă neliniştit: Ea cine-i, secretara ta?

— Agent special Lipinski, preciză ea, fluturând graţios carnetul pe sub nasul lui. Detectiv Chapman, vrei să-mi spui, te rog, prenumele dumitale?

Will îşi înăbuşi un zâmbet.

Chapman n-avea chef de o dispută teritorială cu federalii. Degeaba tuna şi fulgera, nu făcea altceva decât să-şi piardă vremea, pentru că oricum avea să sfârşească învins. Viaţa e şi-aşa prea scurtă.

— Bine. Fiţi atenţi! strigă el. A venit FBI-ul şi toată lumea trebuie să plece, aşa că împachetaţi, ca să le dăm voie să-şi facă treaba.

— Să lase şi cartea poştală, zise Will.

Chapman scoase o pungă de plastic din buzunarul de la piept.

— Uite-o.

După ce apartamentul se goli, examinară cadavrul, împreună cu detectivul. Aerul era greu şi în cameră pluteau primele semne ale descompunerii. Pentru o victimă ucisă prin împuşcare, erau surprinzător de puţine urme de sânge, doar câteva cheaguri în părul cărunt şi o dâră pe obrazul stâng, unde hemoragia arterială din ureche formase un afluent care cursese pe gât şi picurase pe covorul de un verde vegetal. Era întinsă pe spate, la vreo treizeci de centimetri de patul cu aşternuturi cu imprimeu floral, îmbrăcată într-o cămaşă de noapte roz, din bumbac, pe care probabil o purtase de o mie de ori. Ochii ei, deja uscaţi ca lemnul, erau larg deschişi şi priveau în gol. Will văzuse nenumărate cadavre, multe dintre ele atât de brutalizate, încât nu mai aveau aproape nimic omenesc. Doamna de faţă arăta destul de bine, o bunicuţă portoricană simpatică, pe care-ţi venea s-o scuturi de umăr ca s-o trezeşti. Se uită la Nancy, ca să-i evalueze reacţia în faţa morţii.

Ea nota ceva în carneţel.

— Bun, noi presupunem că… începu Chapman. Will ridică mâna şi poliţistul amuţi.

— Agent Lipinski, vrei te rog să ne spui ce s-a întâmplat aici?

Nancy se îmbujoră, iar astfel obrajii ei păreau şi mai plini. Roşeaţa îi coborî pe gât şi dispăru sub gulerul cămăşii albe. Înghiţi în sec şi-şi umezi buzele cu limba. Începu să vorbească rar, apoi din ce în ce mai repede, pe măsură ce-şi ordona ideile.

— Cred că ucigaşul a mai fost aici, nu neapărat în apartament, ci în preajma clădirii. Grilajul de la o fereastră a bucătăriei a fost slăbit, apoi forţat. Trebuie s-o examinez îndeaproape, dar pun pariu că lemnul e putred. Totuşi, chiar dacă s-ar fi ascuns pe aleea din spate, nu cred c-ar fi riscat să facă treaba într-o singură noapte, dacă voia să fie sigur că respectă data de pe cartea poştală. S-a întors azi-noapte, s-a dus pe alee şi a smuls grătarul. Apoi a tăiat geamul cu un diamant şi a deschis zăvorul. Avea pe tălpi praf de pe alee şi a lăsat urme în bucătărie şi pe coridor, plus acolo şi acolo.

Le arătă două locuri pe covorul din dormitor. Pe unul dintre ele stătea chiar Chapman, care făcu repede un pas într-o parte, ca şi cum ar fi călcat pe deşeuri radioactive.

— Probabil că victima a auzit un zgomot, pentru că s-a ridicat şi a încercat să-şi pună papucii. Înainte ca ea să apuce să se încalţe, criminalul a intrat în cameră şi a împuşcat-o de aproape, în urechea stângă. Se pare c-a fost o armă de calibru mic, poate un 22. Nu se vede nicio plagă de ieşire, glonţul a rămas în craniu. Nu cred c-a fost agresată sexual, deşi nu putem fi siguri până nu verificăm. Trebuie să verificăm, de asemenea, dacă a furat ceva. Se pare că n-a scotocit prin apartament, pe de altă parte, n-am văzut nicăieri vreun portofel sau bani. Aproape sigur a ieşit tot pe unde-a intrat. Se opri şi se încruntă. Asta e. Asta cred eu că s-a întâmplat.

Will se încruntă şi el, o lăsă câteva clipe să fiarbă în suc propriu, apoi zise:

— Da, şi eu.

Nancy se uită la el de parcă tocmai aflase că a câştigat un concurs de frumuseţe, apoi se apucă să-şi studieze pantofii cu talpă de crep.

— Eşti de acord cu partenerul meu, detectiv Chapman? adăugă el.

Chapman ridică din umeri.

— Se prea poate să fi fost aşa. Mda, un 22, sunt sigur că asta a fost arma.

Individul ăsta e varză, îşi spuse Will.

— Aţi aflat dac-a furat ceva?

— Fiică-sa spune că i-a dispărut poşeta. Ea a găsit-o pe moartă, azi-dimineaţă. Cartea poştală era pe masa din bucătărie, împreună cu restul corespondenţei.

Will întinse mâna spre coapsele femeii.

— A fost violată?

— De unde să ştiu? Dacă nu l-ai fi dat afară pe legist, poate-am fi aflat, i-o întoarse Chapman.

Will se lăsă pe vine şi, cu pixul, ridică foarte atent poala cămăşii de noapte. Se aplecă şi văzu că lenjeria intimă, de altfel foarte sobră, era la locul ei.

— Se pare că nu, mormăi el. Să vedem cartea poştală. Will o examină minuţios, faţă şi verso, apoi i-o dădu lui Nancy.

— Acelaşi caracter de literă folosit şi la celelalte? Era identic.

— Courier 12, observă el.

Nancy îl întrebă de unde ştie. Părea impresionată.

— Sunt expert în litere, glumi Will. Citi numele, apoi îl rosti cu glas tare: Ida Gabriela Santiago.

Potrivit lui Chapman, fiica susţinea că bătrâna nu-şi folosise niciodată al doilea prenume. Will se ridică şi se întinse.

— Bun, am cam terminat, anunţă el. Nu lăsaţi pe nimeni să intre până nu apare echipa tehnică de la FBI. O să luăm legătura cu tine dacă mai avem nevoie de ceva.

— Aveţi vreun indiciu despre nenorocitu' ăsta? se interesă Chapman.

Mobilul lui Will începu să sune în buzunar, cântând — în totală contradicţie cu momentul — refrenul din *Odă bucuriei*. Îi răspunse detectivului, în timp ce încerca să-l scoată:

— Ştim un mare rahat, dar asta-i prima mea zi de lucru la cazul ăsta. Apoi, la telefon: Piper…

Ascultă atent şi clătină de două ori din cap, înainte să-i spună interlocutorului său:

— Din lac în puţ… Ia zi, Mueller nu şi-a revenit ca prin minune, nu? Păcat. Închise şi-şi ridică privirea. Partenere, eşti pregătită pentru o noapte lungă?

Nancy aprobă viguros din cap. Se pare că apelativul „partenere" îi plăcuse, şi încă mult.

— Era Sanchez, o lămuri Will. A apărut altă carte poştală, dar e diferită de celelalte. Are data de azi şi tipul încă n-a murit.

5

12 FEBRUARIE 1947

LONDRA

Ernest Bevin era veriga de legătură, curierul, singurul membru al Cabinetului care servise sub ambele guverne. Pentru Clement Atlee, prim-ministrul laburist, el era alegerea logică.

— Da, Ernest, îi spusese Atlee secretarului de externe în timp ce şedeau în Downing Street 10, în faţa unui şemineu. Stai de vorbă cu Winston. Cere-i ajutorul în numele guvernului.

Pe capul chel al lui Atlee apăruseră mărgele de sudoare şi Bevin urmărea stânjenit un pârâiaş care se scurgea de pe fruntea lată, pe nasul acvilin al prim-ministrului.

Misiune acceptată. Fără întrebări, fără rezerve. Bevin era soldat, descendent al unui lung şir de lideri laburişti şi unul dintre fondatorii celui mai mare sindicat britanic, TGWU. Totdeauna pragmatic, înainte de război fusese unul dintre puţinii politicieni laburişti care cooperaseră cu guvernul conservator, luptând cot la cot cu acesta împotriva aripii pacifiste din propriul partid. În 1940, Churchill îşi pregătea ţara de război şi formase un guvern de largă coaliţie. Bevin era un om pe care Churchill îl putea folosi în continuare, aşa că ajunsese ministru al Muncii şi Serviciilor Publice şi primise numeroase responsabilităţi, inclusiv în industria militară. Reuşise cu mare abilitate să stabilească un echilibru între necesităţile armatei şi cele ale civililor, ba chiar îşi înfiinţase propria armată de 50 000 de oameni, smulşi din rândul trupelor pentru a lucra în minele de cărbune. „Băieţii lui Bevin”. Churchill îl ridica în slăvi.

Apoi venise şocul. La doar câteva săptămâni după încheierea războiului, încă bucurându-se de victorie, cel pe care ruşii îl numeau „buldogul britanic” pierduse alegerile generale din 1945, măturat de avalanşa stârnită de Partidul Laburist al lui Clement Atlee. Churchill, omul care se bucurase de cea mai mare încredere din partea compatrioţilor săi în timpul războiului, fusese dat la o parte de un electorat care nu mai credea că el ar fi în stare să reconstruiască ţara. Bărbatul care spusese: „Ne vom apăra insula cu orice preţ, vom lupta pe plaje, vom lupta pe pistele de aterizare, vom lupta pe ogoare şi pe străzi, nu ne vom preda niciodată”, s-a retras de pe marea scenă şchiopătând, trist şi demoralizat. Acum, la un an şi jumătate de la înfrângere, conducea capricios opoziţia şi-şi petrecea cele mai plăcute clipe

în mult elogiata Chartwell House, unde scria poeme, picta acuarele şi hrănea cu firimituri de pâine lebedele negre.

Şi tot acum, după un an şi jumătate, Bevin, secretarul de externe al prim-ministrului Atlee, se afla într-un buncăr şi-l aştepta pe fostul lui şef. Era frig şi Bevin avea pardesiul încheiat până sus, iar dedesubt purta un costum cu vestă, din stofă groasă, de iarnă. Era un bărbat solid, cu păr cenuşiu care începea să se rărească, pieptănat pe spate şi uns cu briantină, cu o faţă cărnoasă, cu fălcile cam lăsate. Alesese în mod special acest loc de întâlnire clandestin, pentru a transmite un mesaj psihologic. Subiectul de discuţie e foarte important. Secret. Vino repede, nu întârzia.

Mesajul fusese limpede pentru Churchill, care intră greoi, se uită calm în jur şi întrebă:

— De ce mi-ai cerut să vin iar în locul ăsta blestemat? Bevin se ridică şi, cu un gest scurt, îl trimise la plimbare pe ofiţerul superior care îl însoţea pe Churchill.

— Erai în Kent?

— Da, eram în Kent! Churchill tăcu o clipă. N-am crezut c-o să mai calc vreodată pe-aici.

— Nu-ţi scoate haina. E foarte frig.

— Aşa e mereu aici, răspunse Churchill.

Cei doi îşi strânseră mâinile cu răceală, apoi se aşezară, după ce Bevin îl conduse pe Churchill la o masă pe care se afla un dosar roşu cu sigiliul prim-ministrului.

Se aflau în buncărul de pe George Street, în care Churchill şi cabinetul său petrecuseră o bună parte din război. Camerele fuseseră construite în subsolul clădirii Oficiului Muncii, exact între Parlament şi Downing Street. Cu plafoane din beton armat, apărat de saci cu nisip şi săpat la o adâncime respectabilă, buncărul ar fi supravieţuit probabil unui atac direct, dar acesta nu se materializase niciodată.

Stăteau faţă-n faţă la uriaşa masă pătrată din Camera Cabinetului, unde, indiferent dacă era zi sau noapte, Churchill îşi chema cei mai apropiaţi consilieri. Era o încăpere anostă, mohorâtă, cu aer închis. Alături se afla Camera Hărţilor, încă tapetată cu schiţele teatrelor de operaţiuni, şi dormitorul lui Churchill, care încă mai duhnea a trabuc, la atâta vreme după ce ultimul fusese stins între pereţii lui. Mai departe, pe coridor, într-o mică magazie transformată, se afla Camera Telefonului Transatlantic, unde un criptolog cu nume de cod Sigsaly cifra discuţiile dintre Churchill şi

Roosevelt. Din câte ştia Bevin, linia încă funcţiona. Nimic nu se schimbase din ziua când aceste încăperi fuseseră discret închise. Ziua Victoriei.

— Vrei s-arunci o privire? întrebă Bevin. Cred că generalul Stuart are cheile.

— Nu. Churchill îşi pierduse răbdarea şi nu se simţea deloc bine în buncăr. O spuse de-a dreptul: Ascultă, de ce nu treci la subiect? Ce vrei, de fapt?

Bevin recită introducerea pe care o repetase ca pe un rol:

— S-a ivit o problemă, una complet neaşteptată, remarcabilă şi de o natură foarte delicată. Guvernul trebuie s-o abordeze cu prudenţă şi cu mare grijă. Pentru că sunt implicaţi şi americanii, prim-ministrul s-a întrebat dacă nu cumva dumneata ai fi cel mai potrivit să-l ajuţi personal în această privinţă.

— Sunt în opoziţie, remarcă Churchill pe un ton rece. Ce motiv aş avea să-l ajut în orice privinţă, cu excepţia plecării lui din Downing Street, ca să mă întorc eu acolo?

— Faptul că eşti cel mai mare patriot pe care naţiunea asta l-a avut vreodată. Şi faptul că omul care stă acum în faţa mea pune mai mare preţ pe bunăstarea poporului britanic decât pe jocurile politice. Iată de ce cred că vei fi de acord să ajuţi guvernul.

Churchill părea uimit, deşi ştia bine că era jucat pe degete.

— În ce naiba te-ai băgat? Faci apel la vâna mea patriotică? Las-o baltă, mai bine spune-mi care-i încurcătura în care-aţi intrat.

— Vei găsi acolo un rezumat al situaţiei, zise Bevin, făcând semn cu bărbia către dosarul în coperte din piele roşie. Ar fi bine să-l citeşti. Ai ochelarii?

Churchill scotoci în buzunarul de la piept.

— Îi am. Îşi potrivi braţele de sârmă pe tâmplele capului uriaş. Iar dumneata ai de gând să stai aici şi să te uiţi pe pereţi?

Bevin dădu din cap şi se rezemă de spătarul scaunului simplu, din lemn. Churchill fornăi dispreţuitor şi deschise dosarul. Bevin îl urmări în timp ce citea primul paragraf, apoi îl văzu scoţându-şi ochelarii.

— Ce-i asta, o glumă? întrebă Churchill. Chiar crezi c-o să înghit povestea asta?

— Nu-i deloc o glumă. Incredibil, da. Fantastic, nu. Dacă citeşti mai departe, o să afli ce-a făcut până acum Serviciul de Informaţii al Armatei pentru a autentifica descoperirea.

— Nu m-aşteptam la aşa ceva. Bevin dădu din cap.

Înainte de a-şi continua lectura, Churchill îşi aprinse un trabuc. Vechea lui scrumieră se afla pe masă. Din timp în timp, murmura printre dinţi ceva neinteligibil. O dată, chiar exclamă:

— Dintre toate locurile de pe lumea asta, tocmai Insula Wight!

La un moment dat, se ridică şi-şi dezmorţi picioarele, apoi îşi aprinse din nou trabucul. Se încrunta adesea şi, după zece minute, când terminase lectura dosarului, îi aruncă lui Bevin o privire întrebătoare. Îşi scoase ochelarii, îi puse în buzunar, apoi trase cu sete din trabuc.

— Sunt şi eu acolo?

— Da, fără îndoială, dar nu cunosc detaliile, spuse Bevin pe un ton solemn.

— Şi dumneata?

— N-am întrebat.

Deodată, Churchill se însufleţi, aşa cum se întâmplase de multe ori în această încăpere. Sângele îi pulsa hotărât în vene.

— Publicul nu trebuie să afle nimic! Abia ne-am trezit din cel mai îngrozitor coşmar, iar aşa n-am face altceva decât să ne prăbuşim în beznă şi haos.

— Şi noi suntem exact de aceeaşi părere.

— Cine-a aflat? Cât de bine pot fi controlaţi?

— Un cerc restrâns. În afară de prim-ministru, doar eu, dintre membrii guvernului. Cel mult şase ofiţeri ştiu destule ca să facă legăturile logice. Apoi, bineînţeles, profesorul Atwood şi echipa lui.

Churchill mârâi.

— Asta e o problemă spinoasă. Ai făcut bine că i-ai izolat.

— Şi, în fine, continuă Bevin, americanii. Ţinând cont de relaţia noastră specială cu ei, am ajuns la concluzia că trebuie să-l informăm pe preşedintele Truman şi am primit asigurări că foarte puţini vor afla secretul.

— Din acest motiv m-ai chemat? Din cauza americanilor? Bevin se încălzise, aşa că-şi scoase pardesiul.

— Voi fi sincer cu dumneata până la capăt. Prim-ministrul doreşte să te ocupi de Truman. Relaţia lor a ajuns în punctul de îngheţ. Guvernul îţi va da oficial această misiune. De azi încolo, nu mai vrem să fim implicaţi în această chestiune. Americanii s-au oferit să ia toate materialele şi, după discuţii interminabile, înclinăm să acceptăm acest aranjament. Nu le vrem. Se pare că ei au tot felul de idei, dar — sincer — nu ne interesează. Ne

aşteaptă o muncă serioasă, dacă vrem să reconstruim ţara, şi nu ne putem permite să ne gândim la altceva, să consumăm resurse sau, în cazul divulgării, să plătim oalele sparte. Mai mult, trebuie să luăm o hotărâre în privinţa lui Atwood şi a celorlalţi. Dorim ca dumneata să-ţi asumi conducerea acestei operaţiuni, nu în calitate de lider al opoziţiei, nici în calitate de personalitate politică, ci în nume personal, ca autoritate morală.

Churchill clătină din cap.

— Inteligent, foarte inteligent. Probabil c-a fost ideea dumitale. Şi eu aş fi făcut acelaşi lucru. Ascultă, prietene, poţi să-mi dai asigurări că problema de faţă nu va fi folosită împotriva mea pe viitor? Am de gând să dau de pământ cu dumneata la următoarele alegeri generale şi nu mi-ar plăcea nici cât negru sub unghie să încasez o torpilă sub linia de plutire.

— Ai cuvântul meu, răspunse Bevin. Chestiunea e mai importantă decât convingerile politice.

Churchill se ridică şi bătu o dată din palme.

— Atunci sunt de acord. Am să iau legătura cu Harry dimineaţă, dacă poţi să aranjezi întâlnirea. Apoi am să mă ocup de Atwood.

Bevin îşi drese glasul. Gâtul i se uscase.

— Speram că vei rezolva imediat problema lui Atwood. Omul e chiar aici, pe coridor.

— Aici? Vrei să vorbesc cu el acum? exclamă Churchill, ca şi când nu i-ar fi venit să creadă.

Bevin dădu din cap şi se ridică prea repede, de parcă ar fi vrut să fugă de-acolo.

— Acum am să te las să-ţi vezi de treabă şi am să-i raportez personal prim-ministrului. Se opri, pentru a da mai multă greutate vorbelor sale. Generalul-maior Stuart te va ajuta în privinţa logisticii. Va rămâne la dispoziţia dumitale până când problema va fi rezolvată şi toate materialele vor părăsi teritoriul britanic. Eşti de acord cu acest aranjament?

— Da, bineînţeles. Voi avea grijă de toate.

— Mulţumesc. Guvernul îţi este recunoscător.

— Da, da, toţi îmi sunt recunoscători, mai puţin nevastă-mea, care-o să mă ucidă fiindc-am lipsit de la cină, mormăi Churchill. Să vină Atwood.

— Vrei să vorbeşti cu el? Credeam că nu e necesar.

— N-are importanţă dacă vreau sau nu. N-am încotro.

Geoffrey Atwood stătea în faţa celui mai celebru om din lume şi era total uluit. Se păstrase în formă şi era încă puternic, după atâţia ani de muncă în

aer liber, dar pielea lui căpătase o tentă cenuşie şi părea bolnav. Deşi abia împlinise cincizeci şi doi de ani, evenimentele din ultima vreme îl îmbătrâniseră cu încă zece. Churchill observă că mâna profesorului tremura când acesta ridică la buze ceaşca de ceai cu lapte.

— Am fost reţinut împotriva voinţei mele timp de aproape două săptămâni, se plânse el. Soţia mea nu mai are nicio veste de la mine. Cinci dintre colegii mei au fost de asemenea reţinuţi, iar printre ei se numără şi o femeie. Cu tot respectul, domnule prim-ministru, dar este scandalos! Un membru al echipei mele, Reginald Saunders, a murit. Suntem cu toţii profund traumatizaţi de aceste întâmplări.

— Da, admise Churchill, este scandalos şi traumatizant. Am fost anunţat de moartea domnului Saunders. Cu toate astea, sunt sigur că înţelegeţi, domnule profesor, afacerea este absolut extraordinară.

— Da, desigur, dar…

— Ce îndatoriri aţi avut în timpul războiului?

— Experienţa mea profesională a fost folosită cu rezultate excelente, domnule prim-ministru. Am servit într-un regiment care avea misiunea de a conserva şi inventaria operele de artă smulse de nazişti din muzeele de pe continent.

— A! exclamă Churchill. Foarte bine, foarte bine! Iar după ce aţi fost trecut în rezervă, presupun că v-aţi reluat cariera universitară.

— Da, sunt profesor de istorie şi arheologie la Cambridge.

— Iar săpăturile de pe Insula Wight au fost prima dumneavoastră ieşire pe teren, după război?

— Da, dar am mai fost acolo şi înainte. Totuşi, am făcut ultimele săpături într-un sector până atunci neatins.

— Înţeleg. Churchill întinse mâna spre cutia cu trabucuri. Doriţi unul? întrebă el. Nu? Sper că nu vă deranjează dacă fumez. Aprinse un chibrit şi pufăi puternic, până când camera se umplu de fum. Domnule profesor, ştiţi unde vă aflaţi acum, nu-i aşa?

Atwood dădu posomorât din cap.

— Cu excepţia unui cerc restrâns de iniţiaţi, foarte puţini oameni au intrat în această încăpere. Nici măcar eu nu-mi închipuiam c-o s-o mai văd vreodată, dar am fost chemat aici, cum s-ar zice, de la pensie, pentru a rezolva mica dumneavoastră criză.

Atwood protestă:

— Domnule prim-ministru, înţeleg foarte bine consecinţele descoperirii mele, însă nu văd de ce libertatea mea şi a echipei mele este pusă în discuţie. Dacă se poate vorbi de o criză, atunci ea a fost provocată în mod artificial.

— Da, şi eu înţeleg punctul dumneavoastră de vedere, dar alţii pot avea opinii diferite, spuse Churchill cu o răceală care îl nelinişti pe profesor. Doar nu vă putem lăsa să plecaţi şi să publicaţi în vreo revistă blestematele alea de descoperiri!

Fumul îi iritase gâtul lui Atwood şi el tuşi de câteva ori, pentru a-şi drege glasul.

— Mă gândesc la asta zi şi noapte, de când am fost reţinuţi. Vă rog să nu uitaţi că eu însumi am luat legătura cu autorităţile. N-am alergat la vreun ziar, nu-i aşa? Sunt gata să semnez un contract de confidenţialitate şi sunt sigur că-i pot convinge pe colegii mei să facă acelaşi lucru. Sper că aşa va fi eliminat orice motiv de îngrijorare.

— Într-adevăr, domnule profesor, e o propunere admirabilă şi mă voi gândi la ea. Ştiţi, în timpul războiului, am luat multe hotărâri grele, chiar în această cameră. Hotărâri de care depindea viaţa sau moartea…

Se întrerupse, pentru că-şi amintise de una dintre ele, decizia îngrozitoare de a nu da ordinul de evacuare a populaţiei din Coventry înainte ca Luftwaffe să bombardeze oraşul. Dacă ar fi făcut asta, nemţii ar fi înţeles că cifrul lor de comunicaţii fusese spart. Muriseră sute de civili.

— Aveţi copii, domnule profesor?

— Două fete şi un băiat. Cel mai mare are cincisprezece ani.

— Atunci, fără îndoială că toţi trei aşteaptă nerăbdători întoarcerea dumneavoastră.

Lui Atwood i se umeziră ochii şi deveni brusc sentimental.

— Domnule prim-ministru, aţi fost un model pentru noi toţi! Aţi fost un erou pentru noi toţi, iar astăzi sunteţi un erou pentru mine! Vă mulţumesc din inimă că aţi înţeles situaţia.

Profesorul mai avea puţin şi începea să se smiorcăie. Churchill scrâşni din dinţi, văzând că un bărbat îşi poate pierde cumpătul în asemenea hal.

— Pentru puţin. Totul e bine când se sfârşeşte cu bine. După ce rămase singur, Churchill termină de fumat jumătatea de trabuc. Aproape auzea ecourile războiului, apelurile urgente, fâsâitul static dintre transmisiunile radio, tunetele surde ale bombelor. Volutele fine de fum, care pluteau în aerul urât mirositor din adăpostul subteran, păreau fantome ale trecutului.

Generalul-maior Stuart, cu care Churchill se întâlnise de câteva ori în timpul războiului, intră şi rămase în poziţie de drepţi, aşteptând ordine.

— Pe loc repaus, domnule general. Ai aflat că încurcătura asta a fost aruncată în spinarea mea?

— Am fost informat, domnule prim-ministru. Churchill puse trabucul în vechea lui scrumieră.

— Dac-am înţeles bine, îi ţii pe Atwood şi pe oamenii lui la Aldershot, nu?

— Aşa este. Profesorul crede că va fi eliberat.

— Eliberat? Nici gând. Du-l înapoi la colegii lui. Voi lua eu legătura cu dumneata. Este o chestiune foarte delicată, n-avem voie să ne pripim.

Generalul se uită la bărbatul corpolent din faţa lui, pocni din călcâie şi salută după toate regulile militare.

Churchill îşi luă haina şi pălăria. Fără să mai arunce vreo privire în urmă, ieşi încet din Cabinetul de război, pentru ultima dată.

6

10 IULIE 1947

WASHINGTON, D.C.

Harry Truman părea un pitic în spatele uriaşei mese de lucru din Biroul Oval. Era pus la patru ace: cravată albă în dungi, cu nod desăvârşit, costum cenuşiu din stofă fină, încheiat la toţi nasturii, pantofi lustruiţi oglindă şi părul cam rar perfect aranjat.

Acum, la jumătatea primului său mandat, scăpase de un război cumplit. De la Lincoln încoace, niciun alt preşedinte nu mai trecuse printr-o asemenea probă de foc. Capriciile istoriei îl catapultaseră într-o poziţie incredibilă. Nimeni, niciodată — nici măcar el însuşi —, n-ar fi pariat un singur cent pe faptul că bărbatul acesta cu înfăţişare banală va ajunge vreodată la Casa Albă. În niciun caz acum douăzeci şi cinci de ani, când vindea cămăşi de mătase la Truman & Jacobson, în Kansas City; sau când era judecător în Jackson County, un simplu pion în maşinăria democrată a lui Pendergast; sau când era senator de Missouri, adică tot o marionetă mânuită de sus; şi nici măcar atunci când Roosevelt îl alesese drept viitor vicepreşedinte, un compromis şocant încheiat în camerele încinse şi înăbuşitoare din Chicago în care se desfăşurase Convenţia din 1944.

Dar, după optzeci şi două de zile în funcţia de vicepreşedinte, Truman fusese chemat de urgenţă la Casa Albă, pentru a fi informat că Roosevelt murise. Fusese obligat să ia peste noapte frâiele din mâinile unui om cu care

abia dacă schimbase câteva cuvinte în primele trei luni ale mandatului. Truman era *persona non grata* în cercul de intimi al lui Roosevelt. Nu fusese invitat la consfătuirile de război. Nu auzise niciodată de Proiectul Manhattan. „Băieţi, acum rugaţi-vă pentru mine", le spusese el reporterilor care aşteptau o declaraţie şi fusese cât se poate de sincer. După alte patru luni, fostul comerciant autorizase folosirea bombei nucleare la Hiroshima şi Nagasaki.

În 1947, se obişnuise deja cu munca foarte grea de conducere a unei superputeri nou-născute într-o lume haotică, dar stilul său de lucru, metodic şi ferm, îi era de un real folos şi intrase bine în ritm. Problemele curgeau: reconstruirea Europei prin Planul Marshall, înfiinţarea Organizaţiei Naţiunilor Unite, lupta împotriva comunismului prin National Security Act[4], demararea programului social intern prin Fair Deal[5]. Pot să fac toate astea, încerca el să se autoconvingă. La naiba, chiar sunt în stare! Apoi, în agenda lui de lucru apăruse ceva total neaşteptat şi de-a dreptul fantastic. Acum, problema se afla chiar în faţa lui, pe biroul perfect ordonat, lângă celebra plachetă THE BUCK STOPS HERE[6].

Pe plicul de Manila scria cu caractere de culoare roşie: PROIECTUL VECTIS — ACCES: ULTRA.

Truman îşi aminti de telefonul pe care-l primise de la Londra cu cinci luni în urmă, unul dintre evenimentele care aveau să-i rămână pe vecie perfect gravate în memorie. Îşi amintea cum era îmbrăcat în ziua respectivă, îşi amintea de mărul pe care îl mâncase, la ce se gândise cu câteva clipe înainte şi imediat după discuţia cu Winston Churchill.

— Mă bucur să v-aud, spusese el. Ce surpriză!

— Bună ziua, domnule preşedinte. Sper că sunteţi bine sănătos.

— Nu m-am simţit niciodată mai bine. Cum vă pot fi de folos?

În ciuda zgomotului de fond de pe linia transatlantică, Truman percepuse încordarea din glasul lui Churchill.

— Domnule preşedinte, ne puteţi fi de cel mai mare ajutor. A survenit o problemă cu adevărat remarcabilă.

— Sigur că vă ajut, dacă-mi stă în puteri. Este o convorbire oficială?

— Da. Am fost rechemat la datorie. Lângă ţărmul nostru sudic există o insulă mică, Insula Wight.

— Am auzit de ea.

— O echipă de arheologi a făcut acolo o descoperire care este, fără ocolişuri, prea fierbinte pentru noi. Este de o importanţă crucială, dar mi-e

teamă că noi nu avem capacitatea de a ne ocupa de ea, în situaţia în care ne aflăm acum, după război. Nu ne putem asuma riscul de a greşi. În cel mai bun caz, ar fi un scandal naţional, în cel mai rău — o catastrofă naţională.

Truman şi-l imagină pe Churchill stând acolo, aplecat peste telefon, pierdut într-un nor de fum de trabuc.

— Ce-ar fi să-mi spuneţi, în câteva cuvinte, ce-au găsit compatrioţii dumneavoastră?

Imperturbabilul preşedinte de buzunar asculta atent, cu stiloul pregătit să noteze, dacă era cazul. În scurtă vreme, stiloul căzu pe birou, nefolosit, iar Truman începu să bată nervos darabana în tăblia de lemn. Deodată, nodul cravatei i se păru prea strâns, iar responsabilitatea care-i apăsa umerii — prea grea. Îşi închipuise că bomba atomică fusese cea mai grea încercare. Acum i se părea un simplu exerciţiu de încălzire pentru ceva mult mai complicat.

În afară de preşedintele Statelor Unite, doar alte şase persoane aveau nivel de acces „Ultra", un cod de securitate atât de drastic, încât însăşi existenţa lui era strict secretă. Sute, poate mii de oameni aflaseră de Proiectul Manhattan încă de la începuturile lui, dar numai şase fuseseră informaţi de existenţa Proiectului Vectis. Singurul membru al cabinetului Truman care avea acces Ultra era James Forrestal. Truman îl simpatiza pe Forrestal ca om, iar la nivel oficial avea încredere absolută în el. La fel ca preşedintele, făcuse afaceri înainte de a intra în politică. Pe vremea lui Roosevelt, fusese Secretar al Marinei, iar Truman îl păstrase în funcţie.

Forrestal era un ins calculat şi exigent, dedicat trup şi suflet muncii sale, şi împărtăşea sentimentele profund anticomuniste ale preşedintelui. Truman îl pregătea pentru o responsabilitate mult mai importantă. La timpul potrivit, Forrestal avea să primească o funcţie nou înfiinţată în guvern, aceea de Secretar al Apărării, iar Proiectul Vectis urma să rămână în mâinile sale.

Truman rupse sigiliul din ceară roşie al dosarului, un instrument de securitate străvechi, dar încă foarte eficace. Între copertele din carton era un raport scris de comandorul Roscoe Hillenkoetter, unul dintre cei şase cu acces Ultra, pe care Truman avea să-l numească în scurtă vreme director al nou înfiinţatei CIA. Truman citi raportul, apoi scoase din dosar un teanc de tăieturi din ziare.

Roswell Daily Record:

AVIAŢIA MILITARĂ CAPTUREAZĂ O FARFURIE ZBURĂTOARE LA O FERMĂ DIN ROSWELL

şi a doua zi:

GENERALUL RAMEY CERCETEAZĂ FARFURIA ZBURĂTOARE DE LA ROSWELL.

Sacramento Bee:

ARMATA DECLARĂ CĂ A PRELUAT FARFURIA ZBURĂTOARE GĂSITĂ LA O FERMĂ DIN NEW MEXICO.

Mai erau acolo câteva zeci de articole şi comunicate naţionale, de la Associated Press şi United Press, toate pe aceeaşi linie.

Alea iacta est, îşi spuse Truman, amintindu-şi brusc latina învăţată în liceu. Cezar traversase Rubiconul după ce pronunţase aceste vorbe memorabile şi schimbase cursul istoriei, sfidând Senatul şi intrând în Roma cu legiunile sale. Truman deşurubă capacul stiloului şi-i scrise lui Hillenkoetter un mesaj scurt, pe o coală cu antetul Casei Albe. Puse coala în dosar, împreună cu celelalte documente, şi scoase din sertarul de sus, cel din dreapta, trusa pentru aplicat sigilii. Aprinse o brichetă Zippo, apoi fitilul unei lămpi cu kerosen şi se apucă să topească un beţigaş de ceară, lăsând picăturile să cadă una câte una pe coperta din carton, până când formară o băltoacă în miniatură, de un roşu-sângeriu. Zarurile erau aruncate.

Pe 24 iunie 1947, pilotul unui avion particular care zbura în apropierea Muntelui Rainier din statul Washington semnalase prezenţa unor obiecte zburătoare de formă lenticulară, care se mişcau haotic, cu o viteză uluitoare. După numai câteva zile, sute de oameni din toată ţara văzuseră acelaşi lucru şi ziarele se umpluseră cu poveşti despre „farfurii zburătoare”. Terenul era pregătit pentru Roswell.

Zece zile mai târziu, de Ziua Independenţei, pe o furtună cumplită, cerul de deasupra localităţii Roswell din New Mexico a fost luminat de un obiect albăstrui, cu o coadă de flăcări, care a căzut la nord de orăşel. Cei care l-au văzut jurau că nu fusese un fulger, nici vorbă.

A doua zi dimineaţă, Mark Brazel — muncitorul-şef de la ferma de oi J.B. Foster, aflată la 120 de kilometri nord de Roswell —, care mâna o turmă către adăpătoare, descoperise o mulţime de resturi de metal şi cauciuc risipite pe câmp. Grămezile erau pe alocuri atât de înalte, încât oile refuzaseră să traverseze pajiştea şi fusese nevoit să facă un ocol larg.

Brazel, un tip serios, cu pielea arsă de soare, a făcut o recunoaştere rapidă şi s-a convins că fragmentele nu aveau nicio legătură cu resturile de baloane

meteorologice pe care le mai găsise prin zonă în câteva rânduri. La o examinare amănunţită, a remarcat un păienjeniş de urme de cauciucuri ce înconjura zona respectivă. Cauciucuri de jeep, şi-a spus el. Cine naiba se plimbă pe terenurile mele? A adunat câteva bucăţi de metal şi a dus oile la adăpat. Mai târziu, în seara aceleiaşi zile, i-a telefonat şerifului din comitatul Chavez, George Wilcox, şi i-a spus foarte sec: „George, ai auzit poveştile alea cu farfurii zburătoare? Ei bine, cred c-am găsit una împrăştiată prin ferma mea".

Wilcox îl cunoştea bine pe Brazel şi ştia că nu poate fi vorba de o glumă. Dacă Mack spunea asta, atunci, pentru numele lui Dumnezeu, el unul avea de gând să-l ia în serios. Şeriful a dat un telefon la baza aeriană locală, USAAF Roswell, care aparţinea Grupului 509 Bombardiere, şi a cerut să discute cu comandantul. La rândul său, colonelul William Blanchard i-a chemat pe ofiţerii săi de informaţii, Jesse Marcel şi Sheridan Cavitt, şi le-a ordonat să se ducă la fermă în dimineaţa zilei următoare. Apoi i-a trimis un mesaj superiorului său de la comandamentul Flotei a Opta din Fort Worth, generalul de brigadă Roger Ramey, care a insistat să primească pas cu pas rapoarte de pe teren. Generalul credea orbeşte în adevărul zicalei „Rahatul curge de jos în sus", aşa că a telefonat la Washington şi a transmis un raport preliminar secretarului Armatei. Apoi a aşteptat un răspuns.

După numai câteva minute, aghiotantul l-a anunţat că era căutat de la Washington.

— E secretarul Patterson? întrebă el.

— Nu, domnule general, a fost răspunsul. Este secretarul Marinei, domnul Forrestal.

Marina? Ce dracu' se petrece? s-a întrebat generalul, în timp ce ridica receptorul.

Duminică dimineaţa, soarele deja pârjolea pământul roşiatic când Mack Brazel s-a întâlnit, la intrarea în fermă, cu cei doi ofiţeri de informaţii şi cu un pluton de soldaţi. Convoiul militar a urmat camioneta Ford a lui Brazel pe drumuri pline de praf, până la colina presărată cu tufişuri uscate unde se aflau cele mai multe rămăşiţe. Soldaţii au izolat un perimetru şi au început să asude sub soarele arzător, în vreme ce maiorul Marcel, un tânăr foarte politicos, fuma ţigară de la ţigară şi scotocea prin resturi. Când Brazel i-a arătat urmele de cauciucuri şi l-a întrebat dacă armata mai fusese acolo, ofiţerul a tras cu sete un fum şi i-a răspuns: „Nu ştiu nimic despre asta, domnule".

Peste câteva ceasuri, soldaţii au plecat, după ce aleseseră şi încărcaseră o mulţime de fragmente în camioanele acoperite cu prelate. Brazel a urmărit cu privirea convoiul până când acesta a dispărut la orizont, apoi a scos din buzunar o bucăţică de metal. Era la fel de subţire ca foiţa de celofan a unui pachet de ţigări şi la fel de uşoară, dar avea o caracteristică stranie. Brazel era un bărbat solid, cu mâini ca nişte lopeţi, însă oricât s-a străduit, n-a reuşit s-o îndoaie.

În următoarele două zile, Brazel a remarcat că militarii tot veneau şi plecau din locul cu pricina. I se ordonase să nu se apropie. În dimineaţa zilei de marţi, ar fi putut să jure că vede un general de brigadă sosind acolo într-un jeep. Inevitabil, tot oraşul aflase că la ferma Foster se petrecea ceva, iar după-amiază armata n-a mai putut să ţină povestea sub capac. Colonelul Blanchard a difuzat un comunicat de presă oficial, în numele USAAF, în care anunţa că un fermier din partea locului găsise o farfurie zburătoare. Serviciul de informaţii al bazei ridicase obiectul cu pricina, apoi îl trimisese mai sus pe scara ierarhică. În seara aceleiaşi zile, *Roswell Daily Record* a scos o ediţie specială şi aşa a izbucnit frenezia din presă.

Ciudat, la o oră după difuzarea comunicatului lui Blanchard, generalul Ramey a telefonat la United Press şi a schimbat complet povestea. Nu era nici pe departe o farfurie zburătoare, nimic de felul ăsta. Era un balon meteorologic obişnuit, cu un reflector pentru radar, adică nimic care să justifice atâta tapaj. Atunci presa poate fotografia resturile? a fost el întrebat. Ei bine, a răspuns, deşi Washingtonul trata chestiunea ca pe un mare secret, el era dispus să-i ajute, atât cât se putea. Prin urmare, i-a invitat pe reporteri în biroul său din Texas, ca să fotografieze resturile învelişului unui balon meteorologic întinse cu grijă pe covor. „Iată-le, domnilor. Iată motivul acestei nemaipomenite agitaţii.”

A mai trecut o săptămână şi interesul la nivel naţional s-a stins. Cu toate astea, la Roswell persistau tot felul de zvonuri cu privire la evenimentele ciudate care se petrecuseră în primele ore şi zile după presupusa prăbuşire. Se spunea că armata ajunsese într-adevăr la faţa locului înaintea lui Brazel; că acolo găsiseră un aparat de zbor de formă lenticulară, în mare parte intact; şi că cinci cadavre mici, care nu păreau umane, fuseseră luate dimineaţa devreme şi examinate la baza aeriană.

O infirmieră din personalul medical al armatei, care asistase la autopsie, s-a întâlnit apoi cu un prieten, antreprenor de pompe funebre din Roswell, şi a desenat pe un şerveţel siluetele unor fiinţe fragile, cu capete alungite şi

ochi imenşi. Armata l-a reţinut temporar pe Mack Brazel, iar după aceea fermierul a devenit mult mai tăcut. În următoarele zile, practic fiecare persoană care văzuse locul incidentului sau participase la recuperarea rămăşiţelor fie şi-a schimbat peste noapte declaraţia, fie a tăcut mâlc, fie a fost transferată de urgenţă departe de Roswell, asta dacă n-a dispărut pur şi simplu de pe faţa pământului.

Truman îi răspunse secretarului:

— Bine, spune-i să intre.

Forrestal, un bărbat mărunţel şi îngrijit, cu urechi supradimensionate care erau trăsătura sa cea mai pregnantă, se aşeză în faţa lui Truman, cu spatele perfect drept. Purta un costum din stofă pepit şi arăta până în vârful unghiilor ca un bancher, ceea ce şi fusese.

— Jim, vreau un raport la zi despre Vectis, începu Truman, sărind peste etapa politeţurilor.

Forrestal n-avea nimic împotrivă, pentru că de obicei folosea cât mai puţine cuvinte cu putinţă pentru a-şi exprima ideile.

— Lucrurile merg conform planului, domnule preşedinte.

— Care mai e situaţia acolo, la Roswell?

— După părerea mea, am reuşit să ţinem oala la temperatura potrivită.

Truman dădu viguros din cap.

— Asta-i şi părerea mea, după ce-am citit ştirile din ziare. Spune-mi, ce reacţie au avut băieţii din Armată când au primit ordine de la secretarul Marinei?

Truman chicoti.

— Nu sunt chiar încântaţi, domnule preşedinte.

— Pun pariu că nu sunt! Am ales omul potrivit — pe tine. Este o misiune a Marinei, aşa c-ar face bine să se obişnuiască. Acum, spune-mi despre locul acela din Nevada. Cum ne descurcăm?

— Groom Lake. Am fost acolo săptămâna trecută. Nu e deloc primitor. Aşa-zisul lac a secat acum câteva sute de ani, dacă nu mă înşel. Este izolat, se învecinează cu poligonul nostru de la Yucca Flats. Nu vom avea nicio problemă cu vizitatorii ocazionali, iar dacă cineva îl caută în mod deliberat, amplasamentul e uşor de apărat, e înconjurat de dealuri şi de munţi. Lucrările progresează într-un ritm excelent, până acum sunt la termen. A fost construită o pistă de aterizare, au fost montate hangarele şi dormitoarele. După ce auzi aceste veşti bune, Truman îşi încrucişă mâinile la ceafă şi se relaxă câteva clipe.

— Perfect. Continuă, te rog.

— Au fost terminate săpăturile pentru complexul subteran. Acum se toarnă betonul şi curând vor începe lucrările la sistemul de ventilaţie şi la cel electric. Sunt absolut sigur că baza va fi gata la termenul stabilit în proiect.

Preşedintele părea mulţumit, omul lui se achita perfect de sarcinile pe care le primise.

— Şi cum te simţi ca director de şantier al celei mai secrete baze din lume? întrebă el.

Forrestal se gândi o clipă.

— Am construit cândva o casă în Westchester. Proiectul acesta mă solicită mai puţin.

Faţa lui Truman se încreţi într-un surâs.

— Fiindcă nevastă-ta nu se mai uită peste umărul tău. Am dreptate sau nu?

Forrestal răspunse cu deplină sinceritate:

— Aveţi perfectă dreptate, domnule. Truman se aplecă spre el şi îşi coborî glasul:

— Materialul de la englezi… E încă la adăpost în Maryland?

— Ar fi mai uşor să pătrunzi în Fort Knox decât acolo.

— Cum ai de gând să-l transporţi prin toată ţara, până în Nevada?

— Amiralul Hillenkoetter şi cu mine încă dezbatem problema transportului. Eu prefer camioanele, el ar opta pentru avioane. Există argumente pro şi contra la fiecare variantă.

— Ce naiba, zise Truman, în fond, voi hotărâţi, băieţi! N-am de gând să vă dau ordine la nesfârşit. Încă ceva: cum vom numi *baza?*

— Indicativul cartografic militar este NTS 51, domnule preşedinte. Geniştii au botezat-o Area 51.

James Forrestal a demisionat din funcţia de secretar al Apărării la 28 martie 1949. Truman începuse să bănuiască ceva abia cu o săptămână înainte, când Forrestal devenise brusc instabil. Se purta ciudat, părea obosit şi arăta neîngrijit. Nu mai mânca, nu mai dormea şi era în mod evident incapabil să-şi îndeplinească îndatoririle oficiale. S-a răspândit imediat zvonul că suferise o depresie nervoasă din cauza stresului provocat de responsabilităţile sale, iar confirmarea a venit când Forrestal s-a internat la Spitalul Naval Bethesda. N-a mai ieşit niciodată viu de acolo. La 22 mai, cadavrul lui, dezarticulat ca o păpuşă de cârpă, a fost găsit pe un balcon de

la etajul al treilea. Rezerva în care stătea se afla la etajul al şaisprezecelea. Reuşise să forţeze fereastra bucătăriei de lângă camera lui.

În buzunarul pijamalei sale au fost găsite două foi de hârtie. Pe una erau scrise, cu o mână tremurătoare, câteva versuri din tragedia *Ajax* de Sofocle:

În aşteptarea sumbră a mormântului căscat,
Chin pentru mamă în ceasul de-asfinţit,
Chin pentru inimă secată şi tâmple ce-au albit,
Când în ureche îi va fi şoptită
Povestea celui drag, cumplită.
Chin, chin! striga-va ea,
Nu murmur liniştit, ca trilul jalnic
Al păsării ce-i singură cu cântu-i falnic.

Pe cealaltă era scris, cu stiloul, un singur rând:

Azi, 22 mai 1949, este ziua în care eu, James Vincent Forrestal, voi muri.

7

11 IUNIE 2009

NEW YORK

Deşi locuia la New York, Will nu era newyorkez. Fusese fixat acolo ca un post-it care putea fi oricând dezlipit fără efort şi lipit în altă parte. Nu înţelegea oraşul, nu avea nicio legătură cu el. Nu-i simţea ritmul, nu avea ADN-ul lui. Era nepăsător la toate noutăţile şi modele — restaurante, galerii de artă, expoziţii, spectacole, cluburi. Era un intrus care nu voia să fie acceptat. Dacă oraşul era o ţesătură, Will era firul destrămat. Mânca, bea, dormea, muncea şi, din când în când, făcea sex la New York, dar în afară de asta era complet dezinteresat. Avea un bar preferat pe Second Avenue, un local grecesc unde-i plăcea să mănânce, pe 23rd Street, un restaurant de unde avea încredere să ia acasă mâncare chinezească, pe 24th, o băcănie şi o prăvălie de băuturi pe Third Avenue. Acesta era microcosmosul lui, un pătrat de asfalt ca oricare altul, care avea însă propria coloană sonoră: vaierul permanent al Salvărilor care se luptau cu traficul pentru a-şi vărsa încărcătura la Bellevue. Îi mai rămăseseră un an şi două luni ca să hotărască unde putea fi „acasă”, dar era sigur de pe-acum că asta nu se va întâmpla niciodată la New York.

Habar n-avea că Hamilton Heights era un cartier în plină înflorire, dar asta nu era de mirare.

— Zău? zise el pe un ton placid. În Harlem?

— Da, în Harlem, răspunse Nancy. O mulţime de oameni din branşă s-au mutat mai la periferie. Asta pentru că au Starbucks şi aici, glumi ea.

Înaintau încet prin traficul letargic şi dens al orei de vârf şi ea vorbea ca o mitralieră.

— City College e tot acolo, adăugă Nancy entuziasmată. Sunt o mulţime de studenţi şi de profesori, câteva restaurante minunate, chestii de genul ăsta, şi e mult mai ieftin decât în alte locuri din Manhattan.

— Ai fost vreodată acolo? Nancy se dezumflă puţin.

— Sincer, nu.

— Atunci de unde ştii toate astea?

— Păi, am citit în *New York* şi *The Times.*

Spre deosebire de Will, Nancy iubea oraşul. Crescuse în suburbia White Plains. Bunicii ei încă mai locuiau în Queens, imigranţi polonezi veniţi cu vaporul, care nu-şi pierduseră niciodată accentul înfiorător şi obiceiurile de la ţară. White Plains era căminul ei, dar oraşul fusese terenul ei de joacă, locul unde studiase muzica şi arta, unde comandase prima băutură, unde-şi pierduse virginitatea, în căminul de la John Jay College of Criminal Justice, unde fusese admisă în Barou, după ce absolvise Fordham Law ca şefă de promoţie, unde primise prima ei slujbă la FBI, după ce terminase cursurile de la Quantico. Nu avea nici timp, nici bani ca să exploreze în voie New Yorkul, dar se străduia din răsputeri să ţină degetul pe pulsul metropolei.

Au traversat mâlosul Harlem River şi au ajuns la intersecţia West 140th Street cu Nicholas Avenue, unde complexul de clădiri cu douăsprezece etaje era din fericire marcat de vreo şase maşini de la Secţia 32 din Manhattan North. St. Nicholas Avenue era largă şi curată, mărginită la vest de fâşia verde crud a unui parc, un tampon între zona rezidenţială şi campusul CCNY[7]. Cartierul părea surprinzător de prosper. Privirea lui Nancy parcă spunea: Ei, n-am avut dreptate?

Apartamentul lui Lucius Robertson era pe partea înverzită, la ultimul etaj. Pe ferestrele mari se vedeau parcul St. Nicholas, campusul universitar şi, dincolo de el, râul Hudson şi zona împădurită New Jersey Palisades. În depărtare, un şlep cărămiziu, lung cât un teren de fotbal, era remorcat încet către sud. Razele soarelui se reflectau în tubul de alamă al unei lunete vechi, fixate pe un trepied, şi Will se pomeni atras de ea şi copleşit de dorinţa copilărească de a privi prin ocular.

Rezistă impulsului şi îşi flutură insigna, gest care atrase exclamaţia „A venit cavaleria!” din partea unui locotenent de la secţie, un afroamerican

solid, care abia aştepta s-o şteargă de-acolo. Poliţiştii în uniformă şi detectivii păreau şi ei uşuraţi. Făcuseră ore suplimentare şi toţi sperau să-şi petreacă într-un fel mai plăcut această seară de vară. Berile reci şi grătarul erau mai sus pe lista lor de preferinţe decât temele cu copiii.

— Unde-i omul nostru? îl întrebă Will pe locotenent.

— În dormitor, se odihneşte. Am inspectat tot apartamentul, am adus şi-un câine. E curat.

— Cartea poştală?

Era într-o pungă etichetată. *Lucius Jefferson Robertson, 384 West 140th Street, New York, NY 10030.* Pe verso, sicriul şi data: 11 iunie 2009.

Will i-o dădu lui Nancy şi făcu un tur al apartamentului. Mobilă modernă şi scumpă, două covoare orientale frumoase, pereţi zugrăviţi în bej, picturi în ulei moderne, cumpărate din galerii bune. Pe un perete întreg, înrămate, coperte de viniluri şi CD-uri. Lângă bucătărie, un pian Steinway de concert, cu un teanc de partituri pe capacul închis. Rafturi cu sute de CD-uri şi un sistem audio de cea mai bună calitate.

— Ce-i tipul ăsta, muzician? întrebă Will. Locotenentul aprobă din cap.

— Jazz. N-am auzit niciodată de el, dar Monroe zice că-i celebru.

Un poliţist alb subţirel repetă ca un ecou:

— E celebru.

După o scurtă discuţie, au căzut de acord că ancheta revenea FBI-ului. Poliţiştii de la secţie urmau să supravegheze noaptea intrările în clădire, dar FBI-ul putea să-l ia în primire pe domnul Robertson şi să-l supravegheze cât avea chef. Locotenentul strigă spre uşa dormitorului:

— Domnule Robertson, sunteţi bun să veniţi? FBI-ul vrea să stea de vorbă cu dumneavoastră.

— Bine, vin imediat, se auzi din spatele uşii. Robertson, care arăta ca un explorator epuizat — slab, cu umerii lăsaţi —, apăru îmbrăcat într-un pulover galben-deschis, pantaloni largi şi papuci. Avea vreo şaizeci şi cinci de ani, dar părea mai bătrân. Ridurile lui erau atât de adânci, încât ai fi putut pierde o monedă printre ele. Pielea, de un negru profund, era lipsită de orice nuanţă maronie, cu excepţia palmelor şi a degetelor fine şi lungi, mai palide, de culoarea cafelei cu lapte. Avea părul şi barba tunse scurt şi aproape cărunte.

Se îndreptă imediat spre nou-veniţi.

— Bună ziua, îi salută el. Îmi pare rău c-am provocat o asemenea agitaţie.

Will şi Nancy se prezentară pe rând.

— Vă rog să nu-mi mai spuneţi domnul Robertson, protestă muzicianul. Prietenii îmi zic Clive.

Poliţiştii plecaseră imediat. Soarele care atârna deasupra râului Hudson părea un grepfrut uriaş. Will trase perdelele în living şi coborî storurile în dormitor. Încă nu se confruntaseră cu vreun lunetist, dar Doomsday nu mai respecta niciun tipar. Ajutat de Nancy, inspectă fiecare centimetru pătrat din apartament, apoi, după ce ea se duse să-i ţină de urât lui Clive, verifică palierul şi scara.

Interogatoriul a fost scurt şi la obiect, pentru că nu erau prea multe de povestit. Clive se întorsese după-amiază dintr-un turneu prin ţară cu cvintetul lui. Nimeni nu mai avea cheile de la apartament şi, din câte îşi dădea el seama, niciun obiect nu fusese clintit din loc sau furat. După un zbor liniştit de la Chicago, luase un taxi de la aeroport şi găsise cartea poştală îngropată în teancul de corespondenţă adunat în acea săptămână. O recunoscuse imediat, telefonase la 911. Asta era tot.

Nancy îi spuse pe rând numele şi adresele celorlalte victime, dar de fiecare dată Clive clătină trist din cap. Nu le cunoştea.

— Ce motiv ar avea individul ăsta să-mi vrea răul? se lamentă el. Sunt un pianist oarecare…

Nancy închise carnetul, iar Will ridică din umeri. Terminaseră. Era aproape opt seara. Încă patru ore până la data fatidică.

— Frigiderul e gol. N-am apucat să cumpăr nimic, după ce m-am întors, altfel v-aş fi oferit ceva de mâncare.

— O să comandăm, zise Will. Ce-i mai bun în cartier? Adăugă repede: Plătește guvernul!

Clive le recomandă cotletele de la Charley’s, de pe Frederick Douglass Boulevard, apoi se duse la telefon şi se chinui multă vreme să comande un meniu complicat, cu cinci garnituri diferite.

— În contul meu, îi şopti Will şi îşi scrise numele, cu litere mari, pe o foaie din carnet.

În timp ce aşteptau mâncarea, făcură un plan. Clive va rămâne sub ochii lor până la miezul nopţii. Nu va răspunde la telefon. Când el se va duce la culcare, ei vor sta de pază în living, iar dimineaţa vor evalua din nou riscurile şi vor stabili alt plan de apărare.

O vreme, nimeni nu mai spuse nimic. Clive se foia în fotoliul lui preferat, încruntat şi scărpinându-şi barba. Nu se simţea în largul lui când avea

musafiri, cu atât mai mult când aceştia erau agenţi FBI. Din punctul lui de vedere, puteau fi extratereştri teleportaţi de pe altă planetă.

Nancy îşi întinse gâtul ca să vadă mai bine tablourile de pe perete şi deodată se ridică şi exclamă:

— Nu e un de Kooning?

Arăta spre o pânză mare, cu pete şi linii neregulate, în culori primare.

— Foarte bine, domnişoară, exact asta e. Văd că te pricepi la artă.

— Uimitor, zise ea emoţionată. Probabil valorează o avere.

Will se uită şi el la tablou. În ochii lui, părea mai degrabă o mâzgălitură, în genul celor pe care le fac copiii la şcoală şi apoi le-aduc acasă, unde le lipesc pe uşa frigiderului.

— Este *foarte* valoros, admise Clive. Chiar Willem mi l-a dat, de mult. Am intitulat o piesă cu numele lui şi, chiar dacă s-ar zice că suntem chit, cred totuşi că eu am ieşit în câştig.

Asta îi stârni pe amândoi şi începură să pălăvrăgească despre arta modernă, un subiect la care Nancy părea că se pricepe destul de bine. Will îşi slăbi nodul cravatei, se uită la ceas şi îşi auzi stomacul protestând. Fusese o zi foarte lungă. Dacă Mueller n-ar fi păţit-o, acum el ar fi stat acasă, tolănit pe canapea, s-ar fi uitat la televizor şi ar fi băut liniştit un scotch. Îl ura pe Mueller tot mai mult.

În clipa următoare, se auzi un ciocănit în uşa apartamentului. Will îşi scoase Glock-ul din toc.

— Du-l în dormitor.

Nancy îl luă de braţ pe Clive şi-l trase repede după ea, în timp ce Will se uita pe vizor.

Era un poliţist în uniformă, care ţinea într-o mână o pungă uriaşă de hârtie.

— Cotletele voastre, zise el. Dacă nu le mai vreţi, le luăm noi.

Cotletele erau bune — ba nu, excelente. Se aşezară toţi trei, foarte civilizat, în jurul mesei din living şi mâncară cu poftă, până la ultima firimitură, inclusiv garnitura de cartofi piure, porumb, fasole şi verdeţuri. Mestecau cu grijă şi înghiţeau în tăcere, pentru că mâncarea era prea bună ca s-o strice făcând conversaţie. Clive termină primul, apoi Will, amândoi părând de-a dreptul ghiftuiţi. Nancy continuă să mănânce încă cinci minute, în acelaşi ritm. Cei doi bărbaţi se uitau la ea cu admiraţie nedisimulată, apoi, din politeţe, mai traseră de timp, desfăcând un pachet de şerveţele umede şi ştergându-şi meticulos degetele mânjite cu sos.

În liceu, Nancy fusese destul de scundă şi foarte sportivă. Jucase pe post de fundaş în echipa de softball şi de mijlocaş în cea de fotbal european. Începuse să se îngraşe în timpul primului an petrecut departe de casă, victimă, ca atâţia alţii, a „bolii bobocului”. De-a lungul anilor de facultate, continuase să pună pe ea kilogram după kilogram, ba chiar mai rău în timpul cursurilor la Drept. În cele din urmă, devenise indiscutabil o femeie cu forme pline. La Fordham, la jumătatea anului al doilea, se hotărâse definitiv să dea examen la FBI, dar consilierul ei o avertizase că mai întâi trebuia să-şi intre în formă. Aşa că, dând dovadă de o voinţă de fier, începuse o dietă-fulger şi un program de alergări şi ajunsese la şaizeci de kilograme.

Numirea ei la biroul din New York fusese o veste bună şi, în acelaşi timp, una proastă. Vestea bună: New Yorkul. Vestea proastă: New Yorkul. Diploma ei GS-10[8] însemna un salariu de bază de 38 000 de dolari, cu un bonus de încă 9 500 pentru agenţii federali. Dar unde puteai locui în New York cu un salariu de nici 50 000? Pentru ea, răspunsul era unul singur: acasă, în White Plains, unde îşi luase iar în primire vechea cameră, la pachet cu mesele gătite de mama şi sendvişurile ei speciale. Lucra ore suplimentare şi nu mai călcase într-o sală de gimnastică. În trei ani, greutatea îi crescuse constant şi, pe corpul ei şi aşa scund, apăruseră noi rotunjimi.

Will şi Clive se uitau la ea de parcă era pe punctul să câştige un concurs de mâncat cârnaţi. Stânjenită, Nancy se îmbujoră şi puse tacâmurile pe farfurie.

Apoi strânseră masa şi spălară frăţeşte vasele, ca în familie. Se făcuse aproape zece.

Will dădu la o parte draperia câţiva centimetri. Era întuneric beznă. Se uită discret în stradă şi văzu două maşini de poliţie parcate la bordură, acolo unde se aştepta să le vadă. Lăsă draperia să cadă la loc şi verifică uşa de la intrare. Cât de hotărât era criminalul? Acum, când clădirea era supravegheată, care va fi următoarea lui mişcare? Se va retrage şi îşi va recunoaşte înfrângerea? În fond, nu trecuseră nici douăzeci şi patru de ore de când omorâse o bătrână. De obicei, criminalii în serie nu sunt nişte indivizi plini de energie, dar ăsta ucidea la grămadă. Va da buzna prin peretele apartamentului alăturat? Va coborî pe o frânghie de pe acoperiş şi va intra pe fereastră? Va arunca în aer întreaga clădire, doar pentru a-şi

elimina ţinta? Will încă nu-l citea: era o excepţie şi imprevizibilul îl neliniştea profund.

Clive se aşezase iar în fotoliul său favorit şi încerca să se convingă de faptul că timpul era aliatul lui. Vorbea cu Nancy, care părea fascinată de cadenţa lentă, perfectă a glasului său. Subiectul era muzica, iar Will avea impresia că ea ştia destul de multe şi în acest domeniu.

— Glumeşti! zise Nancy. Chiar ai cântat cu Miles?

— O, da, am cântat cu toţi… Am cântat cu Herbie, cu Dizzy, cu Sonny şi cu Ornette. Sunt un răsfăţat al sorţii.

— Cine e preferatul tău?

— Păi, cred c-ar fi Miles, domnişoară. Nu neapărat ca om, dacă mă înţelegi, doar ca muzician. O, da! Nu ţinea în mâini o trompetă, nu, ci un corn dăruit de Dumnezeu însuşi. Crede-mă, ce făcea el nu era treabă de muritor! Nu făcea muzică, ci vrăji. Când cântam cu el, mi se părea că cerul se va deschide, dintr-o clipă-n alta, şi va ploua cu îngeri. Vrei să-ţi pun Miles chiar acum, ca să înţelegi mai bine ce vreau să zic?

— Aş prefera s-ascult muzica ta, zise ea.

— Încerci să mă seduci, tânără domnişoară de la FBI! Şi reuşeşti… Se întoarse spre Will: Ştiai că partenera ta e o seducătoare de profesie?

— E prima noastră zi împreună.

— Are personalitate. Cu aşa ceva, ajungi departe. Se ridică greoi din fotoliu şi se duse la pian, se aşeză pe scaun şi îşi flexă de câteva ori degetele.

— Trebuie să cânt încet, din cauza vecinilor, ştiţi?

Începu să cânte. O piesă liniştită, frumoasă, vag melancolică, având accente fantomatice din alte timpuri, care dispăreau în ceaţa notelor, pentru a se întoarce mai proaspete. Cântă multă vreme, cu ochii închişi, fredonând din când în când în chip de acompaniament. Nancy era hipnotizată, dar Will rămăsese în gardă: se uita mereu la ceas şi încerca să prindă, printre note, zgomotele discrete ale nopţii.

Când Clive se opri, după ce ultima notă se stinse în neant, Nancy spuse:

— Dumnezeule, a fost minunat! Îţi mulţumesc din suflet.

— Ba nu, eu îţi mulţumesc că m-ai ascultat şi c-ai vegheat asupra mea în noaptea asta. Clive se aşeză iar în fotoliu.

Vă mulţumesc amândurora. M-aţi făcut să mă simt în siguranţă şi vă sunt recunoscător. Ia spune, domnule, se întoarse el către Will, am voie să beau un păhărel?

— Ce vrei să bei? Îţi aduc eu.

— Am o sticlă de Jack în bucătărie, în dulapul din dreapta chiuvetei. Dar ai grijă să nu-l strici cu gheaţă.

Will găsi sticla, pe jumătate plină. Deşurubă capacul şi mirosi. Putea fi otrăvită? Oare asta era soluţia pe care-o găsise criminalul? Apoi, într-o clipă de inspiraţie subită, se gândi: Trebuie să-l apăr pe omul ăsta şi nu mi-ar strica deloc un pahar. Îşi turnă cam două degete şi dădu băutura peste cap. Avea gust de bourbon. Simţi o căldură plăcută în stomac. O s-aştept treizeci de secunde şi, dacă nu mor, omul îşi primeşte trataţia, îşi spuse el, aproape impresionat de propria logică.

— Ai găsit-o, şefule? strigă Clive din living.

— Da. Vin imediat.

Supravieţuise, aşa că turnă într-un pahar şi i-l duse lui Clive, care-i mirosi răsuflarea şi remarcă:

— Omule, sunt bucuros să văd că te-ai servit! Nancy îi aruncă o privire furioasă.

— Gustarea bucatelor, ca-n Roma antică, se justifică Will, dar ea părea oripilată.

Clive sorbi din pahar şi începu să pălăvrăgească:

— Ştii ceva, Miss FBI, o să-ţi trimit câteva CD-uri cu trupa mea, Clive Robertson Five. Suntem doar o mână de boşorogi, dar încă mai ştim să facem treabă, dacă mă-nţelegi. Încă mai gătim la aragaz, deşi omul meu de la tobe, Harry Smiley, dă afară o grămadă de gaze!

Aproape un ceas mai târziu, încă mai vorbea despre viaţa din turnee, despre stilurile de interpretare la keyboard, despre industria muzicii. Îşi terminase băutura. Vocea i se stinse treptat, ochii i se închiseră şi începu să sforăie încetişor.

— Ce facem acum? întrebă Nancy în şoaptă.

— Mai e o oră până la miezul nopţii. Îl lăsăm acolo unde stă şi-aşteptăm, zise Will şi se ridică.

— Unde te duci?

— La baie. Sper că n-ai nimic împotrivă.

Nancy clătină din cap fără prea multă convingere.

— Ce-i? şuieră el. Credeai că mă duc să-mi mai torn un pahar? Pentru numele lui Dumnezeu, trebuia să mă asigur că scotchul n-a fost otrăvit!

— Spirit de sacrificiu, observă ea. Admirabil!

Will se duse la baie şi se întoarse tot furios. Se strădui să nu ridice tonul:

— Ştii ceva, partenere, trebuie să mai laşi de la tine, dacă vrei să lucrăm împreună. Câţi ani ai?

— Treizeci.

— Păi, drăguţa mea, când eu am intrat în jocul ăsta, tu abia intrai la liceu, nu?

— Ia mai lasă-mă cu „drăguţa mea”!

— Ai dreptate, nu ţi se potriveşte. Nici într-un milion de ani n-ai putea fi drăguţa mea, ce dracu’!

Nancy îi răspunse cu violenţa unei rafale de mitralieră:

— Ca să vezi! Asta-i o veste bună, pentru că, ultima dată când ai făcut curte unei femei la birou, era cât pe-aci să fii concediat. Felicitări, Will!. Adu-mi aminte să nu-ţi cer niciodată sfaturi în carieră.

Clive bolborosi şi se mişcă în somn. Tăcură amândoi, dar continuară să se privească în ochi, fierbând de furie.

Will nu era surprins că Nancy aflase despre trecutul lui pătat, doar nu era strict secret. Era totuşi uimit că ea pusese subiectul pe tapet atât de repede. De obicei îi lua mai mult timp până să scoată o femeie din sărite. Se vedea obligat să recunoască: fata avea coloană vertebrală.

Se transferase la New York acum şase ani, când Hal Sheridan îl aruncase în sfârşit afară din cuib, după ce-i convinsese pe şefii de la Resurse Umane din Washington că Will era în stare să conducă o echipă. Biroul din New York ajunsese la concluzia că el era un candidat viabil pentru comanda Departamentului de Jafuri şi Crime Violente. Îl trimiseseră înapoi la Quantico pentru un curs de management şi-i împuiaseră capul cu tot felul de prostii, chipurile necesare unui şef modern din FBI. Evident, ştia perfect, şi fără să ia cursuri, că nu era cazul să-şi calce superiorii pe bătături, nici măcar pe cei din alte departamente, dar la Quantico nu văzuse în niciun manual vreo fotografie a Ritei Mather.

Rita era atât de voluptuoasă, frumos mirositoare, atrăgătoare şi, potrivit zvonurilor, atât de spectaculoasă în pat, încât practic nu avusese de ales. Îşi ascunseseră luni de zile relaţia, până într-o zi când şeful ei refuzase să-i acorde mărirea de salariu mult aşteptată şi Rita îl rugase pe Will să intervină. Când şi el o refuzase, ea făcuse o criză şi dăduse totul în vileag. Urmase o mare mizerie: interogatorii cu tipii de la comisia disciplinară, armate de avocaţi, isterie la Resurse Umane. Ajunsese la un fir de păr de concediere, când Hal Sheridan pusese piciorul în prag şi reuşise să încheie un târg discret: îl lăsau să-şi termine cei douăzeci de ani de serviciu. În joia

aceea, Sue Sanchez încă mai stătea drepţi în faţa lui. În lunea următoare, era exact pe dos.

Bineînţeles că se gândise la demisie, dar, vai, ce s-ar fi ales de pensia lui, atât de apropiată şi îndelung aşteptată? Îşi acceptase soarta, trecuse prin cursul de reeducare rezervat celor vinovaţi de hărţuire sexuală, îşi făcuse treaba la fel de bine în continuare şi începuse să bea ceva mai mult decât până atunci.

Înainte să-i poată răspunde lui Nancy, Clive se mişcă şi deschise brusc ochii. Câteva clipe păru complet rătăcit, apoi îşi aminti unde se află. Plescăi din buze şi se uită nervos la ceasul Cartier de la încheietura mâinii.

— Ei, uite că n-am murit… Şefule, ai ceva împotrivă dacă mă duc la closet fără asistenţă federală?

— Nimic.

Clive observă că Nancy era supărată.

— S-a întâmplat ceva, Miss FBI? Am impresia că eşti furioasă. Nu pe mine, aşa-i?

— Bineînţeles că nu.

— Atunci ăi fi furioasă pe şeful ăsta al tău…

Clive se chinui să se ridice şi îşi îndreptă cu greu genunchii înţepeniţi de artrită. Făcu doi paşi şi încremeni. Pe faţa lui se citea un amestec de uluire şi spaimă.

— O, Doamne!

Will se întoarse brusc şi cercetă camera dintr-o privire. Ce naiba se întâmpla?

În următoarea fracţiune de secundă, respinse ipoteza unui foc de armă. Nu auzise sticlă spartă, nici zgomot de impact şi nu văzuse niciun strop de sânge.

— Will! strigă Nancy, când Clive îşi pierdu echilibrul şi căzu cu faţa în jos pe podea.

Şocul s-a dovedit atât de violent, încât osul şi cartilajul nazal au fost pulverizate instantaneu, împroşcând pe covor o pată sângerie, ca ruptă din picturile lui Jackson Pollock. Dac-ai fi putut s-o reproduci pe pânză, probabil că bătrânul Clive ar fi adăugat-o bucuros la colecţia lui.

8

ŞAPTE LUNI MAI DEVREME

BEVERLY HILLS, CALIFORNIA

Peter Benedict îşi văzu reflexia şi se minună că imaginea lui era descompusă, apoi recompusă pe sticlă. Faţada clădirii era de fapt o suprafaţă pronunţat concavă, înălţându-se zece etaje deasupra bulevardului Wilshire, care aproape te aspira de pe trotuar în holul lenticular, înalt cât primele două niveluri. Mai era acolo un soi de curte interioară austeră, rece şi goală, cu excepţia unui bronz de Henry Moore — o siluetă aiurită, lobată, vag omenească, plasată pe o latură. Sticla parcă era o oglindă perfect lustruită, redând atmosfera şi culorile din împrejurimi, iar clădirea se afla în Beverly Hills, unde cerul este de obicei strălucitor şi culoarea dominantă, albastrul azuriu. Cum concavitatea era foarte puternică, faţada oglindea şi imaginile reflectate de alte suprafeţe şi le amesteca într-o salată vizuală: nori, construcţii, bronzul de Moore, trecători şi maşini se întreţeseau neîncetat pe suprafaţa ei.

Era minunat.

Venise şi vremea lui.

Ajunsese la vârf. Avea o întâlnire — programată şi confirmată — cu Bernie Schwartz, unul dintre zeii de la Artist Talent Inc.

Peter se frământase ceva timp din cauza hainelor. O asemenea întâlnire era o premieră pentru el şi-i fusese ruşine să întrebe de regulile vestimentare. Oare în ziua de azi agenţii mai purtau costume? Sau scriitorii? Ar fi trebuit să pară conservator sau, dimpotrivă, la modă? Costum încheiat sobru sau haine sport? Ca să fie sigur, optase pentru calea de mijloc: pantaloni gri, cămaşă albă, sacou albastru, pantofi negri. Când ajunse mai aproape de disc, se văzu într-un geam plan, de sus până jos, nedistorsionat, şi întoarse imediat capul, ruşinat de fragilitatea siluetei sale şi de părul rar, pe care de obicei şi-l ascundea sub o şapcă de baseball. Ştia măcar atâta lucru: cu cât eşti mai tânăr, cu atât scrii mai bine, iar ţeasta lui cheală, care-l făcea să arate mult mai bătrân, îl oripila. Oare lumea chiar trebuia să afle că Peter Benedict se apropia de cincizeci de ani?

Uşa rotativă îl împinse într-un spaţiu în care aerul părea îngheţat. Biroul de la recepţie era din lemn masiv lustruit şi respecta curbura faţadei. Şi podeaua era concavă, din scânduri de bambus curbate. Un stol de recepţionere cu aer de starletă, dotate cu microfoane şi căşti invizibile, rostea în cor: „ATI, unde vă dau legătura?” „ATI, unde vă dau legătura?” Iar şi iar, până când cuvintele căpătau sonoritatea unei incantaţii.

Se uită în jur, apoi în sus, la galeriile pe care mergeau repede zeci de tineri şi tinere îmbrăcaţi după ultimul răcnet — şi, da, agenţii purtau într-

adevăr costume. Poporul lui Armani.

Se apropie de recepţie şi tuşi politicos pentru a-şi semnala prezenţa. Femeia cea mai frumoasă pe care o văzuse vreodată se întoarse spre el şi-l întrebă:

— Cu ce vă pot ajuta?

— Am întâlnire cu domnul Schwartz. Mă numesc Peter Benedict.

— Care dintre ei?

Clipi nedumerit şi răspunse, bâlbâindu-se:

— N-n-nu prea înţeleg. Eu sunt Peter Benedict. Pe un ton de gheaţă:

— Care *domn Schwartz?* Avem trei.

— A, am priceput! Bernard Schwartz.

— Vă rog să luaţi loc. Îl sun imediat pe asistentul dumnealui.

Dacă nu ştiai deja că Bernie Schwartz era unul dintre cei mai talentaţi agenţi de la Hollywood, n-aveai cum să-ţi dai seama de asta doar văzându-i biroul din colţul etajului al optulea. Ai fi zis că era colecţionar de artă sau antropolog. Din biroul lui lipseau toate fleacurile acelea tipice — afişe de film, poze braţ-la-braţ cu vedete sau politicieni, premii, casete video, DVD-uri, ecrane cu plasmă, reviste de cinema. Nimic din toate astea, doar artă africană: tot felul de statuete, vase decorative, scuturi din piele, suliţe, măşti, desene cu motive geometrice. Ţinând cont că era un evreu din Pasadena, scund, gras şi trecut bine de prima tinereţe, omul dovedea o ciudată pasiune pentru continentul negru. Strigă prin uşă la unul dintre cei patru asistenţi ai lui:

— Ia spune, de ce mă văd cu tipul ăsta?

— Victor Kemp, îi răspunse o voce de femeie. Ridică mâna stângă, semn că aştepta să i se dea ceva.

— Da, da, îmi amintesc. Dă-mi dosarul şi opreşte-mă după zece minute, *maximum maximorum.* Sau mai bine cinci.

Când Peter ajunse în pragul uşii, se fâstâci instantaneu văzându-l pe Bernie, deşi micuţul agent zâmbea cu gura până la urechi şi, din spatele biroului, îl pofti înăuntru ca un comandant pe puntea portavionului.

— Intră, intră… Cafea? Avem espresso, latte, orice vrei. Eu sunt Bernie Schwartz. Mă bucur să te cunosc, Peter.

Mâna subţire şi albă a lui Peter a fost înhăţată de o mână mică, lătăreaţă, şi scuturată zdravăn de câteva ori.

— Poate un pahar cu apă?

— Roz, vrei să-i aduci domnului Benedict apă? Ia loc aici. Eu o să mă-aşez pe canapea.

După câteva secunde, o chinezoaică tânără — altă frumuseţe — apăru ca din neant, cu o sticlă de Evian şi un pahar. Toţi se mişcau repede pe-aici.

— Şi spune-mi, Peter, ai venit cu avionul? întrebă Bernie.

— Nu, de fapt, am venit cu maşina.

— Inteligent, foarte inteligent! Află de la mine, eu nu mai pun piciorul în avion, cel puţin în alea comerciale… Nouă unşpe parc-a fost ieri. Cine ştie, poate că mă urcam şi eu într-unul din avioanele alea! Nevastă-mea are o soră în Cape Cod. Roz! Mi-aduci o cafea? Bun, vasăzică eşti scriitor, Peter. De când scrii scenarii?

— Cam de cinci ani, domnule Schwartz.

— Te rog! Bernie!

— Cam de cinci ani, Bernie.

— Câte-ai strâns pân-acum?

— Câte am terminat, adică?

— Da, da, câte proiecte încheiate ai, zise Bernie nerăbdător.

— Cel pe care ţi l-am trimis e primul.

Bernie închise strâns ochii, ca şi cum ar fi comunicat telepatic cu asistenta lui: Cinci minute, nu zece.

— Aşa, şi e bun de ceva?

Peter cântări întrebarea. Trimisese scenariul acum două săptămâni. Oare Bernie nu-l citise?

Pentru Peter, scenariul era ca un text sacru, învestit cu o aură aproape magică. Îşi vărsase sufletul în el şi ţinea un exemplar la vedere, pe birou, într-un dosar cu trei perforaţii şi capse strălucitoare din alamă — prima lui operă încheiată. În fiecare dimineaţă, înainte să iasă pe uşă, îi mângâia coperta, aşa cum alţii ating un talisman sau pun mâna pe burta unui Buddha. Era biletul lui spre o nouă viaţă şi ardea de nerăbdare să-l folosească. Mai mult, subiectul i se părea extrem de important: o odă închinată vieţii şi destinului. Când era student, îl mişcase adânc *The Bridge of San Luis Rey*[9], romanul lui Thornton Wilder despre cinci străini care pier împreună, când podul pe care se aflau se prăbuşeşte. Firește, odată cu noul job în Nevada, începuse să cugete şi la soartă şi predestinare. Până la urmă se hotărâse să încerce o abordare modernă a poveştii clasice, iar în versiunea lui, vieţile a cinci necunoscuţi se intersectau în mijlocul unui atac terorist. Bernie îşi primi cafeaua.

— Mulţumesc, scumpete. Ai grijă de următoarea mea întâlnire, da?

Roz se retrase din câmpul vizual al lui Peter şi-i făcu şmechereşte cu ochiul şefului ei.

— Păi, eu cred că e bun, zise Peter. Ai avut timp să-l răsfoieşti?

Bernie nu mai citise un scenariu de vreo douăzeci de ani. Le citeau alţii pentru el şi-i trimiteau recenzii.

— Da, da, am însemnările chiar aici.

Deschise dosarul şi citi în diagonală cele două pagini.

Poveste slabă.

Dialoguri groaznice.

Personaje insuficient dezvoltate etc. Etc.

Recomandare: respins.

Bernie nu ieşi din rol. Zâmbi larg, apoi întrebă:

— Bun, ia spune-mi, Peter, cum se face că-l cunoşti pe Victor Kemp?

Cu o lună mai devreme, Peter Benedict intrase în Constellation cu pas vioi, plin de speranţă. Constellation era cazinoul lui preferat de pe Strip, singurul cu vagi urme de viaţă inteligentă. Pe deasupra, în copilărie, Peter fusese pasionat de astronomie, iar pe bolta uriaşului planetariu din cazinou era proiectat non-stop, cu laser, cerul nocturn de deasupra Las Vegasului, aşa cum l-ai fi văzut dacă cineva ar fi stins simultan sutele de milioane de becuri şi miile de kilometri de neon care ştergeau de pe firmament stelele. Dacă veneai destul de des, te uitai atent şi-ţi dădeai puţină osteneală, cu timpul, ajungeai să recunoşti fiecare constelaţie. Carul Mare, Orion, Andromeda — floare la ureche. Peter le găsise şi pe cele mai puţin cunoscute: Corbul, Delfinul, Eridanul, Sextantul. De fapt, îi mai lipsea de pe listă doar Cosiţa Berenicei — Coma Berenices —, un grup de stele pierdut undeva între Câinii de Vânătoare şi Fecioară. Într-o bună zi, o va găsi şi pe ea.

Juca blackjack la mesele cu miză mare — cel puţin o sută de dolari la o mână, maximum cinci mii — şi îşi ascundea mereu chelia sub o şapcă Lakers. Nu miza aproape niciodată peste limita de jos, dar alegea aceste mese pentru că spectacolul i se părea mai interesant. Era un jucător bun, disciplinat, şi de obicei încheia seara cu câteva sute în plus în portofel, iar din când în când, sfârşea cu o mie mai sărac sau mai bogat, în funcţie de cărţi. Dar trăia adevăratele emoţii prin interpuşi, urmărindu-i pe jucătorii de categorie grea care jonglau cu norocul, dublând miza sau ridicând-o cu cincisprezece, douăzeci de mii dintr-un foc. I-ar fi plăcut la nebunie să

simtă pe pielea lui valul de adrenalină, însă era perfect conştient că asta nu se va întâmpla niciodată nu la salariul lui.

Dealerul, un ungur pe nume Sam, observase că seara nu se anunţa prea bună pentru Peter şi încercase să-l îmbărbăteze:

— Nu-ţi face griji, Peter, norocul e schimbător. O să vezi.

Dar el nu credea asta. Valoarea cărţilor din joc ajunsese la minus cincisprezece, iar şansele de câştig erau aproape sută la sută de partea casei. Cu toate că ştia, nu-şi schimbă tactica de joc, deşi orice jucător cât de cât profesionist s-ar fi retras o vreme şi s-ar fi întors când sorţii i-ar fi părut favorabili.

Peter era un „numărător" ciudat. Ţinea socoteala cărţilor pentru că putea. Creierul lui funcţiona la o viteză atât de mare şi cu atât de puţin efort, încât, după ce ajunsese să stăpânească bine această tehnică, nu putea să nu mai numere. Cărţile lui — de la decar la as — aveau valoarea minus unu; cărţile mici — de la doi la şase — erau plus unu. Un numărător priceput trebuia să facă bine două lucruri: să calculeze din mers totalul, pe măsură ce cărţile din cele şase pachete intrau în joc, şi să estimeze, cât mai aproape de adevăr, valoarea cărţilor neîmpărţite. Când valoarea era scăzută, trebuia să mizezi cât mai puţin sau să te ridici şi să pleci. Când era mare, mizai agresiv. Dacă ştiai ce faci, puteai să înclini regula mediei în favoarea ta şi să câştigi serios. Asta până când se prindea un dealer, un supraveghetor sau ochiul de sticlă din cer şi erai oprit sau dat afară din cazinou pentru totdeauna.

Din când în când, Peter lua hotărâri în funcţie de numărătoare, dar miza aproape de fiecare dată aceeaşi sumă şi nu câştiga nimic de pe urma talentului său ascuns. Îi plăcea la Constellation, se bucura pe deplin de partidele care durau trei sau patru ore şi nu voia deloc să fie dat afară din localul lui favorit. Devenise parte integrantă a locului, ca piesele de mobilier.

În seara aceea, la masa lui mai erau doar doi jucători: un anestezist din Denver, care venise la o conferinţă medicală, şi un director îmbrăcat la patru ace, cărunt, singurul care arunca în joc bani serioşi. Peter pierduse 600 de dolari, iar acum o lăsase mai moale şi sorbea alene dintr-o bere. Când mai rămăseseră câteva mâini până să fie amestecate din nou cărţile, pe unul din cele două scaune libere se trânti un puşti deşirat, de vreo douăzeci şi doi de ani, în tricou şi pantaloni largi, cu buzunare, şi cumpără fise de o mie de dolari. Avea plete şi un farmec western discret.

— Salutare, cum vă simţiţi în seara asta? E o masă bună?

— Nu pentru mine, zise directorul. Eşti invitatul meu, dacă vrei să schimbi norocul.

— M-aş bucura să v-ajut cât îmi stă-n puteri, spuse puştiul. Citi numele de pe insigna dealerului. Bagă-mă-n joc, Sam.

Şi aşa, mizând suma minimă, puştiul transformă o masă până atunci tăcută, într-una la care pălăvrăgeala nu se mai oprea. Le spuse că era student în ultimul an la UNLV, la Ştiinţe Politice şi, începând cu doctorul, îi întrebă pe toţi de unde erau şi ce meserii aveau. După ce mai sporovăi o vreme despre o problemă pe care o avea la umăr, se întoarse spre Peter.

— Eu sunt din partea locului, răspunse Peter. Mă ocup de computere.

— Ca lumea! Foarte tare, amice, zise prompt puştiul. Directorul se adresă întregii mese:

— Eu lucrez în asigurări.

— Vinzi asigurări, amice?

— Da şi nu. Conduc o companie de asigurări.

— Marfă! Eşti pe cai mari! exclamă puştiul.

Sam amestecă pachetele şi Peter începu instinctiv să numere. După cinci minute, intraseră de-a dreptul în noua partidă şi mizele începuseră să crească. Peter nu se omora cu jocul, dar acum stătea ceva mai bine: câştigase mai multe mâini decât pierduse.

— Vezi, ţi-am zis eu, îi rânji Sam încurajator, după ce câştigase trei mâini la rând.

Doctorul pierduse două mii, dar directorul de asigurări pierduse peste treizeci şi începea să fie nervos. Puştiul miza aiurea, aparent fără nicio chemare pentru joc, dar pierduse doar câteva sute. Comandă un rom cu cola şi răsuci paiul între degete până când îl scăpă pe jos.

— Hopa! exclamă el.

O blondă de vreo treizeci de ani, în blugi strâmţi şi un top galben ca lămâia, mulat, apăru la masă şi se aşeză pe scaunul liber. Îşi puse la picioare poşeta Vuitton, care costase în mod sigur o grămadă de bani, şi depuse în faţa ei zece mii de dolari, în fişicuri perfect aranjate.

— Bună, zise ea cu un aer timid.

Nu era frumoasă, dar avea un corp superb şi o voce gravă, sexy, care tăie brusc orice conversaţie.

— Sper că nu sunt în plus, continuă blonda, aşezând ultimul fişic.

— La naiba, sigur că nu! spuse puştiul. Aveam nevoie de un trandafir printre atâţia spini.

— Mă numesc Melinda, zise ea şi ceilalţi se prezentară politicos, în stilul minimalist din Vegas.

Blonda, care era din Virginia, le arătă verigheta: bărbăţelul ei se dusese la piscină.

Peter o urmări la primele mâini. Era iute şi îndrăzneaţă, miza de fiecare dată 500 şi risca la limită, dar obţinea rezultate destul de bune cu stilul acesta. Puştiul, care pierduse trei mâini consecutiv, se lăsă pe spate şi zise:

— Amice, mi s-a făcut o vrajă! Vrajă.

Peter îşi dădu seama că ajunsese cu numărătoarea la plus 13 şi în cutie mai erau cam 40 de cărţi.

Vrajă.

Blonda împinse în faţă un fişic care valora trei mii cinci sute. Văzând asta, directorul de asigurări plusă şi miză maximum posibil.

— Îmi dai aripi, îi spuse el femeii.

Peter se mulţumi să mizeze suta obişnuită, la fel ca doctorul şi puştiul.

Sam dădu cărţile şi Peter primi un nouăsprezece destul de puternic, directorul, paisprezece, doctorul, şaptesprezece, puştiul, doisprezece, iar blonda, o pereche de valeţi — douăzeci. Dealerul le arătă un şase. A dat lovitura, îşi spuse Peter.

Număr mare, dealerul probabil c-o să facă peste douăzeci şi unu, stă foarte bine cu douăzeciul ei.

— O să tai, Sam, anunţă ea.

Sam clipi şi încuviinţă, iar blonda împinse pe masă alte trei mii cinci sute.

Doamne fereşte! Peter era uluit. Cine naiba se-apucă să taie decarii?

Doar dacă…

Peter şi doctorul nu luară nicio carte, puştiul trase un şase şi ajunse la optsprezece. Directorul de asigurări se alese cu un decar şi exclamă dezgustat:

— Fir-ar al dracului!

Blonda îşi ţinu răsuflarea şi rămase cu pumnii strânşi, până când Sam îi dădu o damă la o mână şi un şeptar la cealaltă. Femeia bătu din palme şi, în acelaşi timp, trase aer în piept.

Dealerul întoarse atuul, un popă, şi trase un nouă.

Peste douăzeci şi unu.

Printre ţipetele de bucurie ale blondei, Sam plăti potul, împingând spre ea fise în valoare de şapte mii.

Peter se scuză repede şi porni spre toaletă, aproape tremurând. Mintea lui fierbea. Ce Dumnezeu să fac? se întrebă el. Nu e treaba mea! Nu mă priveşte!

Dar nu putea. Era copleşit de o indignare justiţiară: dacă el nu profita, ei ce drept aveau s-o facă?

Se răsuci pe călcâie, se întoarse la mesele de blackjack şi prinse privirea supraveghetorului, care-l salută şi-i zâmbi. Peter se apropie de el şi-i zise:

— Ce mai faci?

— Foarte bine, domnule. Cu ce vă pot fi de folos în seara asta?

— Îi vezi pe băiatul şi pe femeia de la masa aceea?

— Da, domnule.

— Ăştia doi numără.

Buzele supraveghetorului se încordară. Văzuse multe la viaţa lui, dar niciodată un jucător care să-l dea de gol pe altul. Care era şmecheria?

— Sunteţi sigur?

— Foarte sigur. Puştiul numără şi-i face semn femeii.

— Mulţumesc, domnule. Mă voi ocupa de asta. Supraveghetorul îl chemă prin staţie pe directorul sălii, care la rândul său îi puse pe cei de la pază să verifice înregistrarea video a ultimelor câteva mâini. Văzut aşa, jocul la miză maximă al blondei părea suspect.

Peter ajunse la masă în acelaşi timp cu o trupă de agenţi în uniformă, care-l apucară pe puşti de braţe.

— Hei, ce naiba faceţi? strigă el.

Jucătorii de la celelalte mese se opriseră şi se uitau la ei.

— Vă cunoaşteţi? întrebă supraveghetorul, făcând semn spre femeie.

— N-am mai văzut-o pân-acum! Ce dracu', nu vă mint! scânci puştiul.

Blonda nu spuse nimic. Doar îşi luă poşeta, adună fisele şi-i lăsă lui Sam un bacşiş de 500 de dolari.

— Ne mai vedem, băieţi, le aruncă ea în timp ce era condusă spre ieşire.

Supraveghetorul ridică mâna şi în locul lui Sam apăru alt dealer.

Doctorul şi directorul se uitau la Peter cu uimire sinceră.

— Ce naiba se întâmplă aici? întrebă în cele din urmă directorul.

— Numărau, răspunse Peter scurt. Le-am făcut-o.

— Nu pot să cred! strigă directorul.

— Ba da, chiar asta am făcut. M-au scos din sărite.

— Cum ţi-ai dat seama? întrebă doctorul.

— Pur şi simplu, mi-am dat.

Acum, când se afla în centrul atenţiei, era stânjenit. Ar fi vrut să fugă.

— Să fiu al naibii! zise directorul, clătinând din cap. Prietene, lasă-mă să-ţi ofer ceva de băut. Să fiu al naibii! În timp ce scotea o carte de vizită din portofel, ochii lui albaştri scăpărau. Uite, ia-o. Firma mea e plină de computere. Să mă cauţi dacă ai vreodată nevoie de o slujbă, bine?

Peter luă cartea de vizită:

NELSON G. ELDER,

PREŞEDINTE ŞI DIRECTOR GENERAL,

DESERT LIFE,

COMPANIE DE ASIGURĂRI.

— Foarte frumos din partea ta, dar am de lucru, mormăi Peter, abia ghicit în vacarmul făcut de aparatele cu fise şi de melodiile care se repetau la nesfârşit.

— Nu-i nimic, dacă se schimbă ceva, ai numărul meu de telefon.

Supraveghetorul veni la masă.

— Domnilor, îmi cer scuze pentru tot tămbălăul. Cum vă simţiţi în seara asta, domnule Elder? Tot ce mâncaţi şi beţi e din partea casei şi vă pot aduce bilete la orice film doriţi. În regulă? Încă o dată, îmi pare rău.

— Frankie, îţi pare destul de rău cât să-mi dai înapoi banii pe care i-am pierdut? întrebă Elder.

— Aş vrea să pot, domnule Elder, dar e imposibil.

— Ei, asta e, spuse Elder, ca pentru sine. Încercarea moarte n-are.

Şeful îl bătu pe umăr pe Peter şi şopti:

— Directorul vrea să stea de vorbă cu dumneavoastră. Peter tresări.

— Nicio grijă, e numai de bine.

Gil Flores, directorul cazinoului Constellation, era elegant şi manierat, iar în prezenţa lui, Peter se simţi deodată grosolan şi intimidat. Îi transpiraseră mâinile şi voia să plece. Biroul directorului era simplu, echipat cu mai multe monitoare LCD pe care se succedau imagini în timp real de la mesele de joc şi din sala aparatelor.

Flores analiza situaţia, încercând să-şi dea seama cum şi de ce. Cum reuşise un client să observe ceea ce băieţii lui nu putuseră şi, mai ales, de ce-i denunţase pe cei doi?

— Ce ştii tu şi mie-mi scapă? îl întrebă Flores pe bărbatul timid din faţa lui.

Peter sorbi din paharul cu apă.

— Mă pricep să număr, admise el.

— Şi tu?

— Da.

— Poţi să faci asta? Şi recunoşti în faţa mea că numeri? zise Flores, ridicând tonul.

— O fac, dar nu profit.

Flores renunţă brusc la politeţuri.

— Ce dracu' înseamnă asta?

— Număr, mi-a intrat în obicei, dar nu folosesc avantajul.

— Şi vrei să te cred? Peter ridică din umeri.

— Îmi pare rău, dar ăsta-i adevărul. Vin aici de doi ani şi niciodată n-am mizat sume mari. Mai câştig câte ceva, mai pierd câte ceva, ştiţi cum e.

— Incredibil! Adică ştiai ce urmează când dobitocul ăla a spus… Ce-a spus?

— A spus că e o vrajă. Ajunseserăm la treisprezece, deci „vrajă" e codul pentru treisprezece. Femeia a venit la masă când jocul se încinsese. Cred că semnalul s-a dat când băiatul a scăpat pe jos paiul.

— Adică el numără şi aruncă momeala, iar ea mizează şi adună banii.

— Probabil că au un cod pentru fiecare număr, cine ştie, poate „scaun" pentru patru, „dulce" pentru şaisprezece.

Sună telefonul şi Flores ascultă câteva clipe, apoi spuse:

— Da, domnule. Se întoarse spre Peter. Peter Benedict, e ziua ta norocoasă. Victor Kemp vrea să stea de vorbă cu tine sus, în penthouse.

Din penthouse, priveliştea îţi tăia răsuflarea: întregul Strip se unduia ca un şarpe în flăcări către orizontul întunecat. Victor Kemp se ridică şi-i întinse mâna, iar Peter simţi împunsăturile inelelor mari de aur, când degetele lor se atinseră. Kemp era foarte bronzat, avea părul negru, ondulat, şi dinţii de un alb strălucitor — stilul şi nonşalanţa la care te aşteptai de la proprietarul unuia dintre cele mai faimoase cluburi din oraş. Purta un costum dintr-o stofă albastru-închis, lucioasă, care reflecta ireal lumina, de parcă ar fi fost o ţesătură nepământeană. Îl pofti pe Peter să ia loc în salonul uriaş şi-l întrebă ce vrea să bea. În timp ce o cameristă desfăcea o sticlă de bere, Peter observă că, pe unul dintre monitoarele aflate în celălalt capăt al camerei, se vedea biroul lui Flores. Camere video peste tot.

Peter luă berea şi se întrebă dacă era cazul să-şi scoată şapca, dar o păstră pe cap. Era rău dacă o dădea jos, rău şi dacă n-o dădea, aşa că s-o ia naiba!

— Un om cinstit e cea mai nobilă lucrare a Domnului, zise Kemp pe neaşteptate. Alexander Pope a spus asta. Noroc! Kemp îşi ciocni paharul cu vin de paharul cu bere al lui Peter. Mi-ai ridicat moralul, domnule Benedict, şi-ţi mulţumesc pentru asta.

— Cu plăcere, zise Peter pe un ton prudent.

— Pari un om foarte abil. Îmi permiţi să te întreb cu ce te ocupi?

— Lucrez în domeniul calculatoarelor.

— De ce nu mă mir s-aud asta? Ai observat un lucru pe care o armată de profesionişti n-a reuşit să-l observe, aşa că, pe de-o parte, sunt bucuros că eşti un om cinstit, dar, pe de alta, sunt nemulţumit de angajaţii mei. Domnule Benedict, te-ai gândit vreodată să lucrezi în serviciul de securitate al unui cazinou?

Peter clătină din cap.

— E a doua ofertă de angajare pe care o primesc în seara asta.

— Cine ţi-a făcut-o pe prima?

— Cineva de la masa de blackjack, directorul unei companii de asigurări.

— Păr grizonat, zvelt, cam la cincizeci de ani?

— Da.

— E Nelson Elder, un om de nădejde. Ai avut o seară plină. Bine, dacă eşti mulţumit de slujba ta, trebuie să găsesc un alt mod de-a te răsplăti.

— A, nu! Nu-i nevoie, domnule.

— Nu mă lua cu „domnule”. Poţi să-mi spui Victor, iar eu o să-ţi spun Peter. Aşadar, Peter, e ca şi cum ai fi găsit lampa fermecată. Dar cum noi nu suntem personaje dintr-o poveste, ai dreptul la o singură dorinţă şi ea trebuie să fie… cum să zic, realistă. În concluzie, ce-ţi doreşti: o femeie, un credit, o cină cu un star de cinema?

Creierul lui Peter era capabil să analizeze rapid un volum uriaş de informaţii. În câteva secunde de gândire, trecuse deja prin câteva scenarii şi deznodăminte, iar în final ieşi la suprafaţă o propunere care, din punctul lui de vedere, era nemaipomenită.

— Cunoaşteţi vreun agent de la Hollywood? întrebă el cu voce tremurătoare.

Kemp surâse binevoitor.

— Bineînţeles, doar toţi vin aici! Eşti şi scriitor?

— Am scris un scenariu, zise Peter stânjenit.

— Atunci o să-ţi aranjez o întâlnire cu Bernie Schwartz, unul dintre şefii de la ATI. Ce zici? Eşti mulţumit?

Copleşit de bucurie, Peter exclamă:

— O, da! Ar fi extraordinar!

— Bine, atunci. Peter, nu pot să-ţi promit c-o să-i placă scenariul tău, dar pot să te asigur c-o să-l citească şi o să stea de vorbă cu tine. Bate palma.

Îşi strânseră din nou mâinile. În drum spre ieşire, Kemp puse mâna pe umărul lui, un gest aproape părintesc.

— Peter, să nu mai numeri cărţile aici, ne-am înţeles? Acum eşti de partea dreptăţii.

— Foarte interesant, spuse Bernie. Victor Kemp e totuna cu Vegasul. Omul ăsta e un prinţ!

— Cum rămâne cu scenariul meu? întrebă Peter, apoi îşi ţinu răsuflarea, aşteptând verdictul.

Venise clipa masacrului.

— Vezi tu, Peter, scenariul tău, oricât de bun ar fi, are nevoie de un pic de cizelare înainte să-l trimit mai departe. Dar chestiunea mai importantă e alta. Ce ai tu aici e un film de buget mare. Ai un tren care sare în aer şi o mulţime de efecte speciale. Un film de acţiune de genul ăsta e din ce în ce mai greu de produs, dacă nu are un public deja format sau potenţial pentru o franciză. Şi mai ai povestea cu terorismul, care e problema cea mai serioasă. Totul s-a schimbat după nouă unşpe. Crede-mă, foarte puţine dintre proiectele mele anulate în 2001 au fost repuse pe rol. Nimeni nu mai vrea să facă filme cu terorişti. Îmi pare rău, trăim în altă lume.

Respiră, îşi spuse Peter. Era ameţit. În clipa aceea intră Roz.

— Domnule Schwartz, a venit persoana cu care aveţi următoarea întâlnire.

— Când a trecut timpul? Bernie sări în picioare, ceea ce-l obligă pe Peter să facă acelaşi lucru. Bun, acum du-te şi scrie-mi un scenariu despre jocuri cu miză mare şi tipi care numără cărţile, vâră în el ceva sex şi situaţii comice şi-ţi promit c-am să-l citesc. Mă bucur că te-am cunoscut. Transmite-i domnului Kemp salutările mele. Şi, crede-mă, ai făcut bine c-ai venit cu maşina. Eu, unul, nu mă mai sui în avion, cel puţin nu în alea comerciale.

În seara aceea, când Peter se întoarse la căsuţa lui în stil rustic din Spring Valley, găsi un plic pe jumătate vârât sub preşul de la intrare. Îl deschise imediat şi citi, la lumina becului de afară, un mesaj scris de mână.

Dragă Peter,

Îmi pare rău că n-ai avut succes cu Bernie azi. Permite-mi să mă revanşez faţă de tine. Vino la hotel la ora zece, camera 1834.

Victor

Era obosit, cu moralul la pământ, dar era vineri seara şi avea la dispoziţie un weekend întreg ca să-şi revină.

La recepţia hotelului Constellation îl aştepta o cheie şi urcă imediat după ce o luă. Se pomeni într-un apartament mare, cu două dormitoare şi o privelişte minunată. Pe măsuţa din living, găsi un coş cu fructe şi o sticlă de Perrier-Jouet la gheaţă. Şi un alt plic. În el erau două cartoline: un cupon de cumpărături în valoare de 1 000 de dolari, valabil la complexul comercial din Plaza, şi un cec de 5 000 de dolari pentru cazinou.

Se aşeză pe canapea, uluit, şi contemplă o vreme peisajul de neon care se aşternea la picioarele lui.

Auzi o bătaie la uşă.

— Intră!

— Nu am cheie, îi răspunse un glas de femeie.

— Scuze, zise el, alergând la uşă. Am crezut că e camerista.

Femeia era superbă. Şi tânără, aproape o fetişcană. Brunetă, cu o faţă proaspătă, sinceră, şi un corp ferm, de culoarea fildeşului, pus în valoare de rochia neagră de seară, mulată.

— Presupun că tu eşti Peter, zise ea în timp ce închidea uşa. Domnul Kemp m-a trimis să te salut.

Ca atâţia alţii care trăiau în Las Vegas, venise din altă parte: accentul ei avea o nuanţă rustică, o notă delicată şi muzicală.

Peter se îmbujoră atât de tare, încât obrajii lui păreau din plastic purpuriu.

— Aha!

Femeia se apropie încet de el, obligându-l să se dea înapoi, către canapea.

— Eu sunt Lydia. E-n regulă?

— În regulă?

— Dacă preferi un bărbat, nu face nimic. Nu eram sigură. Avea un aer caraghios, dar fermecător.

El răspunse fără să vrea, cu o voce chiţăitoare din cauza stânjenelii:

— Nu-mi plac bărbaţii! Adică, vreau să spun că-mi plac femeile.

— Păi, foarte bine, pentru că eu sunt femeie, susură ea pe un ton teatral, îndelung exersat. Ce-ar fi să stai jos şi să destupi sticla de şampanie, în timp ce eu o să încerc să ghicesc ce fel de jocuri îţi plac?

Peter se lovi de canapea, genunchii i se îndoiră şi căzu greoi în şezut. Creierul lui înota într-un ocean de sentimente — teamă, dorinţă, ruşine —, pentru că nu mai făcuse aşa ceva până atunci. Părea simplu, şi totuşi…

Apoi Lydia zise pe neaşteptate:

— Stai, te-am mai văzut! Părea sincer entuziasmată. Da, te-am mai văzut de-o mie de ori! Abia acum mi-am dat seama!

— Unde? La cazinou?

— Nu, prostuţule! Cred că nu mă recunoşti pentru că nu sunt îmbrăcată în uniforma aia tâmpită. Ziua, lucrez la aeroportul McCarran, la recepţie, la terminalele E.G. Şi G.

Roşeaţa dispăru instantaneu de pe faţa lui, înlocuită de paloare.

Era prea mult pentru el. Mult prea mult.

— Nu te cheamă Peter! Eşti Mark nu ştiu cum. Mark Shackleton. Nu uit niciun nume.

— Păi, ştii, un nume e doar un nume, spuse el nesigur.

— Am priceput. Lasă, nu-i treaba mea! Scumpule, ce se-ntâmplă în Vegas rămâne în Vegas. Dacă vrei să ştii, nici pe mine nu mă cheamă Lydia.

Peter o urmări tăcut în timp ce ea turuia ca o mitralieră şi îşi scotea rochia neagră, dezvăluindu-şi lenjeria garnisită din belşug cu dantelă.

— E aşa de *cool!* Ştii, mereu am vrut să stau de vorbă cu unul dintre voi. Mă-nţelegi, cât de ciudat trebuie să fie să faci zilnic naveta în Area 51! Adică e atât de secret, că mă excit numai când mă gândesc!

Peter rămăsese cu gura căscată.

— Mă-nţelegi? Ştiu că n-ai voie să vorbeşti despre asta, dar, te rog în genunchi, doar dă din cap dacă într-adevăr studiaţi acolo farfurii zburătoare, fiindcă aşa zice toată lumea!

El se strădui să nu-şi mişte capul niciun milimetru.

— Ai dat din cap? întrebă femeia. Asta înseamnă da? Peter îşi revenise îndeajuns cât să-i răspundă.

— N-am voie să-ţi spun nimic. Te rog!

O clipă, ea păru dezamăgită, apoi se lumină la faţă şi se apucă iar de lucru.

— Bine, nu-i nimic. Crede-mă, Peter, gânguri ea legănându-şi şoldurile şi apropiindu-se încet de canapea, în seara asta, eu o să fiu „OFN”-ul tău — obiect futăcios neidentificat. Ce părere ai?

9

23 IUNIE 2009

NEW YORK

Will se trezi cu o durere de cap cumplită, ca şi cum în ţeasta lui se cuibărise o nevăstuică — la început, mulţumită să stea la căldurică şi adăpost, apoi, speriată — ce se apucase să-şi croiască drum spre libertate cu ghearele şi cu dinţii.

Seara începuse destul de inofensiv. În drum spre casă, se oprise la adăpătoarea lui de cartier, un subsol umed şi cam urât mirositor, botezat Dunigan's, şi dăduse pe gât câteva pahare pe stomacul gol. Ceva mai târziu, intrase în Pantheon Diner, unde mormăise ceva în direcţia unui chelner neras, de la care primise drept răspuns o mormăială identică. Fără să aibă nevoie de vreun cuvânt articulat, acesta îi aduse meniul pe care-l comanda invariabil de două-trei ori pe săptămână: kebab de miel cu orez, stropit, bineînţeles, cu vreo două beri. Apoi, înainte să se retragă în bârlogul lui ca să se culce, intrase clătinându-se în micuţul magazin de cartier pe care-l cunoştea prea bine şi îşi adusese tributul cumpărând o sticlă de Black Label, cam singurul lux pe care şi-l permitea în viaţă.

Apartamentul lui era mic şi spartan, iar după ce-i fusese ştearsă tuşa feminină imprimată de lucrurile lui Jennifer, redevenise ceea ce era în realitate: un bun imobiliar mohorât şi anost, adică două camere cu pereţii zugrăviţi în alb, parchet lucios, vedere spre blocul de vizavi, mobilă şi covoare de duzină, care valorau în total câteva mii de dolari. Sincer vorbind, era prea mic chiar şi pentru un singur locatar. Livingul avea cam patru metri pe cinci, dormitorul trei şi jumătate pe patru, iar bucătăria şi baia nu erau mai mari decât un dulap ceva mai încăpător. Dacă ar fi fost mutaţi aici, unii dintre infractorii pe care-i trimisese după gratii nu s-ar fi bucurat deloc. Cum naiba reuşise să împartă patru luni spaţiul ăsta cu Jennifer? Cine avusese ideea asta strălucită?

Nu voia să se îmbete criţă, dar sticla de doi litri, neînceputâ, părea să fie plină ochi de promisiuni. Rupse sigiliul, deşurubă capacul, apoi o înhăţă de mâner şi îşi turnă o porţie zdravănă în paharul favorit. Cu televizorul susurând liniştitor, întins pe canapea, coborâse, pahar după pahar, tot mai adânc într-o groapă întunecată, blestemând ziua de rahat, cazul de rahat, viaţa de rahat.

Făcând abstracţie de reticenţa lui de a prelua ancheta Doomsday, trebuia să admită că primele zile de lucru îl întineriseră. Clive Robertson fusese ucis chiar sub nasul lui, iar bruscheţea şi îndrăzneala crimei avuseseră efectul unui şoc electric. Îi amintiseră de cum se simţea arunci când lucra la

un caz important, iar descărcările stimulatoare de adrenalină erau o confirmare în plus.

Se aruncase cu capul înainte în puzderia de fapte şi informaţii. Deşi era convins că momentele de epifanie erau pură fantezie, simţea impulsul irezistibil de a scotoci cât mai adânc şi de a descoperi detaliul care fusese trecut cu vederea, veriga ce lega două crime, apoi trei, apoi patru, până când cazul ar fi fost rezolvat.

Munca la o anchetă atât de importantă îl împiedicase să se gândească la altceva şi fusese la fel de bine-venită ca untul pe o arsură. Începuse cu motorul turat la maximum, citind cuvânt cu cuvânt dosarele şi biciuind-o pe Nancy, până când, după un maraton în care zilele de trudă se amestecaseră cu nopţile de trudă, ajunseseră amândoi la epuizare. O vreme chiar se ghidase după vorbele lui Sue Sanchez: „O să fie ultimul tău caz important, Will”. De ce să nu urce pe podium şi să iasă din scenă cu un splendid foc de artificii?

Crescendo.

Descrescendo.

Într-o săptămână se topise ca o lumânare, iar acum era consumat şi dezamăgit. Autopsia lui Robertson şi rapoartele toxicologice i se păreau vorbărie goală. Nici celelalte şase cazuri nu aveau niciun sens. Nu reuşea să intuiască nici cât negru sub unghie cine putea fi criminalul şi ce avea el de câştigat. Niciuna dintre ideile lui iniţiale nu dăduse roade. Tot ce izbutise să discearnă până acum era caracterul întâmplător al crimelor, iar asta era ceva complet nou în portretul unui criminal în serie.

Primul pahar de scotch trebuia să atenueze gustul amar pe care i-l lăsase după-amiaza petrecută în Queens, unde vorbise cu rudele victimei călcate cu maşina, nouă oameni de ispravă care încă nu reuşiseră să se împace cu tragedia. Al doilea pahar trebuia să-i alunge frustrarea, al treilea, să-i umple cu amintiri siropoase o parte din golul sufletesc, iar al patrulea, să-i destrame singurătatea. Al cincilea…?

În ciuda faptului că tâmplele îi zvâcneau şi îi era greaţă, la opt era gata pentru o nouă zi de lucru. În agenda lui personală, dacă nu întârziai la slujbă, dacă nu-ţi turnai nicio picătură de alcool pe gât în timpul programului şi dacă rezistai până la sfârşitul zilei, însemna că nu aveai nicio problemă cu băutura. Dar uite că, în timp ce cobora cu liftul, nu putea să ignore durerea de cap sfredelitoare şi strângea la piept o cafea uriaşă ca pe un colac de salvare. Tresări când îşi aduse aminte că se trezise la şase

dimineaţa, îmbrăcat la fel cum intrase pe uşă, şi văzuse blestemata de sticlă din care lipsea cam o treime. La birou avea Advil într-un sertar. Trebuia să ajungă acolo.

Dosarele cazului Doomsday erau stivuite pe masa de lucru, pe fişet, pe rafturi, iar pe podea erau risipite alte teancuri de note, rapoarte, declaraţii, printuri şi fotografii de la scena fiecărei crime. Îşi croise poteci printre mormanele de hârtii — de la uşă la scaun, de la scaun la bibliotecă, de la scaun la fereastră —, ca să poată umbla la jaluzele, pentru că altfel, după-amiaza, soarele i-ar fi bătut direct în ochi. Străbătu traseul cu obstacole, se trânti greoi pe scaun şi pescui, în cele din urmă, două pastile, pe care le înghiţi cu o gură de cafea fierbinte. Se frecă la ochi cu dosul mâinilor şi, când îi deschise iar, o văzu pe Nancy stând în faţa lui şi examinându-l ca o doctoriţă.

— Ţi-e rău?

— Mă simt bine.

— Nu pari să te simţi bine. Pari bolnav.

— N-am nimic. Bâjbâi, apucă un dosar la întâmplare şi-l deschise. Nancy era tot acolo. Ce vrei?

— Care-i programul de azi? întrebă ea.

— Programul meu e să-mi beau cafeaua, iar al tău, să te întorci într-o oră.

Nancy se întoarse fix după o oră. Între timp, durerea de cap şi greaţa îi mai trecuseră, dar tot nu era în stare să gândească limpede.

— Bun, începu el, ce-avem de făcut pe ziua de azi? Nancy deschise nelipsitul ei carneţel.

— La zece, teleconferinţă cu doctorul Sofer de la John’s Hopkins. La două, conferinţă de presă. La patru, vizită la Helen Swisher. Arăţi mai bine.

— Mă simţeam bine şi mă simt bine şi acum, zise el ferm.

Cum ea nu părea convinsă, Will se întrebă dacă mirosise că era mahmur. Abia atunci îşi dădu seama: Nancy arăta altfel. Faţa parcă îi era mai suptă, corpul ceva mai zvelt, iar fusta nu-i mai plesnea pe şolduri. Fuseseră nedespărţiţi timp de zece zile şi el nici nu observase că Nancy nu mâncase aproape nimic.

— Pot să te-ntreb ceva?

— Sigur.

— Ţii cură de slăbire? Ea se înroşi instantaneu.

— Cam aşa ceva. Am început să fac şi jogging.

— Perfect, pentru că rezultatele se văd. Ţine-o tot aşa. Nancy îşi plecă privirea, vizibil stânjenită.

— Mulţumesc.

Will schimbă repede subiectul.

— În regulă, hai să ne dăm câţiva paşi înapoi şi să încercăm să privim tabloul în ansamblu, zise el cleios. Detaliile ne sufocă. Să trecem prin toate încă o dată, dar să ne concentrăm asupra punctelor de legătură.

Se opri lângă ea, la masa de conferinţe, şi mută câteva teancuri de hârtii ca să elibereze locul. Deschise un caiet neînceput şi scrise pe prima pagină: *Observaţii-cheie,* apoi sublinie cuvintele de două ori. Îşi îndemnă creierul să treacă la treabă şi îşi slăbi nodul cravatei, ca să fie sigur că sângele ajunge unde trebuie.

Trei victime pe 22 mai, trei pe 25 mai, două pe 11 iunie şi niciuna de atunci încoace.

— Ce ne spune asta? întrebă el.

Nancy clătină din cap, aşa că Will îşi răspunse singur la întrebare:

— Numai zile lucrătoare.

— Poate că omul nostru lucrează în weekend, interveni ea.

— Da, poate.

Scrise prima „observaţie-cheie”: *Zile lucrătoare.*

— Găseşte-mi dosarul lui Swisher. Cred că e-n bibliotecă.

Cazul nr. 1: David Paul Swisher, 36 de ani, director la banca HSBC. Apartament pe Park Avenue, bogat, scria pe el Ivy League. Căsătorit, nicio aventură extraconjugală. După toate aparenţele, nici schelete în dulap, ca în scandalul Enron. Ieşise cu câinele la plimbarea de dimineaţă, fusese găsit de un trecător puţin după ora cinci, într-o baltă de sânge, cu gâtul tăiat. Ceas, inele, portofel: lipsă. Cadavrul, cald încă, se afla cam la şase metri de limita de acoperire a celei mai apropiate camere video de supraveghere, plasată pe acoperişul unui bloc din partea sudică a 82nd Street — şase metri blestemaţi, din cauza cărora crima nu fusese filmată.

Aveau totuşi imaginea fugară a unui personaj suspect, o secvenţă de nouă secunde, de la 5.02.23 la 5.02.32, surprinsă de altă cameră de supraveghere, fixată pe acoperişul unei clădiri cu zece etaje de pe Park Avenue, între 81st şi 82nd Street. În ea apărea un bărbat care intra în cadru venind de pe 82nd Street. Apoi mergea spre sud, pe Park Avenue, se întorcea pe călcâie, alerga înapoi şi dispărea tot pe 82nd Street, pe unde venise. Imaginea era de calitate proastă, dar tehnicienii de la FBI o luaseră-n primire şi reuşiseră s-o

limpezească. Pielea lui închisă la culoare, după cum trădau mâinile, sugera că individul era negru sau hispanic şi, după calcule comparative, ajunseseră la concluzia că avea aproximativ un metru optzeci şi între şaptezeci şi cinci şi optzeci şi cinci de kilograme. Faţa îi era ascunsă de gluga unui trening cenuşiu. Reperele orare erau promiţătoare, pentru că apelul la 911 fusese primit la 5.07, însă identificarea era imposibilă în lipsa martorilor oculari.

Dacă n-ar fi existat cartea poştală, ar fi fost, pur şi simplu, un jaf de stradă. Însă David Swisher primise o carte poştală. David Swisher era prima victimă a lui Doomsday.

Will ridică fotografia bărbatului în trening cenuşiu şi-o flutură prin faţa lui Nancy.

— Ce zici, el e omul nostru?

— E posibil să fie cel care l-a ucis pe David, dar asta nu înseamnă că e Doomsday.

— Criminal în serie prin interpuşi? Asta chiar c-ar fi o premieră!

Nancy încercă altă abordare.

— De acord, dar poate să fi fost o crimă comandată.

— Posibil. Un bancher îşi face duşmani, admise Will. În fiecare contract există un învingător şi un învins. Dar David se deosebeşte de celelalte victime. Era singurul care avea o slujbă de birou, pe bani buni. Cine-ar fi plătit pentru ceilalţi amărâţi? Răsfoi dosarul Swisher. Avem o listă a clienţilor lui David?

— Banca nu prea ne-a ajutat, zise Nancy. Toate cererile noastre trec prin departamentul lor juridic şi trebuie să fie aprobate şi semnate în consiliul general. Încă n-am obţinut nimic, dar insist în continuare.

— Ceva îmi spune că aici e cheia. Will închise dosarul şi-l împinse la marginea mesei. Prima victimă are întotdeauna o semnificaţie aparte pentru un criminal în serie, uneori simbolică. Zici că azi ne întâlnim cu nevastă-sa?

Nancy dădu din cap.

— Era şi timpul.

Cazul nr. 2: Elizabeth Marie Kohler, treizeci şi şapte de ani, managerul farmaciei Duane Reade din Queens. Aparent, împuşcată în timpul unui jaf şi găsită de angajaţi la intrarea din spate, la 8.30 dimineaţa. Mai întâi, poliţiştii crezuseră că fusese ucisă de un hoţ care o aşteptase, cu intenţia de a fura narcotice. Ceva nu mersese conform planului, el trăsese cu arma, o omorâse, apoi fugise. Glonţul era de calibrul 38. Fusese tras un singur foc, în tâmplă, de la distanţă mică. Nu existau înregistrări video, iar autopsia nu

le oferise nicio informaţie utilă. Abia după câteva zile găsiseră cartea poştală în apartamentul ei şi făcuseră legătura cu celelalte crime.

Will îşi ridică privirea, se uită la ea şi întrebă:

— Bun, care poate fi legătura dintre un bancher de pe Wall Street şi o farmacistă din Queens?

— Nu ştiu, răspunse Nancy. Erau cam de aceeaşi vârstă, însă e aproape sigur că nu se întâlniseră şi nu se cunoşteau. David n-a intrat niciodată în farmacia ei. N-avem nimic.

— Ce-am aflat de la fostul ei soţ, de la prieteni, de la angajaţi?

— Pe cei mai mulţi i-am identificat şi au fost chestionaţi. Nu l-am găsit pe iubitul ei din liceu, care s-a mutat în alt stat, acum câţiva ani. Toţi ceilalţi „foşti", dacă n-au vreun alibi pentru crima asta, au pentru toate celelalte. Kohler a divorţat acum cinci ani. Fostul ei, un şofer, era la volanul autobuzului când a fost împuşcată. Era o femeie obişnuită, care ducea o viaţă simplă. N-avea niciun duşman.

— În concluzie, dacă n-ar fi primit cartea poştală, am fi avut un alt caz nesoluţionat de crimă, probabil involuntară, în timpul unui jaf armat.

— Cel puţin la prima vedere, recunoscu ea.

— În regulă, uite ce-ai de făcut. Vezi dac-a ţinut vreun jurnal în timpul liceului sau facultăţii şi verifică-i pe toţi cei care apar acolo. Ia legătura cu proprietarul apartamentului şi cere-i o listă cu toţi vecinii din ultimii cinci ani. Verifică-i şi pe ei.

— S-a făcut. Mai vrei cafea? Voia, şi încă tare.

Cazul nr. 3: Consuela Pilar Lopez, treizeci şi doi de ani, venită ilegal din Republica Dominicană, domiciliată în Staten Island, angajată ca femeie de serviciu în Manhattan. Găsită de câţiva adolescenţi, la câteva minute după ora trei dimineaţa, într-o pădurice de pe malul lacului din Parcul Arthur Von Briesen, la mai puţin de doi kilometri de Fingerboard Road, unde locuia. Fusese violată şi înjunghiată de mai multe ori în piept, gât şi cap. În seara respectivă, luase feribotul de ora zece din Manhattan, fapt confirmat de înregistrarea video. De obicei, mergea mai departe cu autobuzul spre Fort Wadsworth, dar nimeni n-o văzuse în staţia de la St. George sau în autobuzul 51, care trece pe Bay Street şi ajunge la Fingerboard.

Ipoteza de lucru era simplă: cineva o abordase în staţia terminus a feribotului, se oferise s-o ia cu maşina, apoi o dusese în colţul acela întunecat al insulei, unde o omorâse sub impunătorul pod Verrazano-Narrows. Legiştii nu găsiseră spermă pe sau în corpul ei, deci asasinul

folosise un prezervativ. Găsiseră în schimb pe fusta ei fibre de culoare cenuşie, care probabil proveneau dintr-un material folosit la confecţionarea tricourilor şi treningurilor. La autopsie analizaseră şi rănile. Lama cuţitului folosit avea zece centimetri lungime, aproximativ la fel ca în cazul lui David Swisher. Lopez locuia într-o casă cu două apartamente, alături de o mulţime de rubedenii şi veri, unii cu acte în regulă, alţii nu. Era credincioasă şi se ducea frecvent la o biserică unde, de altfel, enoriaşii şocaţi de vestea morţii ei se adunaseră pentru o slujbă de pomenire. Potrivit declaraţiilor rudelor şi prietenilor, nu avea un iubit, iar rezultatele autopsiei sugerau că era virgină, în ciuda faptului că trecuse de treizeci de ani. Toate încercările de a găsi un numitor comun cu celelalte victime se dovediseră zadarnice.

Will pierduse exagerat de mult timp cu această crimă: se dusese la staţia de feribot, la cea de autobuz, examinase locul crimei, vorbise cu rudele femeii, intrase până şi în biserică. Crimele de natură sexuală erau punctul lui forte. Nu asta-şi dorise — nimeni întreg la minte n-ar fi scris în cererea de admitere la Quantico: „Într-o bună zi, sper să mă specializez în crime de natură sexuală”. Dar primele lui cazuri importante avuseseră o componentă sexuală decisivă, iar în FBI, aşa ajungeai să te trezeşti în colivie. Făcuse mai mult decât să-şi urmeze flerul, ardea de ambiţie şi se autoeducase până la nivel de expert. Studiase analele infracţiunilor de natură sexuală şi devenise o enciclopedie ambulantă a perversiunilor în serie din America.

Se mai întâlnise apoi cu genul acesta de criminal şi îi schiţase destul de repede profilul. Infractorul îşi urmărea victimele, planifica totul, era un singuratic prudent, care avea grijă să nu lase urme de ADN la locul faptei. Cunoştea bine cartierul, ceea ce însemna că locuia sau locuise în Staten Island. Cunoştea şi parcul de pe malul apei ca pe propriul buzunar, aşadar stabilise dinainte unde putea să-şi ducă treaba până la capăt, cu cel mai mic risc de a fi surprins întâmplător. Erau şanse mari ca el să fie hispanic, pentru că reuşise să câştige încrederea femeii şi o convinsese să urce în maşină, deşi Consuela vorbea prost engleza. Exista de asemenea posibilitatea ca ea să-l fi cunoscut, fie şi numai din vedere.

— Stai o clipă, zise deodată Will. Aici e ceva. E aproape sigur că ucigaşul are maşină. Ar trebui să căutăm aceeaşi berlină albastru-nchis care l-a călcat pe Myles Drake. Notă repede în caiet: *Berlină albastră.* Cum spuneai că-l cheamă pe preotul Consuelei?

Nancy îşi aminti imediat figura tristă a preotului şi răspunse, fără să mai deschidă carnetul:

— Părintele Rochas.

— Să facem un fluturaş cu modelele de berlină albastră cel mai bine vândute şi să-l rugăm pe Rochas să-l împartă enoriaşilor, poate vreunul o să îşi amintească cine are aşa ceva. Fă o listă cu toţi enoriaşii şi caută-i în baza de date de la înmatriculări. Ai grijă să verifici mai ales bărbaţii de origine hispanică.

Ea dădu din cap şi îşi notă instrucţiunile în carnet. Will se întinse şi căscă.

— Trebuie să mă duc la closet. Pe urmă, îl sunăm pe tipul ăla.

Legiştii de la Centru îi sfătuiseră să stea de vorbă cu Gerald Sofer, cel mai bun specialist din ţară într-o boală cu adevărat stranie. Faptul că se gândiseră să-i ceară părerea dovedea cât de tare îi înnebunea lipsa indiciilor în cazul lui Clive Robertson.

Will şi Nancy aplicaseră febril procedura de prim ajutor, timp de şase minute, unui Clive Robertson care nu mai avea puls, cu alte cuvinte, până când venise ambulanţa. A doua zi, stătuseră în spatele legistului în timp ce acesta deschidea cadavrul, pentru a stabili cauza decesului. Cu excepţia nasului zdrobit, nu se vedeau alte traumatisme externe. Creierul, care până ieri vibra în ritmul muzicii, fusese tăiat în felii subţiri, ca o franzelă. Nici urmă de hemoragie sau de congestie cerebrală. Toate organele interne erau în stare bună, ţinând cont de vârsta răposatului. Inima puţin mărită, valvele în regulă, artera coronară afectată de scleroză uşor până la mediu, mai ales ramura anterior-stângă, obturată în proporţie de aproximativ şaptezeci la sută.

— Probabil că eu stau mai prost cu inima decât tipu' ăsta, remarcă legistul, un veteran.

Nu exista niciun indiciu de infarct, dar Will fusese sfătuit să ceară o analiză microscopică, în mod sigur hotărâtoare.

— Deocamdată, nu pot să pun niciun diagnostic, continuă legistul, în timp ce-şi scotea mănuşile.

Will aşteptase nerăbdător rezultatele analizelor de sânge şi biopsiilor. Spera că va fi pusă în evidenţă o toxină sau o otravă, dar îl interesa foarte tare şi testul SIDA, pentru că-i făcuse lui Clive respiraţie gură la gură şi mortul avea faţa plină de sânge. Vestea bună: negativ pentru HIV şi virusul hepatitei. Vestea rea: *totul* negativ. Moartea lui Clive era inexplicabilă.

— Da, am citit raportul autopsiei domnului Robertson, începu doctorul Sofer. Este un caz tipic pentru sindromul respectiv.

Will se aplecă mai mult către microfonul telefonului.

— Mai precis?

— În primul rând, inima lui nu era într-o stare chiar atât de proastă. Nu există ocluzii coronare critice, nici tromboză şi nici dovezi histopatologice c-ar fi fost un infarct miocardic. Toate acestea se potrivesc perfect cu concluziile studiilor mele asupra pacienţilor care suferă de cardiomiopatie indusă de stres, cunoscută şi sub denumirea de „sindromul miocardic fulgerător".

Potrivit lui Sofer, emoţiile bruşte, spaima, furia, durerea sau şocul puteau cauza stop cardiac. Printre victime se numărau oameni care se bucurau de o sănătate înfloritoare, dar erau doborâţi de o emoţie extrem de puternică, de pildă, pierderea unei rude apropiate sau o spaimă cumplită.

— Doctore, sunt agentul special Lipinski, interveni Nancy. Am citit articolul pe care l-aţi publicat în *New England Journal of Medicine.* Niciunul dintre pacienţii diagnosticaţi cu acest sindrom n-a murit. Prin ce se deosebeşte de ei domnul Robertson?

— O întrebare foarte bună, răspunse Sofer. Cred că stopul cardiac se poate instala în urma unui aport masiv de catecolamină, un hormon asociat stresului, asemănător adrenalinei, care este secretat de glandele adrenale drept răspuns la un şoc puternic. Este un mecanism de apărare elementar, care pregăteşte organismul uman pentru luptă sau fugă în situaţia unei ameninţări mortale. Totuşi, în anumite cazuri, producerea în exces a acestui neurohormon poate afecta buna funcţionare a inimii. Pulsul scade brusc şi, implicit, tensiunea. Din nefericire pentru domnul Robertson, scăderea activităţii cardiace, coroborată cu blocajul moderat al arterei coronare, au condus probabil la o circulaţie deficitară în ventriculul stâng, urmată de o aritmie fatală, posibil şi de o fibrilaţie ventriculară şi, în cele din urmă, la deces. Au fost semnalate foarte puţine decese provocate de acest sindrom, dar ele există. După părerea mea, domnul Robertson a fost supus unui stres acut chiar înaintea morţii.

— A primit o carte poştală de la un criminal, aşa-numitul Doomsday, zise Will.

— Atunci aş putea spune, în termeni vulgari, că domnul Robertson a tras o spaimă soră cu moartea.

— Mie nu mi s-a părut speriat, îl contrazise Will.

— Expresia unui om poate induce în eroare, spuse Sofer. Will închise şi goli ce mai rămăsese din a cincea cafea pe ziua aceea.

— Fir-ar să fie, e limpede ca noaptea, mormăi el. Adică ucigaşul e sigur că-şi poate da gata victimele, dacă le sperie bine? Mai scuteşte-mă! Îşi ridică exasperat braţele deasupra capului. Mă rog, să continuăm. Vasăzică, a omorât trei persoane pe 22 mai, apoi a luat o pauză în weekend. Pe 25 mai s-a apucat iar de treabă.

Cazul nr. 4: Myles Drake, douăzeci şi patru de ani, domiciliat în Queens, curier pe bicicletă. La şapte dimineaţa se află în districtul financiar, iar o funcţionară — de altfel, singurul martor ocular — se uită întâmplător pe fereastră şi-l vede pe John Street, când tocmai îşi pune rucsacul în spate şi se urcă pe bicicletă. În aceeaşi clipă, un automobil albastru se urcă pe trotuar, dă peste el şi se îndepărtează în viteză. Femeia e prea şocată ca să reţină numărul de înmatriculare sau modelul maşinii. Drake moare pe loc, cu ficatul şi splina zdrobite. Iar maşina, care în mod sigur avea botul avariat, dispare pur şi simplu, în ciuda căutărilor prin toate atelierele auto din oraş. Myles locuia împreună cu fratele lui mai mare şi, conform tuturor declaraţiilor, era un băiat cuminte. N-avea cazier, îşi vedea de treabă şi aşa mai departe. Nu fusese descoperită nicio legătură directă sau indirectă cu celelalte victime, dar era imposibil de dovedit că nu intrase niciodată în farmacia Duane Read din Queens.

— Nicio problemă cu drogurile? întrebă Will.

— Niciuna, dar îmi amintesc de un caz — eram la facultate pe-atunci — cu un curier care livra cocaină tipilor de la Bursă.

— E o idee bună, hai să verificăm. Notă în caiet: *Analiză rucsac pentru urme de droguri.*

Cazul nr. 5: Milos Ivan Covic, optzeci şi doi de ani, domiciliat în Park Avenue Slope, Brooklyn. Într-o după-amiază plonjează de la fereastra apartamentului său de la etajul nouă, undeva lângă Grand Army Plaza, şi se împrăştie pe Prospect Park West. Fereastra dormitorului e deschisă larg, uşa de la intrare e încuiată, nu există urme de pătrundere prin efracţie. Pe de altă parte, pe podea sunt împrăştiate câteva fotografii alb-negru înrămate, în care Covic apare împreună cu alţi oameni, probabil rude. Nu este găsit niciun mesaj de adio. Mortul, un imigrant de origine croată care lucrase cincizeci de ani într-o cizmărie, nu mai avea nicio rudă în viaţă şi trăia atât de retras, încât niciun vecin nu putuse să le dea informaţii despre sănătatea

lui mintală. În apartament fuseseră găsite doar amprentele lui. Will se uită repede la fotografiile vechi.

— N-a fost identificat niciunul?

— Nu, răspunse Nancy. Am vorbit cu toţi vecinii, am dat sfoară-n ţară în comunitatea croată, dar nimeni nu-l cunoaşte. Habar n-am ce mai putem face. Ai vreo idee?

Will îşi ridică rugător mâinile spre cer.

— De data asta, nu.

Cazul nr. 6: Marco Antonio Napolitano, optsprezece ani, proaspăt absolvent de liceu. Domiciliat, împreună cu părinţii şi sora mai mică, în Little Italy. Maică-sa găsise cartea poştală în camera lui şi făcuse o criză de isterie. Familia l-a căutat zadarnic toată ziua. Poliţia i-a găsit cadavrul abia seara, în centrala termică din blocul în care locuia, cu un ac înfipt în braţ. Lângă el, instrumentar pentru injectarea heroinei şi un garou de cauciuc. Autopsia confirmase decesul în urma unei supradoze, dar rudele şi prietenii insistau că băiatul nu se atingea de droguri, declaraţie susţinută de lipsa altor urme de ac pe corpul lui. Puştiul se afla în evidenţa poliţiei pentru furt din magazine şi alte delicte minore, dar nu era un infractor în adevăratul sens al cuvântului. Pe seringă fuseseră evidenţiate două amprente ADN, a lui şi a unui bărbat neidentificat, ceea ce sugera că la reuniune mai participase cineva, care folosise aceleaşi instrumente. Pe seringă şi pe linguriţă erau, de altfel, două seturi diferite de amprente, ale lui Marco şi ale cuiva care nu figura în baza de date dactiloscopică a FBI-ului, de vreo cincizeci de milioane de persoane.

— OK, zise Will, e posibil ca asta să ne indice nişte puncte de legătură.

Nancy le văzuse şi ea. Îşi ridică privirea şi spuse:

— Da, ce zici de asta? Ucigaşul e dependent şi o omoară pe Elizabeth în timp ce încearcă să jefuiască farmacia Duane Reade. Vrea să-i plătească o poliţă lui Marco, aşa că umple o seringă cu o supradoză. Are de egalat scorul şi cu Myles, care-i livrează marfa.

— Şi David?

— Aici e vorba mai degrabă de o tâlhărie pentru bani, ceea ce se potriveşte cu profilul unui dependent de droguri.

Will clătină din cap, zâmbind oarecum exasperat.

— Cam slăbuţ, remarcă el şi scrise în caiet: *Posibil dependent?* Bun, concluzii în punctul ăsta: Omul nostru ia o pauză de două săptămâni, apoi trece din nou la treabă, pe 11 iunie. De ce s-a oprit? Obosise? Era ocupat cu altceva? Plecase din oraş? Se întorsese la Vegas?

Întrebări retorice. Nancy îl privea fix pe Will, a cărui minte pur şi simplu fierbea.

— Am verificat toate infracţiunile comise pe şoselele principale între Vegas şi New York, în intervalele dintre datele de expediere înscrise pe cărţile poştale şi datele crimelor. N-am găsit nimic util, corect?

— Corect, răspunse ea.

— Şi am obţinut listele pasagerilor de la toate zborurile directe şi cu escală între Vegas şi New York, în zilele respective, corect?

— Corect.

— Bun, şi ce-am aflat?

— Deocamdată, nimic. Ne-am ales cu câteva mii de nume, pe care le confruntăm zilnic cu toate persoanele care au avut o legătură oarecare cu victimele. Până acum, nicio suprapunere.

— Ai verificat toţi pasagerii în bazele de date ale poliţiei statale şi federale?

— Will, mi-ai pus de zece ori întrebările astea! Dar el n-avea de gând să se scuze.

— Da, pentru că sunt importante! Adu-mi o listă cu toţi pasagerii care au nume hispanice. Îi arătă cu degetul un vraf de dosare aşezat pe podea, lângă fereastră. Dă-mi toate alea. De acolo am început.

Cazul nr. 7: Ida Gabriela Santiago, şaptezeci şi opt de ani, ucisă de un spărgător în dormitorul ei, cu un glonţ de calibrul 22, tras în ureche. Aşa cum bănuise Will, nu fusese violată, iar la locul crimei nu fuseseră găsite decât amprentele victimei şi ale apropiaţilor ei. Poşeta bătrânei fusese într-adevăr furată şi nu mai apăruse. În grădină, sub fereastra bucătăriei, poliţia găsise o urmă de picior, măsura 42, iar relieful caracteristic al tălpii provenea de la un model de pantof sport foarte popular, Reebok DMX 10. Ţinând cont de adâncimea urmei şi de consistenţa şi gradul de umiditate ale solului, tehnicienii de la laborator estimau că suspectul avea aproximativ optzeci de kilograme, aceeaşi greutate ca suspectul de pe Park Avenue. Căutaseră şi aici legături, mai ales cu cazul Lopez, dar vieţile celor două femei hispanice nu se intersectaseră niciodată.

Mai rămânea cazul nr. 8: Lucius Jefferson Robertson, cel care fusese literalmente speriat de moarte. Dar nici despre el nu puteau spune prea multe.

— Gata, am obosit, anunţă Will. Vrei să tragi tu concluziile, partenere?

Nancy răsfoi cu un aer serios notele proaspete, apoi aruncă o privire la „observaţiile-cheie” ale lui Will.

— Păi, pot spune că suspectul nostru este un hispanic cam de-un metru optzeci şi optzeci de kilograme, că e dependent de droguri şi a comis infracţiuni sexuale, are o maşină albastră, un cuţit, o armă de calibrul 22 şi una de calibrul 38, face naveta de la Vegas fie cu maşina, fie cu avionul şi preferă să ucidă în zilele lucrătoare, ca să se odihnească în weekenduri.

— Un profil dat dracului, observă Will, schiţând în sfârşit un zâmbet. În regulă, acum mergi până la capăt. Cum îşi alege victimele şi cum explici cărţile poştale, fir-ar ale dracului?

— Nu vorbi urât! îl admonestă ea, prefăcându-se că-l loveşte cu carneţelul. Poate că victimele lui au legătură una cu alta, poate că nu. Nicio crimă nu seamănă cu celelalte. Aproape îmi vine să cred că respectă cu sfinţenie principiul hazardului. Poate-şi alege şi victimele la întâmplare. Trimite cărţile poştale ca să ne anunţe că toate crimele sunt legate şi doar el hotărăşte cine moare şi cine nu. Citeşte în ziare despre „criminalul Doomsday", se uită la ştirile despre el care rulează non-stop, o adevărată baie de putere. E foarte abil şi foarte original. Da, e omul nostru.

Nancy aştepta un semn de aprobare, în schimb Will îi dărâmă castelul din cărţi de joc.

— Agent special Lipinski, cred că ai mare încredere în tine, nu-i aşa? Se ridică şi se minună cât era de bine să ai capul limpede şi un stomac care să nu respingă mâncarea. În sinteza ta e o singură problemă, continuă el. Nu cred niciun cuvânt din ea. Singurul supercriminal pe care-l ştiu capabil de o asemenea genialitate malefică este Lex Luthor şi, ultima dată când am verificat, era un personaj de bandă desenată. Ia o pauză pentru masa de prânz şi întoarce-te la conferinţa de presă.

O goni cu un rânjet şi o urmări cu privirea în timp ce ieşea. Da, în mod sigur arată mai bine, îşi spuse el.

Venise vara şi, cum cazul bătea pasul pe loc, ştirile din presă referitoare la Doomsday s-au rărit la intervalul de o săptămână. La început, aveau zilnic întâlniri cu jurnaliştii, dar un asemenea interes nu putea fi susţinut multă vreme. În ciuda acestui fapt, povestea făcuse picioare, ba chiar avea picioare solide, lucru dovedit de cotele de audienţă mai mari decât în cazurile O.J. Simpson, Jon Benét şi Anna Nicole la un loc. În fiecare seară, posturile de televiziune disecau cazul până la nivel molecular şi trimiteau în faţa moderatorilor o legiune de foşti agenţi FBI, poliţişti, avocaţi şi experţi care-şi turuiau pe nerăsuflate teoriile favorite. În ultima vreme aveau o temă predilectă: FBI-ul nu reuşea să obţină rezultate, în consecinţă, FBI-ul era o adunătură de incapabili.

Conferinţa de presă fusese organizată în sala de bal a Hotelului Hilton. În clipa când Will şi Nancy îşi ocupară locurile lângă una dintre intrările de serviciu, sala era deja pe trei sferturi plină de ziarişti şi fotografi, iar actorii

principali se instalau pe scaunele de pe podium. La un semn, toate luminile camerelor video se stinseră, iar transmisiunea TV în direct se întrerupse.

Primarul, un individ elegant şi imperturbabil, se instală la pupitru.

— A trecut o lună şi jumătate de când a început această anchetă, zise el. Vestea bună este că, în ultimele zece zile, nu au mai fost înregistrate victime. Deşi până acum nu au fost operate arestări, apărătorii legii din oraşul şi statul New York şi agenţiile federale au lucrat febril şi, sunt sigur, eficient, pentru a tria numeroasele indicii şi ipoteze. Pe de altă parte, nu putem nega faptul că în acest oraş au fost comise opt crime şi că niciun cetăţean nu se va simţi în siguranţă până când criminalul nu va fi prins şi deferit justiţiei. Acum va răspunde la întrebările dumneavoastră Benjamin Wright, director-adjunct al biroului FBI din New York.

Wright era un afroamerican înalt şi zvelt, cam de cincizeci de ani, cu mustaţă subţire, tunsoare militară şi ochelari cu rame de sârmă mai degrabă potriviţi pentru un profesor. Se ridică şi îşi netezi sacoul la două rânduri. Nu avea trac în faţa camerelor şi glasul îi răsună hotărât şi limpede în bateria de microfoane:

— Aşa cum a spus domnul primar, FBI lucrează în strânsă cooperare cu apărătorii legii din oraşul şi statul New York, pentru a rezolva cât mai repede acest caz. Ancheta de faţă este de departe cea mai amplă dintre toate anchetele de crime în serie din istoria FBI-ului. Încă nu am arestat niciun suspect, dar lucrăm în continuare zi şi noapte şi — vreau să fie foarte clar — îl vom găsi pe criminal. Nu facem economie de mijloace. Ne folosim, în această anchetă, toate resursele. Nu este o problemă de personal, ci una de timp. Aştept întrebările dumneavoastră.

Ziariştii începură să zumzăie ca un stup de albine răsturnat, bănuind că nu aveau să afle nimic nou. Reporterii de la posturile de televiziune erau îndeajuns de politicoşi cât să-i lase pe colegii lor mai prost plătiţi din presa scrisă să arunce primii bolovani.

Întrebare: Există informaţii noi privitoare la analizele toxicologice ale lui Lucius Robertson?

Răspuns: Nu. Vor mai trece două-trei săptămâni până când vom primi rezultatele tuturor analizelor de ţesut.

Î: Au fost făcute analize pentru ricin şi antrax?

R: Da. Ambele sunt negative.

Î: Dacă toate rezultatele sunt negative, care este cauza morţii lui Robertson?

R: Încă nu este cunoscută.

Î: Nu credeţi că această lipsă de transparenţă va îngrijora şi mai mult publicul?

R: Vom face cunoscută cauza decesului când o vom afla.

Î: Poliţia din Las Vegas cooperează cu dumneavoastră?

R: Da.

Î: Au fost identificate toate amprentele de pe cărţile poştale?

R: Majoritatea. Mai sunt căutaţi câţiva lucrători de la poştă.

Î: Există indicii referitoare la identitatea bărbatului filmat în cazul Swisher?

R: Nu.

Î: Aţi identificat armele folosite în cele două cazuri de împuşcare?

R: Nu.

Î: Pe ce vă bazaţi când respingeţi ipoteza unui atentat Al-Qaeda?

R: Nu există niciun indiciu în sprijinul acestei ipoteze.

Î: Un medium din San Francisco s-a plâns că FBI refuză s-o asculte, în pofida declaraţiilor ei că, în acest caz ar fi implicat un bărbat cu părul lung, pe nume Jackson.

R: FBI este interesat de orice indicii şi piste credibile.

Î: Sunteţi conştienţi că publicul este iritat de lipsa oricărui progres în anchetă?

R: Da, împărtăşim sentimentele cetăţenilor, dar în acelaşi timp suntem ferm convinşi că, în cele din urmă, ancheta se va încheia cu succes.

Î: Credeţi că vor mai avea loc crime?

R: Sper că nu, dar nu putem fi siguri.

Î: FBI a stabilit un profil al criminalului?

R: Încă nu. Se lucrează la el.

Î: De ce durează atât de mult?

R: Din cauza complexităţii cazului.

Will se aplecă şi îi şopti lui Nancy:

— O pierdere de timp colosală.

Î: Folosiţi cei mai buni oameni la această anchetă?

R: Da.

Î: Putem discuta direct cu agentul special care conduce ancheta?

R: Pot răspunde eu la toate întrebările dumneavoastră.

— Acum începe să fie interesant, zise Will.

R: Vom încerca să-l aducem la următoarea conferinţă de presă.

Î: Se află acum în sală?

R:…

Wright se întoarse spre Sue Sanchez, care stătea în primul rând, şi îi aruncă o privire imploratoare: Ajută-mă să-l ţin în frâu pe subalternul tău! Sanchez se uită în jur şi-l localiză pe Will, care stătea pe o latură a sălii. Nu reuşi să facă altceva decât să-l fixeze cu o privire inexpresivă.

E convinsă c-o să-mi dau în petic, îşi spuse Will. Foarte bine, a venit momentul să aruncăm paie pe foc. În fond, eu conduc ancheta. N-am vrut acest caz, dar acum e al meu. Dacă mă vor, iată-mă.

— Aici! strigă el şi ridică mâna.

Se mai aflase faţă în faţă cu presa de zeci de ori şi situaţiile de acest gen nu mai erau o noutate; se putea spune orice despre el, dar în niciun caz că ar fi fost stânjenit în faţa obiectivului. Nancy remarcă expresia de oroare supremă a lui Sanchez şi, instinctiv, se întinse şi aproape reuşi să-l apuce pe Will de braţ. Aproape. El porni spre podium cu paşi apăsaţi, iar camerele de filmat se rotiră la unison spre stânga, pentru a-l prinde în cadru.

Benjamin Wright nu mai putea face nimic, prin urmare se mulţumi să anunţe:

— Bine, agentul special Will Piper va răspunde câtorva întrebări. Ai cuvântul, Will.

În timp ce treceau unul pe lângă altul, Wright îi şopti:

— Scurt şi ai grijă ce spui.

Will îşi netezi părul şi se instală la pupitru. Efectele neplăcute ale alcoolului dispăruseră complet, iar acum se simţea bine, ba chiar era plin de energie. Hai să facem spectacol, îşi spuse el. Era telegenic: un bărbat solid, cu umerii laţi, cu părul blond-pai, o gropiţă în bărbie şi ochii de un albastru superb. Undeva, un director de producţie dintr-un studio oarecare tocmai exclama: „Dă-mi un prim-plan cu tipul ăsta!”

Prima întrebare a fost: Cum se scrie numele dumneavoastră?

— La fel ca Pied Piper. P, I, P, E, R.

Reporterii s-au foit pe scaune şi s-au aplecat în faţă. Câţiva dintre veterani şoptiră: „Mi-aduc aminte de el. E celebru”.

— De cât timp lucraţi la FBI?

— Optsprezece ani, două luni şi trei zile.

— Cum de ştiţi cu atâta precizie?

— Sunt un om al detaliilor.

— Aveţi experienţă cu crimele în serie?

— De-a lungul întregii mele cariere, am lucrat numai la asemenea cazuri. Am condus opt anchete de felul ăsta: Violatorul din Asheville, Ucigaşul White River din Indianapolis şi alte şase. I-am prins pe toţi, îl vom prinde şi pe acesta.

— De ce n-aţi stabilit încă profilul criminalului?

— Credeţi-mă, am încercat, dar nu se încadrează în tipare. Nicio crimă nu seamănă cu celelalte. Nu există un tipar. Dacă n-ar fi trimis cărţile poştale, probabil n-am fi aflat că au un numitor comun.

— Care este teoria dumneavoastră?

— Cred că avem de-a face cu un individ foarte inteligent şi foarte alambicat. N-am idee care este motivaţia lui. Vrea să câştige atenţia publică, asta-i sigur, iar cu ajutorul dumneavoastră, o şi câştigă.

— Adică n-ar trebui să transmitem informaţii despre acest caz?

— Nu aveţi de ales. Am enunţat un simplu fapt.

— Cum veţi reuşi să-l arestaţi?

— Nimeni nu-i perfect. A lăsat indicii pe care, din motive evidente, nu le pot dezvălui. Îl vom prinde.

— Dac-ar fi să pariaţi, aţi miza că va ucide din nou?

— Daţi-mi voie să vă răspund aşa: pun pariu că se uită la televizor chiar în clipa asta şi profit de ocazie să-i spun… Will se uită către obiectivele camerelor de luat vederi. Ochii lui albaştri scăpărau. Voi pune mâna pe tine şi voi avea grijă să fii condamnat. E o chestiune de timp.

Wright, care abia mai stătea locului, îl împinse pur şi simplu din faţa microfoanelor.

— Gata, cred că ajunge pentru azi. Vom anunţa din timp data şi locul următoarei conferinţe de presă.

Toţi se ridicară de pe scaune, dar glasul unei ziariste de la *Washington Post* acoperi vacarmul general:

— Promite-ne că ni-l aduci înapoi pe Pied Piper!

Clădirea cu treisprezece etaje de pe Park Avenue 941 era un cub solid din cărămidă, construit înainte de război. Primele două niveluri erau placate cu granit alb, iar holul de la parter era decorat cu o combinaţie rafinată de marmură şi tapet textil. Will mai trecuse pe-acolo când reconstituise traseul lui David Swisher de-acasă până în punctul de pe 82nd Street unde sângerase până murise. Făcuse drumul pas cu pas, în acelaşi semiîntuneric din zori, şi se aplecase chiar în locul acela — puţin mai decolorat decât restul trotuarului, în urma străduinţei muncitorilor de la salubritate —,

încercând să vadă ceea ce văzuse victima în ultimele clipe, înainte să închidă ochii pe vecie. O porţiune anostă de trotuar? Grilajul din fier forjat de la fereastra de-alături? Spoilerul unei maşini parcate în apropiere? Stejarul subţirel care se înălţa dintr-un pătrat de pământ bătătorit? Spera să fi fost copacul.

Aşa cum era de aşteptat, Helen Swisher îl scosese din sărite. În ultimele săptămâni, se luptaseră din greu să obţină o discuţie cu ea faţă în faţă, printre nenumăratele ei telefoane importante, întâlniri care nu sufereau amânare şi drumuri în afara oraşului.

— Se poartă de parc-ar fi suspectă, nu soţia victimei! răbufnise el în prezenţa lui Nancy. Ce dracu', nu poate să fie şi ea mai cooperantă?

Apoi, chiar când Sue Sanchez se pregătea să-l facă albie de porci pentru recitalul de gen „Eu sunt şeful" de la conferinţa de presă, soţioara îl sunase pe mobil doar ca să-l avertizeze că trebuia să fie punctual, pentru că timpul ei era foarte preţios. Şi — cireaşa de pe tort — le deschisese uşa apartamentului 9B cu o expresie distantă şi dispreţuitoare, de parcă erau de la firma de curăţat covoare.

— Nu ştiu ce v-aş putea spune în plus faţă de ce le-am spus poliţiştilor, începu Helen Swisher, în timp ce-i conducea pe sub o arcadă monumentală către living, un spaţiu vast cu vedere către Park Avenue. Will se încordă brusc văzând mobilele şi accesoriile: într-o singură cameră erau adunate numai fineţuri care valorau salariul lui pe viaţă, opera unor decoratori care se jucaseră până la delir cu fotoliile, candelabrele şi covoarele persane, fiecare obiect la fel de scump ca o maşină.

— Frumoasă casă, remarcă el, ridicând o sprânceană.

— Mulţumesc, răspunse ea rece. Lui David îi plăcea să citească aici ziarul duminica. Am dat anunţ, vreau s-o vând.

Se aşezară şi Helen Swisher începu imediat să-şi învârtă cureaua ceasului, semn că timpul lor era limitat. Will o cântări într-o clipă. Era atrăgătoare, deşi uşor cabalină, cu trăsăturile puse în valoare de coafura perfectă şi costumul scump. Swisher era un nume evreiesc, dar ea nu era evreică, mirosea mai degrabă a familie bună. Un bancher şi o avocată care nu se întâlnesc nicidecum întâmplător, ci pentru a semna un contract. Nu era o femeie cu sânge rece, era pur şi simplu un sloi. Lipsa oricărui semn de suferinţă nu dovedea neapărat că nu ţinuse la soţul ei — probabil că se ataşase de el —, ci era o consecinţă a faptului că prin vene îi curgea gheaţă,

nu sânge. Dacă vreodată ar fi vrut să dea pe cineva în judecată, pe cineva realmente detestabil, Will ar fi ales-o ca avocat pe femeia asta.

Doamna Swisher i se adresa numai lui, ca şi cum Nancy ar fi fost invizibilă. Subordonaţii, ca şi asociaţii ei de la firma de avocatură erau anexe, piese de fundal. Abia când Nancy îşi deschise carneţelul catadicsi să ia act de prezenţa ei, cu o strâmbătură dispreţuitoare.

Will ajunsese la concluzia că era inutil să piardă vremea cu fraze de complezenţă. Ea nu avea nevoie de aşa ceva, iar el nu era dispus să i le ofere. Începu foarte direct:

— Cunoaşteţi vreun latino-american cu o maşină albastră?

— Doamne! exclamă ea. Atât de departe aţi ajuns cu ancheta?

Will ignoră întrebarea.

— Da sau nu?

— Singurul domn hispanic pe care-l cunosc este cel care ne plimba câinele, Ricardo. Nu ştiu dacă are maşină.

— De ce „plimba”?

— Am dat câinele, era al lui David. Ca o coincidenţă amuzantă, unul dintre medicii de la Lenox Hill s-a îndrăgostit de el în dimineaţa aceea.

— Îmi puteţi da adresa şi numărul de telefon ale lui Ricardo? întrebă Nancy.

— Bineînţeles.

— Dacă plăteaţi un om să vă plimbe câinele, continuă Will, de ce-a ieşit soţul dumneavoastră cu el în dimineaţa aceea?

— Ricardo venea doar după-amiaza, când noi nu eram acasă. Dimineaţa îl scotea David.

— La aceeaşi oră, în fiecare zi?

— Da, cam pe la cinci.

— Cine-i mai ştia programul?

— Presupun că portarul de noapte.

— Soţul dumneavoastră avea duşmani? De genul celor care i-ar fi dorit moartea.

— În niciun caz! Sigur, oricine lucrează într-o bancă are adversari, e firesc, dar David se ocupa de regulă de tranzacţii obişnuite, amiabile. Era un om blând, adăugă ea, de parcă blândeţea ar fi fost un defect.

— Aţi primit e-mailul cu lista celorlalte victime?

— Da, l-am citit.

— Şi?

Helen Swisher se strâmbă.

— Şi bineînţeles că nici eu, nici David nu cunoaştem vreo persoană de pe lista aia!

Iată, Will primise şi explicaţia lipsei de cooperare. Pe lângă neplăcerea pe care i-o provocase pierderea unui bărbat pe care se putea bizui, doamna era oripilată de perspectiva implicării ei în cazul Doomsday. Era un caz de pagina întâi, însă ieftin. Majoritatea victimelor erau persoane anonime, din clasele de jos. Moartea lui David nu era nici pe departe bună pentru imaginea ei, pentru cariera ei, pentru relaţiile ei cu partenerii de la firmă, care o bârfeau în timp ce foloseau closetele din porţelan fin sau traversau agale terenul de golf. Într-un fel, probabil era supărată pe David pentru că se lăsase ucis atât de uşor.

— Las Vegas, zise repede Will.

— Las Vegas, repetă ea pe un ton bănuitor.

— Pe cine cunoştea David în Vegas?

— Şi-a pus şi el aceeaşi întrebare, când a văzut ştampila de pe cartea poştală. Nu şi-a amintit de nimeni, şi nici eu nu ştiu.

— Am încercat să obţinem de la bancă lista clienţilor lui, dar nu ne-au dat-o, interveni Nancy. Se întoarse spre Will. Cu cine-ai vorbit?

— Cu secretariatul consiliului de conducere.

— Îl cunosc foarte bine pe Steve Gartner. Dacă vreţi, pot să-i dau un telefon.

— Mulţumim, ne-ar fi de mare ajutor.

Telefonul lui Will începu să cânte refrenul acela, din nou nepotrivit cu momentul, şi el răspunse fără să-şi mai ceară scuze. Ascultă câteva clipe, apoi se ridică şi se retrase lângă un arhipelag de canapele şi fotolii, în capătul celălalt al camerei, lăsându-le pe cele două femei să aştepte într-o tăcere stânjenitoare.

Nancy se prefăcea că reciteşte însemnările din carneţel şi încerca să pară absorbită, dar era limpede că se simţea ca o pisică lângă o leoaică. Helen se uita fix la ceasul ei de mână, ca şi cum acesta ar fi avut puterea miraculoasă de a provoca dispariţia oaspeţilor nedoriţi.

Will închise telefonul şi se întoarse la ele.

— Mulţumim. Trebuie să plecăm.

Gata. Strângeri de mână rapide şi retragerea. Priviri reci, niciun strop de simpatie.

— E o dulceaţă, zise Will, în timp ce coborau cu liftul.

Nancy era de aceeaşi părere:

— E o scârbă.

— Mergem în City Island.

— De ce?

— Victima numărul nouă.

Nancy întoarse capul spre el atât de brusc, încât aproape făcu întindere musculară. Uşa ascensorului se deschise.

— Jocul s-a schimbat, partenere. Se pare că nu va mai exista victima cu numărul zece. Poliţia a arestat un suspect, Luis Camacho, un hispanic de treizeci şi doi de ani. Un metru şaptezeci şi opt, optzeci de kilograme.

— În fine!

— Se pare că e însoţitor de zbor. Ghici pe ce rută.

— Las Vegas-New York?

— Las Vegas-New York.

10

6 IULIE 777

VECTIS, BRITANIA

Aliniere.

În ultima vreme, cuvântul se tot zbătea în mintea lui, iar când rămânea singur îi urca pe buze şi-l făcea să tremure.

Alinierea îi stârnea teama, la fel şi confraţilor săi, însă — era sigur — lui în mai mare măsură decât celorlalţi. Poate era doar rodul închipuirii sale, pentru că nimeni nu vorbea deschis despre asta.

Bineînţeles, se ştia de mult că va sosi şi această a şaptea zi, dar greutatea premoniţiei crescuse în luna mai, când apăruse o cometă, iar acum, două luni mai târziu, coada ei fioroasă încă mai ardea noaptea pe cer.

Priorul Iosefus se trezise înainte ca dangătul clopotului să anunţe Laudele. Aruncase cât colo pătura aspră, se ridicase şi urinase în vasul din pământ ars, apoi se spălase pe faţă cu apă rece. Un scaun, o masă şi o saltea umplută cu paie, aşezată direct pe podeaua de pământ bătătorit, doar atât avea în chilia lui fără ferestre. Iar roba albă din lână nevopsită şi sandalele de piele erau singura lui avere lumească.

Şi era fericit.

În cel de-al patruzeci şi patrulea an al vieţii, era deja chel şi cam gras, din pricină că-i plăcea tare mult berea păstrată în butoaie în pivniţa abaţiei. În schimb, părul lui rărit înlesnea păstrarea tonsurii, iar Ignatius, bărbierul-

felcer, avea prea puţin de lucru cu el în fiecare lună şi-l trimitea la treburile lui cu o bătaie prietenească pe ţeasta golaşă şi un zâmbet frăţesc.

Venise la mânăstire când avea cincisprezece ani şi, ca novice, îi era interzis să cerceteze locul înainte de a-şi desăvârşi iniţierea şi a deveni membru cu drepturi depline. Ştia că, odată ajuns acolo, nu va mai ieşi niciodată şi va muri între acele ziduri. Dragostea lui pentru Domnul şi legătura lui cu membrii congregaţiei — familia întru Hristos erau atât de puternice, încât adesea plângea de bucurie şi se liniştea numai fiindcă se simţea vinovat faţă de atâtea suflete sărmane care trăiau pe insula aceea, fără să aibă parte de norocul care îi ieşise lui în cale.

Îngenunche lângă saltea şi, urmând chiar pilda Sfântului Benedict, îşi începu ziua cu *Pater noster,* căci numai aşa — cum scrisese însuşi Benedict — „spinii discordiei ce răsar neîntârziat” puteau fi smulşi din rândurile comunităţii.

Pater noster, qui es in caelis,
Sanctificetur nomen Tuum,
Adveniat regnum Tuum,
Fiat voluntas Tua…

Termină rugăciunea, îşi făcu semnul crucii şi în aceeaşi clipă răsună clopotul abaţiei. Atârnat în turn de o frânghie groasă, clopotul fusese făurit acum douăzeci de ani de Matias fierarul, prieten bun al lui Iosefus, mort cu ani în urmă de vărsat de vânt. Dangătul melodios al limbii care lovea plăcile de fier bătut la cald cu barosul îi amintea de râsul neprefăcut al fierarului cu obraji veşnic îmbujoraţi. Ar fi vrut să rămână câteva clipe în tovărăşia amintirilor despre prietenul său, însă acel cuvânt — *aliniere* — îi luase în stăpânire gândurile.

Mai erau multe treburi de dus la bun sfârşit până să înceapă Laudele, iar el, priorul abaţiei, era dator să supravegheze munca novicilor şi a călugărilor tineri. Afară fu învăluit de o răcoare plăcută şi de întunericul ca smoala şi, când trase aer în piept, i se păru că simte mirosul mării. În grajduri, ugerele vacilor erau pline de lapte şi văzu mulţumit că mai tinerii lui fraţi se aflau deja acolo şi îşi vedeau de treabă.

— Pace ţie, frate, spuse el fiecăruia, cu glas blând, atingându-i în trecere umărul. Apoi încremeni, fiindcă în grajd erau şapte vaci şi şapte oameni.

Şapte.

Numărul misterios al Domnului.

Dacă deschideai numai Cartea Revelaţiei, observai că era înţesată de cifra şapte: cele şapte ceruri, cele şapte tronuri, cele şapte peceţi, cele şapte biserici. Zidurile Ierihonului se prăbuşiseră în a şaptea zi de asediu. Şapte spirite ale Domnului fuseseră trimise pe pământ. De la David până la naşterea Mântuitorului Isus, trecuseră exact şapte generaţii.

Iar acum se aflau în ajunul celei de-a şaptea zile a celei de-a şaptea luni din *anno Domini 777,* care se potrivea cu venirea cometei botezate de Paulinus, astronomul abaţiei, *Cometes Luctus* — Cometa Jelaniei.

Apoi mai era şi necazul cu Santesa, soţia lui Ubertus, cioplitorul în piatră, care se apropia de sorocul celor nouă luni. Alt prilej de nelinişte.

Cum puteau fi ceilalţi atât de senini?

În numele Domnului, ce va aduce ziua de mâine?

Biserica Abaţiei Vectis era o lucrare măreaţă în plină desfăşurare, motiv de grozavă mândrie. Vechea biserică din lemn, cu acoperiş de paie, ridicată cu aproape un secol în urmă, era o construcţie solidă care rezistase bine la vânturile aspre de pe coastă şi la biciuirea repetată a furtunilor care veneau de pe mare. Istoria bisericii şi abaţiei era bine cunoscută, pentru că unii dintre preoţii bătrâni slujiseră personal sub conducerea fraţilor care înfiinţaseră lăcaşul. Într-adevăr, unul dintre ei, venerabilul Alric, acum prea suferind pentru a mai ieşi din chilie, îl cunoscuse în tinereţea lui îndepărtată pe însuşi Birinus, fericitul episcop de Dorchester.

Birinus, un franc, venise la Essex în anul 634, după ce Papa Honorius îl numise episcop şi îi dăduse misiunea să-i convertească pe saxonii păgâni din vestul Britaniei. Birinus se pomenise curând arbitru în luptele din ţinutul acela uitat de Dumnezeu şi încercase să obţină încheierea unei alianţe între necioplitul şi crudul rege saxon din vest, Cynegils, şi regele din Northumbria, Oswald — un om mult mai agreabil, creştin. Dar Oswald nu voia să încheie un pact cu un păgân, iar Birinus, simţind aici prilejul unei fapte măreţe, îl convinsese pe Cynegils să se convertească la creştinism şi, în numele lui Hristos, turnase cu mâna lui apa botezului în părul slinos al regelui.

Urmase alianţa, apoi o lungă pace, iar Cynegils îşi arătase recunoştinţa dăruindu-i lui Birinus episcopatul Dorchester şi devenind binefăcătorul acestuia. La rândul lui, Birinus pornise o mare campanie de construire a unor abaţii, după pilda Sfântului Benedict, în ţinuturile din sud şi, pe vremea când fusese scris edictul de înfiinţare a Abaţiei Vectis, adică în 686, anul Marii Ciume, ultima dintre insulele păgâne ale Britaniei venise la sânul

Creştinătăţii. Cynegils trecuse în proprietatea Bisericii şaizeci de *hides**[10]* de pământ roditor cu apă dulce, pe această insulă aflată în apropierea ţărmului din Wessex.

Acum, episcop de Dorchester era Aetia şi de el depindea ca arginţii să curgă neîncetat din vistieriile regale, în cuferele Bisericii. Îl convinsese pe regele Offa din Mercia că va avea mari câştiguri spirituale dacă va susţine financiar următoarea etapă glorioasă din viaţa Abaţiei Vectis, adică înlocuirea bisericii de lemn cu una de piatră, întru veşnica slavă şi pomenire a Domnului. „Căci, nu-i aşa", şoptise episcopul la urechea regelui, „prestigiul se măsoară nu în lemn de stejar, ci în blocuri de piatră".

Cioplitorii aduşi din Italia trudiseră doi ani într-o carieră aflată nu departe de zidurile abaţiei, fasonând blocuri de gresie şi transportându-le apoi în care trase de bivoli până la locul construcţiei, unde ridicaseră încet-încet zidurile viitoarei biserici, folosind drept reper schelăria din lemn a celei vechi. Zgomotul dălţilor de fier care muşcau din piatră răsuna cât era ziua de lungă şi amuţea numai în timpul slujbelor, când preoţii umpleau sanctuarul[11] pentru a se ruga şi a medita.

În drum spre Laude, Iosefus trecu prin dormitorul comun şi deschise cu grijă uşa chiliei lui Alric, încredinţându-se că bătrânul nu-şi dăduse sufletul în timpul nopţii. Se linişti când auzi un sforăit, apoi murmură o rugăciune deasupra trupului încovrigat, se strecură afară şi intră în biserică pe scara folosită în timpul nopţii.

În sanctuar ardeau mai puţin de o duzină de lumânări, dar se vedea destul de bine cât să se poată evita orice accident. Liliecii care treceau ca nişte săgeţi printre grinzi, în beznă, abia se zăreau. Fraţii stăteau de-o parte şi de cealaltă a altarului, în două şiruri paralele, aşteptând răbdători sosirea abatelui. Iosefus se aşeză lângă Paulinus, un călugăr scund, cu mişcări iuţi şi, dacă n-ar fi auzit scârţâitul uşii principale care tocmai se deschidea, poate-ar fi schimbat cu el un salut pe furiş. Dar abatele se apropia şi nimeni nu îndrăznea să scoată o vorbă.

Abatele Oswyn era un bărbat impunător, cu mâini şi picioare lungi şi umeri laţi, care fusese toată viaţa cu un cap mai înalt decât semenii săi. Acum, la bătrâneţe, părea să scadă, căci spatele i se cocârja tot mai mult, pe zi ce trecea. Din cauza acestui beteşug, privirea îi era aţintită numai în pământ şi, în ultimii ani, îi venea tot mai greu s-o înalţe spre cer. Starea lui sufletească se întunecase treptat, ceea ce arunca fără îndoială o umbră peste sentimentele frăţeşti din comunitate.

Călugării îl auziră mergând încet către sanctuar, căci tălpile sandalelor sale se frecau la fiecare pas de duşumeaua din scânduri. Ca de obicei, îşi ţinea capul plecat, iar lumina pâlpâitoare a lumânărilor sclipea pe ţeasta lui lucitoare şi-i aureola părul cărunt.

Abatele urcă greoi treptele altarului, strâmbându-se din cauza efortului, şi se aşeză sub un *ciborium*[12] boltit din stejar lustruit. Îşi lipi palmele de lemnul rece şi începu să intoneze, cu o voce ascuţită şi nazală: *Aperi, Domine, os meum ad benedicendum nomen sanctum tuum*[13].

Călugării din cele două şiruri îi ţineau isonul, intonând canonul, iar glasurile lor răsunătoare se împleteau şi umpleau sfântul lăcaş. De câte mii de ori rostise Iosefus aceste rugăciuni? Totuşi, azi se simţea mai dornic ca oricând să ceară îndurarea şi iertarea Domnului, iar în ochii lui sclipiră lacrimi când rosti primul rând al Psalmului 148: *Alleluia, laudate Dominum de caelis, alleluia, alleluia!*

Era o zi călduţă, fără niciun semn de ploaie, iar abaţia zumzăia ca un stup de albine. Iosefus străbătea pajiştea proaspăt tunsă, dintre aleile cu arcade, pentru a-şi începe turul matinal de supraveghere a activităţilor cruciale pentru bunul mers al comunităţii. La ultima numărătoare, se dovedise că în Abaţia Vectis trăiau optzeci şi trei de suflete, fără a-i pune la socoteală pe oamenii tocmiţi la muncă, şi fiecare se aştepta să-l vadă pe prior măcar o dată pe zi. Nu era adeptul vizitelor inopinate, avea obiceiurile lui şi toată lumea le cunoştea prea bine.

Începu cu zidarii, pentru a verifica bunul mers al construcţiei, şi observă nemulţumit că Ubertus nu se prezentase la lucru. Îl căută pe feciorul cel mare al lui Ubertus, Iulianus, un flăcău înalt şi zdravăn, a cărui piele arămie lucea de sudoare, şi află că Santesa era în chinurile facerii. Ubertus avea să vină când putea.

— Mai bine azi decât mâine, nu? Aşa zic oamenii, îi spuse Iulianus priorului, care încuviinţă solemn şi ceru să fie informat de îndată ce femeia avea să nască.

Iosefus îşi continuă drumul până la *cellarium*[14], ca să vadă legumele şi carnea, apoi la grânar, ca să fie sigur că şoarecii nu dăduseră iama prin făină. La berărie se văzu obligat să guste din fiecare butoi, iar când avea îndoieli în privinţa calităţii, gusta din nou. Apoi se duse la bucătărie, care se afla lângă refectoriu, verificând dacă surorile şi novicele pe care acestea le aveau în grijă munceau cu voie bună. Pe urmă, trecu pe lângă *lavatorium,* unde se asigură că apa proaspătă curgea într-un şuvoi neîntrerupt în bazinul

în care fraţii îşi spălau mâinile şi, în sfârşit, ajunse la latrine, unde se ţinu de nas în timp ce inspecta şanţul.

În grădina de zarzavat, controlă dacă fraţii ţineau cu străşnicie iepurii cât mai departe de lăstarele fragede, apoi străbătu păşunea pe care păşteau caprele şi ajunse la clădirea lui preferată, scriptoriul[15], unde Paulinus avea în subordine şase călugări care, aplecaţi cât era ziua de lungă peste mesele de scris, copiau cu mare meşteşug Rânduiala Sfântului Benedict şi Sfânta Scriptură.

Iosefus îndrăgea cel mai mult această încăpere pentru că era liniştită, iar în ea se făcea o muncă nobilă. O îndrăgea, de asemenea, pentru că de-a lungul timpului se convinsese că Paulinus era mai pios şi mai învăţat decât mulţi alţii. Dacă voiai să afli ceva despre ceruri, despre anotimpuri sau despre orice se petrecea în natură, Paulinus îţi oferea într-o clipă un răspuns amănunţit, atent cumpănit şi corect. Abatele nu privea cu ochi buni conversaţiile lumeşti, însă Paulinus era un interlocutor minunat şi dădea replici bine gândite, pe care Iosefus le preţuia cum se cuvine.

Priorul se strecură în scriptoriu având grijă să nu-i deranjeze pe copişti. Singurul sunet care tulbura tăcerea era scârţâitul penelor pe foile de pergament. Îl salută cu un gest discret pe Paulinus, care îi răspunse cu un zâmbet abia schiţat. Orice semne făţişe de camaraderie ar fi fost nelalocul lor, căci dovezile vizibile de afecţiune erau păstrate pentru Dumnezeu. Paulinus îi făcu semn cu degetul să-l urmeze afară.

— Bună să-ţi fie ziua, frate, zise Iosefus, mijindu-şi ochii din cauza soarelui.

— Şi ţie. Paulinus părea îngrijorat. Aşadar, mâine e ziua ispăşirii, continuă el în şoaptă.

— Da, da, încuviinţă Iosefus. A venit, în sfârşit.

— Azi-noapte m-am uitat multă vreme la cometă.

— Şi?

— Pe măsură ce se apropia miezul nopţii, era tot mai strălucitoare şi mai roşie. Avea culoarea sângelui.

— Ce înseamnă asta?

— Aş spune că e un semn nefast.

— Am auzit că femeia e-n chinurile facerii, zise Iosefus cu speranţă în glas.

Paulinus îşi încrucişă braţele pe piept şi-şi ţuguie dispreţuitor buzele.

— Aşadar, dacă ea a mai născut de nouă ori până acum, crezi că acest copil va veni pe lume mai repede? În a şasea zi a lunii, nu într-a şaptea?

— Da, putem nădăjdui, spuse Iosefus.

— Era sângerie, insistă Paulinus.

Soarele se înălţase pe cer şi Iosefus se grăbi să-şi termine rondul înainte ca fraţii să se adune iar în sanctuar, pentru rugăciunile din Ceasul al Şaselea. Trecu repede pe lângă dormitorul surorilor şi intră în sala capitulară[16], unde băncile de lemn aşezate în şiruri, acum goale, aşteptau ceasul când abatele avea să citească, în faţa întregii congregaţii, un capitol din Rânduiala Sfântului Benedict. O vrabie rămasă prizonieră în sală fâlfâi neliniştită din aripi deasupra capului său şi priorul deschise larg uşile, sperând că pasărea îşi va recăpăta libertatea. În celălalt capăt al clădirii, Iosefus bătu încet cu încheieturile degetelor în uşa odăii abatelui.

Oswyn stătea la masa de lucru, cu capul plecat peste Biblie. Raze de soare aurii pătrundeau pe ferestrele smălţuite şi cădeau pe masă într-un unghi perfect, creând iluzia că Sfânta Scriptură ardea cu vâlvătăi portocalii. Oswyn îşi îndreptă spatele doar atât cât să-l privească în ochi pe priorul său.

— A, Iosefus! Cum merg treburile azi?

— Foarte bine, părinte.

— Şi cum înaintează construcţia bisericii noastre? Ce veşti despre al doilea arc al peretelui de răsărit?

— E aproape gata. Totuşi, unul dintre cioplitori, Ubertus, n-a venit azi la lucru.

— S-a îmbolnăvit?

— Nu, nevasta lui e-n chinurile facerii.

— A, da, îmi amintesc. Aşteptă ca priorul să mai spună ceva, dar acesta nu deschise gura. Eşti îngrijorat din pricina acestei naşteri?

— Poate că nu e de bun augur.

— Dumnezeu ne va apăra, Iosefus. Poţi fi sigur de asta.

— Da, părinte. Mă întreb totuşi dacă n-ar fi bine să dau o fugă până-n sat.

— În ce scop? întrebă tăios abatele.

— Poate vor avea nevoie de un preot, zise stânjenit Iosefus.

— Ştii bine cum văd eu drumurile în afara acestor ziduri. Suntem slujitorii lui Hristos, nu ai omului.

— Da, părinte.

— Ţi-au trimis vorbă sătenii?

— Nu, părinte.

— Atunci nu văd de ce te-ai amesteca în treburile lor. Îşi ridică cu greu trupul încovoiat de pe scaun. Să mergem la Ceasul al Şaselea, să ne alăturăm fraţilor şi surorilor noastre şi să înălţăm rugăciuni către Domnul.

Vesperele, rugăciunile de seară, îi erau cele mai dragi lui Iosefus, pentru că abatele îi îngăduia surorii Magdalena să-i acompanieze. Degetele ei lungi ciupeau corzile lăutei, iar perfecţiunea sunetelor şi cadenţa lor fără greş erau, după părerea lui, un imn înălţător închinat măreţiei celui Atotputernic.

După slujbă, fraţii şi surorile ieşeau în şir din sanctuar şi se îndreptau spre dormitoarele lor, trecând pe lângă blocurile de piatră, grămezile de moloz şi schelăria părăsite pe timpul nopţii de lucrătorii italieni. În chilia lui, Iosefus încercă să-şi limpezească mintea pentru a începe exerciţiul de contemplaţie, dar se pomeni ascultând zgomotele slabe ce răsunau departe, în noapte. Se apropia cineva de ziduri? Venise vreun sătean să le vestească naşterea? Se aştepta s-audă dintr-o clipă în alta dangătul clopotului care anunţa oaspeţii.

Dar timpul trecea repede şi venise vremea să se întoarcă în biserică, pentru ultima rugăciune a zilei, Completoriul. Din pricina grijilor, nu reuşise să mediteze cu folos, prin urmare se rugă să-i fie iertată această rătăcire. După ce ultimele ecouri ale ultimului cuvânt se stinseră în aer, îl urmări cu privirea pe abate, care cobora cu mare grijă din altar, şi îşi spuse că Oswyn nu arătase niciodată mai bătrân şi mai şubred.

Iosefus dormi cu întreruperi, tulburat de vise neliniştitoare în care apăreau comete sângerii şi copii cu ochii roşii, scăpărători. În ultimul său vis, oamenii se adunau în piaţa satului, chemaţi acolo de un clopotar cu un braţ zdravăn şi celălalt uscat şi mai scurt. Părea să aibă mintea rătăcită şi plângea. Apoi, Iosefus se trezi brusc şi-şi dădu seama că omul din vis avea chipul lui Oswyn.

Cineva bătea cu putere în uşa chiliei.

— Da?

De dincolo de uşă se auzi glasul unui tânăr:

— Părinte Iosefus, îmi cer iertare dacă te-am trezit.

— Intră.

Era Teodorus, un novice care, în noaptea aceea, fusese pus să păzească poarta.

— A sosit Iulianus, fiul cioplitorului Ubertus. Te roagă să mergi cu el la casa tatălui său. Maică-sa e în chinuri mari şi s-ar putea să nu mai apuce lumina zilei.

— Încă nu a născut?

— Nu, părinte.

— Cât să fie ceasul, fiule?

Iosefus se ridică în capul oaselor şi se frecă la ochi.

— E ceasul al unsprezecelea.

— Atunci, curând va fi ziua a şaptea.

Drumul spre sat era brăzdat de şanţuri adânci lăsate de carele cu boi, iar în bezna ca de smoală, Iosefus aproape că-şi scrânti gleznele. Se străduia să se ţină după Iulianus, care mergea cu paşi mari şi hotărâţi, iar aşa nu trebuia decât să urmeze spatele lat al flăcăului ca să fie sigur că rămâne pe drum. Vântul răcoros purta cu el ţârâitul greierilor şi ţipetele pescăruşilor. De obicei, Iosefus se bucura de muzica nopţii, dar acum aproape că n-o băga în seamă.

Când ajunseră lângă prima casă din sătucul cioplitorilor în piatră, Iosefus auzi clopotul abaţiei.

Miezul nopţii.

Oswyn va afla de plecarea lui, iar priorul era sigur că abatele nu va fi deloc încântat.

Cu toate că era atât de târziu, satul părea ciudat de însufleţit. Iosefus zări în depărtare opaiţe care licăreau la uşile căsuţelor acoperite cu paie şi torţe care se mişcau în sus şi-n jos pe uliţă, semn că oamenii intrau şi ieşeau. Când se apropiară, văzu limpede că în mijlocul acestei frenezii se afla căsuţa lui Ubertus. Sătenii se adunaseră în jurul ei şi torţele aruncau umbre lungi, ireale. Trei bărbaţi se înghesuiau la uşă, privind înăuntru, iar spinările lor alcătuiau un zid. Iosefus desluşi o incantaţie febrilă în italiană şi frânturi dintr-o rugăciune în latineşte pe care lucrătorii o auziseră la abaţie, iar acum o repetau fără s-o priceapă.

— Faceţi loc, faceţi loc, a venit priorul de la Vectis! strigă Iulianus şi bărbaţii se traseră la o parte, făcându-şi în acelaşi timp semnul crucii şi îngenunchind.

Un strigăt izbucni dinăuntru. Era strigătul de agonie al unei femei, atât de înspăimântător şi de ascuţit, încât aproape străpungea carnea ca o suliţă. Iosefus simţi că-l lasă picioarele şi murmură: „Doamne, fie-ţi milă!” înainte să treacă pragul.

Odaia mică era plină de rubedeniile femeii şi de săteni înghesuiţi unii-n alţii, aşa că doi dintre ei se văzură nevoiţi să iasă pentru ca priorul să poată înainta. Ubertus, bărbatul care părea la fel de tare ca stânca pe care o

cioplea, şedea lângă vatră, dar acum avea spatele încovoiat şi îşi ţinea capul în palme.

Cioplitorul strigă cu glas obosit:

— Părinte Iosefus, slavă Domnului c-ai venit! Te implor, roagă-te pentru Santesa! Roagă-te pentru noi toţi!

Santesa zăcea pe cea mai bună laviţă, înconjurată de femei. Stătea pe-o parte, cu genunchii strânşi la pântecul uriaş, iar veşmântul ridicat până aproape de talie îi dezvelea coapsele pătate de sânge. Chipul ei era alb ca varul, schimonosit şi aproape neomenesc.

Avea ceva animalic, i se păru lui Iosefus. Poate că Diavolul o luase deja la el.

Moaşa părea să fie o femeie rotofeie, pe care Iosefus o recunoscu drept nevasta lui Marcus, paznicul cimitirului. Stătea la capătul laviţei şi, din când în când, îşi vâra capul sub poala veşmântului gravidei şi-l scotea fulgerător, apoi lătra în italiană porunci către Santesa. Părul moaşei era împletit în cozi şi strâns în creştetul capului ca să nu-i intre în ochi, iar mâinile şi şorţul îi erau mânjite de ceva rozaliu, vâscos. Iosefus observă că pântecele gravidei strălucea la lumina torţelor din cauza alifiei roşii cu care fusese uns, iar pe pat fusese aruncat un picior însângerat de cocostârc. Vrăjitorie. Nu putea îngădui aşa ceva.

În loc de salut, moaşa se întoarse şi îi spuse doar atât:

— A-nceput să iasă.

Iosefus se opri în spatele ei şi femeia ridică repede poala rochiei, pentru a-i arăta un picioruş purpuriu care atârna din trupul soţiei cioplitorului.

— E de parte bărbătească sau femeiască? Moaşa lăsă veşmântul să cadă.

— E băiat.

Iosefus înghiţi cu greu, îşi făcu semnul crucii şi căzu în genunchi.

— *In nomine patre, et filii, et spiritus sancti…*

Dar, în timp ce rostea cuvintele, se ruga din tot sufletul ca pruncul să moară.

Într-o seară aspră de noiembrie, cu nouă luni mai devreme, o rafală de vânt zgâlţâi coliba cioplitorului. Ubertus aţâţă jarul, apoi trecu de la o laviţă la alta, ca să constate că progeniturile sale dormeau — câte două sau trei pe o saltea, cu excepţia lui Iulianus, care era destul de mare încât să aibă o saltea de paie numai a lui. Apoi se urcă în pat, alături de femeia lui, care aproape adormise, doborâtă de o altă zi de trudă neîncetată.

Ubertus se acoperi până la bărbie cu pătura groasă, din lână aspră. O adusese cu el tocmai din Umbria, într-un cufăr din lemn de cedru, şi-i fusese de mare folos în locul acesta friguros. Simţea trupul cald al Santesei lipit de al lui şi puse uşurel mâna pe pieptul ei, care se ridica şi cobora încet. Dorinţa veni numaidecât, iar acum trebuia să-şi potolească tăria. Ce Dumnezeu, merita şi el măcar atâta plăcere pe lumea asta urâtă! Îşi strecură mâna mai jos şi-i desfăcu picioarele.

Santesa îşi pierduse de mult frumuseţea. Treizeci şi patru de ani şi nouă copii îşi luaseră cu prisosinţă tributul. Se îngrăşase, era veşnic obosită şi se strâmba din cauza durerilor de dinţi. Dar ştia care-i era datoria, aşa că, dându-şi seama ce voia bărbatul ei, oftă şi se mulţumi să-i şoptească:

— E una din zilele când trebuie să ai grijă.

Ubertus ştia bine ce însemna asta.

Mama lui zămislise treisprezece copii, opt băieţi şi cinci fete. Doar nouă ajunseseră la vârsta maturităţii. Ubertus era cel de-al şaptelea fiu şi crescuse purtând această povară. Dacă va avea şi el şapte băieţi, potrivit tradiţiei, cel de-al şaptelea va fi un vrăjitor care va chema puterile răului, ba chiar un necromant, spuneau unii. Toţi cei din satul lor cocoţat pe coasta unui deal cunoşteau povestea celui de-al şaptelea fiu al celui de-al şaptelea fiu, dar adevărul era că nimeni nu întâlnise până atunci vreunul.

În tinereţe, Ubertus sucise minţile multor femei şi trăsese mari foloase de pe urma ameninţării pe care-o purta în vintre. Poate că-şi folosise renumele ca s-o ademenească şi pe Santesa, cea mai frumoasă fată din sat. De-a lungul anilor, se împreunaseră fericiţi de nenumărate ori, dar după naşterea celui de-al şaselea fecior, Lucius, bucuria dispăruse şi contopirile lor trupeşti căpătaseră o notă gravă. Următoarele trei naşteri fuseseră prilej de mare nelinişte. Santesa încercase de fiecare dată să afle dacă pruncii erau de parte bărbătească sau femeiască, aşa cum învăţase de la maică-sa: se înţepa în deget cu un spin şi lăsa o picătură de sânge să cadă într-un vas cu apă de izvor. Dacă picătura se scufunda, pruncul avea să fie băiat. Totuşi, deşi picătura uneori se scufundase, iar alteori plutise, toţi pruncii fuseseră fete. Ubertus pătrunse în femeia lui. Santesa îşi ţinu răsuflarea, apoi şopti:

— Dea Domnul să fie fată.

Pe măsură ce se adânceau în noapte, la căpătâiul gravidei situaţia devenea tot mai neliniştitoare, în ciuda rugăciunilor lui Iosefus. Santesa era prea slăbită ca să mai poată ţipa şi respira întretăiat. Picioruşul stacojiu se

întunecase, iar acum era de-un albastru-închis, aproape negru, ca lutul care le plăcea atât de mult olarilor abaţiei.

În cele din urmă, moaşa spuse că trebuia să facă ceva, altfel va muri şi mama, odată cu copilul. Urmă o discuţie aprinsă, apoi ajunseră la o înţelegere: pruncul va fi scos cu forţa. Moaşa îl va apuca de picioare şi-l va trage afară, fără milă, dacă nu va avea încotro. Acest procedeu însemna moartea sigură a copilului, dar maică-sa avea o şansă să scape cu viaţă. Dacă nu făceau nimic, îi condamnau pe amândoi la moarte.

Moaşa îl privi pe Iosefus şi-i aşteptă aprobarea.

Priorul dădu din cap. N-aveau de ales.

Ubertus se apropie de laviţă şi contemplă o vreme catastrofa pe care-o provocase. Braţele lui cu muşchi puternici atârnau acum neputincioase.

— Fie-ţi milă, Doamne! strigă el, dar nimeni nu înţelese dacă se ruga pentru mamă sau pentru copil.

Moaşa începu să tragă. Nu era greu de priceput, după strâmbăturile ei, că se străduia din toate puterile. Santesa murmură ceva de neînţeles. Acum nu mai simţea durerea.

Femeia lăsă picioarele pruncului şi îşi ridică mâinile, ca să le şteargă de şorţ şi să-şi mai tragă răsuflarea. Se aplecă şi apucă din nou picioarele copilului.

De data asta, îl clinti. Pruncul apăru treptat: genunchii, coapsele, bărbăţia, şoldurile. Apoi, deodată, se desprinse cu totul. Din trupul mamei ieşi un cap uriaş. Copilul se afla acum în mâinile moaşei.

Era mare, bine croit, dar de un albastru-pământiu şi lipsit de viaţă. În timp ce fiecare bărbat, femeie şi copil din încăpere se uita la el cu gura căscată, placenta ieşi din trupul femeii şi căzu pe podea cu un plescăit. Parcă fusese un semn, căci pieptul copilului tresări şi se umflă. Urmă o altă răsuflare. După câteva clipe, trupuşorul nu mai era albastru, ci roz, iar băiatul ţipa ca un godac proaspăt fătat.

În clipa când pruncul căpătă viaţă, maică-sa muri. Mai trase o dată aer în piept, apoi trupul ei încremeni.

Ubertus gemu de durere şi înşfăcă băiatul din mâinile moaşei.

— Nu e fiul meu! urlă el. E al Diavolului!

Se mişca repede. Târând placenta în urma lui, pe podeaua de pământ bătătorit, îşi croi drum cu umerii prin mulţime, apoi ieşi. Iosefus era prea uimit ca să mai poată face ceva. Încercă să vorbească, dar niciun cuvânt nu se desprinse de pe buzele lui.

Ubertus se oprise pe uliţă, strângându-şi fiul în mâinile puternice ca nişte cleşti şi urlând ca un animal. Apoi, în timp ce sătenii care aveau torţe se apropiau să vadă mai bine, apucă cordonul ombilical şi începu să învârtă pruncul deasupra capului, ca pe-o praştie.

Izbi micul trup de pământ cu toată puterea.

— Unu! strigă el.

Îl ridică iar deasupra capului şi iar îl izbi de pământ.

— Doi!

Şi iar, şi iar.

— Trei! Patru! Cinci! Şase! Şapte!

În cele din urmă, lăsă trupul strivit şi însângerat să zacă pe uliţă şi se întoarse în odaie.

— S-a sfârşit. L-am ucis.

Nu reuşea să înţeleagă de ce nimeni nu-i dădea atenţie.

În loc să fie aţintite asupra lui, toate privirile se întorseseră spre moaşă, care stătea aplecată deasupra moartei şi scociora ca o apucată între picioarele ei.

Deodată apăru un smoc de păr de culoarea paiului.

Apoi un căpşor.

Apoi fruntea.

Şi nasul.

Iosefus privea uluit şi aproape nu-i venea să creadă. Din pântecul mort se ivea al doilea copil.

— *Mirabile dictu!*[17] murmură el.

Moaşa se strâmbă şi trase afară capul, apoi un umăr şi întregul trup lung şi firav. Era tot un băiat şi, fără să aibă nevoie de ajutor, începu imediat să respire cu mişcări puternice.

— Minune! exclamă un bărbat şi ceilalţi repetară în cor. Ubertus se împletici înainte şi privi cu ochi sticloşi spectacolul.

— E feciorul meu al optulea! strigă el. O, Santesa, ai zămislit gemeni!

Atinse temător obrajii copilului, de parc-ar fi pus mâna pe un cazan încins.

Pruncul se zbătea în mâinile moaşei, dar nu plângea.

Cu nouă luni mai devreme, când Ubertus terminase să-şi verse sămânţa, aceasta pătrunsese în pântecele soţiei sale. Iar acolo o întâmpinaseră nu unul, ci două ouă.

Cel care fusese însămânţat al doilea devenise copilul care acum zăcea zdrobit pe uliţă.

Primul, cel de-al şaptelea fiu, era băiatul cu păr de culoarea spicelor care vrăjise toate sufletele aflate în căsuţa cioplitorului.

11

19 MARTIE 2009

LAS VEGAS

Pentru că fusese singur la părinţi şi crescuse în Lexington, Massachusetts, Mark Shackleton avusese rareori motive de nemulţumire. Părinţii lui din clasa mijlocie, atât de îngăduitori, îi făcuseră orice capriciu, iar el crescuse aproape fără a cunoaşte semnificaţia cuvântului „nu”. Nu cunoştea nici frustrările, fiindcă mintea lui iute şi analitică diseca problemele cu o eficienţă care-l ajuta să înveţe fără efort.

Dennis Shackleton, un inginer de aviaţie care lucra la Raytheon, se mândrea că-i transmisese fiului său gena matematicii. La cea de-a cincea aniversare a lui Mark, la o reuniune de familie în apartamentul lor duplex perfect ordonat, Dennis adusese la un moment dat o coală de hârtie şi anunţase:

— Teorema lui Pitagora!

Băieţelul slăbuţ a apucat imediat un creion gros şi, simţind privirile bunicilor, mătuşilor şi unchilor urmărindu-l în timp ce se apropia de masa din sufragerie, a desenat un triunghi mare şi a scris sub el: a2 + b2 = c2.

— Bine! a exclamat tatăl lui, potrivindu-şi pe nas ochelarii cu rame negre, groase. Acum spune-mi ce-i asta, a continuat el, punând degetul pe latura mare a triunghiului.

Bunicii au chicotit după ce copilul, care se încruntase, a exclamat plin de entuziasm:

— Hipopotuza!

Dar primele frustrări apăruseră în viaţa lui Mark în adolescenţă, când îşi dăduse seama că trupul nu i se dezvoltase la fel de miraculos ca mintea. Se simţea superior — ba nu, *era* superior — idioţilor plin de muşchi care mişunau prin liceu, dar fetele nu puteau trece cu privirea de picioarele lui ca nişte beţe şi de pieptul îngust, către Mark cel dinăuntru, cu mintea ascuţită ca briciul, un interlocutor minunat şi un scriitor în devenire, care punea pe hârtie povestiri science fiction complicate, despre extratereştri care-şi învingeau adversarii prin inteligenţă, nu prin forţă brută. O, dacă fetele frumoase, cele cu piepturi pline şi catifelate, ar fi stat de vorbă cu el, în loc

să chicotească atunci când Mark se prelingea pe coridoare sau ridica nerăbdător mâna în timpul orelor, din prima bancă!

Prima dată când o fată îl refuzase, îşi jurase că va fi şi ultima. În al doilea an de liceu, când în sfârşit şi-a adunat curajul s-o invite pe Nancy Kislik la un film, fata i-a aruncat o privire ciudată şi i-a spus pe un ton rece: „Nu", aşa că el şi-a îngropat pornirile de acest fel pentru mulţi ani de-atunci încolo. A plonjat în universurile paralele ale Clubului de Matematică şi Clubului de Computere, unde era cel mai *cool* dintre cei *uncool,* primul dintre primii. Numerele nu-i spuseseră niciodată „nu". Nici limbajele de programare. Abia mult timp după ce terminase studiile la MIT — când era un tânăr angajat la o firmă de securitate informatică, se scălda în acţiuni, mergea într-o decapotabilă şi ieşea cu o Jane oarecare, analist de sistem —, a reuşit, slavă Domnului, să marcheze prima dată.

Acum, Mark se plimba nervos prin bucătărie, folosind energia cinetică pentru a se transforma în Peter Benedict, alter ego şi *nom de plume*[18], gentleman sofisticat, jucător de mare clasă şi scenarist la Hollywood. Un om total deosebit de Mark Shackleton, angajat al guvernului şi as al computerelor. Răsuflă adânc de câteva ori şi dădu peste cap restul de cafea călduţă. *Azi e ziua cea mare, azi e ziua cea mare, azi e ziua cea mare.* Se strădui să-şi ridice moralul, aproape intonând o rugăciune, până când reveria îi fu curmată brusc de imaginea detestabilă pe care o zări în geamul verandei. Mark sau Peter, n-avea nicio importanţă. Era firav, chelise şi avea nasul prea mare. Încercă să alunge sentimentul neplăcut, dar în mintea lui se insinuară trei cuvinte crude: demn de milă.

Începuse să lucreze la noul lui scenariu, *Numărătorii,* la scurt timp după întâlnirea de la ATI. I se făcea greaţă când se gândea la Bernie Schwartz şi la măştile lui africane, însă omul îi comandase un scenariu despre jucătorii din cazinouri, nu-i aşa? Experienţa de la ATI fusese cumplită. Îi plăcea la nebunie scenariul respins, investise în el dragostea pe care alţii o revărsau asupra primului lor copil, dar acum avea un alt plan: va vinde al doilea scenariu, apoi îl va folosi drept argument pentru a-l resuscita pe primul. Îşi jură că nu-l va lăsa să moară într-un sertar.

Se aruncase în acest proiect fără nicio rezervă. În fiecare weekend şi în fiecare seară, după ce se întorcea de la lucru, trudea la scenele de acţiune şi la dialoguri. Îl terminase în trei luni şi i se părea nu doar bun, ci extraordinar.

Din punctul lui de vedere, filmul trebuia să fie în primul şi în primul rând un vehicul pentru câteva mari staruri care, aşa cum visa el, îl vor aborda pe platou — la Constellation? şi-i vor spune cât de mult le plăceau replicile pe care le scrisese pentru ele. Povestea avea de toate: intrigă, dramă, *sex appeal,* plasate în lumea jocurilor pe mize mari, cinstite şi necinstite, din cazinouri. ATI îl va vinde pe câteva milioane, iar el îşi va părăsi lumea de până atunci — un laborator în mijlocul deşertului şi economii de-o viaţă de 130 000 de dolari, pentru universul strălucitor al scenariştilor de film şi o casă uriaşă în Hollywood Hills, unde va primi telefoane de la regizori şi va pleca la premiere, scăldat în lumina orbitoare a reflectoarelor. Încă nu împlinise cincizeci de ani. Mai avea un viitor.

Dar mai întâi trebuia să obţină un răspuns pozitiv de la Bernie Schwartz. Până şi acţiunea simplă de a-i telefona era de fapt complicată. Mark pleca la lucru prea devreme şi se întorcea prea târziu pentru a-l suna de acasă pe Bernie. De la slujbă, îi era imposibil să telefoneze. Când lucrezi într-un laborator subteran, nu poţi să dai o fugă până la suprafaţă ca să-ţi foloseşti mobilul, asta presupunând că i-ar fi dat voie să intre cu telefonul în buzunar, ceea ce bineînţeles că nu era cazul. Asta însemna că trebuia pur şi simplu să-şi ia un concediu medical ca să poată rămâne în Vegas şi să dea un telefon în L.A. Încă vreo câteva absenţe şi superiorii lui vor începe să pună întrebări, obligându-l să-şi facă un control la departamentul medical.

Formă numărul şi aşteptă până când auzi refrenul:

— Aici ATI, unde vă fac legătura?

— Cu Bernard Schwartz, vă rog.

— O clipă.

În ultimele două săptămâni, muzica de aşteptare fusese o piesă de Bach, una pentru clavecin, liniştitoare dintr-un punct de vedere oarecum matematic. Mark vedea structura muzicală în minte şi asta îl ajuta să scape de stresul provocat de obligaţia de a-i telefona acelui omuleţ oribil, dar esenţial.

Muzica se opri.

— Roz la telefon.

— Bună, Roz, sunt Peter Benedict. Domnul Schwartz e acolo?

O pauză prea lungă, apoi pe un ton rece:

— Bună, Peter. Nu, a plecat. Frustrare.

— Am sunat de şapte ori, Roz!

— Ştiu, Peter, am vorbit de şapte ori cu tine.

— Ai idee dacă a citit scenariul meu?

— Nu sunt sigură c-a apucat.

— Când am vorbit săptămâna trecută, mi-ai spus c-o să verifici.

— Săptămâna trecută încă nu-l citise.

— Crezi c-o să-l citească săptămâna asta? insistă el. Se aşternu tăcerea. I se păru că aude ţăcănitul repetat şi rapid al unui pix. În cele din urmă, primi răspunsul:

— Uite ce-i, Peter, eşti un om de treabă. N-ar trebui să-ţi spun asta, dar am primit recenzia de la lectorii noştri şi nu e prea bună. Îţi pierzi timpul dacă mai telefonezi aici. Domnul Schwartz este foarte ocupat şi nu are de gând să preia proiectul tău.

Mark înghiţi un nod şi strânse atât de tare receptorul, încât începu să-l doară mâna.

— Peter?

Îi era greu să respire şi gâtul îl ustura.

— Mulţumesc, Roz. Îmi pare rău că te-am deranjat. Închise telefonul şi se prăbuşi pe cel mai apropiat scaun. Totul începu cu o lacrimă în ochiul stâng şi alta în cel drept. În timp ce le ştergea, presiunea care crescuse sub diafragmă i se ridică în piept, apoi îşi croi drum mai departe prin laringe, sub forma unui suspin înăbuşit. Urmară altul şi altul, până când se pomeni că umerii i se cutremurau şi plângea necontrolat. Ca un copil, ca un puşti. Nu. *Nu.*

Cerul deşertului era de un purpuriu regal când Mark intră ca un robot în Constellation, cu mâna dreaptă încleştată pe teancul de bancnote din buzunarul pantalonilor. Îşi croi drum prin holul aglomerat, zărind în treacăt doar umbre tulburi dincolo de pereţii tunelului care-l conducea irezistibil către Grand Astro Casino. Când trecu pragul cazinoului, aproape că nu mai auzea murmurul vocilor, nici clinchetele şi sunetele caraghioase ale automatelor cu fise şi aparatelor de pocher video. Auzea numai sângele care-i bubuia în urechi, ca bătaia valurilor pe ţărmul oceanului. Contrar obiceiului său, nu aruncă nici măcar o privire punctelor strălucitoare de pe domul planetariului, care formau constelaţiile Taurul, Perseu şi Auriga. Coti la stânga pe culoarul străjuit de automatele cu fise şi trecu pe sub Orion şi Gemeni, în drum spre Carul Mare, acolo unde se afla sala meselor de blackjack cu miză serioasă.

Avea de ales între şase mese de 5 000 de dolari şi se opri la cea unde lucra Marty, unul dintre dealerii lui preferaţi. Marty, transplantat aici din

New Jersey, îşi purta părul castaniu, ondulat, strâns într-o coadă de cal. Ochii lui scăpărară când îl văzu pe Mark.

— Ia te uită, domnul Benedict! Am un scaun bun pentru dumneavoastră.

Mark se aşeză şi mormăi un salut către ceilalţi patru jucători, toţi bărbaţi şi toţi serioşi ca nişte ciocli. Scoase banii din buzunar şi cumpără fise în valoare de 8 500 de dolari. Marty nu-l mai văzuse niciodată schimbând o sumă atât de mare.

— Bun! zise el mai tare decât ar fi trebuit, ca să-l audă şi şeful de sector, care se afla în apropiere. Sper că veţi avea noroc în seara asta, domnule B.

Mark îşi aşeză fisele grămăjoare şi se uită prosteşte la ele. Mintea lui era ca un mâl gros. Mizã 500, adică minimum, jucă pe pilot automat timp de câteva minute şi ieşi pe zero înainte ca Marty să amestece pachetele şi să împartă iar cărţile. Apoi, capul i se limpezi brusc, ca şi cum cineva i-ar fi vârât sub nas o sticluţă cu săruri, şi începu să audă în minte ţăcănitul numerelor, ca un far de ceaţă pe mare.

Plus trei, minus doi, plus unu, plus patru.

Numerele îl strigau, numerele îl chemau şi, aproape hipnotizat, îşi îngădui pentru prima dată să facă legătura între ele şi jocul lui. În ora următoare, înaintă şi se retrase ca fluxul şi refluxul, mizând minimum posibil când numerele erau mici şi adunând tot de pe masă când erau mari. Valoarea fiselor din faţa lui crescu la 13 000, apoi la 31 000, dar el juca mai departe, aproape fără să observe că Marty dispăruse şi că fusese înlocuit de o acritură pe nume Sandra, cu degetele pătate de nicotină. După altă jumătate de oră, observă în treacăt că Sandra amesteca mai des cărţile. Şi, tot în treacăt, îşi dădu seama că acum avea fise în valoare de 60 000. Observă tot atât de dezinteresat că berea nu-i fusese împrospătată. Şi aproape că nu observă când şeful de sector se postă în spatele lui, flancat de doi agenţi de pază.

— Domnule Benedict, spuse el, sunteţi bun să veniţi cu noi?

Gil Flores se plimba înainte şi-napoi cu paşi mici şi nervoşi, ca un tigru siberian din vechile spectacole ale lui Siegfried şi Roy[19]. Bărbatul umil care stătea în faţa lui aproape că-i simţea răsuflarea fierbinte pe creştetul chel.

— Ce dracu’ ai crezut că faci, Peter? întrebă Flores. Credeai că n-o să ne prindem?

Mark nu-i răspunse.

— Nu vrei să vorbeşti cu mine? Ce naiba, aici nu suntem la tribunal! Aici nu eşti nevinovat până când se dovedeşte că eşti. Amice, eşti vinovat! E ca şi cum mi-ai fi tras-o-n cur şi mie nu-mi place să mi-o trag aşa.

O privire inexpresivă şi tăcere.

— Cred c-ar trebui să-mi răspunzi. Da, cred al dracului de tare c-ar trebui să-mi răspunzi!

Mark se străduí să înghită bolovanul care-i astupa gâtul uscat şi emise un sunet ridicol.

— Îmi pare rău, nu ştiu de ce-am făcut asta, zise el. Gil îşi pieptănă cu degetele mâinii drepte părul negru şi des şi mormăi exasperat:

— Cum poate un om inteligent să spună „Nu ştiu de ce-am făcut cutare lucru”? Din punctul meu de vedere, răspunsul tău e o tâmpenie. Bineînţeles că ştii de ce-ai făcut-o. De ce?

Mark se uită la el şi începu în sfârşit să plângă.

— Nu boci în faţa mea. Nu sunt blestemata de maică-ta! Flores îi aruncă în poală un pachet de şerveţele.

— Azi am primit o lovitură urâtă, spuse Mark. Eram furios. Da, eram furios şi am reacţionat aşa. Am fost un prost şi te rog să mă ierţi. Poţi să păstrezi banii.

Până să audă ultima propoziţie, Flores fusese tentat să-l ierte, dar acum se înfurie iar şi urlă:

— Pot să păstrez banii? Adică banii pe care mi i-ai furat? Asta-i soluţia ta? Fir-ar să fie, îmi dai voie să păstrez ce-i al meu?

Mark tresări şi îşi şterse lacrimile.

În clipa aceea, telefonul de pe birou începu să sune.

Flores ridică receptorul şi ascultă câteva clipe.

— Eşti sigur? Apoi, după o pauză: Evident. Absolut. Puse receptorul în furcă şi se postă chiar în faţa lui Mark, care se văzu obligat să-şi dea capul pe spate ca să-i vadă faţa.

— OK, Peter, uite cum o să rezolvăm chestia asta.

— Te rog să nu faci plângere la poliţie, zise Mark, cu glas tremurător. M-ar concedia imediat.

— Vrei să taci dracului din gură şi să m-asculţi? Asta nu-i o conversaţie. Eu o să vorbesc şi tu o să mă asculţi. Singur te-ai pus în situaţia asta de inegalitate.

O şoaptă:

— Bine.

— Unu: ţi se interzice să mai intri vreodată în Constellation. Dacă mai pui piciorul în cazinoul meu, o să fii arestat şi dat în judecată pentru infracţiune cu premeditare. Doi: o să ieşi de-aici cu cei 8 500 pe care-i aveai în buzunar când ai intrat, niciun cent mai mult, niciun cent mai puţin. Trei: ţi-ai bătut joc de încrederea şi de prietenia mea, aşa că vreau să te cari dracului, chiar acum, din biroul şi din cazinoul meu!

Mark se uită la el şi clipi de câteva ori.

— Încă n-ai plecat?

— N-o să chemi poliţia?

— N-ai auzit ce ţi-am spus?

— Şi n-o să-mi interzici să intru în alte cazinouri? Flores clătină din cap, uimit.

— Vrei să-mi dai idei? Crede-mă, aş putea să scornesc o mulţime de alte chestii pe care să ţi le fac, de pildă, să te trimit la ortopedie. Şterge-o de-aici, Peter Benedict! Aproape scuipă ultimele cuvinte: Eşti *persona non grata.*

Din penthouse, Victor Kemp îl privea pe bărbatul cu umerii lăsaţi care tocmai se ridicase de pe scaun şi mergea încet către uşă, flancat de agenţii de pază. Îl urmări pe alte monitoare în timp ce trecea prin cazinou, unde aruncă o ultimă privire la domul planetariului, încercând disperat să descopere constelaţia Cosiţa Berenicei, şi mai departe, când ajunse în hol şi apoi afară, în parcare, sub adevăratul cer nocturn.

Kemp îşi turnă o băutură proaspătă şi se adresă cu glas vibrant de tenor încăperii uriaşe şi pustii:

— Victor, n-o să câştigi niciodată o para chioară dacă ai încredere în oameni.

Mark conducea încet Chevroletul Corvette pe Strip, în traficul spasmodic. Mai erau trei ore până la miezul nopţii şi oraşul părea tot mai agitat, pe măsură ce oamenii ieşeau să-şi vadă de programul de distracţie al serii. Se îndrepta spre sud, dar fără o ţintă precisă. Încerca să nu se gândească la ceea ce tocmai se întâmplase. Fusese exilat. Proscris. Constellation era a doua lui casă şi nu se mai putea întoarce acolo, în vecii vecilor. Ce făcuse?

Nu voia să stea singur acasă, voia să rămână în barul unui cazinou, acolo unde se întâmpla ceva, acolo unde clinchetele demente ale aparatelor cu fise îi abăteau gândurile. Slavă Domnului că Flores nu dăduse sfoară-n ţară şi nu trimisese fotografia lui la toate cazinourile din Nevada. Avusese noroc.

Aşadar, întrebarea pe care-o pritocea acum în minte, în timp ce înainta strangulat pe Strip, era următoarea: Unde să se ducă? Putea să bea oriunde. Putea să joace blackjack oriunde. Ce-i trebuia era un loc în care atmosfera să fie potrivită cu temperamentul lui, un loc asemănător cazinoului Constellation, cu o vibraţie intelectuală, fie ea şi falsă.

Trecu de Caesars, apoi de Venetian, pentru că erau prea inautentice, prea Disney. Harrahs şi Flamingo îl lăsau rece. Bellagio era prea strălucitor. New York, New York — alt parc de distracţii. Mai avea puţin şi ajungea la capătul bulevardului. MGM Grand era totuşi o posibilitate. Nu-i plăcea, dar nici nu-l detesta. La intersecţia cu Tropicana, aproape că trase de volan la stânga, încercând să intre în parcare. În aceeaşi clipă, îl văzu şi înţelese că va fi noua lui casă.

Bineînţeles, îl mai văzuse de mii de ori, pentru că era în fond unul dintre reperele Vegasului. Cele treizeci de etaje din sticlă fumurie ale piramidei din Luxor se înălţau la aproape o sută douăzeci de metri sub cerul deşertului. Un obelisc şi Marele Sfinx de la Gizeh străjuiau intrarea, dar adevăratul jalon se afla în vârf, un reflector al cărui fascicul vertical străpungea bezna: cel mai strălucitor far de pe întreaga planetă, cu puterea incredibilă a patruzeci şi una de gigacandele, mai mult decât suficient pentru a-i orbi pe piloţii avioanelor care se pregăteau să aterizeze pe aeroportul McCarran. Se apropie de edificiul de sticlă şi sorbi din ochi perfecţiunea matematică a faţadelor triunghiulare. Mintea i se umpluse de formulele geometrice ale piramidelor şi triunghiurilor, apoi un nume se desprinse de pe buzele lui, într-o şoaptă drăgăstoasă:

— Pitagora.

Înainte să se instaleze în barul liniştit al restaurantului aflat la acelaşi nivel cu cazinoul, făcu un tur rapid al edificiului, ca un cumpărător care vrea să încheie o afacere imobiliară. Nu era Constellation, dar avea destule atuuri. Îi plăceau îndrăzneţele motive hieroglifice de pe mochetele aurii, roşii şi azurii, copiile impunătoare ale statuilor de la Luxor, plasate în holul de la intrare, şi reconstituirea de cea mai bună calitate a mormântului lui Tutankhamon. Da, erau kitsch, dar, pentru numele lui Dumnezeu, se afla în Vegas, nu la Luvru!

Bău a doua Heineken şi se gândi la următoarea mişcare. Localizase camerele în care se juca la mizã mare, în spatele unor pereţi de sticlă jivrată, la capătul cazinoului. Avea bani în buzunar şi ştia că putea petrece câteva ore plăcute la mesele de joc, chiar dacă trebuia să ignore numerele care

apăreau automat în mintea lui. Mâine era vineri, zi lucrătoare, şi pusese ceasul deşteptător să sune la 5.30. Totuşi, în seara asta simţea ceva provocator în ambianţa cea nouă. Parcă mergea la prima întâlnire cu o femeie: era în acelaşi timp timid şi nerăbdător.

Barul era aproape plin. O mulţime de clienţi aşteptau să se elibereze mesele, iar grupurile şi perechile aşezate pe scaune discutau cu însufleţire şi râdeau zgomotos. Mark alese un taburet înalt dintr-un şir de trei, pe cel din mijloc, şi, în timp ce alcoolul îşi făcea efectul, se întrebă de ce nu fuseseră ocupate locurile din stânga şi din dreapta lui. Era radioactiv, era stigmatizat? Oare aflaseră cu toţii că era un scriitor jalnic? Auziseră că încercase să trişeze? Până şi barmanul îl tratase cu răceală, aproape că nu făcuse niciun efort ca să primească un bacşiş decent. Se posomorî din nou. Goli sticla de bere şi bătu cu palma în bar pentru încă una.

În timp ce alcoolul îi îmbiba creierul, într-un colţişor al minţii lui răsună o întrebare paranoică: Dar dacă ştiau şi celălalt secret, cel adevărat? Nu, habar n-aveau, îşi spuse imediat, plin de dispreţ. N-aveţi nici cea mai mică idee, proştilor, strigă în sinea lui, furios de-a binelea, nici cea mai nenorocită idee! Eu ştiu lucruri pe care voi n-o să le aflaţi niciodată, în amărâtele voastre de vieţi de două parale!

În dreapta lui, o femeie de vreo patruzeci de ani, care-şi sprijinea de bar pieptul impunător, ţipă ca o fetiţă când tipul gras care stătea lângă ea îi lipi de ceafă un cub de gheaţă. Mark se răsuci, ca să vadă mai bine micul spectacol, iar când se întoarse la loc, constată că pe scaunul din stânga se aşezase un bărbat.

— Dacă cineva mi-ar face mie una ca asta, zise bărbatul, i-aş sparge faţa.

Mark se uită la el, descumpănit.

— Scuze, vorbeai cu mine?

— Ziceam că, dacă mi-ar face mie un străin chestia asta, ar ieşi scântei, dacă-nţelegi ce vreau să spun.

Grasul şi femeia se pipăiau şi se vedea că se distrau de minune.

— Cred că se cunosc, zise Mark.

— Poate. Eu doar am spus ce-aş fi făcut.

Bărbatul era subţirel, dar foarte musculos, brunet, proaspăt bărbierit, cu buzele pline şi moi şi pielea lucioasă, de culoarea alunelor. Portorican, pentru că avea un accent puternic. Era îmbrăcat lejer, în pantaloni sport negri şi o cămaşă largă, tropicală, descheiată până la jumătatea pieptului. Avea degetele lungi, cu manichiura făcută, purta câte un inel de aur pe

fiecare mână, iar la gât, un lanţ gros din aur strălucitor. N-avea mai mult de treizeci şi cinci de ani. Întinse mâna şi Mark se văzu obligat să i-o strângă, pentru a nu fi nepoliticos. Inelul părea să cântărească la fel de mult ca posesorul lui.

— Luis Camacho, se prezentă bărbatul. Ce mai faci?

— Peter Benedict, răspunse Mark. Foarte bine. Luis întinse mâna teatral către podea.

— Când sunt în Vegas, ăsta-i locul meu preferat. Omule, îmi place la nebunie Luxorul!

Mark sorbi din bere. Nu era niciodată momentul potrivit pentru taclale şi, cu atât mai puţin, în seara asta. Un blender urui puternic în apropiere.

Deloc descurajat, Luis continuă:

— Îmi place că pereţii camerelor sunt înclinaţi, ştii, ca într-o piramidă. Mi se pare foarte *cool,* ţie nu?

Aştepta un răspuns, iar Mark îşi dădu seama că trebuia să umple tăcerea, altfel risca să se aleagă cu o buză spartă.

— N-am stat niciodată aici, zise el.

— Nu? Dar la ce hotel stai?

— Locuiesc în Vegas.

— Să fiu al naibii! Un localnic! Hai că-mi place! Vin la Luxor cam de două ori pe săptămână şi n-am întâlnit aproape niciodată localnici, în afară de tipii care lucrează aici, ştii?

Barmanul turnă un lichid gros, din blender, în paharul lui Luis.

— E margarita la gheaţă, declară el mândru. Vrei şi tu?

— Nu, mulţumesc. Am o bere.

— Heineken, observă Luis. Bună bere!

— Da, bună bere, spuse Mark pe un ton plat.

Din păcate, nu putea să se scuze politicos şi să plece, berea lui era prea proaspătă.

— Bun, şi cum îţi câştigi pâinea, Peter?

Mark îi aruncă o privire cu coada ochiului şi văzu că, pe buza de sus a lui Luis, apăruse o mustaţă caraghioasă de spumă. Chiar, ce să fie în seara asta? Scriitor? Jucător? Informatician? Mintea lui parcă era un aparat cu fise, posibilităţile se tot învârteau, dar, în cele din urmă, rotiţele se opriră.

— Sunt scriitor, răspunse el.

— Zău? Adică scrii romane?

— Filme. Scriu scenarii de film.

— Mamă! Am văzut vreun film de-al tău? Mark se foi pe taburet.

— Încă n-au intrat în producţie, dar o să semnez un contract anul ăsta.

— E ca lumea, omule! Ce, thrillere sau comedii de-alea amuzante?

— Mai ales thrillere. Filme cu buget mare.

Luis sorbi de câteva ori, zgomotos.

— Şi de unde-ţi vin ideile? Mark îşi desfăcu larg braţele.

— De peste tot. Suntem în Vegas. Dacă nici în Vegas nu-ţi vin idei, înseamnă că n-o să-ţi vină nicăieri.

— Da, pricep ce vrei să spui. Poate-mi dai şi mie să citesc ceva din ce-ai scris. Ar fi *cool.*

Singurul fel în care Mark putea să schimbe subiectul era să pună şi el o întrebare:

— Şi tu cum îţi câştigi pâinea, Luis?

— Sunt însoţitor de zbor, omule. La US Air. Asta-i ruta mea, New York-Vegas. Mă duc şi mă-ntorc, mă duc şi mă-ntorc.

Îşi mişcă mâna înainte şi-napoi, ca pentru a-şi ilustra cuvintele.

— Îţi place? întrebă Mark fără voia lui.

— Păi, da. Ştii, e OK. Zborul durează şase ore, aşa că, de câteva ori pe săptămână, rămân peste noapte în Vegas şi trag aici. Da, îmi place, nu zic nu. N-ar strica să mă plătească mai bine, dar îmi dau prime şi alte chestii şi, de obicei, mă tratează cu respect.

Luis îşi terminase băutura. Făcu semn barmanului să-i toarne încă una.

— Peter, eşti sigur că nu vrei şi tu una de-asta sau o Heineken?

Mark refuză.

— Nu mai stau mult.

— De jucat, joci? întrebă Luis.

— Da, din când în când, blackjack.

— Mie nu prea-mi place jocu' ăsta. Îmi plac aparatele. Dar eu sunt doar un însoţitor de zbor, omule, aşa că trebuie să am grijă. Mă mulţumesc cu cincizeci de dolari. Când i-am terminat, gata! Se codi câteva clipe, apoi întrebă: Tu joci tare?

— Uneori, răspunse Mark.

Apăru altă margarita. Acum Luis părea nervos şi îşi lingea buzele ca să şi le umezească. Îşi scoase portofelul şi plăti băuturile cu o Visa. Portofelul era mic, dar burduşit, şi din el alunecă, odată cu cartea de credit, şi permisul de conducere. Luis lăsă permisul pe bar şi, cu un aer distrat, puse portofelul peste el, apoi sorbi zdravăn din margarita proaspătă.

— Ia zi, Peter, spuse el într-un târziu, ai chef să joci tare cu mine în seara asta?

Mark nu pricepu sensul întrebării. Era dezorientat.

— Nu-nţeleg ce vrei să spui.

Luis îşi lăsă mâna să alunece pe lemnul lăcuit, până când degetul lui mic atinse degetul lui Mark, foarte uşor.

— Ziceai că n-ai văzut niciodată camerele de-aici. Aş putea să-ţi arăt camera mea.

Mark simţi că-l ia cu ameţeală. De fapt, chiar se aştepta să leşine, să cadă, pur şi simplu, de pe scaunul de la bar, ca un beţiv într-o comedie proastă. Inima îi bubuia şi parcă avea pieptul înfăşurat într-un bandaj prea strâns. Îşi îndreptă spatele şi îşi retrase mâna, bolborosind:

— Dar eu nu…

— Hei, omule, îmi pare rău. Ştii, mi-am închipuit că poate-ţi plac tipii. Nu-i mare scofală. Apoi, aproape în şoaptă: Oricum, amicul meu John ar fi bucuros c-am dat greş.

Nu-i mare scofală? se gândi Mark, furios. Pe dracu' nu-i mare scofală! Hei, rahat cu ochi, poponar nenorocit, ba e mare scofală! Nu vreau s-aud nimic despre nenorocitul tău de prieten! Lasă-mă dracului în pace! Salva asta bubui în mintea lui însoţită de o cascadă de senzaţii viscerale — ameţeală, greaţă tot mai puternică, apoi panică în toată regula. Se îndoia că ar fi fost în stare să se ridice şi să plece fără să cadă grămadă pe jos. Zgomotele din restaurant şi din cazinou se stinseseră. Auzea numai bătaia cadenţată din pieptul său.

Luis părea speriat de ochii lui holbaţi şi de privirea de nebun.

— Hai, omule, linişteşte-te! Eşti un tip de treabă, nu vreau să te supăr. O să mă duc la budă şi pe urmă doar o să stăm de vorbă. Uită de chestia cu camera. *Cool?*

Mark nu-i răspunse. Stătea nemişcat şi încerca să-şi recapete controlul asupra propriului corp. Luis înhăţă portofelul şi zise:

— Mă-ntorc imediat. Păzeşte-mi băutura, bine? Îl bătu uşor pe spate şi se strădui să-i vorbească pe un ton cât mai blând: Linişteşte-te, bine?

Mark îl urmări cu privirea în timp ce dispărea după colţ, un tip cu coapse zvelte, strânse în pantaloni negri, mulaţi. Imaginea îi canaliză toate sentimentele într-un singur făgaş: turbare. Tensiunea îi crescu brusc. Tâmplele îi ardeau. Încercă să se calmeze, dând peste cap berea rece.

După câteva momente, îşi spuse că putea să se ridice şi îşi încercă prudent picioarele. Până aici, toate bune. Genunchii rezistau. Voia să plece cât mai repede, aşa că aruncă pe bar o bancnotă de douăzeci, apoi încă una de zece, pentru orice eventualitate. A doua hârtie ateriză pe un card plastifiat. Era permisul de conducere al lui Luis. Mark se uită pe furiş în jur, apoi îl luă.

Luis Camacho
189 Minnieford Avenue, City Island, New York, 10464
N. 12.01.77

Îl aruncă înapoi pe bar şi ieşi aproape alergând. N-avea niciun rost să-şi noteze. Memorase totul.

După ce plecă de la Luxor, îşi luă maşina şi se duse acasă, într-un *cul-de-sac**[20]* liniştit, cu şase case. A lui era drăguţă, în stil rustic, cu alee pavată, ziduri albe şi acoperiş de ţiglă oranj. Era construită pe un teren mic şi avea peluze de mărimea unor covoraşe. În spate, bucătăria era prelungită cu o terasă din lemn, iar curtea era mărginită de un gard înalt, care-o ferea de privirile vecinilor. Interiorul era mobilat cu nepăsarea unui burlac. Pe vremea când lucra la o firmă *high-tech* particulară din Menlo Park Avenue şi câştiga mai bine decât acum, cumpărase mobilă scumpă, modernă, cât să umple cu ea un apartament: piese minimaliste, cu muchii ascuţite, vopsite în culori primare. Aceeaşi mobilă arăta complet aiurea într-o căsuţă rustică în stil spaniol, la fel ca mâncarea mucegăită într-un restaurant respectabil.

Era un interior fără suflet, aproape lipsit de obiecte de artă, accesorii decorative sau accente personale.

Mark nu-şi găsea locul. Era la un pas de isterie, emoţiile clocoteau în pieptul lui ca un acid. Încercă să se uite la televizor, dar, după câteva minute, îl stinse dezgustat. Luă o revistă, apoi o aruncă pe măsuţa de lângă canapea, unde alunecă şi izbi o mică fotografie înrămată, care căzu pe podea. O ridică şi o privi: foştii colegi de cameră din anul întâi, la reuniunea de douăzeci şi cinci de ani. Soţia lui Zeckendorf o înrămase şi i-o trimisese drept suvenir.

Nu prea ştia de ce-o pusese acolo. Acum oamenii ăştia nu mai însemnau nimic pentru el. De fapt, îi dispreţuia şi atunci. Mai ales pe Dinnerstein, torţionarul lui personal, care transformase chinul la care era supus în mod obişnuit un boboc cu probleme de socializare într-o tortură rafinată, umilindu-l şi luându-l peste picior în fiecare zi. Nici Zeckendorf nu fusese

mai breaz. Will era singurul care nu semăna cu ei, dar, într-un anumit sens, sfârşise prin a-l dezamăgi cel mai tare.

În fotografie, Mark stătea ţeapăn, zâmbind fals, cu braţul puternic al lui Will odihnindu-i-se pe umăr. Will Piper, băiatul de aur. Mark îşi petrecuse tot anul întâi privind invidios cât de uşor obţinea el totul: femei, prieteni, distracţie. Will afişa întotdeauna o bunăvoinţă de gentleman, chiar şi faţă de Mark. Când Dinnerstein şi Zeckendorf se apucau să-l toace mărunt, Will dezamorsa situaţia cu o glumă sau, pur şi simplu, îi gonea îmbrâncindu-i jucăuş cu ditamai mâinile, cât labele de urs. Visase luni în şir că, în anul doi, Will îl va invita să împartă camera cu el şi că aşa va putea să culeagă o părticică din gloria lui. Apoi, în primăvara aceea, chiar înainte de sesiune, se întâmplase ceva.

Într-o seară, stătea întins pe pat şi încerca să adoarmă. Ceilalţi trei erau în camera comună, unde beau bere şi ascultau muzică, bineînţeles, prea tare. Iritat, Mark strigase prin uşa închisă:

— Hei, raliaţilor, mâine am examen!

— Bou' ăla ne-a făcut rahaţi? îi întrebă Dinnerstein pe ceilalţi.

— Cred că da, confirmă Zeckendorf.

— Trebuie să luăm măsuri, zise Dinnerstein, acum furios. Will dădu muzica mai încet.

— Lasă-l în pace.

Un ceas mai târziu, toţi trei erau beţi criţă: cu picioare ca de cauciuc, ameţiţi, în altă lume, starea aceea în care cele mai rele idei par în regulă.

Dinnerstein, care ţinea în mână o rolă de bandă adezivă, a intrat pe furiş în dormitorul lui Mark. De obicei, Mark dormea buştean, aşa că Dinnerstein şi Zeckendorf l-au legat fără probleme de pat, înfăşurând banda adezivă în jurul lui de-atâtea ori, încât, la sfârşit, Mark arăta ca o mumie. Din pragul uşii, Will îi urmărise apatic, zâmbind prosteşte, dar nu încercase să-i oprească.

Când au fost mulţumiţi de rezultatul năzbâtiei, au ieşit şi au continuat să bea şi să râdă până când au căzut grămadă pe jos.

A doua zi dimineaţă, când Will a deschis uşa dormitorului, l-a văzut pe Mark tot în pat, ca un cadavru, înfăşurat într-un bandaj cenuşiu. Pe faţa lui roşie ca sfecla şiroiau lacrimi. A întors capul către Will. În privirea lui scăpărau ura şi suferinţa încrederii trădate.

— N-am ajuns la examen, scânci el. Şi m-am pişat pe mine. Will a tăiat banda cu un briceag elveţian şi Mark l-a auzit îngăimând, cu glas răguşit de

beţiv, o scuză stângace, dar de-atunci n-au mai vorbit niciodată.

Will îşi continuase drumul către celebritate şi făcuse numai lucruri admirabile, în timp ce Mark trudise o viaţă întreagă în obscuritate. Acum îşi aminti ce spusese Dinnerstein despre Will în seara aceea, la Cambridge: cel mai bun anchetator de crime în serie din istoria Americii. Unic. Infailibil. Dar despre el ce se putea spune? Închise ochii strâns.

Întunecimea declanşă un mare clocot. Idei începură să prindă contur şi, dată fiind rapiditatea minţii sale, se clarificau fulgerător. Pe cât de repede se formau, pe atât de repede o altă parte a creierului său încerca să le destrame şi să le alunge, înainte să-i facă rău.

Scutură din cap atât de tare, încât începu să-l doară o durere surdă, ca o pulsaţie. Era un instinct primitiv, un lucru pe care l-ar fi făcut orice copil ca să gonească gândurile rele. *Nu te mai gândi la asta!*

— Opreşte-te acum!

Şocat, sări în picioare, dându-şi seama că strigase de se cutremuraseră pereţii.

Ieşi pe terasă şi încercă să se calmeze privind cerul nopţii, dar era neaşteptat de frig şi nori deşi acopereau constelaţiile. Se retrase în bucătărie, unde bău o altă bere, stând comod la masă, pe un scaun cu spătar înalt. Cu cât încerca mai tare să-şi ţină gândurile la respect, cu atât îi era mai greu să stăvilească şuvoiul de mânie şi dezgust care se ridica în sufletul lui ca o apă tulbure.

O zi infernală, îşi spuse el. O nenorocită de zi infernală.

Trecuse de miezul nopţii. Deodată îşi dădu seama ce putea face ca să se simtă mai bine şi scoase mobilul din buzunar. Inspiră adânc, apoi căută numărul în agenda telefonului şi apăsă pe tasta de apel. Suna.

— Alo?

O voce de femeie.

— Lydia?

Pe un ton dulce:

— Cine întreabă?

— Sunt Peter Benedict, ştii, de la Constellation. Prietenul domnului Kemp.

— Area 51! chiui ea. Bună, Mark!

— N-ai uitat numele meu adevărat. Începea bine.

— Bineînţeles că nu. Doar eşti amicul meu cu OZN-urile! Nu mai lucrez la McCarran, dacă m-ai căutat acolo.

— Da, am observat că nu mai lucrezi acolo.

— Am găsit un job mai bun într-o clinică, chiar lângă Strip. Sunt recepţioneră. Aici se fac numai vasectomii, dar în sens invers. Îmi place la nebunie!

— E *cool.*

— Şi tu ce mai faci?

— Păi, mă-ntrebam dacă eşti liberă în seara asta.

— Scumpule, eu nu sunt niciodată liberă, însă, dacă vrei să ştii dacă sunt disponibilă, o să-ţi răspund c-aş vrea să fiu. Chiar acum sunt în drum spre Four Seasons, unde am o întâlnire, apoi mă duc să-mi fac somnul de frumuseţe. Îmi pare rău.

— Şi mie.

— Of, scumpule! Să mă suni curând, promiţi? Caută-mă cu ceva timp înainte şi-ţi garantez c-o să ne întâlnim.

— Bine.

— Transmite salutări omuleţilor verzi, OK? Rămase acolo o vreme şi, complet învins, se lăsă în voia sorţii, acceptând planul care se contura treptat şi irezistibil în mintea lui. Mai întâi, trebuia să afle ceva. Ce făcuse cu cartea aceea de vizită? Ştia c-o păstrase, dar unde o pusese? Se apucă s-o caute febril în toate locurile unde arunca de obicei mărunţişuri şi o găsi în sfârşit într-un sertar al comodei, sub un morman de ciorapi curaţi.

NELSON G. ELDER,
PREŞEDINTE ŞI DIRECTOR GENERAL,
COMPANIA DE ASIGURĂRI DESERT LIFE

Laptopul era în living. Deschise Google şi tastă nerăbdător numele, apoi sorbi informaţiile ca un burete. Compania lui Elder, Desert Life, era cotată la bursă, dar se afla în cădere liberă, iar acţiunile ajunseseră la cel mai scăzut nivel din ultimii cinci ani. Forumurile de pe Yahoo erau inundate de vitriolul împroşcat de investitori. Nelson Elder nu era în niciun caz ridicat în slăvi de acţionarii lui şi mulţi îi spuneau pe şleau unde să-şi vâre compensaţiile în valoare de 8,6 milioane de dolari. Mark intră pe site-ul firmei şi scotoci prin rapoartele financiare şi bilanţurile anuale. Trecu în revistă ecran după ecran cu informaţii administrative şi financiare. Era un investitor experimentat şi cunoştea bine hârţogăraia corporaţiilor. Nu-i luă prea mult să-şi facă o idee destul de exactă privind modul de lucru şi starea companiei Desert Life.

Închise laptopul cu o mişcare bruscă. Planul se desfăşură fulgerător în mintea lui, complet, fiecare detaliu de o precizie fără cusur. Clipi de câteva ori, convins de perfecţiunea lui.

O să fac chestia asta, îşi spuse el cu amărăciune. La dracu', o s-o fac! Frustrările adunate ani în şir se ridicaseră la suprafaţă ca o magmă incandescentă, plină de gaze otrăvitoare. S-o ia dracu' de viaţă de inadaptabil. Să le ia dracu' de mii şi mii de invidii şi dorinţe neîmplinite. Şi să-i ia dracu' de ani trăiţi numai în umbra Bibliotecii. Vezuviul erupe! Luă iar fotografia de la reuniune şi studie cu o privire de gheaţă trăsăturile frumoase ale lui Will. *Să te ia dracu' şi pe tine.*

Fiecare călătorie începe undeva. Mark o începu pe-a lui scotocind nebuneşte într-un sertar din bucătărie, cel plin ochi, în care păstra o grămadă de componente vechi de calculator. Înainte să se prăbuşească pe pat, găsise exact ce căuta.

A doua zi, la 7.30 dimineaţa, sforăia încetişor, la altitudinea de 5 000 de metri. Rareori adormea în timpul zborului scurt către Area 51, dar azi-noapte se culcase cam târziu. Sub el se întindea deşertul gălbui, brăzdat de crăpături adânci. Din aer, creasta unui lung lanţ muntos semăna cu spinarea unei şopârle mumificate. Boeingul 737 atinsese altitudinea de croazieră cu numai douăsprezece minute în urmă şi deja se pregătea de aterizare. Profilat pe cerul azuriu, aparatul arăta ca un desert de marţipan. De-a lungul fuselajului alb, se întindea de la coadă până la bot o dungă roşie optimistă: erau culorile de mult defunctei Western Airlines, înghiţită de EG&G, unul dintre furnizorii armatei, pentru mica flotă aeriană din Las Vegas. Numerele de înregistrare de pe ampenajul vertical aparţineau Marinei.

Când începură să coboare spre aeroportul militar, copilotul transmise prin radio:

— JANET 4 cere permisiunea să aterizeze la Groom Lake, pista 14 stânga.

JANET. Codul radio pentru Joint Air Network for Employee Transport[21]. O denumire ciudată. Navetiştii îi spuneau altfel: Just Another Non-Existent Terminal[22].

Mark se trezi când roţile atinseră pista. Avionul frână brusc şi el îşi propti instinctiv călcâiele în podea, pentru a compensa strânsoarea neplăcută a centurii de siguranţă. Ridică storul hubloului şi-şi miji ochii, orbit de soarele care pârjolea terenul aproape sterp, presărat cu arbuşti rari. Amorţise şi îi era greaţă. Se întrebă dacă arăta la fel de rău pe cât se simţea.

— Am crezut c-o să fiu nevoit să te scutur.

Mark se întoarse spre bărbatul care stătea pe locul din mijloc. Era de la Arhivele Ruseşti, un tip cu fundul mare, pe nume Jacobs.

— N-aveai de ce, zise Mark, încercând să se poarte firesc. Sunt treaz.

— Nu te-am mai văzut niciodată dormind în timpul zborului, remarcă bărbatul.

Oare Jacobs chiar lucra la Arhive? Mark încercă să-şi alunge îndoiala. Nu fi paranoic, se linişti el, bineînţeles că acolo lucrează. Supraveghetorii n-aveau curul mare şi gras. Erau aleşi numai tipi atletici.

Înainte să li se dea voie să intre şi să coboare sub pământ, cei şase sute treizeci şi cinci de angajaţi din Groom Lake Building 34 — botezată familiar „Truman Building” — erau obligaţi să îndure primul dintre cele două ritualuri temute ale zilei, aşa-numitul D&S, adică „dezbrăcarea şi scanarea”. După ce autobuzele îi lăsau în dreptul construcţiei cu aspect de hangar, femeile şi bărbaţii se despărţeau şi porneau spre intrări separate. În fiecare secţiune a clădirii, erau şiruri lungi de dulapuri, asemănătoare cu cele din liceele din suburbii. Mark se duse repede la dulapul lui, care se afla cam la jumătatea unui coridor lung. Cei mai mulţi trăgeau de timp şi treceau prin scaner în ultima clipă, dar astăzi Mark era nerăbdător s-ajungă jos.

Învârti rotiţele lacătului cu cifru, se dezbrăcă până la chiloţi şi îşi atârnă hainele de cârligele din dulap. Pe un raft era împăturit cu grijă un combinezon oranj dintr-o singură bucată, proaspăt spălat, cu numele lui, SHACKLETON, M., brodat pe buzunarul de la piept. Se îmbrăcă repede. Trecuse de mult vremea când angajaţilor li se permitea să poarte haine civile în subteran. Toate obiectele personale pe care lucrătorii din Building 34 le aveau asupra lor rămâneau acolo. De-a lungul şirului interminabil de dulapuri, cărţile, revistele, pixurile, telefoanele mobile şi portofelele erau acum aşezate pe rafturi. Mark se mişcase repede şi se aşeză printre primii la coada care se forma de obicei în faţa scanerului.

Magnetometrul era flancat de doi paznici, doi tineri cu feţe de piatră şi tunsori perie, care, cu un gest scurt, milităros, făceau semn fiecărui angajat să înainteze. În faţa lui mai era un singur om. Observă că Malcolm Frazier, directorul Securităţii Operative, adică supraveghetorul-şef, se afla în apropiere şi urmărea scanarea de dimineaţă. Era un colos care te băga-n sperieţi, grotesc de musculos, cu capul pătrat, ca un criminal dintr-o bandă desenată. De-a lungul anilor, Mark schimbase cu Frazier doar câteva cuvinte, chiar dacă supraveghetorii aveau acces la o parte dintre rapoartele

lui. De obicei, se făcea mic în spatele directoarei grupului şi o lăsa pe ea să discute cu Frazier şi oamenii lui. Individul era un fost militar — operaţiuni speciale — şi mutra lui ameninţătoare, lucind de testosteron, îi dădea fiori. De regulă, se ferea să-l privească în ochi, iar azi avea un motiv în plus. Îşi lăsă capul în pământ când privirea pătrunzătoare a lui Frazier se aţinti asupra lui.

Scanarea avea un singur scop: să împiedice introducerea în laborator a oricăror aparate foto sau de redare. Dimineaţa, angajaţii treceau prin scaner îmbrăcaţi. La sfârşitul zilei, erau din nou verificaţi, dar goi puşcă, pentru că echipamentul nu detecta hârtia. Sub pământ, totul era steril. Nu intra nimic, nu ieşea nimic.

Building 34 era cel mai steril complex din Statele Unite. În el lucrau numai oameni aleşi de o echipă de recrutori de la Departamentul Apărării, care nu aveau nici cea mai vagă idee despre natura activităţii pentru care selectau candidaţii. Cunoşteau numai setul de cerinţe. La a doua sau a treia rundă de interviuri, dezvăluiau primul secret, şi anume că joburile aveau legătură cu Area 51 — bineînţeles, numai după ce primeau verde de la superiorii lor.

Inevitabil, recrutorii erau întrebaţi imediat: „Adică locul unde se studiază OZN-uri şi extratereştri?”, la care răspunsul, tot autorizat în prealabil, era: „Este o bază strict secretă a guvernului, în care se desfăşoară activităţi cruciale pentru siguranţa naţională. Deocamdată, doar atât vă putem spune. Dar candidaţii care vor fi acceptaţi se vor număra printre foarte puţinii angajaţi guvernamentali care vor cunoaşte în detaliu natura cercetărilor din Area 51”.

Restul discursului standard suna cam aşa: Veţi fi membru al unei echipe de elită, formată din oameni de ştiinţă şi cercetători, cele mai bune creiere din ţară. Veţi folosi cea mai avansată tehnologie *hardware* şi *software* din lume. Veţi cunoaşte secrete la care au acces doar câteva persoane cu funcţii înalte din administraţie. Pentru a compensa parţial pierderea financiară pe care o veţi suferi renunţând la slujba dumneavoastră bine plătită şi sigură din sectorul privat sau din mediul academic, veţi fi scutit de plata impozitelor federale, veţi primi gratuit locuinţă în Las Vegas şi Contravaloarea cheltuielilor pentru educaţia copiilor.

Faţă de alte momeli de acelaşi gen, asta era aur curat. Cei mai mulţi se dovedeau destul de curioşi pentru a trece la etapele de preselecţie şi realizare a profilului, un proces de şase până la douăsprezece luni, în cursul

căruia echipe de agenţi speciali FBI şi psihologi de la Departamentul Apărării scotoceau atent prin biografiile lor. Era un proces de triere severă. Din cinci recruţi, doar unul ajungea la celălalt capăt, cu menţiunea ASP, adică AUTORIZARE SELECTIVĂ PARŢIALĂ, şi era trimis la Informaţii Speciale.

Recruţii cu ştampila ASP erau invitaţi la interviul final, la Pentagon, supervizat de directorul Departamentului Juridic al Marinei. De când fusese fondat de James Forrestal, NTS-51 rămăsese un serviciu al Marinei, iar în armată tradiţiile mor greu. Un avocat care nu ştia nimic despre natura activităţii din Area 51 le prezenta un contract de angajare şi parcurgea împreună cu ei toate detaliile, inclusiv sancţiunile severe prevăzute pentru orice încălcare a oricărei prevederi a contractului, dar mai ales a clauzei de confidenţialitate.

Ca şi cum douăzeci de ani după gratii la Leavenworth n-ar fi fost de ajuns, odată intraţi în mecanism, noii angajaţi erau luaţi în primire cu un tir încrucişat de zvonuri şi poveşti despre guri slobode amuţite pe vecie de braţul lung al misterioşilor agenţi guvernamentali. „Acum îmi puteţi spune ceva despre munca mea?” era întrebat avocatul. „Nici gând”, suna răspunsul.

Pentru că, odată ce contractul era pe deplin înţeles şi acceptat verbal, urma o nouă verificare, Programul de Acces Special sau PAS-NTS 51, un examen chiar mai dificil decât ASP-ul. Abia după ce trecea cu succes de ultima încercare şi primea PAS-ul, iar contractul devenea valid, bobocul era trimis cu avionul la baza din Groom Lake şi afla adevărul uluitor chiar din gura directorului de Resurse Umane, un amiral în rezervă, cu o figură impasibilă, care stătea la biroul lui din deşert ca o raţă pe uscat şi îşi dorea să fi primit o sută de dolari pentru fiecare exclamaţie de genul: „Isuse, chiar nu m-aşteptam la una ca asta!”

Mark răsuflă ceva mai uşurat după ce trecu prin scaner fără să declanşeze alarma. Supraveghetorii şi Malcolm Frazier nu bănuiau nimic. Ascensorul numărul unu îi aştepta la nivelul solului. Când se umplu cu primii doisprezece oameni, uşile se închiseră şi cabina coborî şase niveluri, prin straturi succesive de beton armat şi oţel, apoi încetini şi se opri la Laboratorul de Cercetări Primare. „Bolta” era la douăzeci de metri mai jos, un spaţiu în care temperatura şi umiditatea erau ţinute riguros sub control. La sfârşitul anilor ’80, în urma unor lucrări de modernizare care costaseră câteva miliarde de dolari, Bolta fusese dotată cu un sistem uluitor de

absorbţie a şocurilor provocate de cutremure şi de explozii nucleare, sistem cumpărat de la japonezi, care deţineau supremaţia tehnologică în materie de combatere a efectelor seismelor.

Doar câţiva angajaţi aveau acces la Boltă, însă chiar şi în Area 51 exista o tradiţie. În prima zi, novicele, însoţit de director, era dus cu un ascensor special, pe care foarte puţini angajaţi aveau dreptul să-l folosească, să vadă cu ochii lui locul acela legendar.

Biblioteca.

Uşile din oţel erau păzite de paznici înarmaţi, care se străduiau să pară cât mai ameninţători. După tastarea codurilor, uşile masive se deschideau silenţios, apoi novicele era condus în sala enormă, luminată discret — un spaţiu la fel de sobru şi de tăcut ca o catedrală —, unde rămânea încremenit, cu gura căscată, în faţa priveliştii care i se deschidea înaintea ochilor.

Astăzi, în lift era un singur om din echipa lui Mark — Grupul pentru Algoritmi de Securitate —, un matematician de vârstă mijlocie, cu numele aproape ireal de Elvis Brando. N-avea legătură nici cu unul, nici cu celălalt.

— Cum o mai duci? întrebă matematicianul.

— Foarte bine, răspunse Mark, lovit de un acces de greaţă.

Nivelul subteran era scăldat în lumina aspră a lămpilor fluorescente. Cel mai mic zgomot stârnea ecouri care ricoşau în pereţii goi, vopsiţi într-un albastru de spital, şi în podeaua de beton. Biroul lui Mark era unul dintre puţinele aflate pe laturile unei mari încăperi centrale, care juca rolul dublu de sală de conferinţe şi loc de întrunire pentru tehnicienii de grad inferior. Era mic şi îmbâcsit, un simplu dulap în comparaţie cu fostul lui birou, de la ultima firmă la care lucrase, în California, cu vedere spre peluze perfecte şi bazine cu apă limpede. Dar acolo, jos, spaţiul era limitat şi avea noroc că nu trebuia să-l împartă cu nimeni. Masa de lucru şi fişetul erau ieftine, din plăci aglomerate furniruite, dar scaunul era scump, un model ergonomie, singura tuşă de confort de la care guvernul nu făcuse rabat. În Area 51 stăteai mult cu fundul pe scaun.

Deschise computerul şi intră în reţea, după ce tastă parola şi făcu scanarea dactiloscopică şi retiniană. Ecranul de bun-venit era împodobit cu emblema Marinei. Aruncă o privire prin sală. În biroul alăturat, Elvis deja lucra, aplecat deasupra tastaturii. Nimeni altcineva din departament nu trecuse încă prin controlul de la intrare şi, cel mai important lucru, directorul grupului, Rebecca Rosenberg, plecase în concediu.

După cum se dovedise, n-avea de ce să-şi facă griji că va fi supravegheat îndeaproape. La suprafaţă, era un singuratic, la fel şi aici. În general, colegii îl lăsau în pace. Nu lua parte la bârfe sau la tachinările obişnuite. La prânz, îşi găsea un loc izolat în cantina uriaşă, după ce lua o revistă de la intrare. Cu doisprezece ani în urmă, când intrase prima dată în bază, făcuse câteva eforturi stângace de a se integra în turmă. Cam tot atunci, cineva îl întrebase dacă era cumva rudă cu acel Shackleton, exploratorul Antarcticii, iar el, doar pentru a se umfla în pene, răspunsese că da, apoi se lansase într-o poveste de familie ridicolă despre un străunchi din Anglia. Nu după multă vreme, un fanatic al bazelor de date îi verificase genealogia şi-i dăduse în vileag minciuna.

Doisprezece ani în şir venise la slujbă şi îşi făcuse conştiincios treaba. În timpul cursurilor postuniversitare, apoi la toate firmele *high-tech* din Silicon Valley la care lucrase, îşi câştigase reputaţia de expert în securitatea bazelor de date — unul dintre cei mai buni din ţară —, o autoritate în materie de protejare a serverelor împotriva oricăror atacuri. Chiar din acest motiv fusese recrutat agresiv pentru Groom Lake. Reticent la început, se lăsase în cele din urmă sedus de aerul acela secret şi de ideea de a înfăptui ceva crucial, în contrast cu plictiseala şi previzibilul vieţii sale de până atunci, care nu prinsese rădăcini nicăieri.

În Area 51 scria coduri-unicat pentru a proteja serverele împotriva oricăror viruşi sau intruziuni, algoritmi pe care administraţia şi sectorul civil i-ar fi adoptat pe scară largă şi care ar fi devenit noile reguli de aur — dacă ar fi avut voie să-şi publice lucrările. Tot în sarcina lui cădea să monitorizeze permanent serverele şi să caute indicii de acces neautorizat atât din interior, cât şi din exterior tentative de infiltrare ale hackerilor.

În plus, agenţii de securitate trimiteau Grupului liste de carantină, câte una pentru fiecare angajat — numele rudelor, prietenilor, vecinilor, colegilor soţiei sau soţului şi aşa mai departe —, care instituiau interdicţii stricte, de ordin personal. Unul dintre codurile lui Mark putea detecta orice angajat care ar fi încercat să obţină informaţii despre persoanele de pe lista de carantină şi era o chestiune răsştiută că o asemenea descoperire ar fi avut consecinţe extrem de neplăcute. În memoria colectivă se păstrase amintirea unui analist care, la sfârşitul anilor ’70, încercase să-şi caute logodnica. Bietul băiat putrezea şi-acum, se pare, într-o închisoare federală.

O crampă intestinală ascuţită îl făcu să tresară. Scrâşni din dinţi, ieşi repede şi aproape alergă de-a lungul coridorului, până la cea mai apropiată

toaletă. Când, după puţin timp, se aşeză iar la birou, uşurat, ţinea strâns în mâna stângă un obiect mic. După ce se asigură că nimeni nu se uita la el, îşi descleştă degetele şi aruncă într-un sertar un tub din plastic cenuşiu, de forma unui glonţ, cam de cinci centimetri lungime.

Se duse în sala de întrunire şi se strecură ca o fantomă printre oamenii care se adunaseră între timp acolo, discutând zgomotos despre planurile lor de weekend. Căută într-o mică magazie un pistol de lipit şi se întoarse cu el în birou, apoi închise încet uşa.

Cum Rosenberg lipsea, riscul de a fi surprins era aproape egal cu zero, aşa că-şi văzu de treabă. În sertarul de jos al biroului păstra mai multe cabluri de computer, legate cu elastic. Alese un cablu USB şi, folosind un cleştişor, desprinse cu grijă unul dintre conectorii metalici. Acum putea să se ocupe de glonţul cenuşiu.

Un minut mai târziu, treaba era încheiată. Lipise cu grijă conectorul la capătul glonţului din plastic şi obţinuse astfel un stick de memorie perfect funcţional, de patru giga, capabil să stocheze trei milioane de pagini — un dispozitiv mult mai periculos pentru securitatea bazei decât orice armă automată care ar fi fost strecurată clandestin.

Puse dispozitivul în sertarul biroului şi, tot restul dimineţii, scrise secvenţe de program. Ceva mai devreme, în timpul drumului scurt până la aeroportul din Vegas, schiţase în minte codul, iar acum degetele lui alergau nebuneşte pe tastatură. Era un program de camuflaj menit să ascundă spargerea propriului sistem infailibil de detectare a intruziunilor. Până la prânz, terminase.

În pauza de prânz, când sala de întrunire şi birourile din jurul ei începură să se golească, trecu la fapte şi activă noul cod. Funcţiona perfect — aşa cum ştia prea bine că va funcţiona — şi era sută la sută nedetectabil. Mulţumit în această privinţă, se conectă la cea mai mare bază de date din Statele Unite.

Apoi tastă un nume — *Camacho, Luis, n. 12.01.1977* — şi-şi ţinu respiraţia. Pe ecran nu apăru nimic. Păcat.

Bineînţeles, mai avea şi alte atuuri în mânecă. Următorul în ordinea şanselor era John, prietenul lui Luis. Îşi făcuse socoteala — corect, de altfel — că-l va găsi foarte uşor. La adăpostul programului de camuflaj, deschise un punct de acces la o bază de date specializată, în care erau centralizate facturile tuturor operatorilor de telefonie din ţară.

Combinând prenumele — John — cu adresa — Minnieford Avenue 189, City Island, New York —, reuşi să obţină numele complet, John William Pepperdine, şi numărul de securitate socială. Câteva clipe mai târziu, avea şi data naşterii. Floare la ureche, îşi spuse. Înarmat cu aceste informaţii, intră iar în baza de date principală şi căută din nou.

Tresări, pentru că nu-i venea să creadă ce noroc căzuse pe capul lui. Rezultatul era uimitor. Ba nu, perfect!

Acum avea un punct de sprijin.

În regulă, Mark, dă-i bătaie, se felicită el. Ai intrat, acum ieşi dracului de-aici! Nu mai era mult până să se-ntoarcă toţi colegii lui de la masa de prânz şi n-avea niciun chef să danseze pe sârmă. Introduse cu mare grijă proaspăt fabricatul stick de memorie într-un port USB. În doar câteva secunde, descărcase pe flash drive baza de date pentru Statele Unite. După ce termină, îşi acoperi perfect urmele, ştergând programul de camuflaj, şi porni simultan programul de detectare a intruziunilor. Încheie operaţiunea smulgând conectorul de pe glonţul cenuşiu şi lipindu-l la cablul USB. După ce puse toate componentele la loc în sertar, deschise uşa biroului şi, mergând cât mai nepăsător cu putinţă, se duse iar la magazie, unde lăsă pistolul de lipit.

Când se întoarse să iasă, constată că Elvis Brando — un tip solid, cu apucături dictatoriale — îi bloca drumul. Stătea atât de aproape de el, încât îi simţea în răsuflare mirosul de ardei.

— Ai sărit peste prânz? se interesă Elvis.

— Cred că am ceva la stomac, zise Mark.

— Poate că n-ar strica să te duci la cabinetul medical. Transpiri ca naiba.

Mark îşi trecu mâna peste fruntea umedă şi abia atunci simţi că era leoarcă la subsuori.

— Nu, mă simt ceva mai bine.

Cu o jumătate de oră înainte de sfârşitul programului, se duse din nou la toaletă şi intră într-o cabină. Scoase din buzunarul combinezonului două obiecte: stick-ul de memorie în formă de glonţ şi un prezervativ mototolit. Strecură tubul de plastic în prezervativ şi îşi deschise fermoarul combinezonului. Apoi strânse din dinţi şi îşi îndesă în anus cel mai bine păzit secret din lume.

În aceeaşi seară, se aşeză pe canapea şi curând pierdu noţiunea timpului. Laptopul încins îi ardea coapsele şi ochii îl usturau. Scotoci prin baza de date furată, etalând-o ca pe un pachet de cărţi de joc, căută nume, verifică

date şi scrise de mână tot felul de liste, pe care apoi le corecta până când părea mulţumit.

Lucra fără grijă: chiar dacă ar fi fost conectat la Internet, calculatorul lui era apărat de un sistem de securitate practic impenetrabil. Mâinile şi degetele erau singurele părţi din corpul său aflate în mişcare, dar, când termină, abia-şi mai trăgea sufletul, atât era de obosit. Propria îndrăzneală îl stimulase ca un şoc electric şi ar fi vrut să se laude în gura mare cu stratagema lui genială.

În copilărie alerga la părinţi să se laude ori de câte ori lua o notă bună sau rezolva o problemă la matematică. Maică-sa murise de cancer. Taică-su se recăsătorise cu o femeie insuportabilă şi era neconsolat din cauză că Mark îşi părăsise postul bun din sectorul privat pentru o slujbă la stat. Aproape că nu-şi mai vorbeau. Oricum, ce făcuse el nu era un lucru cu care să te lauzi în gura mare.

Deodată, îi veni o idee care-i smulse un chiţăit de satisfacţie.

De ce nu?

Cine-ar putea şti?

Închise baza de date, o securiză cu o parolă, apoi deschise fişierul în care se afla primul lui scenariu, oda aceea închinată sorţii, în stil Thornton Wilder, pe care broscoiul de la Hollywood o aruncase la coş. Parcurse întregul text şi începu să facă modificări. De fiecare dată când dădea clic pe *Find and replace,* chicotea ca un puşti pus pe rele.

12

17 SEPTEMBRIE 782

VECTIS, BRITANIA

Venise vremea recoltei, anotimpul preferat al lui Iosefus, când zilele erau călduţe, nopţile răcoroase şi plăcute, iar în aer plutea mirosul atât de pământesc de grâu şi orz proaspăt cosite şi de mere rumene. Iosefus înălţă o rugăciune de mulţumire pentru roadele bogate ale câmpurilor din jurul zidurilor abaţiei. Fraţii puteau în sfârşit să umple hambarele cu grâne şi butoaiele de stejar, care se goliseră, cu bere proaspătă. Deşi detesta lăcomia, nu-i plăcea deloc zgârcenia cu care era împărţită berea, când se-ajungea la jumătatea verii.

Înlocuirea bisericii din lemn cu una din piatră se încheiase cu trei ani în urmă. Turnul zvelt, cu secţiune pătrată, se înălţa falnic şi devenise un reper de navigaţie pentru bărcile şi corăbiile care se apropiau de insulă. Încăperea pătrată din faţa altarului, la capătul de răsărit al edificiului, avea ferestre

joase, triunghiulare, care luminau minunat sanctuarul în timpul oficiilor divine zilnice. Nava era lungă şi suficient de încăpătoare nu numai pentru comunitatea lor de-acum, ci şi pentru un număr mult mai mare de slujitori ai lui Hristos în viitor. Iosefus căuta adesea iertarea şi făcea penitenţe pentru păcatul mândriei care-i clocotea în piept ori de câte ori se gândea la rolul pe care-l jucase în construirea bisericii. Sigur, cunoştea prea puţin lumea largă, dar îşi închipuia că biserica de la Vectis se număra printre marile catedrale ale Creştinătăţii.

În ultimele zile, zidarii lucrau din greu ca să termine noua sală capitulară. Iosefus şi Oswyn hotărâseră că va veni rândul scriptoriului şi că acesta trebuia să fie lărgit. Scripturile şi cărţile de rugăciune copiate acolo, precum şi ediţiile ilustrate din *Epistolele Sfântului Petru,* scrise cu cerneală aurită, erau la mare preţ, iar Iosefus auzise că unele ajunseseră chiar dincolo de mare, în Irlanda, Italia şi Francia. Era pe la jumătatea dimineţii — se apropia Ceasul al Treilea —, iar Iosefus mergea de la *lavatorium* către refectoriu, ca să-şi ia gustarea obişnuită, compusă din pâine neagră, carne de oaie sărată şi o cană cu bere. Stomacul lui ghiorţăia nerăbdător, pentru că Oswyn stabilise cu asprime că puteau mânca o singură dată pe zi, asta ca să întărească spiritele şi să ţină în frâu dorinţele trupului. După o lungă perioadă de meditaţie şi post, pe care firavul abate cu greu şi-o putea permite, Oswyn împărtăşise revelaţia sa întregii congregaţii, care se adunase disciplinată în sala capitulară.

— Trebuie să postim zilnic, aşa cum trebuie să ne hrănim zilnic, declară el. Ne vom mulţumi trupului cu mai puţin şi vom dovedi mai multă zgârcenie.

Şi aşa slăbiseră cu toţii.

Iosefus se auzi chemat. Guthlac, un zdrahon cam necioplit, care fusese soldat înainte să se retragă la abaţie, alerga să-l ajungă din urmă şi sandalele lui lipăiau pe cărare.

— Frate, zise el, Ubertus, cioplitorul în piatră, te-aşteaptă la poartă. Vrea să vorbească numaidecât cu tine.

— Tocmai mă duceam la refectoriu să mănânc, protestă Iosefus. Crezi că nu mai poate aştepta?

— Mi-a spus că nu suferă amânare, răspunse Guthlac, care deja se îndepărta grăbit.

— Unde te duci? strigă Iosefus în urma lui.

— La refectoriu, frate. Vreau să mănânc.

Ubertus îl aştepta lângă poartă, aproape de intrarea în *hospitium,* casa pentru oaspeţi şi călători, o clădire scundă din lemn, cu şiruri de laviţe simple. Rămăsese încremenit, ca şi cum picioarele lui prinseseră rădăcini. De la distanţa la care se afla, Iosefus crezu că cioplitorul era singur, dar, când se apropie, observă copilul care stătea în spatele italianului. Printre picioarele ca nişte trunchiuri de stejar ale tatălui, se vedeau două picioruşe subţiri.

— Cum îţi pot fi de folos, Ubertus? întrebă Iosefus.

— Am adus copilul.

Iosefus îl privi întrebător, pentru că nu pricepea.

Ubertus întinse mâna în spate şi-l trase pe băiat la vedere. Era un copil firav, subţire ca o trestie, cu părul roşcat, strălucitor. Purta o cămăşuţă murdară şi zdrenţuită, de sub care-i ieşeau la iveală coastele, ca o scară în miniatură, şi pieptul de porumbel. Pantalonii prea lungi fuseseră pesemne primiţi de la un frate mai mare. Pielea lui fină era albă ca varul, iar ochii larg deschişi, verzi ca smaraldele, străluceau pe o feţişoară delicată, la fel de însufleţită ca blocurile de piatră pe care le cioplea taică-su. Îşi încordase atât de tare buzele, încât i se albiseră, iar efortul îi schimonosea chipul.

Iosefus auzise câte ceva despre băiat, dar abia acum îl vedea prima oară. Şi ceea ce vedea era neliniştitor: copilul avea un aer de nebunie rece, ca şi cum ar fi ştiut că neînsemnata lui viaţă, abia începută, nu primise binecuvântarea Domnului. Numele — Octavus, adică al optulea — fusese ales de Ubertus chiar în noaptea naşterii. Dar, spre deosebire de fratele său geamăn, o creatură oribilă care fusese stârpită cu îndreptăţire, viaţa lui avea să fie, cu ajutorul Domnului, cât se poate de obişnuită. La urma urmei, al optulea fiu al celui de-al şaptelea fiu era un fiu oarecare, chiar dacă se născuse în a şaptea zi a celei de-a şaptea luni a anului *777* după Hristos. Ubertus se rugase ca el să crească puternic şi harnic şi să fie cioplitor în piatră, la fel ca tatăl şi fraţii lui.

— De ce l-ai adus? întrebă Iosefus.

— Te rog să-l iei.

— De ce ţi-aş lua copilul?

— Nu mai vreau să-l ţin.

— Dar ai fete care pot avea grijă de el. Ai destulă hrană să pui pe masă.

— Are nevoie de Hristos, iar Hristos e aici.

— Hristos e peste tot.

— Nicăieri nu-i mai puternic decât aici, părinte. Băiatul se lăsă în genunchi şi înfipse un deget subţirel în pământ. Începu să deseneze cu el cercuri mici, apoi un model, dar taică-su îl trase de păr şi-l ridică în picioare. Octavus se strâmbă de durere, însă nu scoase niciun sunet, în ciuda cruzimii cu care fusese smucit.

— Are nevoie de Hristos, repetă cioplitorul. Vreau să ducă o viaţă întru credinţă.

Iosefus auzise zvonuri cum că băiatul ar fi ciudat, mut, închis în el, că nu arătase nici urmă de interes faţă de fraţii şi surorile lui sau faţă de copiii din sat. Fusese hrănit la sân, dar niciodată nu mâncase cu lăcomie şi nici măcar acum, la vârsta de cinci ani, nu căpătase poftă de mâncare şi abia ciugulea câte ceva. În adâncul sufletului, Iosefus nu se mira că băiatul ajunsese astfel. Doar văzuse cu ochii lui în ce împrejurări neobişnuite venise pe lume.

Deşi abaţia mai primise şi până atunci copii, această practică nu era încurajată, fiindcă ameninţa rezervele de hrană şi le silea pe surori să neglijeze alte treburi. Mai ales sătenii erau veşnic doritori să-şi lase la porţile ei copiii cu defecte sufleteşti şi trupeşti. Dacă sora Magdalena ar fi avut câştig de cauză, ar fi fost cu toţii refuzaţi, dar Iosefus avea o slăbiciune pentru cele mai nefericite făpturi ale Domnului.

Totuşi cea aflată acum în faţa lui îl neliniştea.

— Băiete, ştii să vorbeşti? întrebă el.

Octavus nu-l luă în seamă. Avea ochi doar pentru desenul pe care-l mângâlise pe jos.

— Nu vorbeşte, zise Ubertus.

Iosefus îl apucă blând de bărbie şi-i ridică încet capul.

— Ţi-e foame?

Privirea băiatului era goală.

— Ai auzit de Hristos, mântuitorul tău?

Iosefus nu desluşi în ochii copilului niciun semn de înţelegere. Faţa palidă a lui Octavus era *tabula rasa,* o tăbliţă pe care nu era scris nimic.

— Îl vei lua, părinte? spuse rugător cioplitorul. Iosefus îşi luă mâna de pe bărbia copilului, iar acesta căzu în genunchi şi se apucă iar să deseneze, cu degetul înnegrit de pământ.

Pe faţa colţuroasă a lui Ubertus şiroiau lacrimi.

— Te rog, părinte, te rog în genunchi!

Sora Magdalena era o femeie aspră, pe care rumeni nu-şi amintea s-o fi văzut zâmbind vreodată, nici măcar atunci când cânta la lăută muzică cerească. Trecuse de patruzeci de ani şi îşi petrecuse jumătate din viaţă între zidurile abaţiei. Sub vălul ei se ascundeau o mulţime de şuviţe sure, iar sub veşminte, un trup virginal, impenetrabil ca o coajă de nucă. Totuşi, nu era lipsită de ambiţii şi ştia bine că, în Ordinul Sfântului Benedict, o femeie putea obţine rangul de abate, dacă şi episcopul voia asta. Cum era cea mai în vârstă soră de la Vectis, această dorinţă nu era lipsită de temei, însă Aetia, episcopul de Dorchester, abia o băga în seamă când venea în vizită de Paşte şi de Crăciun. Magdalena credea din tot sufletul că dorinţa ei secretă de a conduce abaţia mai bine decât era condusă acum nu izvora din simplă vanitate, ci din pornirea sinceră de a spori puritatea şi bogăţia sfântului lăcaş.

Ieşea adesea în calea lui Oswyn, pentru a-i împărtăşi bănuielile ei în privinţa risipei, excesului şi chiar a împreunărilor carnale, iar el o asculta răbdător, oftând în sinea lui, apoi se sfătuia cu Iosefus. Oswyn ajunsese şchiop de-a binelea din cauza spatelui său cocârjat, iar durerile nu-l slăbeau nicio clipă. Plângerile surorii Magdalena despre consumul dezmăţat de bere sau despre privirile lacome pe care-şi închipuia că le stârneau farmecele ei virginale nu făceau altceva decât să sporească suferinţa abatelui. Se bizuia pe Iosefus să aibă grijă de aceste probleme lumeşti, pentru ca el să se poată dedica slujirii Domnului şi slăvirii Sale prin reconstrucţia abaţiei înainte să-şi dea ultima suflare.

Se ştia că surorii Magdalena nu-i plăceau copiii. Amănuntele scabroase ale conceperii lor o tulburau şi îi găsea pe de-a-ntregul nefolositori. Îl dispreţuia pe Iosefus, care le dădea adăpost la Vectis, mai ales celor de vârstă fragedă şi infirmi. Avea în grijă nouă copii, care încă nu împliniseră zece ani, şi i se părea că cei mai mulţi nu munceau cât să-şi merite tainul. Le punea pe surori să-i cocoşeze cu poverile: copiii aduceau apă şi lemne de foc, spălau oale şi linguri la bucătărie, umpleau saltelele cu paie proaspete, ca să scape de păduchi. Când vor mai creşte, vor avea timp şi pentru studiu, dar, până când minţile lor nu vor fi potolite prin muncă, ea îi considera potriviţi numai pentru corvezi.

Octavus, cea mai recentă greşeală a lui Iosefus, o scotea din sărite.

Nu era în stare să-şi îndeplinească nici cele mai simple îndatoriri. Refuza să golească o oală sau să arunce un lemn în focul din bucătărie. Nu se ducea la culcare decât dacă era târât la salteaua lui şi nu se trezea odată cu ceilalţi

decât dacă era smuls din aşternut. Copiii îşi băteau joc de el şi-l făceau cum le venea la gură. La început, Magdalena crezuse că de vină era doar încăpăţânarea şi-l bătea cu nuiaua, dar, în cele din urmă, obosise să aplice pedepse corporale, cu atât mai mult cu cât păreau fără efect — nici măcar nu avea satisfacţia de a-i smulge un strigăt sau un scâncet. Pe deasupra, când termina cu el, băiatul lua de fiecare dată băţul cu care fusese lovit şi începea să scrijelească semne pe podeaua din pământ bătătorit a bucătăriei.

Acum, când toamna se pregătea să se prefacă-n iarnă, nu-l mai băga deloc în seamă şi-l lăsa să-şi vadă de-ale lui. Din fericire, băiatul mânca la fel de puţin ca o vrăbiuţă, aşadar nu făcea o pagubă prea mare în cămări.

Într-o dimineaţă rece din decembrie, Iosefus tocmai ieşise din scriptoriu şi se ducea la mesă. Primul viscol al iernii trecuse peste insulă în timpul nopţii şi lăsase în urma lui un strat subţire de zăpadă, care strălucea atât de puternic în lumina soarelui, încât îl usturau ochii. Îşi frecă mâinile îngheţate şi grăbi pasul, pentru că-i amorţiseră şi degetele de la picioare.

Octavus stătea pe vine lângă cărare, desculţ şi îmbrăcat doar cu o cămaşă subţire. Iosefus îl vedea adesea prin abaţie. De obicei, se oprea să-i pună cu blândeţe mâna pe umăr, rostea repede o rugăciune pentru vindecarea bolii copilului, oricare ar fi fost ea, apoi pleca tot atât de repede la treburile lui. Dar astăzi se temea, pe bună dreptate, că băiatul va degera dacă nu avea nimeni grijă de el. Se uită în jur, însă nicio soră nu se afla în apropiere.

— Octavus! exclamă priorul. Treci înăuntru! Nu-i bine să stai desculţ în zăpadă!

Copilul ţinea un băţ într-o mână şi, ca de obicei, desena pe jos, dar, de data asta, pe chipul său cu trăsături delicate se citea o oarecare însufleţire. Ninsoarea îi oferise o suprafaţă nesfârşită şi curată, numai bună pentru mâzgălelile lui.

Iosefus se oprise lângă el şi tocmai se pregătea să-l ridice, dar rămase cu mâna în aer şi icni de uimire.

De bună seamă că nu putea fi adevărat!

Îşi feri ochii cu palma de strălucirea orbitoare a soarelui şi văzu că temerea lui era întemeiată.

Alergă înapoi la scriptoriu şi, câteva clipe mai târziu, se întoarse cu Paulinus, pe care-l trăgea furios de mânecă, în ciuda protestelor firavului călugăr.

— Ce s-a întâmplat, Iosefus? strigă Paulinus. De ce nu vrei să-mi spui ce se petrece?

— Uite! Spune-mi ce vezi.

Octavus desena netulburat cu bățul pe zăpadă. Cei doi se opriră lângă el şi studiară desenele.

— Nu se poate! şuieră Paulinus.

— Ba e cât se poate de adevărat, îl contrazise Iosefus. Nu încăpea nicio îndoială, pe zăpadă apăruse un şir de litere.

S-I-G-B-E-R-T D-I-N-T-I-S

— Sigbert din Tis?

— N-a terminat, spuse cu însufleţire Iosefus. Uite: Sigbert din Tisbury.

— Cum de ştie să scrie copilul ăsta? bolborosi Paulinus. Era alb la faţă ca zăpada şi atât de speriat, că tremura.

— Habar n-am, zise Iosefus. Niciun sătean nu ştie să citească sau să scrie. Fără îndoială că nici surorile nu l-au învăţat. Adevărul e că toată lumea îl socoteşte slab la minte.

Băiatul continua să scrie.

18 12 782 Natus

Paulinus îşi făcu cruce.

— Doamne sfinte! Scrie şi numere! A optsprezecea zi din a douăsprezecea lună, anul 782. Adică azi!

— *Natus,* murmură Iosefus. Naştere.

Paulinus păşi peste literele scrise în zăpadă şi şterse cuvintele şi cifrele.

— Adu-l încoace!

Au aşteptat până ce toţi călugării care se duceau la mesă au ieşit din scriptoriu, apoi l-au aşezat pe Octavus la una dintre mesele copiştilor. Paulinus i-a împins în faţă o foaie de *vellum* şi i-a pus în mână o pană. Octavus a început imediat s-o mişte pe pergament, fără să pară câtuşi de puţin descurajat că nu se vedea nimic.

— Nu! exclamă Paulinus. Aşteaptă! Uită-te la mine. Înmuie pana într-o călimară din pământ ars şi i-o dădu înapoi. Copilul se apucă imediat să scrie, iar acum rezultatul era vizibil. Părea să nu ia în seamă literele alungite şi negre pe care le scria cu mâna lui şi, deodată, slobozi din adâncul gâtlejului un sunet gutural. Era primul sunet pe care-l scosese vreodată.

— Iar ziua de azi, mormăi Paulinus. Dar acum a scris *Mors* — moarte.

— Asta-i fără-ndoială vrăjitorie, se lamentă Iosefus, dându-se înapoi, până se lovi de altă masă.

Cerneala se uscase şi Paulinus luă mâna băiatului şi o călăuzi către călimară. Cu faţa complet lipsită de expresie, Octavus porni iar să scrie, dar

de data asta făcu nişte semne de neînţeles.

Cedric dinYork 18 12 787 Mors

HKƍ⊀ɣ 18 12 787 Natus

Cei doi clătinară din cap, fără să priceapă.

— Astea nu sunt litere, dar uite iarăşi data, zise Paulinus. Iosefus îşi veni brusc în fire şi îşi dădu seama că riscau să întârzie la masă, un păcat de neiertat.

— Ascunde pergamentul şi cerneala şi lasă-l pe băiat aici, într-un colţ. Vino, Paulinus, să ne grăbim s-ajungem în sanctuar. Ne vom ruga lui Dumnezeu să ne ajute să-nţelegem ce-am văzut şi-l vom implora să ne cureţe de rele.

În seara aceea, Iosefus şi Paulinus s-au întâlnit în berăria rece ca gheaţa şi au aprins o lumânare groasă. Iosefus simţea nevoia să bea un urcior, ca să-şi liniştească sufletul şi să-şi aline stomacul, iar Paulinus era gata să ridice moralul prietenului său. Traseră două băncuţe una lângă alta şi se aşezară. Genunchii lor aproape că se atingeau.

Iosefus se considera un om simplu, care înţelegea numai dragostea pentru Dumnezeu şi Rânduiala Sfântului Benedict din Nursia, pe care toţi slujitorii Domnului erau obligaţi s-o urmeze. Pe de altă parte, ştia că Paulinus avea o minte ascuţită şi citise multe cărţi despre cele cereşti şi cele lumeşti. Dacă vreun om era în stare să explice ceea ce văzuseră mai devreme, acela era Paulinus.

Totuşi Paulinus nu părea doritor să-i ofere o explicaţie. În schimb, veni cu o misiune, iar o vreme se sfătuiră cum puteau s-o ducă mai bine la îndeplinire. Căzură de acord să păstreze secretul în privinţa băiatului, pentru că n-ar fi avut nimic de câştigat dac-ar fi stârnit tulburare în abaţie, înainte ca Paulinus să afle adevărul.

Când Iosefus sorbi şi ultima picătură de bere, Paulinus întinse mâna spre lumânare. Chiar înainte s-o stingă, îi mărturisi priorului ce avea pe suflet.

— Frate, începu el, nimic nu ne îndreptăţeşte să credem că, atunci când sunt zămisliţi gemeni, al şaptelea fiu născut dintr-o femeie este, fără doar şi poate, conceput de Domnul.

Ubertus rătăcea pe şesurile din Wessex în misiunea pe care priorul i-o aruncase pe umeri. I se părea că nu e omul potrivit pentru o asemenea însărcinare, dar îi era îndatorat lui Iosefus şi nu putuse să-l refuze.

Calul solid şi greoi pe spinarea căruia se afla îi încălzea trupul şi-l ferea astfel de gerul din ziua aceea de la mijlocul lui decembrie. Ubertus nu era

un călăreţ priceput. Cioplitorii erau obişnuiţi mai degrabă cu înaintarea ca de melc a carelor trase de boi. Ţinea hăţurile prea din scurt şi strângea din răsputeri între genunchi pântecele bidiviului, de teamă să nu cadă. Calul era un animal sănătos, pe care abaţia îl ţinea într-un grajd de pe ţărm tocmai pentru asemenea ocazii. Un barcagiu îl dusese pe Ubertus de la pontonul din scânduri până pe ţărmul din Wessex. Iosefus îi dăduse instrucţiuni să se grăbească şi să se întoarcă în cel mult două zile, ceea ce însemna că ar fi trebuit să mâne la trap.

Pe măsură ce ziua înainta, cerul căpăta o nuanţă tot mai mohorâtă de cenuşiu, strâns înrudită cu culoarea stâncilor de pe ţărmul mării. Ubertus călărea la pas prin ţinutul acela îngheţat, cu câmpuri arate, dar nesemănate, pe care erau presărate ziduri joase din piatră şi cătune la fel ca acela de pe insulă. Uneori se întâlnea cu ţărani posomorâţi, care-şi târşâiau picioarele sau mergeau agale pe catâri adormiţi. Îi era teamă de hoţi, deşi singurele lucruri de preţ pe care le avea erau calul şi câţiva bănuţi pe care-i primise de la Iosefus pentru călătorie.

Ajunse în Tisbury chiar înainte de asfinţit. Era un sat prosper, cu câteva case mari din lemn şi o mulţime de căsuţe curate, de-o parte şi de alta a uliţei largi. Câteva oi stăteau înghesuite unele-n altele într-o bătătură din mijlocul satului. La marginea ei se înălţa o bisericuţă din lemn, singuratică, întunecată şi rece. În cimitirul mic de lângă ea, văzu un mormânt proaspăt. Îşi făcu repede cruce. În aer se unduia fumul care se înălţa din vetre, iar Ubertus uită repede mormântul, fiindcă nările îi erau gâdilate de aroma îmbietoare de carne friptă şi grăsime încinsă care plutea pretutindeni.

Fusese zi de târg şi în piaţă se mai vedeau, ici-colo, cărucioare şi tarabe din lemn, pentru că proprietarii lor rămăseseră la cârciumă să bea şi să joace zaruri. Ubertus descălecă lângă uşa cârciumii. Un flăcău îl zări şi se oferi să ţină hăţurile. Pentru un bănuţ, băiatul duse calul în grajd, unde-i dădu o mână de ovăz şi o găleată cu apă.

Ubertus intră în încăperea caldă, înţesată de muşterii, iar simţurile îi fură luate cu asalt de hărmălaia glasurilor de beţivi şi de duhoarea de bere stătută, trupuri asudate şi urină. Se aşeză lângă vatra în care ardea turbă, îşi frecă mâinile îngheţate şi ceru, cu un puternic accent italian, un urcior cu vin. Cum în Tisbury se ţinea un târg, localnicii erau obişnuiţi cu străinii, drept urmare fu întâmpinat cu o curiozitate veselă. Câţiva îl chemară la masa lor şi se pomeni prins într-o discuţie însufleţită despre pricina care-l adusese acolo şi despre locul lui de baştină.

Lui Ubertus îi luă mai puţin de un ceas — timp în care dădu pe gât trei urcioare cu vin — să afle lucrul pentru care fusese trimis acolo.

De obicei, sora Magdalena mergea prin abaţie cu pas măsurat: nici prea încet, pentru că ar fi irosit timp preţios, dar nici prea repede, ca să nu creadă ceilalţi că pentru ea exista pe lume ceva mai important decât credinţa în Dumnezeu.

Astăzi alerga, strângând ceva într-o mână.

După câteva zile mai calde, zăpada se subţiase şi pe alocuri chiar se topise, iar cărările bine bătătorite nu mai erau alunecoase.

Iosefus şi Paulinus stăteau tăcuţi în scriptoriu. Îi goniseră pe copişti pentru a se putea întâlni între patru ochi cu Ubertus, care se întorsese din misiune, îngheţat şi frânt de oboseală.

Ubertus nu se mai afla acolo. Îl trimiseseră în sat, după ce-i mulţumiseră posomorâţi şi-i dăduseră binecuvântarea.

Povestea pe care le-o spusese era simplă şi neliniştitoare.

În a optsprezecea zi din decembrie, adică în urmă cu trei zile, în orăşelul Tisbury se născuse un băiat, fiul lui Wuffa şi al femeii lui, Eanfled.

Numele copilului era Sigbert.

Deşi niciunul dintre ei nu voia să recunoască făţiş, vestea nu-i uluise peste măsură. Se aşteptau oarecum să audă lucruri stranii, pentru că naşterea miraculoasă a unui copil mut dintr-o mamă moartă — copil care ştia, fără să fi primit învăţătură, să scrie litere şi cifre — nu putea fi decât începutul unui şir de întâmplări nemaivăzute.

După ce Ubertus plecă, Paulinus îi spuse lui Iosefus:

— Băiatul este, fără îndoială, cel de-al şaptelea fiu. Are o putere nebănuit de mare.

— Bună sau rea? întrebă Iosefus cu glas tremurător. Paulinus se uită la prietenul său, îşi ţuguie buzele, dar nu răspunse.

Deodată, sora Magdalena dădu buzna în scriptoriu.

— Fratele Otto mi-a spus că sunteţi aici, zise ea gâfâind, în timp ce trântea uşa în urma ei.

Iosefus şi Paulinus schimbară repede o privire, ca doi conspiratori.

— Vezi bine că suntem, soră, spuse Iosefus. De ce eşti aşa de tulburată, s-a întâmplat ceva?

— Asta!

Braţul ei zvâcni înainte. În mâna încleştată ţinea un pergament rulat.

— O soră l-a găsit în dormitorul copiilor, sub salteaua lui Octavus. L-a furat din scriptoriu, sunt sigură. Vrei să-mi spui dacă-l recunoşti?

Iosefus derulă pergamentul şi-l citi, umăr la umăr cu Paulinus.

Kal ba Lakna 21 12 782 Natus

Flavius de Napoli 21 12 782 Natus

СлмСон 21 12 782 Natus

782 12 21 קמלוי' Mors

Juan de Madrid 21 12 782 Natus

Iosefus îşi desprinse cu greu privirea de foaia pe care Octavus îşi aşternuse scrisul înghesuit şi stângaci.

— Aici e în ebraică, recunosc semnele, îi şopti Paulinus, arătându-i un rând. Nu ştiu în ce limbă poate fi cel de deasupra.

— Ei, bine? întrebă sora Magdalena. Adevereşti că băiatul a furat pergamentul?

— Te rog, soră, aşază-te, spuse Iosefus oftând.

— Nu vreau să stau jos, părinte prior, vreau să aflu adevărul, apoi am să-l pedepsesc cum se cuvine pe băiatul ăsta.

— Te implor, aşază-te.

Sora se aşeză în cele din urmă într-una dintre băncile copiştilor.

— Pergamentul a fost fără îndoială furat, începu Iosefus.

— Copil afurisit! Dar ce-nseamnă asta? E un fel de listă ciudată.

— Sunt nume, zise Iosefus.

— În mai multe limbi, adăugă Paulinus.

— La ce foloseşte şi de ce se găseşte şi Oswyn în ea? întrebă sora, bănuitoare.

— Oswyn? repetă Iosefus.

— A doua foaie, a doua foaie! zise ea. Iosefus citi a doua filă.

Oswyn din Vectis 21 12 782 Mors

Priorul se făcu alb ca varul.

— O, Doamne!

Paulinus se ridică şi se întoarse cu spatele, pentru a nu-şi trăda neliniştea de faţă cu sora Magdalena.

— Care frate a scris asta? întrebă ea pe un ton autoritar.

— Niciunul, soră, şopti Iosefus.

— Atunci cine-a scris-o?

— Băiatul, Octavus.

În vreme ce el şi Paulinus îi povesteau ce ştiau despre Octavus şi despre darul său miraculos, priorul încercă să numere de câte ori îşi făcea Magdalena semnul crucii, dar pierdu repede şirul. În cele din urmă, când tăcură, pentru că nu mai rămăsese nimic de spus, toţi trei schimbară priviri neliniştite.

— Fireşte că aici e mâna Diavolului, zise Magdalena, rupând tăcerea.

— Mai poate fi o explicaţie, spuse Paulinus.

— Care anume?

— Lucrarea Domnului. Paulinus îşi căuta cu mare grijă cuvintele. Ştim cu toţii că Domnul alege când să aducă un suflet pe lume şi când să-l cheme înapoi la El. Domnul e atotştiutor. Ştie când un om simplu înalţă către El o rugăciune, ştie când o vrabie cade din înaltul cerului. Băiatul acesta se deosebeşte de toţi ceilalţi prin naştere şi prin purtare… De unde ştim că nu este un trimis al Domnului, că n-a fost pus să ţină socoteala venirii şi plecării de pe lume a oilor Sale?

— Dar ar putea fi al şaptelea fiu al celui de-al şaptelea fiu! şuieră Magdalena.

— Da, ştim şi noi ce se spune despre asemenea făpturi. Dar a mai întâlnit cineva până acum un asemenea om? Şi, cu atât mai mult, pe unul care s-a născut în a şaptea zi a lunii a şaptea din anul 777? Nu putem fi siguri că puterile sale sunt diavoleşti.

— Eu unul nu văd cum ar putea să facă rău darul băiatului, zise Iosefus încrezător.

Teama dispăru de pe chipul Magdalenei, alungată de furie.

— Dacă ce spuneţi voi este adevărat, atunci ştim că dragul nostru abate va muri chiar azi. Mă rog Domnului să nu se întâmple asta. Cum puteţi crede că nu e un lucru rău? Deodată, se ridică şi înhăţă foile de pergament. Nu voi păstra niciun secret faţă de abate. Trebuie să afle ce s-a întâmplat şi doar el va hotărî soarta băiatului.

Era o femeie aprigă. Iosefus nu îndrăzni să i se împotrivească, iar Paulinus nici atât.

După Ceasul al Nouălea, rugăciunea de la mijlocul după-amiezii, se duseră toţi trei la Oswyn şi-l însoţiră în odaia lui din sala capitulară. Acolo, în lumina tot mai slabă, îi spuseră povestea şi fiecare încercă să citească ceva pe chipul acela brăzdat de vreme, care, din pricina diformităţii trupului, era mereu plecat.

Abatele îi ascultă atent. Studie pergamentele şi zăbovi câteva clipe, când ajunse la numele său. Le puse întrebări şi cântări răspunsurile. Apoi, izbind o singură dată cu pumnul în masă, le dădu de înţeles că întrunirea se terminase.

— Nu văd nimic bun în toate astea, zise el. În cel mai fericit caz, va stârni o mare tulburare în viaţa abaţiei noastre. Ne aflăm aici pentru a-l sluji pe Domnul din toată inima şi din toate puterile. Băiatul ne-ar îndepărta de la misiunea noastră. Trebuie să-l trimitem de-aici.

Auzind aceste vorbe, Magdalena îşi ascunse cu greu mulţumirea.

Iosefus îşi drese glasul, pentru că gâtul i se uscase.

— Taică-su nu-l va primi înapoi. N-are unde să se ducă.

— Asta nu mai e grija noastră, zise abatele. Alungă-l.

— E frig, insistă Iosefus. Nu va apuca zorii.

— Domnul îl va lua în primire şi-i va hotărî soarta, spuse abatele. Acum, lăsaţi-mă să mă împac cu a mea.

Povara căzuse pe umerii lui Iosefus şi, după asfinţit, îl luă pe băiat de mână şi îl conduse cu blândeţe până la poarta din faţă. O soră mai tânără şi mai miloasă îl încălţase cu ciorapi groşi şi îl înfofolise cu încă o cămaşă şi o pelerină scurtă. Dinspre mare bătea un vânt tăios, care ameninţa să aducă îngheţul.

Iosefus desferecă poarta şi o deschise larg. Amândoi fură izbiţi de o rafală puternică şi rece. Priorul îl împinse blând pe copil de la spate.

— Trebuie să pleci de la noi, Octavus, dar să nu-ţi fie teamă. Domnul te va avea în pază.

Băiatul nu se întoarse să se uite în urmă, ci înfruntă bezna nesfârşită a nopţii cu aceeaşi privire goală şi neclintită. Priorului i se rupea sufletul să vadă o făptură a Domnului tratată atât de nemilos, era ca şi cum l-ar fi condamnat pe copil la moarte prin îngheţ. Şi nu era un copil obişnuit, ci unul cu un dar fără seamăn care, dacă Paulinus nu greşea, putea veni nu din adâncurile Iadului, ci din Ceruri. Dar Iosefus era un slujitor supus şi prima sa datorie era să facă voia Domnului — deşi voia Lui în această privinţă încă nu-i era limpede —, iar a doua să-l asculte pe abate — a cărui hotărâre era tot atât de limpede ca apa de izvor.

Iosefus se înfioră şi închise poarta.

Clopotul bătea pentru Vespere, iar fraţii şi surorile se adunaseră în sanctuar. Sora Magdalena strângea la piept lăuta şi se bucura de victoria ei asupra lui Iosefus, pe care-l dispreţuia pentru slăbiciunea lui. În mintea lui

Paulinus se întreceau tot felul de gânduri teologice despre Octavus — dacă puterea lui era un dar ceresc sau un blestem.

În ochii lui Iosefus sclipiră lacrimi usturătoare când se gândi la băiatul firav care rătăcea singur prin noaptea geroasă. Se simţea cumplit de vinovat din cauză că el stătea acolo, la căldură, ferit de rele. Totuşi, ştia bine că Oswyn avea dreptate măcar într-o privinţă: copilul i-ar fi îndepărtat de la îndatoririle lor de rugăciune şi supunere faţă de Domnul.

Acum ciuleau cu toţii urechile ca să prindă târşâitul paşilor abatelui, care-i lăsase să aştepte cum nu-i stătea în obicei. Iosefus se uită la ceilalţi, care se foiau neliniştiţi. Toţi ştiau că Oswyn nu întârziase niciodată.

După câteva minute, priorul, acum alarmat de-a binelea, îi şopti lui Paulinus:

— Trebuie să vedem ce face abatele.

Toate capetele se întoarseră spre ei în timp ce ieşeau, dar sora Magdalena îşi duse degetul la buze şi sâsâi furioasă.

Odaia lui Oswyn era întunecată şi rece, iar focul se stinsese de mult. Îl găsiră pe pat, ghemuit, îmbrăcat în veşmintele de zi şi la fel de rece ca aerul îngheţat din încăpere. În mâna stângă strângea pergamentul pe care era scris numele său.

— Ai milă de noi, Doamne! strigă Iosefus.

— Profeţia, murmură Paulinus, căzând în genunchi. Amândoi rostiră iute o rugăciune la căpătâiul lui Oswyn, apoi se ridicară.

— Trebuie să-i trimitem vorbă episcopului, zise Paulinus. Iosefus dădu din cap.

— Mâine-dimineaţă am să trimit un mesager la Dorchester.

— Frate, până când episcopul va lua o hotărâre, tu trebuie să conduci abaţia.

Iosefus îşi făcu cruce.

— Du-te la sora Magdalena şi roag-o să înceapă Vesperele. Voi veni şi eu cât de curând, dar mai întâi am ceva de făcut.

Priorul alergă pe întuneric, cât îl ţineau picioarele, până la poartă şi ajunse acolo cu răsuflarea tăiată. O împinse cu putere şi ea se deschise scârţâind.

Băiatul nu mai era acolo.

Alergă pe drum, strigându-l pe nume.

Deodată văzu o mogâldeaţă în faţa lui.

Octavus nu ajunsese prea departe. Stătea liniştit în noaptea geroasă, dârdâind la marginea câmpului. Iosefus îl luă cu blândeţe în braţe şi se întoarse cu el la poartă.

— Poţi să rămâi cu noi, băiete, spuse el. Domnul vrea să rămâi cu noi.

13

25 IUNIE 2009

LAS VEGAS

Will începuse să flirteze la nivelul mării şi continua s-o facă la fel de convins şi la altitudinea de 10 000 de metri. Stewardesa era genul lui: înaltă, cu forme generoase, buze pline şi părul de un blond murdar. O şuviţă îi tot cădea pe ochi şi ea o dădea mereu la o parte, cu un gest mecanic. După o vreme, începu să viseze că stătea întins lângă ea, gol-goluţ, şi chiar el îi îndepărta şuviţa rebelă. Se simţi vinovat, fără să ştie de ce, când în visul său pătrunse Nancy, cu o figură plină de reproş. Ce drept avea să-i calce în picioare fanteziile? Făcu efortul să se stăpânească şi se întoarse la stewardesa lui.

Respectase procedura standard de securitate pentru a se urca în avionul US Airways având o armă asupra lui. Fusese condus la clasa economică înainte să apară ceilalţi călători şi se aşezase în dreptul aripii. Stewardesa, Daria, fusese imediat atrasă de pasagerul bronzat, arătos, îmbrăcat într-un sacou sport şi pantaloni kaki, şi se instalase pe locul de vizavi.

— Bună, FBI, ciripise ea, pentru că procedura de securitate îl dăduse de gol.

— Bună.

— Să-ţi aduc ceva de băut înainte de invazie?

— Mi s-a părut mie sau miroase a cafea?

— Vine imediat, spuse ea. Azi avem şi un controlor de securitate pe locul 7C, dar tu eşti mult mai important.

— Vrei să-l anunţ că sunt aici? se oferi Will.

— Ştie deja.

Mai târziu, când îi servise băuturile, Daria nu scăpase nicio ocazie să-i atingă uşor umărul sau braţul, când trecea prin dreptul lui. Poate că e doar o închipuire, îşi spuse el, în timp ce aluneca încet în somn, anesteziat de vuietul înăbuşit şi monoton al motoarelor. Sau poate că nu.

Se trezi cu o tresărire, dezorientat, dar în chip plăcut. Sub el se întindeau nesfârşite câmpuri verzi, semn că se aflau undeva în centrul ţării. Dinspre toalete se auzeau voci ridicate şi furioase. Îşi desfăcu centura de siguranţă,

se întoarse şi identifică problema: trei englezi tineri, cu chef de băutură, care se antrenau pentru concediul în Vegas, stârniseră un mic scandal. Erau roşii la faţă şi gesticulau ameninţător şi la unison, ca un monstru cu trei capete, în faţa unui însoţitor de zbor subţirel ca o trestie, care făcuse greşeala să le închidă robinetul de bere. În timp ce pasagerii asistau alarmaţi la ceartă, englezul de pe locul de la margine — un pachet îndesat de muşchi şi tendoane — se ridică şi, nas în nas cu însoţitorul de zbor, strigă furios:

— L-ai auzit pe amicu' meu! Vrea încă o afurisită de bere! Daria pornise deja în goană printre fotolii, să-l ajute pe colegul ei, şi încercă să prindă privirea lui Will când trecea prin dreptul lui. Agentul de pe locul 7C nu se ridicase — regulă operativă standard —, ci supraveghea carlinga, în eventualitatea că asta ar fi fost o diversiune. Era tânăr, pălise din cauza încordării şi făcuse ochii cât cepele. Probabil că era primul incident real de care avea parte, se gândi Will, care se aplecase peste spătarul fotoliului şi-l studia.

Apoi se auzi un bufnet oribil, os pe os: un cap în gură ca la Glasgow.

— Asta meriţi, rahat cu ochi! zbieră englezul. Mai vrei una? Will ratase acţiunea, dar prinse continuarea. Lovitura crăpase pielea de pe fruntea însoţitorului de zbor, care căzu în genunchi, gemând. Daria ţipă fără să vrea, văzând sângele care începuse deja să curgă.

Agentul de securitate şi Will se ridicară simultan, schimbară o privire şi trecură la acţiune ca o echipă care repetase de nenumărate ori acelaşi exerciţiu. Agentul rămase lângă fotoliu, îşi scoase arma şi strigă:

— Agenţi federali! Staţi jos şi puneţi mâinile pe scaunele din faţa voastră!

Will îşi scoase legitimaţia şi se apropie încet de toalete, ţinând insigna la vedere.

— Asta ce dracu' mai e? zise englezul, când văzu că Will venea spre el. Încercam doar să mai dăm ceva pe gât, amice.

Daria îl ajută pe colegul ei care sângera să se ridice şi-l duse de-acolo, grăbită printr-un gest de Will, care-i făcu şmechereşte cu ochiul, ca s-o liniştească. Ajungând cam la cinci rânduri distanţă de englez, se opri şi vorbi rar şi calm:

— Aşază-te imediat şi pune-ţi mâinile pe cap. Eşti arestat. Vacanţa ta s-a cam sfârşit, şi adăugă, în loc de punct: amice.

Individul nu voia să stea jos, deşi unul dintre prietenii lui îl rugă să renunţe, apoi începu să zbiere, furios şi totodată speriat. Venele de pe gâtul

lui păreau gata să plesnească.

— Nu vreau! repeta el. Nu vreau!

Will puse insigna în buzunar şi scoase arma din toc, apoi verifică şi răsverifică discret dacă avea siguranţa pusă. Văzând pistolul, pasagerii începură să se agite. O femeie obeză, care ţinea de mână un copil, scânci ascuţit, ceea ce stârni o reacţie în lanţ. Will se strădui să-şi şteargă de pe faţă urmele somnului şi să adopte o mutră gen „nu te pune cu mine”.

— Asta-i ultima ta şansă să terminăm povestea cu bine. Stai jos şi pune-ţi mâinile pe cap.

— Şi dacă nu vreau? bravă englezul, căruia începuse să-i curgă nasul. O să mă-mpuşti şi-o să faci o gaură în blestematul ăsta de avion?

— Folosim muniţie specială, zise Will, minţind cu neruşinare. Glonţul o să rămână în căpăţâna ta şi-o să-ţi facă creierii terci.

Will era un trăgător excelent. În copilărie şi în tinereţe, vânase sute de veveriţe în desişurile din Panhandle, aşa că, de la distanţa asta, putea să plaseze un glonţ unde voia, plus sau minus câţiva milimetri. Din nefericire, ar fi ieşit pe partea cealaltă.

Englezului îi pierise curajul.

— Îţi dau cinci secunde, îl anunţă Will, ridicând pistolul de la nivelul pieptului la cel al capului. Îţi spun sincer, puţin îmi pasă dacă te-mpuşc. Din cauza ta o să scriu oricum hârţoage o săptămână.

Unul dintre cei trei strigă:

— Dă-o-n mă-sa, Sean, stai dracu’ jos! Îl trase pe amicul lui de bluză. Sean ezită câteva clipe interminabile, apoi se aşeză şi ridică braţele deasupra capului.

— O hotărâre înţeleaptă, remarcă Will.

Daria aduse imediat un snop de cătuşe din plastic şi, cu ajutorul celorlalţi pasageri, imobiliză mâinile celor trei scandalagii. Will îşi coborî arma, o băgă în toc, apoi strigă către agent:

— Aici e-n regulă!

Trase adânc aer în piept şi se întoarse încet la locul lui, însoţit de un ropot tunător de aplauze. Se întrebă dacă mai era în stare să adoarmă la loc.

Taxiul porni şi intră în trafic. Deşi se înserase, arşiţa deşertului era la fel de cumplită ca ziua, iar Will constată fericit că în maşină era aproape frig.

— Unde mergem? întrebă şoferul.

— Unde crezi c-am putea găsi o cameră bună? zise el. Daria îi dădu un ghiont în glumă.

— Probabil că nu-i nicio diferenţă între o cameră plătită de compania aeriană şi una plătită de guvern. Se aplecă spre el şi şopti: Oricum, scumpule, cred că nu ne pasă.

Maşina mergea de-a lungul aeroportului McCarran, îndreptându-se către Strip. Will zări lângă un hangar izolat un grup de trei Boeinguri 737, fără însemne, cu excepţia unor dungi roşii pe fuselaj.

— Ce linie aeriană e asta? o întrebă el pe Daria.

— Sunt avioanele care fac naveta la Area 51. Sunt ale armatei.

— Glumeşti.

Şoferul se simţi dator să intervină:

— Ba nu glumeşte deloc. E cel mai prost păzit secret din Vegas. Vreo câteva sute de cercetători plătiţi de guvern fac naveta acolo în fiecare zi. Au găsit nişte nave extraterestre şi încearcă să le pună în funcţiune, cel puţin aşa am auzit eu. Will râse.

— Indiferent ce fac, sunt sigur că risipesc banii contribuabililor. Poate nu mă credeţi, dar ştiu un tip care lucrează acolo.

Nelson Elder se considera stăpânul unui imperiu al fitnessului. Făcea exerciţii viguroase în fiecare dimineaţă şi se aştepta ca toţi cei din echipa de conducere să-i urmeze exemplul. „Nimeni nu vrea să discute cu un agent de asigurări gras”, le tot spunea, iar el cu atât mai puţin. O sechelă din copilăria sa plină de lipsuri, irosită în Bakersfield, California, căci sărăcia şi obezitatea făceau casă bună în nenorocitul de parc de rulote în care locuia pe-atunci. Nu angaja obezi sau, dacă accepta să-i asigure, îi obliga să plătească suplimentar sume grase pentru a acoperi riscul de sănătate.

Pielea arămie încă îl mai ustura după alergarea de cinci kilometri şi duşul fierbinte, la presiune maximă. În timp ce stătea în biroul lui de pe colţ, cu vedere superbă spre munţii ca de ciocolată şi un braţ azuriu al Lacului Mead, se simţea — fizic, cel puţin — perfect, atât cât se poate simţi un bărbat de şaizeci şi unu de ani. Pe de altă parte, în mintea lui făcea ravagii o furtună, iar cana de ceai de plante pe care o băuse nu-l prea ajutase.

Bertram Myers, directorul contabil al companiei Desert Life, stătea în pragul uşii, gâfâind din greu, transpirat ca un cal de curse. Era cu douăzeci de ani mai tânăr decât şeful lui, avea părul negru, des şi sârmos, însă un corp mult mai puţin atletic.

— A fost bună alergarea? întrebă Elder.

— Excelentă, mulţumesc, răspunse Myers. Dumneavoastră aţi alergat?

— Bineînţeles.

— Cum se face c-aţi ajuns aşa devreme?

— Aţi uitat? F.B. — să-i ia dracu’ — I.

— Isuse, chiar am uitat! Trebuie să fac repede un duş. Vreţi să vin şi eu?

— Nu, mă descurc, zise Elder.

— Sunteţi îngrijorat? Mie aşa mi se pare.

— Nu sunt. Fie ce-o fi. Myers încuviinţă.

— Chiar aşa, fie ce-o fi.

Will făcuse un drum scurt cu taxiul până la sediul central al companiei Desert Life din Henderson, un orăşel rezidenţial la sud de Vegas, lângă Lacul Mead. În ochii lui, Elder arăta ca un actor dintr-un serial de televiziune, prototipul directorului general grizonat, uns cu toate alifiile şi purtându-şi cu naturaleţe bogăţia şi poziţia socială. Elder se sprijini de spătarul fotoliului şi încercă să mai scadă puţin nivelul aşteptărilor lui Will.

— Domnule agent special Piper, aşa cum ţi-am spus şi la telefon, nu prea cred că am cum să te-ajut. S-ar putea să fi făcut o călătorie lungă pentru o întâlnire scurtă.

— Nu vă faceţi probleme în privinţa asta, domnule, răspunse Will. Oricum aveam drum încoace.

— Am văzut la ştiri c-aţi făcut o arestare la New York.

— Nu am voie să vorbesc despre mersul anchetei atâta vreme cât nu s-a încheiat, zise Will, dar cred că vă daţi seama şi singur că, dacă acest caz ar fi fost rezolvat, n-aş mai fi fost obligat să vin aici. Îmi puteţi spune câte ceva despre relaţia dumneavoastră cu David Swisher?

Potrivit lui Elder, nu erau multe de spus. Se cunoscuseră cu şase ani în urmă, în timpul uneia dintre desele călătorii ale lui Elder la New York, unde se întâlnea cu investitorii. Pe vremea aceea, HSBC era una dintre numeroasele bănci care curtau compania Desert Life, iar Swisher, director de operaţiuni, făcea jocurile. Elder se dusese la birourile HSBC, unde Swisher îl întâmpinase în fruntea unei echipe de şoc.

De-a lungul anului următor, Swisher îl pisase agresiv cu telefoane şi e-mailuri, iar perseverenţa lui dăduse până la urmă roade. În 2003, când Desert Life se pregătea să facă o ofertă publică de acţiuni pentru a finanţa o achiziţie, Elder hotărâse că HSBC va conduce grupul de investitori.

Will îl întrebă dacă Swisher venise personal la Las Vegas în timpul acelei operaţiuni. Elder era sigur că nu. Îşi amintea perfect că vizitele la Desert Life erau lăsate pe seama unor persoane mai puţin importante. Cu excepţia

mesei oferite la semnarea contractului, la New York, cei doi nu se mai întâlniseră niciodată.

Păstraseră legătura de-a lungul anilor?

Elder îşi amintea că vorbeau la telefon din când în când.

Şi când vorbiseră ultima dată?

Cu un an în urmă. Niciun contact mai recent. De sărbători, îşi trimiteau felicitări, dar asta nu putea fi considerată o relaţie activă. Când auzise de moartea lui Swisher, continuă Elder, evident că fusese şocat.

Salva de întrebări a lui Will fu întreruptă brusc de soneria Beethoven a mobilului său. Se scuză şi închise telefonul, nu înainte de a verifica numărul de la care fusese apelat.

De ce naiba îl suna Laura?

Îşi reluă firul gândurilor şi lansă o altă rafală de întrebări. Pomenise Swisher vreodată de vreo filieră din Vegas? Vorbise despre prieteni? Contacte de afaceri? Menţionase vreodată că îi plăcea să joace sau că avea datorii? Îi împărtăşise vreodată un aspect sau altul din viaţa lui personală? Ştia Elder dacă Swisher avea duşmani?

Răspunsul la toate aceste întrebări fusese „nu”. Elder voia să-l convingă pe Will că relaţia lui cu Swisher fusese superficială, tranzitorie şi tranzacţională. Ar fi vrut să-l ajute mai mult, dar era evident că nu avea cum.

Will simţea gustul dezamăgirii, amar ca fierea. Întâlnirea nu ducea nicăieri — încă o fundătură tipică Doomsday. Şi totuşi, îl deranja ceva în comportamentul lui Elder, un amănunt minor, dar discordant. Era oare în glasul lui o notă de încordare, vorbea prea repezit? N-ar fi putut spune de unde îi răsărise în minte următoarea întrebare — poate ieşise la suprafaţă condusă de pură intuiţie.

— Spuneţi-mi, domnule Elder, cum merge afacerea dumneavoastră?

Elder ezită mult mai mult decât un moment imperceptibil: făcu o pauză îndeajuns de lungă încât Will să conchidă că atinsese un punct sensibil.

— Merge foarte bine. De ce mă întrebaţi?

— Fără un motiv anume, sunt pur şi simplu curios. Daţi-mi voie să vă mai întreb ceva: majoritatea companiilor de asigurări au sediul în locuri gen Hartford, New York, în oraşe mari. De ce Las Vegas, de ce Henderson?

— Avem rădăcinile aici, răspunse Elder. Am clădit compania asta cărămidă cu cărămidă. Imediat după ce am terminat colegiul, am început să lucrez ca agent la o firmă mică din Henderson, la o aruncătură de băţ de

biroul în care ne aflăm acum. Eram şase inşi. Când proprietarul a ieşit la pensie, am cumpărat afacerea şi am rebotezat-o Desert Life. Acum avem peste opt mii de oameni, de la o coastă la alta.

— Impresionant. Probabil că sunteţi tare mândru.

— Mulţumesc, chiar sunt.

— Şi spuneţi că afacerile cu asigurări merg bine. Din nou, acea scurtă ezitare.

— Da, toţi au nevoie de asigurări. Sigur, competiţia e acerbă şi cadrul legal poate fi uneori cam restrictiv, dar afacerea e solidă.

În timp ce asculta răspunsul, Will observă pe birou un suport plin ochi de markere Pentel negre şi roşii. Nu reuşi să se stăpânească.

— Îmi permiteţi să iau puţin unul? întrebă el, arătând cu degetul. Unul negru.

— Sigur, zise Elder mirat. Avea vârful ultrafin. Ia te uită.

Băgă mâna în servietă şi scoase o mapă din plastic transparent, în care era o foaie de hârtie, o copie xerox faţă-verso a cărţii poştale primite de Swisher.

— Sunteţi amabil să vă uitaţi la asta? Elder luă foaia şi îşi puse ochelarii.

— Înspăimântător, făcu el.

— Aţi văzut ştampila poştală?

— Optsprezece mai.

— Eraţi în Vegas în ziua de optsprezece mai? Elder era în mod limpede iritat de această întrebare.

— N-am idee, dar îl pun bucuros pe asistentul meu să verifice pentru dumneavoastră.

— Perfect. De câte ori aţi fost la New York în ultima lună şi jumătate?

Nelson Elder se încruntă şi răspunse enervat:

— Nici măcar o dată.

— Înţeleg, zise Will. Întinse mâna către copie. Vreţi, vă rog, să mi-o daţi înapoi?

Elder îi dădu foaia, iar Will îşi spuse: Hei, amice, uite-aşa ţi-am luat amprentele!

După ce Will plecă, Bertram Myers se strecură înăuntru şi se aşeză pe fotoliul care încă nu se răcise.

— Cum a mers? întrebă el.

— Cum am presupus. S-a concentrat asupra morţii lui David Swisher. A vrut să afle unde eram în ziua când cartea poştală a fost expediată din

Vegas.

— Glumeşti!

— Nu, nu glumesc.

— Nelson, habar n-aveam că eşti un criminal în serie. Elder îşi slăbi nodul prea strâns al cravatei Hermes.

Începea să se relaxeze.

— Ai grijă, Bert, s-ar putea să urmezi chiar tu.

— Atâta tot? N-a pus nici măcar o singură întrebare stânjenitoare?

— Niciuna. Nu ştiu de ce eram neliniştit.

— Mi-ai spus că nu erai.

— Te-am minţit.

După ce plecă din Henderson, Will îşi petrecu restul după-amiezii lucrând în biroul operativ FBI din North Las Vegas şi aşteptând ora plecării către New York, cu un zbor de noapte. Agenţii locali lucraseră şi ei la amprentele neidentificate de pe cărţile poştale. Comparându-le cu cele luate de la funcţionarii poştei centrale din Las Vegas, reuşiseră să identifice câteva persoane. Will le spuse s-arunce în oală şi amprentele lui Elder, apoi se instală în sala de conferinţe, să citească ziarul şi să aştepte rezultatele analizei. Când stomacul lui începu să protesteze, ieşi la o plimbare pe Lake Mead Boulevard, să caute un sendviş.

Canicula era cumplită. Îşi scoase sacoul şi îşi suflecă mânecile cămăşii, dar asta nu-l ajută prea mult, aşa că se ascunse în primul local care-i ieşi în cale, un Quiznos cu aer condiţionat, în care serveau câteva chelneriţe blazate. În timp ce aştepta, la o masă, să i se încălzească sendvişul, deschise căsuţa vocală şi îşi ascultă mesajele.

Ultimul reuşi să-l scoată din sărite. Înjură cu voce tare, iar asta îi atrase o privire urâtă din partea managerului. O voce nazală îl informa că era pe punctul să rămână fără cablu TV. Nu mai plătise de trei luni şi, dacă nu achita chiar azi restanţele, odată ajuns acasă, putea să se holbeze liniştit la mină.

Încercă să-şi aducă aminte când plătise ultima dată vreo factură şi nu reuşi. Contemplă în minte maldărul de plicuri nedeschise de pe bufetul din bucătărie. Avea nevoie de aşa ceva ca de păduchi.

Trebuia s-o sune pe Nancy, oricum îi rămăsese dator.

— Salutări din Sin City, începu el. Nancy era în dispoziţia ei obişnuită.

— Ce se-aude cu Camacho? întrebă el.

— Alibiurile sunt în regulă. Nu putea să comită el crimele.

— Presupun că nu-i nicio surpriză.

— Mda. Cum a mers cu Nelson Elder?

— Dacă-i criminalul nostru? Mă-ndoiesc foarte serios. Dacă-i ceva în neregulă cu el? Da, asta-i sigur.

— În neregulă?

— Am senzaţia că ascunde ceva.

— Ceva palpabil?

— Am văzut pe biroul lui markere Pentel ultrafine.

— Fă rost de un mandat de percheziţie, zise ea pe un ton sec.

— Da, o să-l verific. Apoi, stânjenit, o rugă să-l ajute în mica problemă cu cablul. Ţinea o cheie de rezervă în birou. Avea timp să treacă pe la apartamentul lui, să ia factura şi să-i dea pe urmă un telefon, ca să plătească el cu cardul?

— Nicio problemă, spuse Nancy.

— Mulţumesc. Şi încă ceva. Simţea că trebuie s-o spună: Vreau să-mi cer scuze pentru seara trecută. M-am cam pilit.

Auzi răsuflarea lui Nancy.

— Nu-i nimic.

Ştia că nu-i aşa, dar ce-ar fi putut să adauge? După ce închise, se uită la ceas. Mai avea de omorât câteva ceasuri bune până la avionul de noapte pentru New York. Nu era un mare jucător, prin urmare, cazinourile nu-l atrăgeau. Daria plecase de mult. Putea să bea ceva, dar asta putea s-o facă oriunde. Apoi îi veni o idee care-i smulse o jumătate de zâmbet. Deschise telefonul şi formă un număr.

Nancy tresări imediat ce deschise uşa apartamentului lui Will.

Se auzea muzică.

Văzu în living o sacoşă de voiaj deschisă.

— E cineva aici? strigă ea. Se auzea şi duşul.

Mai tare:

— E cineva?

Apa se opri şi din baie îi răspunse un glas de femeie:

— Da?

O fată înfăşurată într-un prosop ieşi ezitând din baie. Nu avea mult peste douăzeci de ani, era blondă, zveltă şi de o naturaleţe atrăgătoare. În jurul picioarelor ei mici şi perfecte se făcuseră deja două băltoace. Îngrozitor de tânără, îşi spuse Nancy cu amărăciune şi se pomeni luată prin surprindere de reacţia ei la apariţia acestei străine: o împunsătură de gelozie.

— A, bună, spuse femeia. Eu sunt Laura.

— Nancy.

Urmă o pauză neplăcut de lungă, până când fata zise:

— Will nu-i acasă.

— Ştiu. M-a rugat să trec pe-aici să iau ceva.

— Te rog, vin şi eu imediat, zise Laura, retrăgându-se în baie.

Nancy încercă să găsească factura şi s-o şteargă înainte ca ea să apară din nou, dar se mişcă prea încet sau Laura fu extrem de rapidă. Apăru desculţă, în blugi şi tricou, cu un prosop înfăşurat ca un turban în jurul capului. Bucătăria era stânjenitor de mică pentru amândouă.

— Factura pentru cablu, îi explică Nancy, cu jumătate de gură.

— Nu e prea bun la TCZZ, zise Laura, apoi, observând privirea întrebătoare a lui Nancy, îi explică: Treburi Casnice de Zi cu Zi.

— A fost foarte ocupat, îi luă Nancy apărarea.

— Şi tu-l cunoşti… de unde? întrebă Laura într-o doară.

— Lucrăm împreună.

Nancy se oţeli în aşteptarea următoarei întrebări, la care-ar fi răspuns: Nu, nu sunt secretara lui. În schimb, surprinzător:

— Eşti agent?

— Da. O imită pe Laura: Şi tu-l cunoşti… de unde?

— Sunt fiica lui.

O oră mai târziu încă mai pălăvrăgeau. Laura bea vin, Nancy, apă de la robinet cu gheaţă — două femei legate de acelaşi bărbat insuportabil, Will Piper.

Odată ce rolul fiecăreia fusese clarificat, se înţeleseseră perfect. Nancy părea uşurată că fata nu era iubita lui Will; fiica părea uşurată că tatăl ei avea un partener de sex feminin care nu dădea semne de anormalitate. Laura luase trenul de la Washington în dimineaţa aceea, pentru că avusese o întâlnire aranjată în fugă în Manhattan. Cum nu reuşise să dea de Will şi să-l întrebe dacă putea rămâne la el peste noapte, îşi închipuise că era plecat şi intrase în apartament cu cheia ei.

La început, Laura fusese timidă, dar al doilea pahar de vin scosese la suprafaţă o persoană vorbăreaţă şi agreabilă. Le despărţeau doar şase ani şi găsiseră repede un teren comun, dincolo de persoana lui Will. Lui Nancy i se părea că, spre deosebire de Will, Laura era mult mai cultivată şi rivaliza cu ea în privinţa cunoştinţelor despre artă şi muzică. Le plăcea acelaşi muzeu — Met, aceeaşi operă — *La Bohème* şi acelaşi pictor — Monet.

Ciudat, căzuseră ele de acord, dar amuzant.

Laura terminase facultatea cu doi ani în urmă şi lucra cu jumătate de normă ca să se întreţină. Locuia în Georgetown cu prietenul ei, doctorand în jurnalism la American University.

La o vârstă fragedă, cel puţin aşa credea ea, era în pragul unei realizări importante. O editură mică, dar prestigioasă aproape acceptase primul ei roman. Deşi scria încă din copilărie, profesorul ei de engleză din liceu îi spunea mereu, pe un ton aspru, că n-are voie să se considere scriitoare până nu-şi vede prima operă publicată. Iar ea voia cu disperare să fie scriitoare.

Era nesigură şi timidă, dar prietenii şi profesorii o încurajaseră să nu se dea bătută. Cartea merita să fie publicată, îi spuseseră, aşa că, în naivitatea ei, o trimisese la cel puţin zece edituri, fără să-i fi fost cerută şi fără să aibă un agent literar, apoi se apucase s-o transforme în scenariu de film, pentru că i se părea cinematografică. Timpul trecea şi se obişnuise să găsească în faţa uşii colete grele — manuscrisul care se întorcea ca un bumerang, însoţit de o scrisoare de respingere —, de nouă, de zece, de unsprezece ori. A douăsprezecea oară nu se mai întorsese.

Primise în sfârşit un telefon, de la Elevation Press din New York, care-şi manifestase interesul şi o întrebase dacă, în lipsa altui editor, ar fi fost de acord să facă ea unele modificări şi să le trimită din nou romanul. Acceptase imediat şi refăcuse cartea respectând indicaţiile. Ieri primise un e-mail de la editor, care o invita la o întâlnire în biroul lui o grea încercare pentru nervii ei, dar un semn bun.

Nancy o găsea fascinantă: parcă era o fereastră pe care putea să privească într-o viaţă alternativă. Cei din familia Lipinski nu erau scriitori sau artişti, ci contabili sau comercianţi, dentişti sau agenţi FBI. Voia să ştie cum era posibil ca ADN-ul lui Will să creeze o asemenea făptură fermecătoare şi pură. Răspunsul nu putea fi găsit decât pe linie maternă.

De fapt, mama Laurei — prima soţie a lui Will — scria poezii şi preda *creative writing* la un mic colegiu din Florida. Mariajul lor, aşa cum i-a povestit Laura, durase doar atât cât să fie concepută, născută şi să i se sărbătorească a doua aniversare. Apoi Will îl făcuse ţăndări. De-a lungul anilor, cuvintele „tatăl tău” căpătaseră valoare de epitet, când le şuiera maică-sa.

Will era o fantomă. Laura aflase câte ceva despre el prin intermediari, prinzând frânturi de la mama şi de la mătuşile ei. Şi-l închipuia aşa cum îl văzuse în albumul de fotografii de la nuntă, cu ochii albaştri, solid,

zâmbitor, încremenit în timp. El plecase de la biroul şerifului. Intrase în FBI. Se recăsătorise. Divorţase iar. Îi plăcea să bea. Alerga după femei. Era un ticălos care-şi mai ispăşea cât de cât păcatele doar plătind la timp pensia alimentară. Şi nu-i dăduse niciun telefon, nu-i trimisese nici măcar o felicitare, ani în şir.

Într-o bună zi, Laura îl văzuse la ştiri, intervievat despre un criminal în serie fantomatic. Citise numele „Will Piper" pe ecran, recunoscuse ochii albaştri şi falca pătrăţoasă, apoi vărsase un şuvoi de lacrimi. Avea cincisprezece ani. Începuse să scrie povestiri despre el sau, cel puţin, despre bărbatul din închipuirile ei. Iar la colegiu, scăpând de sub influenţa mamei sale, se jucase de-a detectivul şi dăduse de urma lui la New York. De-atunci încoace, înnodaseră o relaţie, mai degrabă un simulacru de legătură, cvasifilială şi ezitantă. El era sursa de inspiraţie pentru roman.

Nancy o întrebă cum îl intitulase.

— *Demolatorul,* răspunse Laura. Nancy râse.

— Cred că se potriveşte.

— E un demolator, dar la fel sunt băutura, genele şi soarta. Vreau să zic că bunicii mei din partea lui au fost amândoi alcoolici. Poate că oricum n-avea scăpare.

Îşi umplu paharul şi îl ridică, de parcă ar fi vrut să ţină un toast. Începuse să vorbească greoi.

— Poate că nici eu nu am, adăugă ea.

Nelson Elder tocmai ajunsese în dreptul aleii care ducea spre casă — o vilă cu şase dormitoare, în cartierul The Hills din Summerlin —, când mobilul începu să sune. Pe afişaj scria „Număr indisponibil". Răspunse, în timp ce-şi parca Mercedesul în faţa garajului cu mai multe intrări.

— Domnul Elder?

— Da. Cine sunteţi?

Vocea interlocutorului său era ascuţită din cauza emoţiei, aproape un chiţăit.

— Ne-am întâlnit acum câteva luni la Constellation. Mă numesc Peter Benedict.

— Îmi pare rău, nu-mi amintesc.

— Eu sunt cel care i-a prins pe numărătorii de la blackjack.

— Da! Acum îmi amintesc! Tipul cu computerele. Ciudat, îşi spuse Elder în sinea lui. Ţi-am dat numărul meu de mobil?

— Mi l-aţi dat, minţi Mark. Nu exista niciun număr de telefon pe planeta asta pe care să nu-l poată afla. Sper că nu vă deranjez.

— Nu. Ce pot face pentru tine?

— Păi, de fapt, eu aş vrea să v-ajut.

— Cum adică?

— Domnule Elder, compania dumneavoastră are probleme serioase, dar eu o pot salva.

Mark respira întretăiat şi tremura de-a binelea. Telefonul mobil era pe masa din bucătărie, cald încă, după ce-l ţinuse lipit de obraz. Fiecare etapă din planul lui îşi ceruse tributul, dar aceasta era prima care necesita interacţiunea cu un om şi groaza care-l copleşise nu voia să se destrame. Nelson Elder acceptase să discute cu el. Încă o mutare ca la şah şi jocul era câştigat.

Soneria îl făcu să sară-n picioare şi să intre într-o nouă fază febrilă. Rareori primea vizite neanunţate, iar acum era atât de înspăimântat, încât aproape se repezi să se ascundă în dormitor. Încercă să se calmeze, apoi se duse ezitant la uşă şi o întredeschise.

— Will? întrebă el uimit. Ce cauţi aici?

Will Piper stătea acolo, cu un zâmbet nonşalant lipit pe faţă.

— Nu te-aşteptai să mă vezi, nu-i aşa? Observase nervozitatea lui Mark. Parcă era un castel din cărţi de joc care se străduia disperat să nu se prăbuşească.

— Ştii, eram în oraş, cu treburi, şi mi-a venit ideea să-ţi fac o vizită. Am nimerit prost?

— Nu, nicio problemă, zise Mark mecanic, dar nu m-aşteptam să primesc musafiri. Hai, intră!

— Bine. Oricum, stau doar câteva minute. Nu mai am mult timp până plec la aeroport.

Will îl urmă în sufragerie, remarcând din nou tensiunea şi stânjeneala fostului său coleg de cameră, trădate de mersul ţeapăn şi de vocea ascuţită. Îl analiză fără să vrea. Nu era o şmecherie de duzină, de când se ştia avea talentul acesta real, capacitatea de a înţelege fulgerător sentimentele, conflictele şi motivaţiile celorlalţi. În copilărie, profitase de darul lui natural pentru a-şi delimita un spaţiu protector între părinţii alcoolici, pentru a spune şi a face lucrurile potrivite, în dozele potrivite, în aşa fel, încât să le satisfacă pretenţiile şi să păstreze în casă un oarecare echilibru.

Îşi folosise întotdeauna talentul numai în propriul avantaj. În viaţa personală, îl folosise la fel ca Dale Carnegie, pentru a-şi face prieteni şi a-i influenţa pe alţii. Femeile care trecuseră prin patul lui ar fi spus că-l folosea ca să le manipuleze până-n pânzele albe. Iar în viaţa profesională, îi oferise un avantaj net în raport cu criminalii care colcăiau prin lume.

Will se întrebă de ce era Mark atât de nervos: fobie, mizantropie sau ceva legat chiar de vizita lui?

Se aşeză pe o canapea cam tare şi îşi propuse să-l liniştească.

— Sincer, după ce ne-am văzut la reuniune, m-am simţit cam vinovat că în atâţia ani n-am încercat să dau de tine.

Mark stătea în faţa lui, tăcut, picior peste picior.

— Înţelegi, vin foarte rar în Vegas — acum am stat doar peste noapte. Ieri, în drum spre hotel, cineva mi-a arătat avioanele pentru Area 51 şi m-am gândit la tine.

— Chiar aşa? întrebă Mark răguşit. De ce?

— Păi, ne-ai dat de înţeles că acolo lucrezi, nu?

— Zău? Nu-mi aduc aminte să fi spus aşa ceva. Will îşi aminti reacţia iniţială a lui Mark, atunci când subiectul Area 51 fusese atacat în timpul mesei de la reuniune. Părea să fie tabu. De fapt, nici nu-i păsa, indiferent care era adevărul. Mark avea în mod evident de-a face cu secrete bine păzite şi îşi lua responsabilitatea în serios. Cu atât mai bine pentru el.

— Mă rog, cum zici tu. Din punctul meu de vedere, nu contează unde lucrezi, pur şi simplu am făcut legătura şi m-am hotărât să trec pe-aici, asta-i tot.

Mark nu-şi pierduse aerul sceptic.

— Cum m-ai găsit? Adresa mea nu e înregistrată.

— Mie-mi spui? Trebuie să recunosc, am intrat într-o bază de date a FBI-ului la biroul local, după ce n-am avut succes la 411. Nu apari pe ecranul radarului, amice. Cred că ai un job interesant. Pe scurt, l-am sunat pe Zeckendorf şi l-am întrebat dacă are numărul tău de telefon. Nu-l are, dar probabil că i-ai dat adresa ca să poată nevastă-sa să-ţi trimită fotografia de la reuniune. Întinse mâna către poza de pe măsuţă. Şi eu am pus-o pe măsuţa de lângă canapea. Am impresia că suntem amândoi nişte sentimentali. Ia spune, n-ai cumva ceva de băut?

Observă că Mark părea mai în largul lui. Spărsese gheaţa. Tipul suferea probabil de anxietate în societate şi avea nevoie de timp să se încălzească.

— Ce vrei? îl întrebă Mark.

— Ai scotch?

— Îmi pare rău, numai bere.

— Când eşti la Roma…

După ce Mark dispăru în bucătărie, Will se ridică şi se uită curios în jur. Camera era mobilată cu zgârcenie, cu piese moderne, lipsite de personalitate, care ar fi putut sta la fel de bine şi în holul unei instituţii. Totul era curat şi ordonat, dar fără nicio tuşă feminină. Răceala îţi sărea în ochi. Biblioteca cromată şi strălucitoare era plină cu lucrări de specialitate despre computere şi software, aranjate scrupulos în ordinea înălţimii, în aşa fel, încât rafturile erau umplute cât mai aproape de capacitatea maximă.

Pe biroul alb, lăcuit, lângă laptop, se aflau două manuscrise subţiri, aşezate unul peste altul, prinse cu capse de alamă. Aruncă o privire la coperta celui de deasupra. *Numărătorii: un scenariu de Peter Benedict, WGA #4235567.* Cine naiba e Peter Benedict? se întrebă el. Pseudonimul lui Mark sau numele altcuiva? Lângă scenarii văzu două pixuri negre. Aproape că-l pufni râsul: Pentel cu vârf ultrafin. Nenorocitele astea mici erau peste tot. Când Mark se întoarse cu berea, Will stătea iar pe canapea.

— La Cambridge n-ai povestit c-ai scris ceva? se interesă Will.

— Ba da.

— Scenariile alea sunt ale tale? întrebă el, arătându-le cu degetul.

Mark dădu din cap şi înghiţi în sec.

— Şi fiică-mea e scriitoare aspirantă. Tu despre ce scrii? Mark începu nesigur, dar se relaxă treptat, în timp ce vorbea despre ultimul său scenariu. Până să-şi termine berea, Will aflase totul despre cazinouri, numărat cărţi şi vânătorii de talente de la Hollywood. O fi fost Mark un tip reticent, dar subiectul îl stimula, nu glumă! În timp ce golea a doua sticlă de bere, află câte ceva despre viaţa lui postuniversitară şi pre-Vegas, un teritoriu dezolant, cu foarte puţine legături sociale şi foarte multă muncă. La cea de-a treia bere, Will preluă ştafeta şi îi dădu detalii despre trecutul său, despre căsniciile ratate, relaţiile eşuate şi tot restul. Mark îl asculta fascinat, constatând din ce în ce mai surprins că viaţa băiatului de aur, pe care el şi-o închipuia perfectă, nu era nici pe departe astfel. În acelaşi timp, Will nu putea scăpa de micile lui accese de vinovăţie şi era stânjenit. La un moment dat, când se întoarse de la baie, spuse că trebuia să plece, dar, înainte de asta, voia să-şi ia o povară de pe suflet.

— Vreau să-mi cer iertare, începu el.

— Pentru ce?

— Când mă gândesc la primul an de facultate, îmi dau seama c-am fost un prost. Ar fi trebuit să te-ajut mai mult, ar fi trebuit să-l conving pe Alex să te lase-n pace. Am fost un dobitoc şi-mi pare rău.

Nu menţionase incidentul cu banda adezivă şi patul. Era de la sine înţeles.

Ochii lui Mark se umeziseră. Părea şi el foarte stânjenit.

— Eu…

— Nu trebuie să spui nimic. Nu vreau să te supăr. Mark îşi trase nasul.

— Ba nu, să ştii că-ţi mulţumesc. Cred că noi doi nu ne-am cunoscut cu adevărat.

— S-ar putea să ai dreptate. Will scotoci cu amândouă mâinile prin buzunare, după cheile maşinii. Acestea fiind spuse, mulţumesc pentru bere şi conversaţie. Trebuie s-o şterg.

Mark inspiră adânc şi, în cele din urmă, zise:

— Cred că ştiu de ce-ai venit aici. Te-am văzut la televizor.

— Da, cazul Doomsday. Filiera Vegas. Sigur…

— Ani de zile te-am urmărit la ştiri şi am citit toate articolele despre tine.

— Da, mi-am luat porţia de mass-media.

— Trebuie să fie interesant.

— Crede-mă, nu e.

— Cum merge? Ancheta, vreau să zic.

— Sincer vorbind, e ca un cui în talpă. Nici n-am vrut s-o preiau. Nu mă interesa altceva decât să ies liniştit la pensie.

— Aţi reuşit să aflaţi ceva?

— E clar că poţi păstra un secret. Uite-aici unul, fir-ar al dracului: n-avem nici cel mai mic indiciu!

Mark părea obosit când spuse:

— Nu cred c-o să-l prinzi.

Will îşi miji ochii şi se uită ciudat la el.

— De ce, mă rog?

— Nu ştiu. Din ce-am citit despre el, pare foarte inteligent.

— Nu, nu şi nu. O să-l prind. Ca de fiecare dată.

14

28 IUNIE 2009

LAS VEGAS

Telefonul primit de la Peter Benedict îl zguduise pe Elder. Era cel puţin ciudat să primească o ofertă de ajutor de la un om pe care-l întâlnise o

singură dată, într-un cazinou. Şi era aproape sigur că nu-i dăduse numărul de mobil. Adăugând la asta interesul subit pe care FBI-ul îl manifesta în privinţa lui şi a companiei, avea în faţa lui un weekend plin de griji. În vremuri grele, prefera să stea la birou, înconjurat de oamenii lui, ca un general în mijlocul trupelor. Nu s-ar fi sfiit deloc să convoace conducerea în timpul unei crize şi să-i pună să lucreze sâmbăta şi duminica, dar trebuia să rezolve singur situaţia asta. Trebuia să-l lase pe dinafară până şi pe Bert Myers, confidentul şi consilierul lui, până când reuşea să afle cu ce avea de-a face.

Doar el şi Myers cunoşteau adevărata amploare a problemelor firmei, pentru că ei erau arhitecţii planului de salvare a companiei Desert Life din prăpastia financiară în care se prăbuşise. Indiscutabil, adjectivul potrivit pentru a descrie planul era „agresiv". Se desfăşurau deja primele etape, dar — din nefericire — încă nu funcţiona. De fapt, avea un efect invers, fiindcă prăpastia se adâncea. Disperaţi, se hotărâseră să scoată bani din rezervele lor personale, pentru a înviora artificial profitul din ultimul trimestru şi a ridica uşor preţul acţiunilor.

Teren periculos. Drumul spre iad sau, în cel mai bun caz, spre închisoare.

Ştiau bine toate astea, dar, odată intrat în horă, trebuie să joci. Cu ajutorul lui Dumnezeu, îşi spunea Elder, în trimestrul următor, roata norocului se va întoarce. Trebuie să se întoarcă. Erau în joc munca lui de-o viaţă şi marea lui dragoste. Afacerea era mai importantă pentru el decât o soţie insipidă, dependentă de clubul sportiv, sau nişte copii răsfăţaţi. Trebuia s-o salveze. Aşadar, dacă acest Peter Benedict avea o idee bună, nu putea să-l trimită la plimbare.

Asigurările de viaţă erau pilonul companiei. Desert Life devenise cel mai mare furnizor de poliţe de asigurare la vest de Mississippi, iar Elder învăţase meserie pe vremea când vindea asigurări de viaţă. Graficul constant al riscurilor legate de rata mortalităţii îl atrăsese mereu. Dacă ai fi încercat să prevezi momentul morţii unui individ şi să mizezi bani pe asta, te-ai fi înşelat de prea multe ori şi fără discuţie că n-ai fi avut niciun profit. Pentru a rezolva problema şi a nu mai fi obligaţi să calculeze riscul individual, firmele de asigurări se bizuiau pe „legea numerelor mari" şi foloseau armate de analişti şi statisticieni care analizau rezultatele din trecut pentru a prevedea viitorul. Deşi nimeni nu putea calcula exact ce sumă trebuie să-i ceri unui client pentru a câştiga ceva de pe urma lui, puteai totuşi să delimitezi, cu destulă exactitate, anumite grupe de risc financiar, de

pildă, bărbaţii de treizeci şi cinci de ani, nefumători, care nu consumă droguri şi nu au în familie cazuri de boli cardiace.

Chiar aşa fiind, marjele de profit erau modeste. Din fiecare dolar încasat de Desert Life, treizeci de cenţi erau cheltuielile, o bună parte era destinată acoperirii pierderilor, iar puţinul rămas putea fi socotit profit. În jocul asigurărilor, profitul venea pe două căi: din poliţele de asigurare şi din investiţii.

Societăţile de asigurări sunt investitori colosali, care aruncă zilnic în joc miliarde de dolari. Câştigurile din aceste investiţii sunt cheia de boltă a afacerii. Unele companii chiar lucrează în pierdere calculată — primesc de la asigurat un dolar, dar se aşteaptă să plătească daune mai mari de un dolar —, sperând că vor câştiga din investiţii. Lui Elder nu-i prea plăcea această strategie, însă apetitul său pentru investiţii profitabile nu era deloc neglijabil.

Problemele firmei apăruseră odată cu dezvoltarea ei. De-a lungul anilor, pe măsură ce îşi mărea afacerea şi imperiul prin intermediul achiziţiilor, îşi diversificase portofoliul şi se îndepărtase tot mai mult de asigurările de viaţă. Intrase pe piaţa asigurărilor imobiliare şi auto, pentru persoane fizice, şi a celor de risc, pentru companii.

Ani de-a rândul, afacerea fusese prosperă, dar, în cele din urmă, norocul îl părăsise.

— Uraganele, blestematele de uragane, mormăia el, şi nu doar când era singur.

Loviseră unul după altul Florida şi coasta Golfului şi-i spulberaseră profiturile. Rezervele lui pentru zile negre — fondurile destinate remedierii unor eventuale pagube ajunseseră de mult la un nivel alarmant. Instituţiile de reglementare statale şi federale remarcaseră această situaţie, la fel şi Wall Street. Acţiunile erau în picaj, iar asta-i transformase viaţa într-un coşmar demn de *Infernul* lui Dante.

Atunci îl chemase în ajutor pe Bert Myers, geniul finanţelor.

Myers nu era specialist în asigurări, lucrase până atunci doar pentru bănci de investiţii. Elder îl mai angajase o dată, cu câţiva ani în urmă, pentru a-l ajuta să pună la punct strategia de achiziţii. Chiar şi în raport cu etaloanele lumii financiare, Myers era un cuţit foarte ascuţit, într-un sertar foarte mare, unul dintre cei mai inteligenţi oameni de pe Wall Street.

Pus în faţa profiturilor care se tot micşorau, concepuse un plan. Nu putea controla Mama Natură şi nici cererile de despăgubiri care asaltau firma, dar putea mări profiturile din investiţii dacă treceau „dincolo de linie”, cum se exprimase el. Instituţiile de reglementare, fără a mai pomeni de statutul firmei, impuneau interdicţii stricte în privinţa investiţiilor posibile: majoritatea aduceau profituri mici, dar erau de risc scăzut, ca obligaţiunile sau plasamentele conservatoare de capital în credite ipotecare, de consum şi imobiliare.

Bineînţeles, nu puteau lua din rezervele lor preţioase ca să le joace apoi la ruletă. Totuşi, Myers pusese ochii pe un fond de investiţii din Connecticut, condus de nişte genii ale matematicii, care adusese până atunci profituri uriaşe din plasamente corecte în valutele internaţionale. Acest fond, International Advisory Partners — IAP, se mişca pe un teritoriu interzis în raport cu perspectiva de risc, iar a investi în el nu era în niciun caz o opţiune pentru o companie ca Desert Life. Dar, odată ce Elder aprobase planul, Myers înfiinţase o falsă firmă de investiţii imobiliare, care chipurile se încadra în marja de risc acceptabilă pentru Desert Life, şi virase cel puţin un miliard din rezerve către IAP, sperând că va obţine câştiguri grase, cu ajutorul cărora ar fi putut să transforme raporturile de profit false în realitate.

Momentul ales de Myers nu fusese potrivit. IAP folosise infuzia de lichidităţi primită de la Desert Life pentru a paria că yenul va cădea în raport cu dolarul, dar uite că ministrul de finanţe al Japoniei încurcase lucrurile, când dăduse o declaraţie exact pe dos în privinţa politicii monetare a ţării.

În primul trimestru, pierduseră paisprezece la sută din investiţie. Tipii de la IAP insistau că era o simplă anomalie, că strategia lor era solidă. Myers trebuia doar să aibă răbdare şi totul se va termina cu bine. Aşa că, în canicula cumplită din deşert, cu palmele transpirate, se agăţau încă din toate puterile de această speranţă.

Elder îşi dăduse întâlnire cu Peter Benedict într-o dimineaţă de duminică, cât mai discret şi cât mai departe de birourile firmei. Părea puţin probabil ca angajaţii sau prietenii lui să intre într-o patiserie de mâna a doua din North Las Vegas. Cu mirosul de sirop de arţar asaltându-i nările, se aşeză într-un separeu şi aşteptă, îmbrăcat cu pantaloni de golf din poplin alb şi un tricou portocaliu, din caşmir. Uitase cum arăta Benedict, aşa că studia atent fiecare client care intra în local.

Mark sosi cu o întârziere de câteva minute, un ins oarecare, în blugi, cu nelipsita şapcă Lakers şi un plic de manila sub braţ. Îl reperă pe Elder înainte ca acesta să-l vadă, se pregăti sufleteşte şi se îndreptă către separeu. Elder se ridică şi-i întinse mâna.

— Salut, Peter, mă bucur că ne întâlnim iar.

Mark era timid şi vizibil stânjenit. Protocolul de afaceri îi cerea lui Elder să înceapă cu o conversaţie uşoară, dar pentru Mark era un chin. Jocul de blackjack era singurul lor teren comun, aşa că Elder pălăvrăgi câteva

minute despre cărţi, înainte să insiste să comande amândoi ceva de mâncare. Mark nu se putea concentra din cauza palpitaţiilor care — se temea el — ameninţau să se transforme în ceva serios. Sorbea din apa cu gheaţă şi încerca să-şi controleze respiraţia, dar inima lui o luase razna. Oare trebuia să se ridice şi să plece?

Era prea târziu.

Pălăvrăgeala impusă de etichetă se terminase şi Elder trecu la subiect. Odată politeţurile încheiate, tonul lui deveni tăios:

— Aşadar, Peter, spune-mi de ce crezi că firma mea are probleme.

Mark nu făcuse niciun curs de finanţe, dar în Silicon Valley învăţase să citească un bilanţ financiar. Începuse prin a face disecţia companiei de securitate informatică la care lucra pe atunci, apoi trecuse la alte firme *high-tech,* căutând ocazii pentru investiţii bune. Când dădea peste un element pe care nu-l înţelegea, citea despre subiectul respectiv până acumula o sumă de informaţii pentru care l-ar fi invidiat şi un contabil cu diplomă. Mintea lui avea atât de mulţi cai-putere, încât i se părea că logica şi matematicile care stăteau la baza contabilităţii erau floare la ureche.

Acum, cu glas chinuit, începu să recite mecanic toate anomaliile subtile pe care le descoperise companiei Desert Life în ultimele zece trimestre, adică în rapoartele trimestriale trimise la fisc. Găsise urmele vagi ale unei fraude pe care n-o remarcase nimeni de pe Wall Street, ba chiar ghicise corect că firma naviga în ape interzise pentru a obţine profituri mult peste medie.

Elder îl asculta cu o fascinaţie vecină cu greaţa.

Când Mark îşi sfârşi discursul, el înfipse cuţitul într-o brioşă, luă o bucată şi o mestecă încet. În cele din urmă, o înghiţi şi spuse:

— Nu vreau să mă pronunţ dacă ai dreptate sau nu. Să zicem c-ar fi de-ajuns să-mi spui cum crezi că poţi ajuta Desert Life.

Peter luă plicul pe care până atunci îl ţinuse în poală şi i-l întinse peste masă. Nu scoase niciun cuvânt, dar era evident că Elder trebuia să-l deschidă.

În el găsi un teanc de tăieturi din ziare. Toate despre criminalul Doomsday.

— Ce dracu’ înseamnă asta? întrebă Elder.

— Aşa poţi să-ţi salvezi compania, spuse Mark aproape în şoaptă.

Venise clipa cea mare şi el era ameţit.

Apoi clipa dispăru aşa cum venise.

Elder reacţionă visceral şi dădu să se ridice:

— Ce Dumnezeu, ai scăpat de la balamuc? Dacă vrei să ştii, o cunoşteam pe una dintre victime!

— Pe care? întrebă el răguşit.

— Pe David Swisher.

Elder scoase portofelul să plătească. Mark îşi adună ultimele rămăşiţe de curaj.

— Ai face bine să stai jos, zise el. N-a fost o victimă.

— Cum adică?

— Te rog, stai jos şi ascultă-mă. Elder se aşeză.

— Trebuie să-ţi spun că nu-mi place turnura pe care-a luat-o discuţia noastră. Ai un minut să-mi explici, altfel mă ridic şi plec, ai înţeles?

— De fapt, într-un fel, a fost o victimă, însă nu l-a ucis Doomsday.

— De unde ştii?

— Pentru că nu există niciun criminal Doomsday.

15

6 IULIE 795

VECTIS, BRITANIA

Abatele Iosefus se văzu deodată oglindit într-o fereastră înaltă din sala capitulară. Afară era întuneric, dar lumânările dinăuntru nu fuseseră încă stinse, aşa că sticla parcă era o oglindă.

Mijlocul i se îngroşase, fălcile îi atârnau şi era singurul bărbat din comunitate care nu avea tonsură, dar asta din cauză că era chel ca-n palmă.

Un călugăr tânăr, un iber cu părul ca tăciunele şi barba deasă ca blana de urs, bătu la uşă şi intră cu mucarul, ca să stingă lumânările.

— Bună seara, părinte.

Accentul lui străin era gros ca mierea.

— Bună seara, José.

Abatele îl preţuia pe José mai mult decât pe oricare altul dintre fraţii mai tineri, atât pentru mintea lui ascuţită şi talentul de ilustrator, cât şi pentru firea lui veselă. Rareori era posomorât, iar când se însenina, râsul lui îi amintea abatelui de hohotele tunătoare care izbucneau cu mulţi ani în urmă din pieptul prietenului său Matthias, fierarul care făurise clopotul abaţiei.

— Cum găseşti seara asta? întrebă abatele.

— E înmiresmată, părinte, şi plină de ţârâitul greierilor. După ce făcu întuneric în sala capitulară, José lăsă în odaia abatelui două lumânări aprinse, una pe masa de studiu, cealaltă la capul patului, apoi îi ură noapte

bună. Rămas singur, Iosefus îngenunche lângă pat şi rosti rugăciunea pe care o repeta din ziua când fusese numit abate:

— Slăvite Doamne, binecuvântează, rogu-te, pe umilul tău slujitor, care se străduie să te cinstească în fiecare zi, şi dă-i puterea să fie păstorul acestei abaţii şi să-ţi facă lucrarea. Binecuvântează şi pe trimisul tău, Octavus, care trudeşte neîncetat pentru a îndeplini voia ta divină, şi călăuzeşte-i mâna aşa cum călăuzeşti inimile şi minţile noastre. Amin.

Iosefus stinse ultima lumânare şi se întinse pe pat.

Când episcopul de Dorchester îl întrebase pe noul său abate pe cine voia să numească prior, Iosefus îi răspunsese, fără să stea pe gânduri: pe sora Magdalena. Desigur, nimeni n-ar fi fost mai potrivit pentru această treabă. Priceperea ei de a conduce şi simţul datoriei erau neîntrecute printre fraţi şi surori. Dar Iosefus avea şi un alt motiv care îi stârnea neliniştea. Trebuia s-o câştige de partea lui, ca să nu pună în pericol misiunea pe care, credea el, Octavus era chemat s-o îndeplinească.

Magdalena devenise astfel prima femeie prior de la Vectis şi se ruga fierbinte să-i fie iertată mândria care-i umplea sufletul zi de zi. Iosefus îi dăduse voie să se ocupe de toate amănuntele administrării abaţiei, la fel cum procedase şi Oswyn cu el altădată, şi asculta răbdător în fiecare zi rapoartele ei despre abuzuri şi rătăciri, rostite cu înverşunare. Vectis, recunoştea el, era fără îndoială mai bine organizată decât pe vremea lui. Da, poate că primea mai multe plângeri în privinţa unor fleacuri, dar catadicsea să intervină doar atunci când observa că Magdalena acţiona cu prea mare zel sau prea mare cruzime.

În schimb, se concentra asupra rugăciunilor, a construcţiei noii biserici şi, bineînţeles, se ocupa de băiat, de Octavus.

Ultimele două preocupări se împleteau în scriptoriu. După moartea lui Oswyn, Iosefus revăzuse planurile pentru noul scriptoriu şi hotărâse că trebuia să fie şi mai impresionant, fiindcă nutrea convingerea sinceră că Scripturile şi textele copiate la Vectis erau de cea mai mare însemnătate pentru aducerea neamului omenesc pe calea cea bună. Visa că, în viitor, şi mai mulţi călugări vor produce şi mai multe manuscrise, iar abaţia şi toată Creştinătatea se vor înălţa spiritual prin munca lor.

Mai mult, voia să construiască o încăpere separată, una în care Octavus să lucreze netulburat. Trebuia să fie un loc special, bine apărat, unde băiatul să poată scrie numele care-i răsăreau în minte şi să le aştearnă în şuvoi neîncetat pe pergamente, aşa cum curge berea când dai cep unui butoi.

Pivniţa de sub scriptoriu era întunecată, uscată şi rece, numai bună pentru păstrarea foilor mari de *vellum* şi a urcioarelor cu cerneluri şi la fel de potrivită pentru un băiat care nu voia să se joace la lumina soarelui sau să se plimbe pe pajişti. La un capăt al pivniţei fusese clădită o încăpere şi acolo, în spatele uşii zăvorâte, trăia Octavus, într-o veşnică penumbră, la lumina lumânărilor. Singura lui chemare era să stea pe scaunul de lemn, aplecat deasupra mesei de scris, să înmoaie furios pana în cerneală, iar şi iar, şi să umple pergamente până când cădea răpus de oboseală şi trebuia să fie dus pe braţe în pat.

Pentru că punea atâta zel în ce făcea, Octavus dormea rareori mai mult de câteva ceasuri şi se trezea singur şi împrospătat de fiecare dată. Ori de câte ori Paulinus intra dimineaţa în scriptoriu, îl găsea pe băiat la masa de lucru, trudind ca de obicei. O soră mai tânără sau un novice îi aducea mâncarea acolo, având mare grijă să nu atingă pergamentele, apoi golea oala de noapte şi punea în sfeşnice lumânări proaspete din seu. Paulinus lua paginile atât de preţioase şi, când aduna destule, le lega în coperte groase şi tari din piele de bivol.

Pe măsură ce Octavus creştea, devenind din copil flăcău, trupul lui se lungea ca un boţ de cocă proaspătă întins de mâinile brutarului. Avea braţele şi picioarele subţiri ca nişte beţe şi chipul palid, fără urmă de culoare, ca aluatul de pâine. Până şi buzele îi erau aproape albe, doar cu slabe urme rozalii. Dacă Paulinus n-ar fi văzut picături stacojii căzând pe podea, când Octavus se mai tăia în muchiile foilor de pergament, ar fi putut crede că băiatul n-avea strop de sânge în vine.

Spre deosebire de cei mai mulţi băieţi, care-şi pierd delicateţea trăsăturilor când se maturizează, faţa lui Octavus nu se înăsprise, iar nasul nu i se lăţise. Îşi păstrase chipul de copil, ceea ce era de neînţeles, deşi nu era oare de neînţeles chiar existenţa lui? Părul lui fin rămăsese de un roşcat-deschis. O dată pe lună, Paulinus îl aducea pe bărbier să tundă zulufii băiatului, în timp ce acesta scria sau, mai bine, când dormea, şi atunci pe podea se adunau şuviţe de culoarea morcovului, până când sora care se îngrijea de Octavus venea să le mătură.

Fetele care, sub legământul păstrării tainei, fuseseră alese să-l hrănească şi să-l îngrijească contemplau uimite frumuseţea lui tăcută şi concentrarea de neclintit, iar una dintre novice, mai îndrăzneaţă şi neastâmpărată — o fetişcană de cincisprezece ani pe nume Mary —, încerca uneori, fără

succes, să-i atragă privirea, lăsând să-i scape din mâini o farfurie sau o tingire.

Dar nimic nu-l putea distrage pe Octavus de la truda lui. Numele curgeau şuvoi pe foile de pergament, cu sutele, cu miile, cu zecile de mii.

Paulinus şi Iosefus stăteau adesea lângă el, pierduţi într-un soi de reverie, şi urmăreau mişcarea halucinantă a penei. Deşi cele mai multe nume erau scrise cu litere romane, nu puţine erau şi cele scrise în alte limbi. Paulinus recunoscuse caractere arabe, aramaice şi ebraice, dar pe altele nu le cunoştea. Ritmul în care lucra băiatul era nebunesc şi sfida lipsa de încordare sau de grabă pe care o sugera înfăţişarea lui liniştită. Când pana se tocea, Paulinus îi dădea imediat alta şi, astfel, Octavus putea scrie neîncetat litere subţiri şi strânse. Aşternea rânduri atât de dese, încât, atunci când termina o pagină, aceasta era mai mult neagră decât albă. Apoi întorcea foaia şi scria mai departe, mânat de o misterioasă forţă interioară care nu-i dădea voie să se oprească. Abia după ce umplea ambele feţe se întindea să ia un nou pergament. Paulinus, care avea mereu dureri la încheieturi şi arsuri la stomac, verifica fiecare pagină, întrebându-se nelinişti dacă va afla pe ea vreun nume cunoscut, de pildă, Paulinus din Vectis.

Uneori, Paulinus şi Iosefus vorbeau despre cât de minunat ar fi fost să-l întrebe pe flăcău ce credea el despre lucrarea vieţii sale şi chiar să primească un răspuns înţelept. Dar la fel de bine puteau să ceară unui bivol să le spună ce înseamnă viaţa. Octavus nu-i privea niciodată în ochi, nu răspundea la vorbele lor, nu trăda nicio emoţie, nu rostea niciun cuvânt. De-a lungul anilor, cei doi călugări, de-acum bătrâni, discutaseră adesea despre importanţa lucrării lui Octavus în sens biblic. Dumnezeu, atotputernic şi etern — căzuseră ei de acord —, cunoaşte trecutul şi prezentul, dar şi viitorul. Toate întâmplările pământeşti sunt fără îndoială predeterminate de puterea viziunii sale, iar Creatorul l-a ales, vezi bine, pe miraculosul Octavus drept pană însufleţită, care să aştearnă pe pergament toate cele ce vor veni.

Paulinus avea copii ale celor treisprezece cărţi ale *Confesiunilor* Sfântului Augustin. Călugării de la Vectis puneau mare preţ pe aceste scrieri: Augustin era pentru ei un far spiritual călăuzitor, întrecut doar de Sfântul Benedict. Iosefus şi Paulinus studiau cu îndârjire volumele şi aproape că-l auzeau pe sfânt vorbindu-le de dincolo de timp, când citeau

acest pasaj: *Dumnezeu hotărăşte destinaţia eternă a fiecărui om. Soarta oamenilor rămâne la alegerea Sa.*

Oare nu era Octavus dovada vie a acestei afirmaţii?

La început, Iosefus păstrase volumele legate în piele pe o poliţă prinsă pe un perete al încăperii în care lucra Octavus. Până să împlinească opt ani, băiatul umpluse zece cărţi mari şi Iosefus ceruse să se facă a doua poliţă. Pe măsură ce timpul trecea, mâinile băiatului erau tot mai iuţi, iar de la o vreme scria câte zece asemenea cărţi pe an. Când numărul volumelor a trecut de şaptezeci şi odaia a devenit neîncăpătoare, Iosefus a hotărât că trebuia să le găsească un loc mai potrivit.

Abatele a luat oameni de la alte lucrări şi i-a pus să sape la capătul îndepărtat al beciului de sub scriptoriu, departe de odaia lui Octavus. Copiştii care lucrau deasupra, în sala principală, se plângeau de zgomotul neîncetat al târnăcoapelor şi lopeţilor, dar Octavus îşi vedea de treabă.

Încet-încet, Iosefus a construit o adevărată bibliotecă pentru tot mai numeroasele cărţi ieşite de sub pana lui Octavus, o încăpere boltită, răcoroasă şi uscată, cu ziduri din piatră. Nimeni altul decât Ubertus supraveghease lucrările de zidărie. Ştia foarte bine că fiul său se afla în spatele uşii zăvorâte, dar nu-i trecuse nicio clipă prin minte să încerce să dea ochii cu el. Băiatul nu mai era al lui, ci al lui Dumnezeu. Iosefus păstra cu sfinţenie secretul lui Octavus. Doar Paulinus şi Magdalena ştiau ce făcea băiatul, iar în afara cercului lor, doar câteva fete care-l îngrijeau aveau voie să intre la el. Bineînţeles, într-o comunitate atât de mică precum abaţia, circulau multe zvonuri, şoptite pe la colţuri, despre scrieri misterioase şi ritualuri sacre care aveau legătură cu un tânăr pe care nu-l mai văzuseră de când era copil. Totuşi, Iosefus era atât de îndrăgit şi respectat, încât nimeni nu punea la îndoială pioşenia şi corectitudinea faptelor sale. Călugării de la Vectis ştiau că pe lume sunt multe lucruri de neînţeles, iar acesta era unul dintre ele. Aveau încredere în Dumnezeu şi în Iosefus, care vegheau asupra lor şi-i conduceau, pe calea cea dreaptă către sfinţenie.

Octavus împlini optsprezece ani pe şapte iulie.

Îşi începu ziua uşurându-se în oala lăsată într-un colţ al odăii, apoi se duse drept la masa de scris şi înmuie pana în cerneală. Se apuca de fiecare dată să scrie exact de unde rămăsese. Câteva lumânări groase, înfipte în sfeşnice grele de fier, care ardeau chiar şi atunci când el dormea, aruncau o lumină tremurătoare şi gălbuie asupra pupitrului. Octavus clipi pentru a-şi umezi ochii înroşiţi şi se apucă de treabă.

Încă un nume. *Mors.* Apoi altul. *Natus.* Şi tot aşa, mereu.

În zori, novicea Mary bătu la uşă şi, fără s-aştepte răspunsul care n-ar fi venit niciodată, intră în odaie. Era o fată din partea locului, care se născuse pe ţărmul de miazăzi al insulei, cel dinspre Normandia. Tatăl ei era un ţăran care avea prea multe guri de hrănit şi care nădăjduia că fata lui cea mai harnică o va duce mult mai bine în slujba lui Dumnezeu decât trudind în lanul de grâu. Mary trăia la abaţie de patru ani. Sora Magdalena o remarcase pentru că avea mintea ascuţită şi învăţase repede rugăciunile, dar era cam neastâmpărată pentru gustul ei. Era veselă şi gata oricând să joace renghiuri celorlalte novice, de pildă, să ascundă sandalele uneia sau să pună un pumn de ghinde în patul alteia. Magdalena refuza s-o primească în ordin până când nu-şi schimba purtarea.

Mary adusese pe o tavă bucate simple, pâine neagră şi o felie de slănină. Spre deosebire de celelalte fete, care se temeau de Octavus şi nu-i adresau niciun cuvânt, ea pălăvrăgea de parcă ar fi avut de-a face cu un flăcău ca oricare altul. Acum se opri în faţa mesei şi încercă să-i prindă privirea. Părul ei castaniu era încă destul de lung şi vălul nu-l acoperea în întregime. Odată primită în ordin — lucru pe care şi-l dorea fierbinte, dar de care se temea în egală măsură —, ar fi fost silită să se tundă scurt. Era frumuşică, înaltă şi zveltă ca un mânz, şi avea obrajii veşnic îmbujoraţi.

— Octavus, e o zi minunată de vară şi tu habar n-ai! Puse tava pe masă. Uneori, el nici nu se-atingea de mâncare, dar fata observase că avea o slăbiciune pentru slănină. Octavus lăsă pana şi începu să înfulece zgomotos pâinea şi slănina.

— Ştii de ce-ai primit slănină azi? Băiatul mânca lacom, privind ţintă blidul.

— Fiindcă e ziua ta, de-aia! exclamă Mary. Ai optsprezece ani! Dacă vrei să mai laşi pana, să te odihneşti şi să faci o plimbare pe-afară, îi anunţ şi sunt sigură că te lasă.

Octavus termină de mâncat şi începu imediat să scrie. Degetele lui unsuroase lăsau urme pe foaia de pergament. În cei doi ani de când avea grijă de el, Mary devenise tot mai curioasă în ceea ce-l privea. Visa că doar ea va desfereca într-o bună zi limba lui Octavus şi-l va face să-şi dezvăluie secretele. Era convinsă că ziua aceasta, când el împlinea optsprezece ani, avea o mare importanţă, ca şi cum trecerea de la copilărie la maturitate ar fi putut rupe vraja, iar flăcăul acesta de o frumuseţe stranie şi-ar fi căpătat în sfârşit locul printre oameni.

— Habar n-aveai că-i ziua ta, aşa-i? zise ea supărată şi continuă să-l provoace. Şapte iulie… Toţi ştiu când te-ai născut, fiindcă eşti altfel decât ceilalţi, nu?

Scotoci sub şorţul de in şi scoase legătura pe care o ascunsese acolo. Era cât un măr, înfăşurată într-o cârpă şi prinsă cu o fâşie de piele.

— Ţi-am adus un dar, Octavus, spuse ea, pe jumătate cântat.

Acum stătea în spatele scaunului. Se întinse pe deasupra lui şi puse legătura pe foaia de pergament, obligându-l să se oprească. Băiatul se uită la pacheţel cu aceeaşi privire goală.

— Desfă-l, îl îndemnă Mary. El continua să se holbeze.

— Bine, atunci o să-l desfac eu pentru tine!

Se aplecă pe lângă el, înconjurându-i pieptul îngust cu braţele ei puternice, şi începu să desfacă sfoara. Era o prăjitură aurie, rotundă, din care se scursese pe cârpă un sirop gros.

— Uite, e o prăjitură cu miere! Eu am făcut-o, numai pentru tine!

Acum stătea lipită de el.

Poate că Octavus simţise prin cămaşă apăsarea sânilor ei mici şi tari. Poate că simţise pielea caldă a braţului ei pe obraz. Poate că simţise mirosul femeiesc al trupului tânăr şi aburii răsuflării ei, în timp ce vorbea.

Lăsă pana pe masă şi mâna îi căzu în poală. Răsufla întretăiat şi părea să sufere, ca şi cum îl durea ceva. Înspăimântată, Mary se trase câţiva paşi înapoi.

Nu vedea ce face el, dar parcă-şi freca pielea ca şi cum ar fi fost înţepat de o albină. Dintre buzele lui întredeschise ieşeau scâncete şi şuierături slabe.

Deodată, Octavus se opri şi se întoarse. Ea tresări şi simţi că i se înmoaie genunchii.

Îşi desfăcuse pantalonii şi îşi ţinea în mână bărbăţia învârtoşată, uriaşă, mai roşie decât orice părticică a trupului său palid.

Se împletici către ea şi, împiedicându-se în pantalonii căzuţi până la genunchi, o apucă de sâni cu degetele lui delicate şi lungi ca nişte tentacule.

Amândoi căzură pe podeaua de pământ bătătorit.

Fata era mult mai puternică decât Octavus, dar surpriza şi teama îi secaseră forţele şi se simţea slabă ca un pui de găină. Băiatul îi ridică repede şorţul şi rochia, dezvelindu-i coapsele albe. Îi desfăcu picioarele şi împinse cu toată puterea. Îşi lăsase capul pe umărul ei şi fruntea lui o ţintuia la

pământ. Acum scotea şuierături tot mai dese, de parcă fluiera. Mary era o fată deprinsă cu cele lumeşti, aşa că ştia prea bine ce i se întâmpla.

— Hristoase, fie-ţi milă de mine! striga ea, iar şi iar.

Când José, călugărul iber, auzi ţipetele ei, sări de la masa lui de lucru din sala mare şi se năpusti pe scări. Mary stătea cu spatele lipit de zid şi plângea încetişor, frământând în mâini şorţul pătat de sânge. Octavus, cu pantalonii în vine, se întorsese la masa de lucru, iar pana lui zbura peste un pergament.

16

15 IULIE 2009

NEW YORK

Era o după-amiază fierbinte, lipicioasă şi umedă, iar căldura care radia din asfalt părea o pedeapsă nemeritată. Newyorkezii se târau pe trotuarele încinse ca nişte plite, abia mişcându-se prin aerul de consistenţa melasei. Will cărase până acasă două sacoşe grele din plastic, pline cu tot felul de cumpărături pentru o petrecere, şi bluza leoarcă de transpiraţie i se lipise de piele.

Desfăcu o bere, aprinse aragazul şi tăie mărunt o ceapă, în timp ce uleiul se încingea în tigaie. Mirosul dulceag al cepei prăjite care umplu bucătăria îi gâdilă plăcut nările. Nu mai simţise de multă vreme miros de mâncare gătită şi nu mai ţinea minte când folosise ultima dată aragazul. Probabil că în epoca Jennifer, dar amintirile lui despre relaţia aceea erau înceţoşate.

Carnea tocată de vită apucase să se rumenească frumos, când se auzi soneria. Nancy cumpărase plăcintă cu mere şi un iaurt congelat, care începuse deja să se dezgheţe. Părea relaxată şi era îmbrăcată lejer, într-o pereche de blugi mulaţi pe coapse şi o bluză scurtă, fără mâneci.

Şi Will părea relaxat, fapt pe care ea îl remarcă imediat. Expresia lui era mai blândă decât de obicei, avea fălcile mai puţin încleştate, iar umerii mai puţin încordaţi. Îi oferi un zâmbet larg.

— Pari fericit, constată ea, oarecum mirată.

Will îi luă sacoşa şi se aplecă foarte firesc s-o pupe pe obraz, iar gestul îi luă pe amândoi prin surprindere.

El făcu repede un pas înapoi, iar ea încercă să-şi ascundă roşeaţa adulmecând aroma de mirodenii şi ardei iute şi făcând o glumă despre talentul lui culinar strict secret. În vreme ce Will amesteca în tigaie, Nancy puse masa, apoi strigă:

— I-ai luat ceva?

Will tăcu, întorcând întrebarea pe toate feţele.

— Nu, zise el în cele din urmă. Ar fi trebuit?

— Da!

— Dar ce?

— De unde să ştiu eu? Tu eşti taică-su!

Se aşternu tăcerea. Starea lui de spirit se mai mohorâse.

— Pot să ies şi să iau nişte flori, se oferi ea.

— Mulţumesc, spuse Will, dând din cap. Îi plac florile. Sau cel puţin aşa bănuia. Îşi amintise de fetiţa de-o şchioapă care ţinea în mâinile durdulii un buchet de margarete proaspăt culese.

— Sunt sigur că-i plac florile, adăugă el.

Ultimele săptămâni fuseseră chinuitoare.

Temeiurile arestării lui Luis Camacho se erodaseră treptat şi, în cele din urmă, le mai rămăsese un singur cap de acuzare pentru crimă. Oricât de tare se străduiseră, nu reuşiseră să dovedească implicarea lui în celelalte crime Doomsday; de fapt, nu înaintau deloc. Făcuseră mari eforturi să-l analizeze, reconstituiseră fiecare zi din viaţa lui, în ultimele trei luni. Luis era disciplinat şi muncea conştiincios, făcând naveta la Vegas de două, trei ori pe săptămână. Era mai degrabă genul domestic, îşi petrecea cele mai multe nopţi la New York, acasă la iubitul lui. Dar avea şi instinctele unui cotoi de pripas: dacă partenerul lui era obosit sau, pur şi simplu, ocupat, rătăcea prin cluburi şi baruri gay, încercând febril să înnoade alte relaţii. John Pepperdine făcea parte din categoria monogamilor pasivi, în vreme ce Luis Camacho avea mari rezerve de energie sexuală, care ardea ca magneziul. Nu încăpea niciun dubiu că temperamentul lui vulcanic îl împinsese la crimă, dar John era, după toate aparenţele, singura lui victimă.

Iar crimele se opriseră. O veste bună pentru toţi cei care mai respirau, o veste rea pentru anchetatori, care nu mai aveau altceva de făcut decât să analizeze la nesfârşit indicii răsuflate. Apoi, într-o bună zi, Will avusese o „clipă de evrica” sau ceva asemănător. Şi dacă John Pepperdine fusese într-adevăr cea de-a noua victimă aleasă de Doomsday, dar Luis Camacho i-o luase înainte şi sfârşise prin a fi acuzat de crimă pasională?

Poate că filiera Las Vegas a lui Luis era o pistă falsă în sens clasic. Şi dacă adevăratul criminal Doomsday se aflase acolo, în City Island, în ziua respectivă, dincolo de panglica galbenă a poliţiei, şi aflase uluit că cineva îi furase crima? Apoi, pentru a-şi bate joc de ei, făcuse o pauză, lăsându-i să fiarbă în suc propriu şi sădind în jur seminţele confuziei şi ale frustrării.

Will obţinuse citaţii pentru canalele de televiziune care trimiseseră echipe pe Minnieford Avenue în seara aceea caldă şi sângeroasă şi, câteva zile, el şi Nancy trecuseră în revistă ore întregi de filmare şi sute de fotografii digitale, căutând un alt bărbat brunet, de înălţime şi greutate mijlocie, care ar fi putut bântui scena crimei. Nu găsiseră nimic, dar Will era de părere că ipoteza stătea în picioare.

Aniversarea de azi era un răgaz bine-venit. Will aruncă o pungă de Uncle Ben's într-o oală cu apă clocotită şi desfăcu o altă bere. Auzi din nou soneria. O clipă, speră că se întorsese Nancy cu florile. Chiar ea era, dar venise împreună cu Laura şi amândouă erau gureşe şi zglobii ca nişte fetişcane de liceu. În spatele lor stătea un băiat înalt, zvelt ca un ogar, cu ochi vii şi inteligenţi şi o claie de păr castaniu, cârlionţat.

Will înhăţă buchetul de flori din mâinile lui Nancy şi i-l oferi stânjenit Laurei.

— Felicitări, puştoaico!

— Nu te obosi, glumi ea.

— Nici nu m-am obosit, zise el repede.

— Tată, el e Greg.

— Îmi pare bine, domnule.

— Şi mie. Nu m-aşteptam să vii şi tu, dar mă bucur să te cunosc, în sfârşit.

— A venit pentru sprijin moral, spuse Laura. Aşa e el. Îl pupă în fugă pe Will, îşi aruncă geanta pe canapea şi desfăcu fermoarul unui buzunar lateral. Flutură triumfătoare un contract cu antetul Editurii Elevation Press.

— Semnat, ştampilat şi trimis!

— Acum pot să mă laud peste tot că eşti scriitoare? se interesă el.

Încuviinţă, cu ochii uşor umezi.

Will se întoarse repede cu spatele şi se retrase în bucătărie.

— Stai s-aduc şampania înainte să-ncepi să te smiorcăi! Laura îi şopti lui Nancy:

— Nu-i place când alţii devin sentimentali.

— Am observat, zise Nancy.

În timp ce mâncau *chili* fierbinte din boluri, Will toastă pentru a mia oară şi constată cu plăcere că toţi îşi goliseră paharele. Aduse o altă sticlă şi le umplu iar. Nancy protestă fără convingere, dar îl opri abia când spuma trecu de buza paharului şi-i udă degetele.

— Nu beau aproape deloc, dar asta-mi place, le destăinui ea.

— Toată lumea trebuie să bea la petrecerea asta, spuse Will ferm. Greg, ţie-ţi place să bei?

— Cu măsură.

— Şi eu beau moderat de excesiv, glumi el şi Laura îi aruncă o privire de avertisment. Credeam că jurnaliştii beau zdravăn.

— Suntem de toate felurile.

— Iar tu eşti de felul ăla care mă aleargă la conferinţele de presă?

— Vreau să lucrez în presa scrisă. Jurnalism de investigaţie. Laura se grăbi să intervină:

— Greg susţine că jurnalismul de investigaţie e calea cea mai eficientă de a rezolva problemele sociale şi politice.

— Zău? făcu Will pe un ton cam aspru. Zelul şi ipocrizia îl scoteau mereu din sărite.

— Zău, răspunse Greg, la fel de bătăios.

— Bine, acum sunteţi fraţi de cruce, interveni Laura pe un ton glumeţ, încercând să destindă atmosfera.

Will n-avea de gând să renunţe.

— Şi care sunt perspectivele pentru un job în jurnalismul de investigaţie?

— Nu prea bune. Am o bursă la *Washington Post.* Evident, mi-ar plăcea să primesc un post acolo. Dacă ai vreodată un pont, uite cartea mea de vizită.

Glumea doar pe jumătate.

Will îşi strecură cartea de vizită în buzunarul cămăşii.

— Pe vremuri, ieşeam cu o fată de la *Washington Post.* Fornăi dispreţuitor. Nu ţi-ar folosi la nimic dacă i-ai spune numele meu.

Laura voia să schimbe subiectul.

— Bun, acum vrei să afli cum a decurs întâlnirea?

— Bineînţeles, în amănunt. Sorbi cu zgomot spuma din pahar.

— A fost extraordinar, gânguri ea. Redactorul meu, Jennifer Ryan, e o dulceaţă. A stat aproape o jumătate de oră ca să-mi spună cât i-au plăcut schimbările pe care le-am făcut şi cum alte câteva mici ajustări sunt de-ajuns et cetera et cetera, apoi mi-a zis că trebuie să mergem la etajul patru, să ne întâlnim cu Matthew Bryce Williams, editorul. E o casă veche, incredibil de frumoasă, iar biroul lui Matthew e întunecos şi plin de obiecte vechi, ştii, ca un club englezesc. El e destul de bătrân, cam de vârsta tatei, dar mult mai distins…

— Hei! strigă Will.

— Păi, aşa e, continuă ea. Parcă e caricatura unui aristocrat britanic, dar politicos şi fermecător şi — n-o să-ţi vină să crezi — mi-a turnat sherry dintr-o sticlă de cristal, într-un pahar mic, tot de cristal. A fost perfect. Apoi mi-a tot vorbit despre cât de mult îi place cum scriu şi a declarat că stilul meu e „simplu, economic şi are forţa unei prezenţe tinere şi proaspete". Pronunţase cuvintele imitându-i haios accentul englezesc. Îţi vine să crezi c-a spus aşa ceva?

— A spus ceva şi despre câţi bani o să câştigi? întrebă Will.

— Nu! Doar nu era să stric un asemenea moment cu o discuţie vulgară despre bani.

— Dacă vrei să ştii, n-o să poţi ieşi la pensie cu ce-ţi dau ei ca avans. Nu-i aşa, Greg? Sau poate în jurnalismul de investigaţie se câştigă o grămadă de bani…

Greg nu muşcă momeala.

— Tată, e o editură mică! Publică doar zece cărţi pe an.

— O să faci un turneu de promovare? o întrebă Nancy.

— Încă nu ştiu, dar n-am şanse mari să dau lovitura. E literatură serioasă, nu un roman de duzină.

Nancy se interesă când va putea să-l citească.

— Exemplarele de lectură ar trebui să fie gata peste câteva luni. O să-ţi trimit unul. Tată, vrei şi tu să-l citeşti?

Will o privea fix.

— Habar n-am, ar trebui?

— Cred c-o să supravieţuieşti.

— N-auzi în fiecare zi că eşti „demolatorul", mai ales din gura fiicei tale, zise el cu reproş.

— E un roman, nu eşti tu. Personajul e doar inspirat de tine.

Will ridică paharul.

— În cinstea oamenilor care sunt surse de inspiraţie. Ciocniră din nou.

— Greg, tu l-ai citit? întrebă Will.

— Da. E superb.

— Atunci ştii mai multe despre mine decât ştiu eu despre tine. Will vorbea din ce în ce mai împleticit şi mai tare. Poate că următoarea ei carte o să fie despre tine.

Ultimele cuvinte o făcură pe Laura să remarce acid:

— Ştii, chiar ar trebui să-l citeşti. L-am adaptat şi ca scenariu de film. Aşa crezi că am mai mari şanse de succes? O să-ţi las un exemplar. Se

citeşte mai repede şi o să prinzi ideea.

Laura şi Greg au plecat curând, ca să prindă trenul către Washington. Nancy a rămas să strângă şi să spele vasele. Seara fusese prea plăcută ca să fie încheiată abrupt, iar Will se scuturase de veşnica lui nervozitate şi părea mai relaxat şi mai îngăduitor, cu totul alt om faţă de arcul comprimat cu care avea de-a face zilnic la birou.

Afară, lumina pălise şi zgomotul traficului era din ce în ce mai stins, cu excepţia ambulanţelor care veneau şi plecau de la Spitalul Bellevue. Stăteau umăr lângă umăr în bucătăria mică, amândoi cam ameţiţi după atâta şampanie. Will trecuse deja la scotch. Se bucurau de această ieşire din rutină, iar banalitatea domestică a spălatului vaselor era liniştitoare.

Nu fusese nimic planificat — Will avea să se gândească la asta mai târziu —, dar, în loc să pună mâna pe următoarea farfurie, el o puse pe fundul lui Nancy şi începu să-l mângâie blând, cu mişcări circulare. Privind retrospectiv, ar fi trebuit să se aştepte la asta.

În ultima vreme, i se conturaseră pomeţii obrajilor, iar corpul ei avea forma unei clepsidre şi, fir-ar să fie — ar fi spus el dacă ar fi fost întrebat —, pentru el era important cum arată o femeie. Mai mult decât atât, personalitatea ei se schimbase de când lucrau împreună. Era mai calmă, mai puţin zeloasă şi mai puţin dependentă de cofeină, ba chiar, spre amuzamentul lui Will, se molipsise puţin de cinismul lui. Din când în când, făcea câte-o remarcă sarcastică, dar amuzantă. Nesuferita şefă de cercetaşi dispăruse şi îi luase locul o femeie care nu-l mai călca pe nervi. Ba dimpotrivă.

Nancy avea mâinile afundate în chiuveta plină cu apă. Le ţinu acolo, închise ochii câteva clipe şi nu spuse nimic, nu făcu niciun gest.

Will o întoarse cu faţa la el şi o obligă astfel să-şi mişte mâinile. În cele din urmă, şi le puse, ude cum erau, pe umerii lui şi-l întrebă:

— Crezi că-i o idee bună?

— Nu. Tu?

— Nici eu.

O sărută şi constată că buzele ei erau moi, îl excită gura ei întredeschisă. Îşi puse amândouă mâinile pe fundul ei şi-i pipăi marginea chiloţilor prin blugi. Ameţeala de la băutură se transformase în dorinţă înceţoşată. Se lipi strâns de trupul ei cald.

— Azi a venit femeia. Am cearşafuri curate, şopti el.

— Te pricepi să suceşti mintea unei fete… Şi ea voia s-o facă, era convins.

O luă de mâna udă şi alunecoasă şi o conduse în dormitor. Dădu la o parte cuvertura şi o trase pe Nancy pe pat.

Tocmai o săruta pe gât şi îşi strecurase mâinile sub bluza ei, când Nancy spuse:

— O să ne pară rău mai târziu. E împotriva… Will o sărută apăsat pe gură, apoi se trase înapoi:

— Uite ce-i, dacă nu vrei, putem să dăm ceasul cu câteva minute în urmă şi să terminăm de spălat vasele.

Nancy îl sărută — era prima dată când o făcea.

— Nu-mi place să spăl vasele, zise ea.

Când au ieşit din dormitor, se întunecase şi în sufragerie plutea o linişte ciudată. Se auzea doar bâzâitul aparatului de aer condiţionat şi vuietul îndepărtat al maşinilor pe FDR Drive. Will îi dăduse o cămaşă albă, curată, lucru pe care nu-l mai făcuse niciodată pentru altă femeie la prima partidă de amor. Constatase că tuturor le plăcea atingerea pânzei scrobite şi că ridicau acest gest simplu la valoare de ritual. Nici Nancy nu făcea excepţie. Cămaşa, care o acoperea pudic, parcă o înghiţise. Se aşeză pe canapea şi îşi sprijini bărbia pe genunchi. Pielea coapselor ei era rece şi palidă ca alabastrul.

— Vrei ceva de băut? întrebă Will.

— Cred că mi-ajunge pentru azi.

— Îţi pare rău?

— Ar trebui, dar nu-mi pare.

Obrajii ei încă erau îmbujoraţi. Lui Will i se părea mai drăguţă ca oricând, dar şi mai matură, mai feminină.

— M-am gândit că s-ar putea întâmpla asta, continuă ea.

— Când?

— De la bun început.

— Zău? De ce?

— Intersecţia reputaţiilor noastre.

— Nu ştiam că şi tu ai o reputaţie.

— E alt gen de reputaţie, îi explică ea, oftând. Fată bună, ştie să aleagă, nu clatină niciodată barca. Cred că, în adâncul inimii, am vrut mereu să clatin barca, doar ca să văd cum e.

Will zâmbi.

— De la demolări, am ajuns la naufragii. Te-ai prins care-i numitorul comun?

— Will Piper, eşti un băiat rău. Fetelor bune le plac băieţii răi, nu ştiai?

Între timp, mintea lui se limpezise, acum era aproape treaz.

— Va trebui să păstrăm secretul, ştii?

— Ştiu.

— Cariera ta, pensia mea…

— Ştiu, Will! Ar fi mai bine să plec.

— Nu trebuie să pleci.

— Mulţumesc, dar cred că n-ar fi cazul să te scoli târziu mâine.

Înainte să apuce să-i răspundă, Nancy atinse cu un deget coperta scenariului lăsat de Laura pe măsuţă.

— O să-l citeşti? întrebă ea.

— Nu ştiu. Poate. Probabil, adăugă el după o pauză.

— Laura vrea să-l citeşti.

După ce rămase singur, îşi turnă un scotch şi aprinse lampa de pe masă. Strălucirea becului puternic îi înţepa ochii. Se uită o vreme la scenariul scris de fiica lui, dar coperta parcă luase foc, din cauza imaginii remanente a becului. Înainte să dispară, i se păru că arăta exact ca o faţă sinistră care rânjea la el. Îl provoca să ridice dosarul. Acceptă provocarea şi mormăi:

— Ce mai demolator!

Nu mai citise niciun scenariu în viaţa lui. Studie capsele strălucitoare din alamă şi îşi aminti când mai văzuse aşa ceva: cu o lună în urmă, la Mark Shackleton. Întoarse prima pagină şi se apucă să citească, dar textul acela neobişnuit, cu treceri repetate de la „interior” la „exterior” era greu de urmărit.

După câteva pagini, se văzu obligat s-o ia de la început, apoi se obişnui. După toate aparenţele, personajul pe care i-l inspirase Laurei se numea Jack, un tip a cărui descriere sumară i se potrivea ca o mănuşă: solid, patruzeci şi ceva de ani, blond, un produs al Sudului, deopotrivă manierat şi dur.

Deloc surprinzător, Jack era un alcoolic şi un afemeiat. Începuse o relaţie nouă cu Marie, o sculptoriţă care până atunci nu lăsase niciun bărbat să intre în viaţa ei, dar lui nu putuse să-i reziste. Se părea că Jack lăsase în urmă un lung şir de femei şi — de-a dreptul dureros pentru Will — una dintre ele era chiar fiica lui, o tânără pe nume Vicki. Jack era bântuit de amintirea Ameliei, o femeie cu psihic fragil, pe care, metaforic vorbind, o

snopise-n bătaie până când ea găsise calea spre libertate cu ajutorul unei sticle de votcă şi al unei doze zdravene de monoxid de carbon. Amelia — o aluzie transparentă la Melanie, prima soţie a lui Will şi mama Laurei — era o femeie care nu reuşise să plutească pe apele tulburi şi complicate ale vieţii. De-a lungul scenariului, apărea de multe ori în mintea lui Jack, stacojie la faţă din cauza gazului otrăvitor, şi îi reproşa furioasă că e crud faţă de Marie.

La jumătatea scenariului, Will constată că era prea treaz ca să continue, aşa că-şi mai turnă o porţie de scotch. Aşteptă ca alcoolul să-l anestezieze, apoi citi până la sfârşitul deloc fericit: sinuciderea Mariei, la care asistase un singur martor — o Amelie înlăcrimată —, urmată de decizia salvatoare a lui Vicki de a rupe relaţia abuzivă şi de a-şi găsi un bărbat mai blând, chiar dacă mai puţin interesant. Şi Jack? Trecuse la Sarah, verişoara Mariei, pe care-o cunoscuse la înmormântare. Demolatorul încă mai avea resurse.

Când închise scenariul, Will se întrebă de ce nu plângea.

Deci aşa îl vedea fiica lui. Era chiar atât de grotesc?

Se gândi la fostele lui soţii, la nenumăratele iubite, la şirul nesfârşit de femei de-o noapte. Şi acum, Nancy. Multe dintre ele erau fete de treabă. Se gândi şi la fiica lui, un ou proaspăt care luase miros de la oul clocit — tatăl ei. Se gândi la…

Deodată, gândurile lui frânară brusc. Înhăţă scenariul şi-l deschise la întâmplare.

— Fir-ar al dracului!

Corpul de literă.

Era Courier 12, la fel ca al cărţilor poştale trimise de asasin.

Îşi aminti că se mirase când îl văzuse pe cărţile poştale: un corp de literă folosit la scară largă în epoca maşinilor de scris, dar o alegere destul de ciudată în era computerelor şi a imprimantelor. Times New Roman, Garamond, Arial, Helvetica, acestea erau noile standarde în lumea meniurilor *pull-down.*

Căută repede pe Internet şi găsi răspunsul. Courier 12 era fontul obligatoriu pentru scenarii, fără nicio excepţie. Ajungeai de râsul lumii dacă trimiteai unui producător un scenariu care nu respecta această regulă elementară. Şi altă chestie interesantă: îl foloseau frecvent şi programatorii, când scriau coduri-sursă.

O nouă imagine mentală îi alungă deodată orice alt gând. Două scenarii semnate „Peter Benedict” şi câteva pixuri negre Pentel pe un birou alb,

lângă o bibliotecă plină de lucrări despre programare. Vocea lui Mark Shackleton completă imaginea: „Nu cred c-o să-l prinzi”.

Indiferent cât de ciudate erau aceste asociaţii, le analiză o vreme, înainte să ştampileze cu „absurdă” ipoteza că ar putea exista o legătură între cazul Doomsday şi fostul lui coleg de cameră. Shackleton, alergând de colo-colo prin New York, mânuind cuţitul, trăgând cu pistolul şi semănând haos! Vezi să nu!

Şi totuşi, fontul era o pistă care merita urmărită — acum era aproape convins —, iar el ştia bine că ar fi fost o prostie să nu-şi asculte intuiţia, mai ales că oricum ajunsese într-un punct mort.

Luă repede telefonul şi tastă entuziasmat un mesaj pentru Nancy: *Tu şi cu mine o să citim scenarii. Doomie s-ar putea să fie scenarist.*

17

28 IULIE 2009

LAS VEGAS

Femeia pipăi verigile fine şi reci, de paisprezece karate ale brăţării şi îşi plimbă degetul peste banda aspră de diamante de pe marginea cadranului mic şi pătrat.

— Îmi place, murmură ea.

— O alegere perfectă, doamnă, zise bijutierul. Este un Harry Winston foarte căutat. Se numeşte Avenue Lady.

Asta o făcu să râdă.

— Ai auzit cum îi spune? îl întrebă pe însoţitorul ei.

— Mda.

— Nu e minunat?

— Cât costă? se interesă el.

Bijutierul se uită în ochii lui. Dacă tipul ar fi fost japonez, coreean sau arab, ar fi ştiut că-l are în buzunar, dar americanii în pantaloni kaki şi cu şepci de baseball erau mult mai greu de evaluat.

— Azi, domnule, vi-l pot vinde pentru 24 000 de dolari.

Femeia se holbă la el. Era cel mai scump ceas, dar îi plăcea la nebunie. Atrase atenţia bărbatului atingându-i cu o mişcare nervoasă antebraţul.

— Îl luăm, zise el, fără cea mai mică ezitare.

— Foarte bine, domnule. Cum aţi dori să plătiţi?

— Trece-l în contul camerei mele. Stăm la Piazza Suite. Vânzătorul ar fi trebuit să se ducă în camera din spate şi să-l verifice, dar nu-şi făcea probleme. Piazza Suite era unul dintre cele mai bune apartamente pe care le

aveau, aproape două sute de metri pătraţi de marmură şi opulenţă, baie cu hidromasaj şi living pe două niveluri.

Când au ieşit din magazin, ea purta ceasul la mână. Deasupra pieţei San Marco, cerul era de un albastru perfect, cu doar o părere de nori pufoşi. O gondolă, în care stătea o pereche de elveţieni ţepeni şi serioşi, trecu încet pe lângă ei. Gondolierul începu să cânte, sperând să trezească o urmă de emoţie în sufletele pasagerilor, şi vocea lui frumoasă se înălţă către cupola Domului. Totul e perfect, îşi spuse bărbatul. Răcoarea atât de nemediteraneeană, absenţa mirosurilor neplăcute ale canalelor adevărate şi lipsa porumbeilor. Ura păsările alea afurisite de când părinţii lui îl duseseră în adevărata piaţă San Marco, pe vremea când era un puşti timid şi sensibil, iar un turist aruncase un pumn de firimituri lângă picioarele lui. Porumbeii începuseră să roiască în jurul lui ca într-un coşmar. Chiar şi acum, bărbat în toată firea, se dădea instinctiv înapoi când auzea fâlfâit de aripi.

Ea purta ceasul şi când au intrat, braţ la braţ, în holul Hotelului Venetian.

Îl purta şi când au urcat cu liftul, ţinându-şi mâna răsucită în aşa fel, încât să atragă atenţia celorlalte trei femei din cabină.

L-a purtat — şi nimic altceva — şi în apartament, unde i-a dăruit cea mai bună partidă de sex din viaţa lui.

Acum o lăsa să-i spună Mark, iar ea îi dăduse voie s-o strige pe numele ei adevărat, Kerry, în loc de Lydia. Kerry Hightower.

Era din Nitro, West Virginia, un orăşel de pe malul unui râu, ridicat la începutul secolului în jurul unei fabrici de muniţii. Era un loc trist, care nu se remarcase prin nimic, cu o singură excepţie: de mult, Clark Gable lucrase acolo ca electrician la telefoane. Kerry crescuse într-o sărăcie lucie, văzuse toate filmele lui Clark Gabie şi visa să ajungă vedetă la Hollywood.

În timpul gimnaziului, descoperise că talentul ei de actriţă nu era nemaipomenit, dar se încăpăţâna să joace în fiecare piesă de teatru de la şcoală sau de la primărie şi obţinea roluri secundare doar pentru că era naturală şi frumuşică. Dar în liceu aflase că avea cu totul alt talent. Îi plăcea la nebunie sexul, era foarte bună la pat şi uimitor — şi fermecător, totodată — de dezinhibată. Sexul fusese o revelaţie şi abia atunci pricepuse care era adevărata ei chemare: star porno.

O colegă din echipa de majorete, cu doi ani mai mare decât ea, plecase la Las Vegas, unde îşi găsise de lucru într-un cazinou. Din punctul de vedere al lui Kerry, Vegas era la doi paşi de California, iar în California — aşa auzise ea —, industria filmelor porno era înfloritoare. La o săptămână după

ce-a absolvit liceul, şi-a cumpărat un bilet dus către Nevada şi s-a instalat la fosta ei colegă. Nu i-a fost uşor, dar firea ei optimistă a ţinut-o la suprafaţă. A schimbat o mulţime de slujbe de mâna a treia, iar în cele din urmă a aterizat — nu pe picioare, ci pe spate — la o agenţie de escortă.

Până să-l cunoască pe Mark, la Constellation, schimbase patru agenţii în trei ani şi reuşise să pună ceva bani deoparte. Lucra numai pentru stabilimente de lux, unde corpul ei fără piercinguri şi tatuaje şi personalitatea plăcută erau apreciate la adevărata lor valoare. Aproape toţi bărbaţii cu care ieşea erau oameni de treabă — putea să numere pe degetele de la o mână de câte ori se simţise ameninţată sau abuzată. Până atunci, nu se îndrăgostise de niciun client — era doar plătită pentru sex —, dar Mark era altfel.

Observase de la bun început că era timid şi dulce, nici urmă de aere macho. Avea şi o minte brici, iar jobul lui de la Area 51 îi stârnise o curiozitate bolnavă. Era convinsă că văzuse într-o seară de vară, demult, când avea zece ani, o farfurie zburătoare trecând ca o săgeată pe deasupra râului Kanawha, la fel de strălucitoare ca licuricii pe care îi prindea pe malul apei şi-i închidea într-un borcan.

În ultimele săptămâni, după ce renunţase la pseudonim, Mark o plătise cu ziua şi o răsfăţase cu cadouri superbe. Se simţea tot mai mult ca o iubită şi tot mai puţin ca o femeie uşoară. El era tot mai sigur de sine pe zi ce trecea şi, cu toate că n-avea să fie în vecii vecilor Clark Gabie, începuse să-i placă noua lui viaţă.

Kerry habar n-avea că motivul încrederii în sine a lui Mark Shackleton era un cont *offshore* în care stăteau la adăpost nici mai mult, nici mai puţin decât cinci milioane de dolari. Peter Benedict dispăruse. Nu mai avea nevoie de el.

Până şi în băile din apartamentul acela opulent erau televizoare LCD. Mark ieşi de sub duş şi începu să se şteargă, ascultând distrat televizorul. Nu-i dăduse atenţie până arunci, dar deodată auzi cuvântul „Doomsday”. Îşi ridică privirea şi-l văzu pe Will Piper — era reluarea conferinţei de presă săptămânale a FBI-ului — stând cât era de înalt pe un podium şi vorbind în faţa unei păduri de microfoane. De fiecare dată când îl vedea pe Will la televizor, inima lui bătea mai tare. Fără să-şi ia privirea de la ecran, întinse mâna după periuţa de dinţi şi începu să se spele.

Ultima dată când îl văzuse pe Will, tot la o conferinţă de presă, părea obosit şi descurajat. Nimeni nu mai primise cartea poştală, crimele

încetaseră, iar povestea nu mai putea fi ţinută pe pagina întâi şi la ore de audienţă maximă. Cazul, prea lung şi încă nerezolvat, epuizase în aceeaşi măsură energia anchetatorilor şi a opiniei publice. Totuşi, acum Will părea mai energic, vechiul lui spirit de luptător se trezise. Mark apăsă de câteva ori pe butonul de volum, ca să audă mai bine.

— Vă pot spune doar atât, tocmai zicea Will. Avem câteva piste noi şi am rămas la fel de convins că-l vom prinde pe criminal.

Mark se enervă brusc.

— Hai, ce dracu'! Las-o baltă, omule, mormăi el, înainte să închidă televizorul.

Kerry dormea în patul imens, goală puşcă, acoperită cu un cearşaf subţire. Mark îşi strânse mai bine cordonul halatului şi se duse în living, să-şi ia laptopul din servietă. Îşi verifică mailurile şi văzu că primise un mesaj de la Nelson Elder. Lista lui Elder era mai lungă decât în mod obişnuit, semn că afacerea prospera. Îi luă o jumătate de oră să ducă treaba la bun sfârşit şi să-i răspundă lui Elder printr-un server securizat.

După ce termină, se întoarse în dormitor. Între timp, Kerry se trezise. Îşi ridică mâna la care purta ceasul şi murmură ceva despre un colier asortat. Aruncă cearşaful cât colo, apoi îl chemă dulce lângă ea.

Exact în acel moment, Will şi Nancy trăiau opusul unei partide de sex. Se aflau în biroul lui Will şi scotoceau printr-un maldăr descurajator de scenarii proaste, fără să-şi fi limpezit nici cât negru sub unghie ce căutau de fapt.

— De ce-ai fost aşa de categoric la conferinţa de presă? întrebă Nancy.

— Am sărit peste cal? zise el obosit.

— O, da, şi încă mult! Uită-te şi tu, ce-avem aici? Will ridică din umeri.

— Mai bine alergi după cai verzi decât să stai cu mâinile-n sân.

— Asta ar fi trebuit să le spui. Chiar, ce-o să le mai spui săptămâna viitoare?

— Până săptămâna viitoare, mai e o săptămână.

Dar aproape pierduseră până şi cursa după cai verzi pe pereţi. Prima discuţie cu Writers Guild of America fusese o catastrofă. Le dăduseră peste gură cu Patriot Act şi juraseră să lupte până-n pânzele albe pentru a împiedica guvernul să înhaţe fie şi un singur scenariu din arhiva lor. „Nu căutăm terorişti", protestase el, „doar un criminal dement". Însă WGA nu avea de gând să se dea bătută fără luptă, aşa că apelase la superiorii lui şi obţinuse un ordin judecătoresc.

Autorii de scenarii, după cum aflase Will, erau o adunătură de paranoici: nu aveau niciun strop de încredere în producători, în studiouri şi mai ales în colegii lor de breaslă, care, chipurile, îi furau pe faţă. WGA le oferea un minimum de siguranţă şi protecţie: înregistra scenariile şi le depozita în format digital sau pe hârtie, în eventualitatea c-ar fi apărut vreodată litigii în privinţa dreptului de proprietate intelectuală. Pentru asta nu trebuia să fii membru al asociaţiei, orice grafoman amator avea dreptul să-şi înregistreze scenariul. Plătea o taxă, trimitea un exemplar şi gata. WGA avea filiale pe ambele coaste şi doar la WGA West erau înregistrate peste cincizeci de mii de scenarii în fiecare an. O mică afacere foarte profitabilă.

Departamentul de Justiţie s-a chinuit destul până să completeze în ordinul judecătoresc rubrica intitulată „Motivul probabil”. Deşi era o „pură fantezie”, cum i-au spus lui Will, erau dispuşi să facă tot ce le stătea în putere. FBI a avut în cele din urmă câştig de cauză, la Curtea de Apel, pentru că guvernul acceptase între timp să-şi mai reducă pretenţiile, aşa că povestea nu mai suna ca o rechiziţionare brutală. Aveau să obţină doar recolta de scenarii primite în ultimii trei ani din Las Vegas şi o grămadă de coduri ZIP, dar numele şi adresele scriitorilor rămâneau secrete. Dacă, din mormanul de materiale, aveau să apară „indicii”, guvernul trebuia să găsească un nou „motiv probabil” pentru a obţine numele şi adresa autorilor respectivi.

Scenariile începuseră să curgă, mai ales pe CD-uri, dar şi în cutii pline ochi cu dosare. Hârţogarii FBI din New York fuseseră brusc loviţi de boala printării şi, în cele din urmă, biroul lui Will ajunsese să semene cu depozitul unei agenţii literare de la Hollywood: scenarii îngrămădite din podea până-n tavan. Când treaba s-a încheiat, la etajul 32 al clădirii FBI erau depozitate 1 621 de scenarii, scornite de minţile unor inşi domiciliaţi în Nevada.

Din cauză că nu ştiau precis ce caută, nu-şi puteau permite să fie superficiali. Intraseră totuşi destul de repede în ritm şi reuşeau să parcurgă un scenariu în cel mult un sfert de oră: citeau cu atenţie primele câteva pagini ca să vadă în mare despre ce era vorba, apoi frunzăreau restul. S-au pregătit sufleteşte pentru o lungă trudă, sperând să încheie treaba într-o lună de muncă pe brânci. Strategia lor era să caute indicii care ţineau de domeniul evidenţei: poveşti despre criminali în serie sau menţionarea unor cărţi poştale, dar nu trebuiau să omită nici detaliile mai puţin evidente, adică personajele sau situaţiile care pur şi simplu li s-ar fi părut suspecte.

Ritmul de lucru era aproape imposibil. Începuseră să aibă dureri de cap. Erau din ce în ce mai iritaţi şi, după ce se răsteau unul la altul toată ziua, seara se retrăgeau în apartamentul lui Will şi făceau dragoste nebuneşte. Aveau nevoie de tot mai multe plimbări ca să-şi limpezească minţile. Însă cel mai rău îi scotea din sărite faptul că majoritatea scenariilor erau nişte tâmpenii sinistre, neinteligibile, plictisitoare sau cumplit de ridicole. În a treia sau a patra zi de salahorie, Will se însenină brusc, după ce deschise un scenariu intitulat *Numărătorii.*

— N-o să-ţi vină să crezi, dar îl ştiu pe tipul care l-a scris! strigă el.

— De unde?

— A fost colegul meu de cameră, în primul an de facultate.

— Interesant, zise Nancy, fără pic de interes.

Will citi scenariul mult mai atent decât pe celelalte, ceea ce-i luă cam un ceas, iar când îl puse jos, gândi: „Amice, să nu faci greşeala să renunţi la computere."

La trei după-amiaza, făcu o însemnare în baza lui de date despre o aiureală în care nişte extratereştri veneau pe Terra ca să facă praf toate cazinourile, apoi luă următorul scenariu din maldărul de pe birou.

Atinse blând cu vârful pantofului genunchiul lui Nancy.

— Hei!

— Da?

— Nu-ţi vine să-ţi tai venele?

— Am murit de mult, răspunse ea. Avea ochii roşii. Ce vrei?

Următorul lui scenariu era intitulat *Trenul de 7.44 spre Chicago.* Citi câteva pagini şi mârâi:

— Dumnezeule mare! Cred că pe-ăsta l-am mai citit şi-acum câteva zile. Ce naiba?

— Vezi când a fost trimis, îl sfătui ea. Eu am găsit câteva care au fost trimise de mai multe ori. Le modifică, apoi mai scot din buzunar douăzeci de dolari şi le înregistrează din nou.

Will scrise titlul în baza de date.

— Când e să ai dreptate, ai. Asta-i versiunea finală. I-am dat zero din zece ca relevanţă. Nu mai suport să-l citesc din nou.

— Treaba ta.

Era gata să închidă dosarul, dar rămase cu mâna în aer. Ceva îi atrăsese atenţia — numele unui personaj. Începu să dea paginile ca un apucat, apoi se ridică brusc, răsfoindu-le din ce în ce mai repede.

Nancy observase agitaţia lui.

— Ce s-a-ntâmplat? întrebă ea.

— Stai o clipă, lasă-mă puţin…

Îl văzu mâzgălind frenetic nişte însemnări, dar, de fiecare dată când îl întreba ce găsise, el răspundea:

— Vrei, te rog, s-aştepţi o clipă?

— Will, ce naiba! strigă ea într-un final. El puse în sfârşit manuscrisul pe birou.

— Trebuie să găsesc prima versiune. Cum Dumnezeu mi-a scăpat asta? Hai, repede, ajută-mă! îi zice *Trenul de 7.44 spre Chicago.* Tu vezi în teancul de luni, eu caut în ăla de marţi.

Nancy se aşeză pe jos, lângă fereastră, şi-l găsi după câteva minute, undeva la fundul teancului.

— Zău că nu pricep de ce nu vrei să-mi spui, se plânse ea. Will îi smulse dosarul din mâini. După câteva secunde, aproape tremura de bucurie.

— Sfinte Dumnezeule, şopti el. A schimbat numele din prima versiune. E o poveste despre nişte tipi pe care teroriştii îi omoară în trenul de la Chicago la L.A. Uită-te la numele lor!

Nancy luă scenariul şi începu să citească. Numele personajelor parcă săreau din pagină: Drake, Napolitano, Swisher, Covic, Pepperdine, Santiago, Kohler, Lopez, Robertson.

Victimele din cazul Doomsday. Toate victimele.

Nancy amuţise.

— A doua versiune a fost înregistrată la 1 aprilie 2009, cu şapte săptămâni înainte de prima crimă, zise Will. Ziua păcălelilor — să mori de râs. Individul ăsta a plănuit totul şi şi-a făcut reclamă anticipat într-un nenorocit de scenariu. Trebuie să obţinem urgent un ordin judecătoresc, să-i aflăm numele.

Ar fi vrut s-o îmbrăţişeze, s-o apuce de mijloc şi s-o învârtă până când ameţeau amândoi, dar se mulţumiră să bată palma.

— Te-am găbjit, fraiere, zise el. Oricum, scenariul tău e de rahat.

Will avea să-şi amintească următoarele douăzeci şi patru de ore aşa cum îţi aminteşti o tornadă: teama care creşte treptat, în timp ce aştepţi clipa fatală, lovitura cumplită şi asurzitoare, vârtejul distrugător, apoi calmul acela straniu şi deznădejdea provocată de atâtea pierderi.

Curtea de Apel a sprijinit ordinul emis de guvern şi WGA a fost obligată să dezvăluie identitatea autorului şi să le trimită datele lui personale.

Will era la calculator când auzi semnalul sonor care-l anunţa că primise un e-mail. Procurorul-adjunct care se ocupa de cazul lor îi trimisese chiar mesajul primit de la WGA: *Răspuns la Guv. V. WGA West re. Scenariu WGA #4277304.*

Avea să-şi amintească tot restul zilelor şocul provocat de e-mailul acela.

Potrivit legii, iată răspunsul complet la sus-menţionatul ordin: autorul scenariului înregistrat sub numărul WGA #4277304 este Peter Benedict, P.O. Box 385, Spring Valley, Nevada.

Nancy intră în birou şi-l văzu încremenit ca o statuie în faţa monitorului. Veni atât de aproape de el, încât Will îi simţi răsuflarea în păr.

— Ce s-a întâmplat?

— Îl cunosc.

— Cum adică îl cunoşti?

— E colegul meu de cameră din facultate. Revăzu deodată în minte scenariile de pe biroul alb al lui Mark, auzi iar cuvintele rostite ferm: „Nu cred c-o să-l prinzi", apoi îşi aminti stânjeneai evidentă pe care i-o provocase vizita lui neanunţată şi… Încă un detaliu.

— Nenorocitele alea de pixuri!

— Poftim?

Will clătină din cap, furios pe el însuşi.

— Am văzut pe biroul lui pixuri Pentel ultrafine. Totul era acolo, la vedere.

— Cum adică a fost colegul tău de cameră? Toată chestia asta n-are niciun sens.

— Isuse, gemu el. Cred că tot cazul Doomsday mă vizează pe mine.

Degetele lui Will goneau pe tastatură. Trecea într-o viteză nebună de la o bază de date federală la alta. În tot acest timp, îşi repeta în minte o singură întrebare: Cine eşti tu, Mark? Cine eşti, de fapt?

Informaţiile despre Shackleton începură să apară pe monitor — data naşterii, numărul de securitate socială, câteva amenzi vechi, pentru parcare interzisă, primite în California —, dar existau multe goluri înnebunitoare şi zone obscure. Fotografia din dosarul pentru permisul de conducere eliberat în Nevada era un dreptunghi negru. Nu apăreau niciun fel de credite, ipoteci, fişe de şcolarizare sau de angajare. Nu avea cazier. Nu depusese declaraţii de venit şi de impozitare. Nici măcar nu exista în baza de date a IRS!

— Nenorocitul e complet rupt de societate, îi zise Will lui Nancy. Parcă e dintr-o specie ocrotită. Am mai văzut asta o dată sau de două ori, dar sunt cazuri al naibii de rare.

— Ce facem acum? întrebă ea. Nu-l văzuse niciodată atât de agitat.

— După-amiază ne urcăm într-un avion, trebuie să spargem buba. Du-te imediat la Sue, să faceţi hârtiile. O s-avem nevoie de un mandat federal de arestare de la procurorul din Nevada.

Nancy îi mângâie uşor părul.

— O să fac toate aranjamentele.

Câteva ore mai târziu, o maşină aştepta să-i ducă la aeroport. Will îşi făcuse de mult bagajul. Se uită la ceas şi se întrebă de ce întârzia Nancy. Deşi fusese supusă influenţei sale negative, până atunci reuşise să-şi păstreze măcar o virtute: punctualitatea.

Apoi auzi ţăcănitul tocurilor cui ale lui Sue Sanchez şi, într-un reflex pavlovian, stomacul i se strânse.

Ridică privirea şi văzu faţa ei încordată şi chinuită, cu ochii mai sălbatici ca niciodată. Se pregătea să-i spună ceva, dar cuvintele nu-i ieşeau pe gură suficient de repede.

— Ce-i, Susan? Trebuie să prind avionul.

— Ba nu.

— Poftim?

— Benjamin tocmai a primit un telefon de la Washington. Ţi-au luat cazul. Şi lui Lipinski.

— Ce?

— Permanent. Definitiv. Sanchez aproape că se sufoca.

— Şi de ce dracu' au făcut asta, Susan?

— Habar n-am.

Will vedea bine că Sanchez spusese adevărul. Era în pragul isteriei, încerca din răsputeri să se poarte profesional.

— Cum rămâne cu arestarea?

— Nu ştiu nimic şi Ronald m-a avertizat să nu pun nicio întrebare. Treaba asta mă depăşeşte cu mult. Se întâmplă ceva sus de tot.

— E o porcărie. Doar l-am găsit pe criminal!

— Nu ştiu ce-aş putea să-ţi spun.

— Unde-i Nancy?

— Am trimis-o acasă. Nu vă mai dau voie să lucraţi împreună.

— De ce?

— Nu ştiu, Will! Astea sunt ordinele!

— Şi eu ce-ar trebui să fac acum?

Sanchez avea o privire îndoliată şi spăşită, expresia oficială pe care o arbora când evenimentele o depăşeau.

— Nimic. Să stai liniştit şi să nu faci nimic. Pentru tine, totul s-a încheiat.

18

12 OCTOMBRIE 799

VECTIS, BRITANIA

Mary refuzase să boteze copilul. Simţea că nu este al ei. Octavus îl sădise cu sălbăticie în pântecele ei, iar ea nu avusese altă cale decât să se împace cu mijlocul care i se îngroşa tot mai mult, pe măsură ce i se apropia sorocul, şi să îndure chinurile naşterii aşa cum îndurase chinul împreunării.

L-a hrănit totuşi, pentru că sânii ei erau plini de lapte şi i se ceruse să facă asta, dar nu se uita la buzişoarele lui în timp ce sugea şi nici nu-l mângâia pe cap, aşa cum fac toate mamele când alăptează.

După siluire, o mutaseră din dormitorul surorilor în *hospitium.* Acolo era la adăpost de orice priviri iscoditoare şi de şuşoteala novicelor şi a surorilor, aşa că trăise cele nouă luni într-o oarecare linişte, ferită de curiozitatea oaspeţilor abaţiei. O hrăniseră bine şi îi dăduseră voie să se plimbe şi să lucreze într-o grădină de zarzavat, până când a început să meargă clătinat şi să gâfâie din cauza pântecelui uriaş. Toţi cei care-o cunoşteau erau întristaţi de schimbarea ei sufletească, de aerul ei sumbru şi de suferinţa aproape neîntreruptă. Până şi Magdalena deplângea în taină schimbarea în rău a firii ei şi paloarea obrajilor altădată îmbujoraţi. Acum fata nu mai putea fi primită în Ordin. Cum s-o mai primească? Nici nu se putea întoarce în satul ei, din celălalt capăt al insulei — rubedeniile n-ar mai fi vrut să aibă de-a face cu ea, era o femeie pângărită. Mary se afla în purgatoriu, ca un copil nebotezat, nici inocent, nici păcătos.

Când copilul a venit pe lume şi i-au văzut părul roşu, pielea albă ca laptele şi trupul firav, abatele şi Paulinus au înţeles că Mary era doar un receptacul, poate unul divin, pe care aveau datoria să-l îngrijească şi să-l apere, la fel de atent cum aveau să îngrijească şi să apere pruncul.

E drept, nu era fecioară, dar se numea Mary şi copilul era deosebit.

La o săptămână după naştere, Magdalena s-a dus la Mary şi a găsit-o întinsă pe pat şi privind în gol. Copilul stătea nemişcat în leagănul aşezat pe podea.

— Ei, i-ai găsit până la urmă un nume? întrebă Magdalena.

— Nu, soră.

— Dar vrei să-i pui un nume, nu-i aşa?

— Nu ştiu, răspunse Mary apatică.

— Un copil trebuie să aibă un nume, zise ferm Magdalena. Bine, atunci o să-l botez eu. Va fi Primus, primul copil al lui Octavus.

Acum Primus intrase în al patrulea an al vieţii. Pierdut în lumea lui, palid ca laptele, rătăcea prin *hospitium* şi prin împrejurimi. Nu se îndepărta niciodată prea mult, iar oamenii şi obiectele nu-i stârneau nici cel mai mic interes. La fel ca Octavus, era mut, avea ochii mici şi verzi şi o privire goală. Paulinus venea la el din când în când, îl lua de mână şi-l ducea în scriptoriu, unde coborau împreună în camera tatălui său. Apoi se uita la ei aşa cum un savant ar fi studiat corpurile cereşti, aşteptând semne. Zadarnic, cei doi nu se băgau în seamă. Octavus continua să scrie cu furie, iar băiatul se plimba visător prin odaie, fără să se lovească de nimic şi fără să vadă nimic. Penele nu-l interesau, nici cerneala, pergamentul sau semnele scrise de mâna lui Octavus.

Apoi Paulinus îi povestea lui Iosefus ce văzuse.

— Băiatul nu are niciun dar, spunea el.

Cei doi bătrâni ridicau din umeri şi porneau agale spre biserică, să se roage.

Era o după-amiază răcoroasă de toamnă, cu aer înviorător. Soarele, care începuse să coboare către asfinţit, avea culoarea petalelor de gălbenele. Iosefus mergea fără grabă prin abaţie, cufundat în gânduri, rugându-se tăcut ca Domnul să aibă milă de el şi să-i ierte păcatele.

Se gândea adesea la iertarea păcatelor. Cu câteva săptămâni în urmă, observase că urina lui era maronie, iar acum devenise de un roşu-sângeriu. Îşi pierduse pofta de mâncare. Când se ridica în picioare, după ce stătea îngenuncheat pentru rugăciune, parcă plutea pe valuri şi trebuia să se sprijine de ceva ca să-şi păstreze echilibrul. N-avea rost să-l întrebe pe felcer sau pe Paulinus ce se petrecea cu el. Ştia că e pe moarte.

Oswyn nu apucase să vadă lucrările încheiate şi, se părea, nici el nu se va bucura de clipa aceea, dar biserica, scriptoriul şi sala capitulară fuseseră terminate, iar zidirea noilor dormitoare era în plin avânt. Însă cel mai important lucru, la care se gândea zi şi noapte, era Biblioteca lui Octavus. Nu reuşise niciodată să pătrundă menirea ei şi încetase să-şi mai bată capul. Ştia, pur şi simplu, câteva adevăruri.

Exista.

Era de natură divină.

Într-o bună zi, Domnul va dezvălui scopul ei.

Trebuia să fie apărată.

Trebuia să crească.

Şi totuşi, în timp ce simţea cum i se scurge viaţa din trup, se temea că nu va reuşi să-şi îndeplinească misiunea. Cine va păzi şi va apăra biblioteca după ce el nu va mai fi?

Îl văzu în depărtare pe Primus, care stătea în grădina de zarzavat a oaspeţilor abaţiei, acum doar o bucată de pământ gol lângă *hospitium.* Băiatul era singur — nimic neobişnuit, pentru că maică-sa nu voia să aibă de-a face cu el. Nu se mai întâlnise cu el în ultima vreme şi era destul de curios, încât să-l urmărească fără să fie văzut.

Copilul avea cam vârsta lui Octavus atunci când Iosefus îl primise în abaţie, iar asemănarea cu el era de-a dreptul miraculoasă. Acelaşi păr roşcat, aceeaşi piele palidă, acelaşi trup subţire ca o trestie.

Când Iosefus ajunse la treizeci de paşi, se opri brusc. Inima începu să-i bată cu putere şi îl cuprinse ameţeala. Dacă n-ar fi căpătat obiceiul de a merge în baston, poate că ar fi căzut. Băiatul luase de pe jos un băţ. Apoi, chiar sub ochii lui Iosefus, începu să scrijelească pământul, făcând mişcări largi. Iosefus nu avea nicio îndoială: Primus scria.

Iosefus aşteptase cu nerăbdare să se încheie rugăciunile Ceasului al Nouălea. În timp ce fraţii şi surorile se risipeau, chemă discret trei oameni şi îi trase într-un colţ al bisericii. Acolo schimbă câteva vorbe cu Paulinus, Magdalena şi José, care fusese primit în cercul iniţiaţilor încă de când tânărul călugăr descoperise siluirea Mariei. Iosefus nu regretase niciodată hotărârea de a-i dezvălui ibericului marele secret, fiindcă José era calm, înţelept şi discret ca nimeni altul. Abatele, prioreasa şi astrologul, de-acum oameni bătrâni, se bizuiau pe puterea şi pe vigoarea lui.

— Băiatul a început să scrie, şopti Iosefus. Cu toate că vorbise foarte încet, glasul lui stârni ecouri sub bolta măreaţă. Ceilalţi trei îşi făcură cruce. José, adu-l pe copil în odaia lui Octavus.

L-au aşezat pe podea, lângă tatăl lui. Octavus nu i-a luat în seamă, nici pe el, nici pe ceilalţi patru care-i invadaseră sanctuarul. Magdalena îl evita pe Octavus de când săvârşise fapta aceea oribilă şi, chiar dacă trecuse mult timp de-atunci, tot tresări când îl văzu. Nu mai lăsase fetele să-l îngrijească, doi-trei tineri novici le luaseră locul. Se opri la o distanţă cât mai mare de

masa lui de scris, pe jumătate convinsă că Octavus se va năpusti asupra ei, s-o siluiască.

José pusese o foaie mare de *vellum* în faţa lui Primus şi, în jurul ei, câteva lumânări.

— Înmoaie o pană în cerneală şi dă-i-o, spuse răguşit Paulinus.

Iberul flutură pana prin faţa băiatului, aşa cum faci când te joci cu o pisică. O picătură de cerneală se scurse de pe vârful ei şi căzu pe pergament.

Deodată, copilul întinse mâna, strânse pana între degetele mici şi-i apăsă vârful pe foaie. Începu să-şi mişte mâna în cercuri. Pana scârţâia zgomotos.

Literele erau mari şi stângace, dar puteau fi desluşite cu uşurinţă.

V-a-a-s-c-o

— Vaasco, citi Paulinus, după ce băiatul scrise toate literele.

S-u-a-r-i-z

— Vaasco Suariz, spuse José. Un *nombre* din Lusitania. Apoi mânuţa copilului începu să scrie numere, la fel de stângace.

8 6 800 Mors

— A opta zi a lunii iunie, anul 800, spuse Paulinus.

— José, zise Iosefus, te rog, vezi ce scrie Octavus. La ce an a ajuns?

Călugărul se aplecă peste umărul lui Octavus şi se uită la pergament.

— Ultimul rând pe care l-a scris este pentru ziua a şaptea din luna iunie, anul 800!

— Doamne sfinte! exclamă Iosefus. Sunt legaţi unul de altul ca şi cum ar fi un singur om!

Cei patru se strânseră laolaltă în lumina pâlpâitoare a lumânărilor.

— Ştiu la ce te gândeşti, şopti Magdalena, dar nu pot îngădui asta.

— Oare cum poţi şti, soră, când nici măcar eu nu ştiu? i-o întoarse abatele.

— Caută în sufletul tău, Iosefus, spuse ea dojenitor. Sunt sigură că ştii ce-ai de făcut.

Supărat, Paulinus îşi ridică braţele.

— Vorbiţi în dodii! Nu vreţi să-i spuneţi unui biet bătrân despre ce anume?

Iosefus se ridică încet, ca să nu-l cuprindă ameţeala.

— Haideţi, să-l lăsăm o vreme pe băiat cu Octavus. Nu i se poate întâmpla nimic rău. Să mergem sus, prieteni, unde ne vom ruga şi vom discuta.

Sus era mai cald şi mult mai plăcut decât în beciul umed. Iosefus îi rugă să se aşeze la mesele copiştilor. Abatele stătea faţă-n faţă cu Magdalena, iar Paulinus, în faţa lui José.

Iosefus le povesti despre noaptea când se născuse Octavus şi despre fiecare întâmplare miraculoasă din viaţa tânărului. Desigur, toţi cunoşteau faptele în amănunt, dar Iosefus nu mai spusese niciodată povestea de la început până la sfârşit şi cei trei erau siguri că avea un motiv întemeiat. Apoi prezentă viaţa mult mai scurtă, dar cu nimic mai prejos a lui Primus, adăugând şi ultimele întâmplări.

— Se poate îndoi vreunul dintre noi, întrebă abatele, că avem datoria sfântă de a ocroti şi sprijini această lucrare divină? Din pricini pe care poate nu le vom afla niciodată, Dumnezeu ne-a încredinţat nouă, slujitorilor săi din Abaţia Vectis, misiunea de a fi paznicii acestor scrieri miraculoase. I-a dat tânărului Octavus, venit pe lume în împrejurări la fel de miraculoase, puterea — ba nu, porunca — de a ţine cronica naşterii şi morţii tuturor sufletelor care trec prin această lume. Astfel, soarta omului nu mai are niciun secret. Scrierile sunt dovada că Dumnezeu este puternic şi atoateştiutor şi că noi, copiii săi, trebuie să-i primim plini de umilinţă dragostea şi grija. O lacrimă sclipi şi se scurse încet pe obrazul abatelui. Octavus este o fiinţă muritoare, dar, neîndoielnic, altfel decât celelalte. M-am întrebat de multe ori, ca şi voi, cum ar putea fi continuată această trudă uriaşă. Iată, acum am primit răspunsul.

Făcu o pauză şi văzu că ei dădeau din cap.

— Curând îmi voi da sufletul.

— Nu! strigă José, cu toată suferinţa pe care ar fi arătat-o un fiu către tatăl său.

— Ba da, acesta-i adevărul. Sunt sigur că niciunul dintre voi nu e mirat. E de-ajuns să mă priviţi ca să înţelegeţi că sufăr de o boală grea.

Paulinus îi atinse blând încheietura, iar Magdalena îşi încleştă mâinile într-o rugăciune mută.

— Paulinus, nici acum nu vrei să recunoşti că ai citit pe pergament numele lui Iosefus din Vectis?

Buzele uscate ale învăţatului şoptiră:

— L-am citit.

— Ştii şi ziua?

— O ştiu.

— Va veni curând?

— Da.

— Nădăjduiesc că nu mâine, încercă el să glumească.

— Nu.

— Foarte bine, zise Iosefus, împreunându-şi palmele. Este de datoria mea să mă îngrijesc de viitor, nu numai de viitorul abaţiei, ci şi de cel al lui Octavus şi al Bibliotecii. Aşadar, în seara asta, vă spun că am să-l chem pe episcop şi am să-l implor ca, imediat după ce-mi dau sufletul, s-o numească pe sora Magdalena abate şi pe fratele José prior. Frate Paulinus, prieten drag, tu îi vei sluji mai departe, aşa cum m-ai slujit şi pe mine, cu nemărginită credinţă.

Magdalena îşi plecă adânc capul, ca să-şi ascundă un zâmbet pe care nu şi-l putea stăpâni. Paulinus şi José îşi pierduseră graiul din pricina suferinţei.

— Şi trebuie să vă mai spun ceva, continuă Iosefus. În seara asta, vom înfiinţa un nou ordin, un ordin sfânt şi tainic care va ocroti şi va îngriji Biblioteca. Noi patru suntem primii lui membri şi, de azi înainte, se va numi Ordinul Numelor. Să ne rugăm.

Şi le dădu exemplu, cufundându-se în rugăciune, iar când termină, se ridicară toţi patru ca un singur om. Iosefus atinse blând umărul slab al Magdalenei.

— Când se vor încheia Vesperele, vom face ceea ce trebuie să facem. Eşti de bunăvoie alături de noi?

Bătrâna ezită câteva clipe, cât rosti în gând o rugăciune către Sfânta Fecioară. Iosefus aştepta răspunsul.

— Sunt, zise ea.

După Vespere, Iosefus se retrase în odaie să cugete. Ştia ce se şoptea pe la colţuri, dar nu voia să vadă cu ochii lui ce urma să se întâmple. Hotărârea îi era de neclintit, însă, în adâncul sufletului, rămăsese un om blând şi îngăduitor, care nu era făcut pentru treburi de felul acesta.

Ştia că, în clipa când el îşi pleca fruntea să se roage, Magdalena şi José o conduceau pe Mary pe aleea întunecoasă care ducea de la *hospitium* la scriptoriu. Ştia că ea plângea încetişor. Ştia că scâncetele ei slabe se vor transforma în vaiete când o vor târî pe scări, în beci. Şi ştia că vaietele vor deveni ţipete sfâşietoare când vor ajunge la odaia lui Octavus şi José o va împinge înăuntru, apoi va zăvorî uşa în urma ei.

19

30 IANUARIE 1947

INSULA WIGHT, ANGLIA

Reggie Saunders se tăvălea în fân — cum îi plăcea lui să spună — cu Laurel Barnes, soţia planturoasă a comandantului de escadrilă Julian Barnes, chiar în mijlocul patului conjugal al acestuia. Saunders se bucura de fiecare clipă. Era o casă spaţioasă, cu un dormitor imens. Focul plăcut care ardea în şemineu alunga frigul, iar doamna Barnes, care învăţase să-şi poarte singură de grijă în lipsa soţului plecat la război, era foarte dornică să-i satisfacă toate dorinţele.

Reggie era un bărbat zdravăn, rumen în obraji, cu o foarte bărbătească burtică de băutor de bere. Zâmbetul copilăros şi umerii laţi erau punctele lui forte şi cu ele dăduse gata tot soiul de femei, inclusiv pe cea de faţă.

Aerul de băieţel pus pe şotii şi înclinaţia către flecăreală ascundeau o gravă problemă de orientare morală. Acul busolei sale interioare arăta într-o singură direcţie, către Reggie Saunders. Avea impresia că lumea întreagă îi era datoare pentru simplul fapt că se născuse şi că lăsarea lui la vatră, cu ochii, membrele şi organele genitale intacte, era un semn că naţiunea trebuia să-i asigure şi pe mai departe necesităţile, indiferent dacă erau de natură financiară sau senzorială. Legile Coroanei şi moravurile sociale erau în lumea lui Reggie doar jaloane aproximative, fleacuri pe care nu le mai băga în seamă după ce lua act de existenţa lor.

Îşi începuse serviciul militar cu stângul şi foarte slăbuţ, în calitate de sergent în Armata a opta a lui Montgomery, care se chinuia să-l scoată pe Rommel din Tobruk. După prea mult timp petrecut în deşert, în 1944 reuşise în sfârşit să obţină transferul din Africa de Nord în Franţa eliberată, la un regiment care avea misiunea să recupereze şi să inventarieze obiectele de artă furate de naziști.

Şeful lui era cel mai cumsecade gentleman pe care-l cunoscuse vreodată, un fost profesor la Cambridge care credea că a comanda o unitate militară înseamnă a-i ruga politicos pe oameni să te ajute să faci una sau alta. Dar, incredibil, armata o nimerise cu maiorul Geoffrey Atwood, când găsise pentru acest profesor de arheologie şi antichităţi un post care i se potrivea ca o mănuşă, în loc să-l arunce, total ineficient şi foarte periculos pentru el şi pentru alţii, undeva pe front, cu o hartă în mână, un binoclu atârnat la gât şi un pistol la şold.

Treaba principală a lui Saunders era să comande un pluton de flăcăi care scoteau din subsoluri lăzi grele din lemn, apoi le mutau în alte subsoluri. Reggie nu fusese niciodată indignat de imoralitatea nemţilor, ba chiar era în

stare să înţeleagă hoţiile lor, în circumstanţele respective. De fapt, chiar sub privirile lui îngăduitoare, vreo două-trei fleacuri trecuseră discret în alte mâini, în schimbul câtorva lire. Şi de ce nu? După război, rătăcise dintr-o slujbă în alta, lucrând ici şi colo în construcţii şi luându-şi tălpăşiţa peste noapte, dacă încurcăturile romantice o cereau. Când Atwood îl întrebase dacă l-ar interesa o mică aventură pe Insula Wight, Saunders, care nu avea de lucru, spusese:

— Doar un cuvânt, şefu', şi vin cu tine oriunde.

Acum Reggie îşi mişca şalele ca un piston, pierdut într-o mare de carne rozalie, care mirosea a talc şi a lavandă. Stăpâna casei scotea nişte ţipete ascuţite care-i aminteau lui Reggie de cuştile păsărilor din Kew Garden, unde-l duceau taică-su şi maică-sa când era copil, ca să înveţe câte ceva despre natură. Curând, mintea lui reveni la momentul prezent. Se apropia clipa de plăcere supremă, iar dacă tot te-apuci de-o treabă, măcar s-o faci bine, cum îi tot repeta bunică-su. Apoi auzi un zgomot mecanic, un soi de uruit înăbuşit.

Nenumăratele gărzi de noapte pe care le îndurase în deserturile din Libia şi Maroc îi ascuţiseră auzul, o însuşire care se dovedea încă o dată folositoare.

— Reggie, nu te opri! gemu doamna Barnes.

— Stai puţin, dulceaţă. Ai auzit?

— N-am auzit nimic…

— Un motor.

Nu fusese maşina unui servitor, în niciun caz. Era gata să jure cu mâna pe inimă că auzise un motor cu sânge albastru.

— Eşti sigură că soţiorul nu se-ntoarce?

— Ţi-am zis că-i plecat la Londra.

Doamna Barnes îl apucă de fese, îndemnându-l să-şi vadă de treabă.

— Vine cineva, iubire, şi-ţi spun eu că nu-i afurisitul de poştaş!

Sări din pat aşa, gol puşcă, şi dădu la o parte draperia. Razele unor faruri străpungeau întunericul.

Maşina care se apropia de casă, făcând pietrişul să scrâşnească sub roţi, era o Invicta de culoarea cireşei coapte, o frumuseţe atât de rară şi de ochioasă, încât o recunoscu imediat ce ajunse în lumina felinarelor de la poartă.

— Ştii pe careva care conduce o Invicta roşie? întrebă el. Ar fi putut la fel de bine să întrebe: Ai auzit că Satana bate la uşă?

Doamna Barnes sări înspăimântată din pat şi îşi înhăţă lenjeria intimă, scoţând, de data asta, ţipete de alarmă stridente.

— Vasăzică, e maşina comandantului, spuse Reggie resemnat, ridicând din umerii solizi. Eu o şterg, dragoste. Pa-pa.

Sări în pantaloni, îşi adună repede celelalte haine şi, strângându-le la piept, zbură pe scara din spate, care ducea la bucătărie. Ajunse la ieşirea servitorilor exact în clipa când comandantul de escadrilă intra în holul mare şi o striga vesel pe nevastă-sa:

— Alo, alo, ghici cine s-a întors cu o zi mai devreme! Reggie se îmbrăcă repede, în grădină, dar deja începuse să dârdâie. Deşi săptămâna trecută fusese neobişnuit de cald, acum o masă de aer rece din nord dăduse peste cap termometrele. Se întâlnise cu iubita lui lângă cârciumă şi ea îl adusese aici cu maşina. Se afla la aproape zece kilometri de tabără şi n-avea niciun rost să facă autostopul pe marginea drumului. Trebuia să dea din picioare.

Înconjură tiptil casa, până ajunse în faţă. Capota frumuseţii de Invicta, modelul 1930, era fierbinte. Interiorul era adânc, ca o cadă uriaşă, cu scaune înalte îmbrăcate în piele roşie. Cheile rămăseseră în contact. N-avea de ce să stea prea mult pe gânduri: Mi-e frig, în maşină e cald, o împrumut cât să dau şi eu o fugă. Sări înăuntru şi răsuci cheia. Motorul Lagonda de o sută patruzeci de cai-putere prinse viaţă cu un duduit puternic — prea puternic. În clipa următoare, Reggie intră în panică. Unde dracu' era schimbătorul de viteze? Pipăi înnebunit cu amândouă mâinile. Uşa casei se trânti de perete.

Îşi aminti, în sfârşit: automobilul avea blestemata aia de transmisie automată, prima din ţară! Apăsă pe accelerator şi constată că transmisia funcţiona perfect. Maşina zvâcni înainte, împroşcând pietriş în urma ei. Văzu o clipă în oglinda retrovizoare un bărbat de vârstă mijlocie, furios, care-şi agita pumnul în aer. Zgomotul motorului îi acoperea strigătele.

— Şi ţie la fel, amice! strigă Reggie. Mersi pentru căruţă şi mersi pentru drăguţă!

Lăsă Invicta la cârciuma din Fishbourne şi merse pe jos ultimii doi kilometri, fluierând vesel în noapte şi frecându-şi mâinile îngheţate. Focul de buşteni, înviorat cu parafină, care ardea în mijlocul taberei îl ajută să-şi găsească drumul. Nori deşi acoperiseră luna, iar cerul cenuşiu avea aspectul unei flanele uzate. Fuioarele de fum uleios se înălţau groase şi negre ca un stol de corbi, iar Reginald le urmări cu privirea până când le pierdu în spatele clopotniţei Abaţiei Vectis.

Uşa uneia dintre rulotele dărăpănate se deschise, în timp ce Reggie se apropia de foc, să se încălzească. Un tânăr costeliv strigă:

— Să n-am parte! Ia uitaţi-vă cine s-a-ntors! Reg a primit un şut în fund!

— Ba am plecat fiindcă aşa am avut chef, amice, spuse Reggie tăios. E ceva de haleu?

— Cred că mai avem nişte conserve de fasole.

— Păi, pasează-mi una, mi-e o foame de crăp, după atâta futai!

Tânărul pufni în râs şi se dovedi că ultimul cuvânt avea o calitate magică, pentru că uşile celor patru rulote se deschiseră la unison şi ocupanţii lor năvăliră afară, să audă continuarea. Chiar şi Geoffrey Atwood apăru din rulota şefului, îmbrăcat cu un pulover gros de lână şi pufăind gânditor din pipă.

— A zis cineva „futai”?

— Băieţi, doar nu credeţi că m-apuc să povestesc!

— Ba da, te rugăm, spuse salivând flăcăul slăbănog, Dennis Spencer.

Era un boboc plin de coşuri, în anul întâi la Cambridge, prea tânăr pentru recrutare.

Din echipă mai făceau parte alţi patru, trei bărbaţi şi o femeie, toţi din departamentul lui Atwood. La fel ca Spencer, Martin Bancroft şi Timothy Brown erau studenţi, dar din anii mai mari. Se întorseseră teferi din război şi încercau să-şi termine studiile. Martin nici măcar nu plecase din Anglia, fusese detaşat la Londra ca ofiţer de informaţii. Timothy fusese operator de radar pe o fregată care patrulase mai ales în Marea Baltică. Pe amândoi îi apuca ameţeala când se gândeau să se întoarcă la Cambridge şi săriseră în sus de bucurie când li se oferise prilejul de a face puţină muncă de teren.

Ernest Murray era mai în vârstă — peste treizeci de ani şi în prezent îşi termina doctoratul în istorie antică, pe care îl abandonase în grabă când germanii invadaseră Polonia. Luase parte la lupte grele în Indochina, în urma cărora rămăsese cu sechele psihice. Dintr-un motiv sau altul, arheologia epocii anglo-saxone nu i se mai părea la fel de importantă ca înainte de război şi nu reuşea să se hotărască ce să facă cu viaţa lui.

Singura femeie din echipă era Beatrice Slade, lector în istorie medievală şi confidenta academică a lui Atwood, cea care condusese în bună măsură departamentul în timpul războiului. Era o doamnă de fier, cu limba ascuţită ca briciul, lesbiană declarată şi celebră chiar din acest motiv. Ea şi Reggie erau perfect incompatibili. Când Slade nu era prin apropiere, fostul sergent

îşi bătea joc de orientarea ei sexuală, iar când el se întorcea cu spatele, Beatrice făcea acelaşi lucru.

— A, văd că toţi suntem treji şi voioşi, zise Atwood, clipind din cauza fumului usturător. Ce-ar fi să bem o cafea, în timp ce Reg ne spune povestea lui?

— Fac eu un ibric, se oferi Timothy.

— Aşadar, ce s-a întâmplat, Reg? întrebă Martin. Îmi închipuiam c-o să dormi într-un pat de puf în noaptea asta, nu aici, în găleata noastră ruginită!

— Am avut un mic necaz, amice, răspunse el. Nimic grav. Îşi răsuci o ţigară şi umezi foiţa cu limba.

— Nimic grav? întrebă Beatrice batjocoritor. Te-ai blocat când mai voia o tură?

Spunând asta, îşi legănă şoldurile ca o regină de mahala şi toţi, până şi Atwood, începură să râdă pe seama lui.

— Amuzant, foarte amuzant, mormăi Reggie. Bărba-su s-a întors acasă cam prea repejor şi-a trebuit să-mi mut hoitul, ca să preîntâmpin o întâlnire neplăcută.

— Ia spuneţi, domnule Saunders, i se adresă Dennis sergentului cu fals respect, fundul dumneavoastră era îmbrăcat sau nu în timpul acestei operaţiuni?

Izbucniră iar în râs. Atwood pufăi de câteva ori din pipă şi spuse gânditor:

— Iată o imagine marcantă.

A urmat o dimineaţă de iarnă adevărată, cu câţiva fulgi de zăpadă; pământul arăta ca şi cum ar fi fost pudrat cu zahăr. Ernest era un bucătar excelent şi reuşea să pregătească un mic dejun complet, pentru şapte inşi, pe o biată plită cu două ochiuri. Şedeau în jurul focului pe bidoane de lapte, încotoşmănaţi în pulovere îmbrăcate unul peste altul, şi se întăreau împotriva frigului cu ceai fierbinte îndulcit. După ce muşcă dintr-o felie de pâine prăjită înmuiată în gălbenuş, Atwood aruncă o privire peste câmpul înzăpezit şi marea îngheţată şi remarcă:

— A cui o fi fost ideea să facem săpături în ianuarie?

Ar fi fost mult mai bine într-o dimineaţă caldă de vară sau chiar într-una răcoroasă de toamnă, dar tuturor li se părea grozav să se afle acolo, indiferent de anotimp şi de condiţii. Aveau impresia că, nu mai departe de ieri, războiul făcea ravagii, iar ei visau cât de minunat ar fi să facă puţină arheologie pe o insulă liniştită. Prin urmare, în clipa când Atwood primise o

sponsorizare de trei sute de lire de la British Museum pentru a-şi continua cercetările la Vectis, organizase în grabă plecarea şi s-o ia dracu' de iarnă.

Reggie conducea săpăturile propriu-zise. Se uită la ceas, se ridică şi strigă cu glas autoritar, de sergent-major:

— Gata, flăcăi, hai să ne mişcăm! Azi avem o grămadă de pământ de scos.

Timothy întinse mâna spre Beatrice, cu o mişcare teatrală, şi mimă din buze o întrebare: „Flăcăi?"

— Ai dreptate, zise Reggie, prinzând-o din zbor. Iertare. Eu zic că-i prea bătrână ca să-i mai zicem flăcău.

— Du-te dracului, labagiu jalnic ce eşti, şuieră ea.

Şantierul lui Atwood se afla într-un colţ al abaţiei, departe de grupul principal de clădiri. Abatele, Dom William Scott Lawlor, un cleric care vorbea blând şi era pasionat de istorie, fusese atât de bun, încât să le permită oaspeţilor de la Cambridge să-şi instaleze tabăra în interiorul complexului. Drept mulţumire, Atwood îl invitase să treacă pe la şantier, pentru a vedea cum progresează lucrările, iar sâmbăta trecută, Lawlor îşi făcuse apariţia îmbrăcat în blugi şi hanorac şi rămăsese un ceas întreg, râcâind cu şpaclul un metru pătrat de pământ.

Au părăsit cu toţii tabăra, luând-o peste câmp, în timp ce clopotele catedralei vesteau slujba de la ora nouă şi rugăciunile Ceasului al Treilea. Deasupra lor planau şi se jeleau pescăruşii, iar în depărtare fierbeau valurile canalului Solent, de un albastru oţelit. Spre est, turnul catedralei se profila magnific pe cerul senin. Dincolo de câmp, siluete minuscule — călugări în robe de culoare închisă — mergeau în şir de la dormitoare către biserică. Atwood se uita la ei cu ochii mijiţi din cauza soarelui orbitor şi se minuna de anacronismul lor. Oare dacă ar fi stat exact în acelaşi loc, dar cu o mie de ani mai devreme, scena s-ar fi deosebit vreun pic de cea de azi?

Şantierul era împrejmuit cu frânghii legate de ţăruşi. Acoperea o suprafaţă de patruzeci pe treizeci de metri, în perimetrul căreia excavaseră pământul gras, aproape negru, după ce îndepărtaseră iarba şi stratul superficial de sol. De la distanţă, era limpede că situl se afla într-o adâncitură, la aproximativ un metru mai jos faţă de nivelul câmpului. Exact această depresiune îi atrăsese atenţia lui Atwood înainte de război, când cercetase terenurile abaţiei. În mod sigur, în acel loc se desfăşurase o activitate umană. Dar de ce la o distanţă atât de mare de clădirile abaţiei?

În două campanii scurte, în 1938 şi 1939, Atwood săpase şanţuri de probă şi găsise urmele unei fundaţii din piatră şi fragmente de olărie din secolul al XII-lea, dar mai ales din secolul al XIII-lea. În timpul războiului, se gândise adesea la Vectis. De ce Dumnezeu construiseră o clădire tocmai acolo, izolată de inima abaţiei? Fusese o construcţie bisericească sau una laică? În arhiva din biblioteca abaţiei nu era menţionată nicio clădire în acel punct. Se resemnase cu ideea că va dezlega misterul abia după ce Hitler va fi învins.

Atwood săpase şanţul principal — de treizeci de metri lungime, patru metri lăţime şi deocamdată de trei metri adâncime — pe latura sudică a şantierului, cea dinspre mare. Reggie, care se pricepea să folosească utilajele de construcţii, începuse săpătura cu un excavator, iar acum toată echipa se afla pe fundul şanţului, mânuind lopeţi şi găleţi. Urmăreau ce mai rămăsese din zidul sudic al structurii, până la fundaţie, pentru a descoperi un nivel cu urme de locuire.

Atwood şi Ernest Murray lucrau în colţul de sud-est, unde curăţau zidul cu şpaclurile şi făceau fotografii.

— Uită-te la nivelul ăsta, zise Atwood, arătând cu degetul un strat neregulat de pământ negru care se întindea pe toată lungimea secţiunii. Observi cum urmăreşte partea superioară a zidului? A fost un incendiu.

— Accidental sau provocat? întrebă Ernest. Atwood trase din pipă.

— Niciodată nu-i uşor de spus. E posibil să fi fost provocat, de exemplu, în cadrul unui ritual.

Ernest se încruntă.

— În ce scop? Aici n-a fost o aşezare păgână. Era contemporană cu abaţia şi chiar pe pământurile ei!

— Excelentă observaţie, Ernest. Chiar eşti sigur că nu vrei să urmezi o carieră în arheologie?

Tânărul ridică din umeri.

— Nu ştiu.

— Ei bine, în timp ce reflectezi la menirea ta, hai să facem fotografiile şi să mai săpăm încă vreo jumătate de metru. Podeaua nu poate fi departe.

Atwood îi trimise pe cei trei studenţi în colţul de sud-est, ca să mai adâncească şanţul. Beatrice şedea la o masă pliantă aşezată lângă săpătură şi inventaria fragmentele de olărie, iar Atwood îi luă pe Ernest şi pe Reggie în colţul de nord-vest, unde avea de gând să înceapă un şanţ mai mic, o încercare de a găsi celălalt capăt al fundaţiei. Pe măsură ce orele treceau, se

făcea tot mai cald şi lucrătorii şi-au scos pe rând puloverele de lână, până când au rămas doar în cămăşi.

La prânz, Atwood făcu o plimbare până la şanţul mai mare şi exclamă:

— Ce-i asta? Aici e alt zid?

— Cred că da, zise Dennis entuziasmat. Ne pregăteam să vă chemăm.

Dezveliseră partea superioară a unui zid din piatră, mai subţire decât primul, paralel cu fundaţia principală şi la o distanţă de aproximativ doi metri de ea.

— Vedeţi, domnule profesor? interveni Timothy. Există o întrerupere. Să fi fost o uşă aici?

— Da, e posibil, zise Atwood, în timp ce cobora pe scară. Mă întreb dacaţi putea adânci puţin porţiunea asta, continuă el, arătându-le un punct. Dacă zidul interior continuă până la cel exterior şi este perpendicular pe el, cred c-am găsit o încăpere de mici dimensiuni. N-ar fi frumos?

Cei trei tineri s-au aşezat în genunchi şi au început să sape. Dennis lucra lângă zidul exterior, Martin lângă cel interior, iar Timothy la mijloc. După câteva minute, toţi trei dăduseră de piatră.

— Aţi avut dreptate, domnule profesor! zise Martin.

— Da, fac treaba asta de ceva ani. Am ajuns să am vin al şaselea simţ pentru aşa ceva. Era mulţumit de sine şi, pentru a sărbători, îşi aprinse pipa. După ce mâncăm, hai să adâncim săpătura până la nivelul podelei şi să vedem dacă vom descoperi la ce folosea încăperea.

Studenţii s-au repezit să ia masa, nerăbdători să se întoarcă la lucru. Au înfulecat repede sendvişurile cu brânză, au dat pe gât limonada şi au coborât înapoi în şanţ.

— Degeaba, n-o să daţi gata pe nimeni, linge-cururi! strigă Reggie în urma lor, apoi coborî de pe un morman de pământ şi îşi aprinse o ţigară.

— Ţine-ţi gura, Reg, zise Beatrice. Lasă-i în pace şi rulează-mi şi mie una.

După o oră, studenţii i-au chemat pe ceilalţi. Stăteau toţi trei pe marginea unei încăperi mici şi păreau foarte mulţumiţi de treaba făcută.

— Fiţi atenţi, am găsit podeaua! exclamă Dennis. Acum era expusă privirii o porţiune acoperită de pietre lustruite, de culoare închisă, cioplite cu măiestrie pentru a forma o suprafaţă continuă şi netedă. Dar privirea lui Atwood fu atrasă de un alt detaliu.

— Ce-i asta? întrebă el şi coborî, ca să vadă mai bine. În colţul de sud-vest al micii încăperi se afla un bloc de piatră uriaş, care nu avea ce căuta

acolo. Dalele care alcătuiau pardoseala erau dintr-o gresie albăstruie. Blocul cel mare, cam de doi metri pe unu şi jumătate, era din calcar masiv. Se înălţa la aproape treizeci de centimetri deasupra pardoselii şi avea margini neregulate.

— Vreo idee? îi întrebă Atwood, în timp ce râcâia marginile cu un şpaclu.

— Nu prea pare să fie locul lui aici, aşa-i? zise Beatrice. Ernest făcu mai multe fotografii.

— Cineva s-a chinuit, nu glumă, să care bolovanul ăsta pân-aici!

— Ar trebui să încercăm să-l mişcăm, spuse Atwood. Reg, cine crezi că are spinarea cea mai solidă?

— Păi, Beatrice, răspunse Reggie.

— Du-te naibii, Reg! veni prompt replica. Hai să vedem ce pot muşchii ăia cu care te lauzi!

Reggie luă o rangă şi încercă s-o introducă sub marginea blocului de calcar. Folosi un bolovan drept punct de sprijin, dar blocul nu voia să se clintească. Leoarcă de sudoare, exclamă:

— Lasă! Mă duc să iau afurisitul ăla de excavator. I-a mai luat o oră să sape rampa pe care să aducă excavatorul cu bine jos, lângă blocul de calcar.

Când a ajuns în punctul dorit, destul de aproape cât să poată agăţa blocul de calcar cu cupa şi destul de departe de pereţii şanţului cât să nu rişte o surpare, a strigat din cabină că era gata. Dangătele clopotelor care vesteau Ceasul al Nouălea s-au împletit câteva clipe cu zgomotul sacadat al motorului diesel.

Reggie a potrivit dinţii cupei la marginea blocului de piatră şi a găsit poziţia perfectă de la prima încercare. A tras cupa către el şi lespedea s-a ridicat puţin.

— Stai aşa! strigă Atwood. Reggie încremeni cu mâinile pe manetă. Aduceţi o rangă aici!

Martin se repezi şi strecură o rangă de fier în spaţiul dintre blocul de calcar şi pardoseală. Îşi lăsă greutatea pe rangă, dar nu reuşi să clintească lespedea nici măcar un centimetru.

— E prea greu! strigă el.

În timp ce Martin apăsa constant, Reggie mişcă din nou cupa excavatorului şi lespedea alunecă mai întâi douăzeci de centimetri, apoi o jumătate de metru. Martin o ghida cu ranga şi, când se deplasă îndeajuns pentru a fi stabilă, începu să dea din mâini ca un apucat.

— Stop, stop! Veniţi aici! Veniţi aici!

Reggie opri motorul şi toţi se grăbiră să coboare în şanţ. Dennis văzu primul.

— Dumnezeule mare! Timothy clătină din cap.

— Ia uite-aici!

În vreme ce toţi se holbau uluiţi, Reggie aprinse un chiştoc, pe care-l pusese la păstrare în buzunarul cămăşii, şi trase cu sete un fum.

— Să fiu al dracului! Asta ar fi trebuit să fie aici, profesore? Atwood, mai mult decât surprins, îşi netezi părul rar şi spuse doar atât:

— Avem nevoie de lămpi.

Se uitau cu toţii la un dreptunghi întunecat, iar razele oblice ale soarelui de după-amiază dezvăluiau ceea ce părea a fi o scară cu trepte din piatră, care se pierdeau în beznă.

Dennis alergă înapoi în tabără, ca să aducă toate lanternele cu baterii pe care avea să le găsească. Se întoarse roşu la faţă, gâfâind, şi le împărţi.

Reggie, care avea tendinţa să se poarte protector cu Atwood, insistă să coboare el primul. La vremea lui, curăţase câteva dintre adăposturile subterane ale lui Rommel şi ştia să se descurce în spaţii strâmte. Ceilalţi îl urmară în şir indian pe sergent, iar Beatrice, care-şi pierduse aplombul obişnuit, încheia timid coloana.

După ce au coborât cu toţii, fără incidente, scara strâmtă care se afunda în spirală, aproape vertical, la adâncimea incredibilă — după estimările lui Atwood — de aproximativ cincisprezece metri, s-au pomenit înghesuiţi într-o încăpere nu mult mai mare decât cabinele alăturate a două taxiuri londoneze. Aerul era stătut, iar Martin, care suferea de claustrofobie, a intrat imediat în panică.

— E cam înăbuşitor aici, scânci el.

O vreme au luminat cu toţii de jur-împrejur şi razele lanternelor se intersectau ca fasciculele reflectoarelor în timpul atacurilor aeriene.

Reggie a fost primul care a observat uşa.

— Hei! Ce-i aia?

A studiat câteva clipe suprafaţa ciuruită de orificii. O cheie de fier uriaşă ieşea dintr-o gaură întunecată. Atwood îndreptă raza lanternei spre uşă şi zise:

— Cine nu riscă, nu câştigă. Sunteţi gata? Tânărul Dennis se strecură mai aproape.

— Fără discuţie!

— Bine, atunci, spuse Atwood. Reggie, ai onoarea. Beatrice, rămasă în spatele celorlalţi, nu vedea ce se întâmplă.

— Ce se-ntâmplă? Ce faceţi acolo? Vocea îi tremura.

— Deschidem o blestemată de uşă! o lămuri Timothy.

— Atunci, grăbiţi-vă, îi îndemnă Martin, sau mă duc sus. Mă sufoc.

Reggie răsuci cheia şi auziră clănţănitul unei încuietori. Îşi lipi palma de lemnul rece, apoi împinse, dar uşa nu se clintea. Rezistă oricărei tentative, până când sergentul îşi lăsă toată greutatea pe ea.

Atunci se deschise încet, scârţâind.

Intrară cu toţii, unul după altul, de parcă erau legaţi cu sfoară, şi începură imediat să lumineze noua încăpere.

Era mai mare decât prima. Mult mai mare.

Minţile lor asamblau automat imaginile stroboscopice într-un tot coerent, dar a vedea nu era acelaşi lucru cu a crede, cel puţin la început.

Nimeni nu îndrăznea să rupă tăcerea.

Se aflau într-o încăpere boltită, de mărimea unei săli de conferinţe sau de teatru. Aerul era rece, uscat şi stătut. Podeaua şi pereţii erau construite din blocuri mari de piatră. Atwood înregistră mecanic aceste caracteristici, dar adevăratul şoc veni atunci când văzu o masă lungă şi o bancă din lemn. Plimbă fasciculul lanternei de la stânga la dreapta şi estimă că masa avea peste şase metri lungime. Se apropie până o atinse cu şoldul. Lumină suprafaţa ei. Văzu un vas de pământ ars, de mărimea unei ceşti, pe fundul căruia era un reziduu de culoare neagră. Ceva mai încolo erau al doilea, al treilea şi al patrulea.

Era oare cu putinţă?

Abia atunci îi veni ideea să lumineze în spatele mesei.

Văzu o altă masă. Şi, în spatele ei, încă una. Şi încă una.

Mintea lui funcţiona la turaţie maximă.

— Cred că ştiu ce-avem aici.

— Sunt numai urechi, profesore, zise Reggie, aproape în şoaptă. Unde naiba suntem?

— E un scriptoriu. Un scriptoriu subteran. Pur şi simplu uluitor!

— Dac-aş şti ce-nseamnă asta, făcu Reggie iritat, aş şti şi ce e, nu?

Beatrice îi explică înfiorată.

— E locul unde călugării copiau manuscrise. Dacă nu mă înşel, e primul scriptoriu subteran descoperit vreodată.

— Nu te înşeli, zise Atwood.

Dennis întinse mâna să ia o călimară, dar profesorul îl opri.

— N-o atinge! Toate trebuie fotografiate *in situ,* exact aşa cum le-am găsit.

— Scuze, spuse Dennis. Credeţi că vom găsi şi manuscrise?

— Nu-i aşa c-ar fi minunat? zise Atwood şi vocea i se stinse într-o şoaptă. Dar nu mi-aş face mari speranţe.

Hotărâră să formeze două echipe şi să exploreze toată suprafaţa încăperii. Ernest plecă împreună cu cei doi studenţi spre dreapta, iar Atwood, Reggie şi Beatrice o luară la stânga.

— Aveţi grijă, îi avertiză profesorul.

Număra din mers fiecare şir şi, când ajunse la cincisprezece, observă că Reggie lumina cu lanterna o altă uşă impunătoare, de la capătul sălii.

— Ce ziceţi, intrăm şi-aici? întrebă sergentul.

— De ce nu? răspunse Atwood. Oricum, nimic nu poate să bată ce-am văzut până acum.

— Pesemne că e o afurisită de debara, glumi Beatrice, dar era vizibil emoţionată.

Practic îl împinseră de la spate pe Reggie, în timp ce el ridica zăvorul solid şi deschidea uşa.

Luminară toţi noua încăpere.

Atwood tresări violent.

O clipă crezu că va leşina şi se văzu literalmente obligat să se aşeze pe jos. Ochii i se umeziseră.

Reggie şi Beatrice se sprijineau unul de altul, contrarii care se atrăgeau pentru prima dată.

De undeva, din depărtare, îi auziră pe ceilalţi strigând.

— Domnule profesor, veniţi repede! Am găsit catacombe!

— Sunt sute de schelete, poate mii!

— Nu se mai termină!

Atwood nu era în stare să le răspundă. Reggie făcu doi paşi înapoi, ca să se asigure că şeful era teafăr. Se aplecă, îl ajută să se ridice, apoi tună cu glasul lui de bariton, în cel mai pur stil militar:

— Dă-le dracului de schelete! Mai bine-aţi băga nasu' aici. N-o să vă vină să credeţi în ce dandana am intrat.

Primul gând al lui Atwood a fost că murise, că inhalase cine ştie ce vapori toxici şi îşi dăduse sufletul. Nu era credincios, dar această experienţă i se părea aproape mistică.

Însă totul părea real. Dacă prima încăpere era de mărimea unei săli de teatru, a doua era cât un hangar pentru avioane. În stânga lui, la nici trei metri de uşă, se afla o bibliotecă înaltă din lemn, plină de volume enorme, legate în piele. În dreapta lui văzu una identică, iar între ele era un coridor îngust doar cât să treacă un om. Atwood îşi veni în fire şi lumină una dintre biblioteci, pentru a-i estima dimensiunile. Avea peste cincisprezece metri lungime, zece metri înălţime şi douăsprezece poliţe. Calculă rapid în minte numărul cărţilor de pe-o singură poliţă: 150.

Toţi nervii lui vibrau când porni încet pe coridorul central. De-o parte şi de alta, se înălţau biblioteci uriaşe, identice cu primele două, care păreau să se înşiruie la nesfârşit, până se pierdeau în beznă.

— Al dracu' de multe cărţi aici, comentă Reggie. Dintr-un motiv sau altul, Atwood sperase că primele cuvinte rostite cu ocazia uneia dintre cele mai importante descoperiri arheologice din istorie vor fi ceva mai profunde. Oare Carter, când stătea în pragul mormântului lui Tutankhamon, spusese: „Al dracu' de multe rahaturi aici, amice"? Pe de altă parte, sergentul avea dreptate.

— Mi-ai luat vorba din gură, spuse profesorul.

Îşi încălcă propria regulă de a nu atinge nimic şi mângâie uşor cu degetul cotorul unui volum aflat la nivelul ochilor săi, la capătul celui de-al treilea raft. Pielea era tare şi excelent conservată. Îl trase afară cu mare grijă.

Era greu, atârna cam cât o pungă de făină de trei kilograme şi jumătate, avea aproximativ patruzeci de centimetri înălţime, treizeci lăţime şi doisprezece grosime. Pielea era rece, lucioasă, iar pe coperte nu scria nimic, dar văzu pe cotor trei cifre mari, care săreau în ochi, gravate adânc: 833. Filele de pergament erau tăiate la repezeală şi aveau margini neregulate. Volumul conţinea aproximativ o mie de file.

Reggie şi Beatrice stăteau încremeniţi lângă el. Amândoi îndreptaseră fasciculele lanternelor asupra cărţii pe care-o ţinea sprijinită pe braţ. Atwood o deschise cu grijă.

Era o listă. La prima vedere, nume: trei coloane pe pagină, aproximativ şaizeci în fiecare coloană. În dreptul fiecăruia, era scrisă aceeaşi dată: 23 1 833. Întoarse pagina — la fel. O listă interminabilă.

— Bea, ai vreo idee ce-ar putea însemna asta? întrebă Atwood.

— Pare-a fi un registru de naşteri şi decese, aşa cum se ţineau în aproape toate bisericile medievale, răspunse ea.

— Cam multe, nu crezi? spuse profesorul, plimbând fasciculul lanternei de-a lungul coridorului central.

Ceilalţi veniseră şi ei şi acum murmurau uluiţi la intrarea în bibliotecă. Atwood le strigă să rămână acolo. Nu observase că Reggie pornise pe coridor şi aproape dispăruse în beznă.

— Cât de veche crezi că e? o întrebă Atwood pe Beatrice.

— Judecând după zidărie, după modelul uşii şi zăvoarele de fier, aş spune secolul al XI-lea, poate al XII-lea. M-aş hazarda să afirm că suntem primele fiinţe vii care respiră aerul ăsta după aproximativ opt secole.

Deodată auziră glasul tunător al lui Reggie, venind de la vreo treizeci de metri depărtare:

— Dacă duduia comandant e-atât de deşteaptă, cum se face c-am găsit aici o carte în care scrie 6 mai 1467?

Aveau nevoie de un generator. În pofida entuziasmului lor molipsitor, Atwood hotărî că era mult prea riscant să continue operaţiunea la lumina lanternelor. S-au întors pe unde veniseră şi au ieşit în lumina blândă a unei după-amiezi târzii, apoi au acoperit repede intrarea cu scânduri şi cu o prelată, peste care au presărat un strat subţire de pământ, ca să fie siguri că plimbăreţii ca abatele Lawlor nu vor observa nimic. Atwood le spuse pe un ton aspru:

— Nimeni nu suflă un cuvânt! Nimănui!

S-au întors în tabără, apoi Reggie a luat cu el doi băieţi şi au plecat pe insulă, să caute un generator. Atwood s-a retras în rulota lui, unde a început să scrie ca un apucat în jurnal, iar ceilalţi discutau cu glas scăzut, în vreme ce aşteptau să fiarbă supa de miel.

Duba s-a întors după apusul soarelui. Găsiseră în Newport un antreprenor care le închinase un generator portabil. Făcuseră rost şi de o sută de metri de cablu electric, plus o ladă de becuri.

Reggie deschise uşa din spate a dubei şi-l invită pe profesor să inspecteze încărcătura.

— Reginald şi-a îndeplinit misiunea, declară el mândru.

— Ca de fiecare dată, zise Atwood, bătându-l prieteneşte cu palma pe spate.

— Şefule, e o chestie barosană, aşa-i?

Atwood se liniştise. După ce scrisese cu atâta patos în jurnal, acum era extenuat.

— Toţi visăm mereu să descoperim ceva important, ceva care să schimbe lumea. Ei bine, bătrâne, mi-e teamă că treaba asta e prea barosană.

— Cum adică?

— Nu ştiu, Reg, dar îţi spun că am o presimţire rea.

Şi-au petrecut toată dimineaţa următoare punând în funcţiune generatorul şi montând becurile de-a lungul întregului complex subteran. Atwood hotărâse că fotografiile erau primul punct pe ordinea de zi, aşa că i-a trimis pe Timothy şi Martin să facă poze în scriptoriu, pe Ernest şi Dennis să fotografieze catacombele, iar el şi Beatrice au luat în primire biblioteca. Flash-urile cu magneziu veneau unul după altul şi mirosul lor de ozon făcea aerul stătut aproape irespirabil. Reggie lucra pe post de electrician itinerant: trăgea cablurile, se lupta cu becurile care nu voiau să se aprindă şi avea grijă de generatorul care bâzâia la suprafaţă.

Cam la mijlocul după-amiezii, au descoperit că marea bibliotecă era de fapt prima, pentru că mai exista una.

La capătul primei săli se afla o alta, săpată — după cum au presupus — mai târziu, când primul spaţiu de depozitare devenise neîncăpător. A doua sală era tot uriaşă, un pătrat cu latura de cincizeci de metri şi înălţimea de cel puţin zece. În fiecare încăpere erau şaizeci de perechi de rafturi, fiecare pereche separată de un culoar central îngust. Majoritatea bibliotecilor erau înţesate de volume groase, cu excepţia câtorva de la capătul îndepărtat al celei de-a doua săli, care erau goale.

După ce au explorat la repezeală subteranul, Atwood a făcut câteva calcule în carnet şi i-a arătat lui Beatrice rezultatul.

— Să fiu a dracului! exclamă ea. E corect?

— Nu sunt matematician, dar cred că da.

În bibliotecă erau aproape 700 000 de volume.

— Asta înseamnă că e una dintre cele mai mari zece biblioteci din Marea Britanie, observă Beatrice.

— Şi, îndrăznesc să spun, cea mai interesantă. Bun, să încercăm oare să ghicim de ce nişte călugări din Evul Mediu — dacă asta erau — scriau nume şi date din viitor?

Închise brusc carnetul şi pocnitura stârni ecouri care se stinseră după câteva clipe.

— N-am prea dormit, din cauză că m-am tot gândit la asta, recunoscu Beatrice.

— Şi eu. Vino cu mine.

O conduse în a doua sală. Aici cablul electric nu fusese întins prea departe de uşă şi Beatrice se strădui să rămână aproape de Atwood, în timp ce urmăreau amândoi raza de un galben bolnăvicios a lanternei profesorului. Înaintaseră ceva printre rafturile întunecate, când profesorul se opri şi bătu cu degetul în cotorul unui volum: 1806.

Se duse la alt raft.

— Aha, ne-apropiem, 1870.

Continuă să înainteze, aruncând odată la câţiva paşi câte o privire cifrelor de pe cotoare. Se opri, în sfârşit.

— Uite, 1895, un an foarte bun.

— De ce? întrebă ea.

— E anul în care m-am născut. Ia să vedem. Vino mai aproape cu lanterna, te rog. Nu, trebuie să căutăm în urmă, volumul ăsta începe cu luna septembrie.

Puse cartea la loc şi încercă alte câteva, iar în cele din urmă exclamă:

— Da, ianuarie 1895! Ştii, acum două săptămâni a fost ziua mea. Bun, 14 ianuarie, o mulţime de nume. Doamne! Aici sunt toate limbile vorbite vreodată sub soare! Uite, chineză, arabă, engleză bineînţeles, spaniolă… Asta-i finlandeză? Asta cred că e swahili, dacă nu mă înşel. Degetul lui coborî câţiva centimetri pe coloană şi se opri brusc. Extraordinar, Beatrice! Uite-aici! Cum naiba au ştiut că Geoffrey Phillip Atwood se va naşte la 14 ianuarie 1895?

Glasul ei era de gheaţă.

— Geoffrey, nu există nicio explicaţie raţională pentru aşa ceva.

— Cu excepţia faptului că erau nişte flăcăi cu totul şi cu totul deosebiţi, este? Mă hazardez să afirm că ei zac acolo, în catacombe. Un tratament deosebit pentru nişte flăcăi foarte deosebiţi. Nu puteau să-i îngroape ca pe nişte anonimi, într-un cimitir obişnuit. Hai să găsim date mai recente, ce zici?

Au scotocit o vreme prin sală, tot mai adânc. Deodată, Atwood se opri atât de brusc, încât Beatrice se izbi de el. Profesorul fluieră scurt.

— Uită-te aici, Beatrice!

Lumină cu lanterna ceea ce părea a fi un morman de haine aruncate pe pardoseală, aproape de capătul unui şir. Era o masă informă de ţesături de culoare închisă, ca un braţ de rufe pentru maşina de spălat. S-au apropiat prudent şi, când au ajuns lângă morman, au constatat şocaţi că era scheletul unui om îmbrăcat din cap până-n picioare, întins pe spate.

Pe craniul de culoarea paiului se vedeau urme de piele pergamentoasă şi câteva şuviţe de păr negru, acolo unde fusese scalpul. Lângă el era o bonetă turtită, tot neagră. Osul occipital fusese spart şi era mult adâncit — o fractură craniană gravă —, iar dalele de piatră de sub el erau ruginii, acolo unde cândva şiroise sângele. Îmbrăcămintea era bărbătească: o tunică neagră, căptuşită, cu guler înalt; pantaloni maronii până la genunchi; ciorapi negri, acum largi pe oasele descărnate; cizme din piele. Scheletul zăcea pe o pelerină lungă, neagră, cu un guler de blană roasă de vreme.

— Nefericitul ăsta nu-i călugăr medieval, mormăi Atwood.

Beatrice îngenunchease deja pentru a-l studia.

— Epoca elisabetană, aş zice.

— Eşti sigură?

La centura scheletului era agăţată o pungă din mătase purpurie, pe care erau brodate literele J.C. Beatrice o atinse mai întâi cu degetul arătător, apoi desfăcu încet şnurul şi în palma ei căzură câteva monede de argint. Erau piese de un şiling şi de trei pence. Atwood le lumină cu lanterna. Văzură amândoi pe avers profilul mai degrabă masculin al reginei Elisabeta I. Beatrice întoarse moneda şi citi cu uşurinţă anul ştanţat deasupra blazonului: 1581.

— Da, sunt sigură, şopti ea. De ce crezi c-a venit aici, Geoffrey?

— Am impresia că azi vom culege mai multe întrebări decât răspunsuri, spuse el gânditor. Privirea lui alunecă spre poliţele de deasupra scheletului. Uite! Pe toate volumele de-aici scrie 1581. Evident, nu e o coincidenţă. O să ne întoarcem mai târziu la prietenul nostru, cu un aparat de fotografiat, dar până atunci să terminăm cercetarea.

Au ocolit cu grijă scheletul şi au continuat să înainteze printre rafturi, până când Atwood a găsit ceea ce căuta.

Din fericire, volumele datate 1947 erau la o înălţime accesibilă, pentru că nu aduseseră nicio scară.

Profesorul mătură repede rafturile cu raza lanternei şi exclamă:

— Uite-le! Aici începe 1947.

Se apucă febril să scoată volumele din raft şi, într-un târziu, declară triumfător:

— Azi, 31 ianuarie!

Se aşezară umăr la umăr pe pardoseala rece, pe coridorul dintre rafturi, şi aşezară volumul greu între ei, în aşa fel, încât o jumătate se sprijinea pe

coapsa ei, iar cealaltă jumătate pe a lui. Răsfoiră în viteză o mulţime de pagini înţesate de nume. *Natus, mors, mors, natus.*

Atwood pierduse de mult şirul paginilor. Cincizeci? Şaizeci? Şaptezeci?

Apoi văzu însemnarea, cu doar o clipă înaintea lui Beatrice: *Reginald William Saunders Mors.*

Membrii echipei transformaseră hanul Cunning Man din Fishbourne în bază de operaţiuni. Se afla la o distanţă convenabilă de mers cu piciorul, berea era ieftină, iar proprietarul cerea doar un penny pe cap de om pentru o baie în cada din aripa pentru oaspeţi. Firma hanului — un individ care rânjea, ghemuit lângă un pârâu, imortalizat când prindea un păstrăv cu mâinile goale — le stârnea de fiecare dată zâmbete, dar nu şi în seara asta. Arheologii stăteau tăcuţi la o masă lungă din barul cu pereţi afumaţi, evitându-i în mod făţiş pe localnici.

Reggie se uită la ceas şi încercă să înseninеze atmosfera.

— Vă cinstesc eu rândul ăsta, dacă-mi împrumutaţi vreo două lire. Ţi le dau înapoi chiar mâine, Beatrice.

Ea scotoci în portofel şi-i întinse câteva bancnote.

— Ia-le, gorilă păroasă! Tot aici o să vii şi mâine, aşa c-o să le primesc înapoi.

Reggie înhăţă imediat bancnotele.

— Ce credeţi, profesore, cade cortina şi pentru bătrânul Reg?

— Recunosc cu mâna pe inimă, nu mai pricep nimic, zise Atwood şi dădu peste cap berea care-i rămăsese în halbă. Era a treia, mai mult decât porţia lui obişnuită, şi capul i se învârtea. Toţi băuseră zdravăn şi deja începuseră să vorbească împleticit.

— Păi, dacă asta-i ultima mea noapte pe lume, măcar să-mi umplu burta cu cea mai bună bere. Mai luăm un rând?

Apucă de toarte halbele goale şi se duse la bar. Când se îndepărtase suficient cât să nu-i mai audă, Dennis se aplecă peste masă şi şopti:

— Doar nu crede cineva prostia asta, nu-i aşa? Martin clătină din cap.

— Dacă-i o prostie, cum se face că data naşterii domnului profesor e scrisă într-o carte?

— Da, chiar, se vârî şi Timothy în vorbă.

— Trebuie să existe o explicaţie ştiinţifică, spuse Beatrice.

— Oare? întrebă Atwood. De ce trebuie să fie totul ambalat într-o explicaţie ştiinţifică oarecare?

— Geoffrey! exclamă ea. Şi tu? Doctorul Empiric? Când ai intrat ultima dată într-o biserică?

— Nu-mi aduc aminte. Dar am făcut săpături la câteva biserici foarte vechi. Avea privirea ceţoasă a unuia care se îmbată prima oară. Unde-a dispărut berea mea? Îşi ridică privirea şi-l văzu pe Reggie la bar. A, uite-l! Un om dintr-o bucată. A scăpat cu viaţă din ghearele lui Rommel. Sper să scape cu viaţă şi de la Vectis.

Ernest era cufundat în gânduri şi părea mai puţin ameţit decât ceilalţi.

— Trebuie să verificăm, zise el. Trebuie să căutăm persoane pe care le cunoaştem sau personalităţi istorice şi să comparăm datele.

— Abordarea potrivită, zise Atwood, izbind cu palma un cartonaş de la bere. Folosirea metodelor ştiinţifice pentru a dovedi că ştiinţa nu-i bună de nimic!

— Şi dacă toate datele sunt corecte? întrebă Dennis. Ce facem atunci?

— Atunci, pasăm toată treaba băieţilor mici şi răi care fac lucruri mici şi rele în birourile lor mici şi urâte din Whitehall, răspunse Atwood.

— Ministerul Apărării? spuse în şoaptă Ernest.

— De ce tocmai ei? întrebă Beatrice.

— Cine altcineva? zise Atwood. Presa? Papa de la Roma? Reggie aştepta ca barmanul să-i umple şi ultima halbă. Murim de sete aici! strigă profesorul la el.

— Vin acuşica, şefu'!

În aceeaşi clipă intră Julian Barnes, cu paltonul descheiat şi poalele fluturând. Nimeni n-ar fi fost mai uimit decât localnicii, care ştiau cine era, dar nu-l văzuseră niciodată într-o cârciumă, şi cu atât mai puţin în asta. Avea un aer respingător, un amestec antipatic de aroganţă şi preţiozitate. Părul îi era uns cu briantină, mustaţa tunsă perfect. Era mărunţel şi semăna cu un dihor.

Unul dintre localnici, un sindicalist care dispreţuia soiul acesta de oameni, spuse sarcastic:

— Domnul comandant de escadrilă a confundat cârciuma cu birourile Partidului Conservator. Ceva mai încolo pe stânga, sir!

Barnes nu-l luă în seamă.

— Vreau să ştiu unde-l găsesc pe Reginald Saunders! tună el cu inflexiuni oratorice.

Arheologii ridicară capetele, alarmaţi. Reggie era tot la bar şi se pregătea să vină cu halbele pline. Se afla la câţiva paşi de omuleţul acela caraghios.

— Cine-ntreabă? zise el, ridicându-se ameninţător, cât era de înalt.

— Tu eşti Reginald Saunders? întrebă Barnes, pe un ton oficial.

— Dar tu cine naiba eşti, amice?

— Repet, tu eşti Saunders?

— Da, eu sunt Saunders. Ai vreo treabă cu mine? Omuleţul înghiţi în sec.

— Cred că o cunoşti pe soţia mea.

— Îţi cunosc şi maşina, barosane! Dă cu banul dacă vrei să afli care-mi place mai mult.

În clipa următoare, comandantul scoase din buzunar un pistol nichelat şi-l împuşcă pe Reggie în frunte, până să apuce cineva să zică ceva sau să facă vreun gest.

După întâlnirea cu Winston Churchill, Geoffrey Atwood a fost dus înapoi în Hampshire cu o dubă militară acoperită. Alături de el stătea pe banca de lemn un căpitan tânăr, impasibil, care vorbea numai când i se adresa profesorul. Destinaţia era o bază militară din timpul războiului, unde armata încă mai avea o cazarmă şi terenuri de instrucţie. Acolo fuseseră închişi Atwood şi grupul lui.

La începutul călătoriei, Atwood îl întrebase:

— De ce nu mă lăsaţi aici, la Londra?

— Mi s-a ordonat să vă conduc înapoi la Aldershot.

— Din ce motiv, dacă-mi permiteţi?

— Acesta e ordinul pe care l-am primit.

Atwood petrecuse în serviciul activ destul timp pentru a recunoaşte un zid de neclintit atunci când îi apărea în faţa ochilor, aşa că se hotărî să nu-şi bată gura degeaba. Probabil că avocaţii întocmiseră contractele de confidenţialitate şi, cu asta, totul se va sfârşi cu bine.

În timp ce maşina gemea şi se zdruncina pe suspensiile uzate, încercă să se gândească la ceva plăcut, adică la soţia şi copiii lui, la bucuria lor nemaipomenită când se va întoarce. Se gândi la o masă bună, la o baie fierbinte şi la reluarea activităţii lui academice, atât de puţin presantă şi atât de liniştitoare. Prin forţa împrejurărilor, Vectis va dispărea fără urmă, însemnările şi fotografiile îi vor fi confiscate, iar amintirile îi vor fi şterse. Sigur, va putea conversa în şoaptă cu Beatrice, la un pahar de sherry, în biroul lui de la muzeu, dar sechestrarea sub pază armată îşi făcuse efectul dorit: era speriat. Mult mai speriat decât în timpul războiului.

Când au ajuns la cazarmă, se înnoptase şi colegii lui l-au înconjurat ca nişte fotografi roind în jurul unui star de cinema. Toţi slăbiseră, erau palizi,

cu moralul la pământ, nervoşi, sătui până peste cap şi bolnavi de spaimă. Beatrice fusese cazată separat, însă i se dăduse voie să stea ziua împreună cu ei, într-o cameră comună unde paznicii le aduseseră uniforme militare, ca să se schimbe. Martin, Timothy şi Dennis jucau posomorâţi partide interminabile de *gin rummy.* Beatrice spumega şi-i înjura pe gardieni, iar Ernest stătea într-un colţ şi îşi frângea mâinile, într-o stare depresivă demnă de milă.

Îşi puseseră toate speranţele în călătoria neaşteptată a lui Atwood la Londra, iar acum, că se întorsese, voiau să afle toate amănuntele. Au ascultat fascinaţi relatarea discuţiei cu generalul-maior Stuart, au aplaudat şi aproape au plâns când le-a spus că eliberarea lor era iminentă. Era doar o chestiune de timp până când contractele de confidenţialitate întocmite de avocaţii guvernamentali le vor fi aduse la semnat. Până şi Ernest s-a însufleţit şi şi-a tras scaunul mai aproape, vizibil uşurat.

— Ştiţi ce-o să fac când o să mă întorc la Cambridge? întrebă Dennis.

— Nu ne interesează, spuse Martin, sperând să-i închidă gura.

— O să fac o baie, o să-mi pun haine curate şi-o să mă duc la clubul de jazz să agăţ o fată.

— Am zis că nu ne interesează, mârâi Timothy.

Au petrecut dimineaţa următoare aşteptând nerăbdători vestea eliberării. La prânz, un soldat a intrat cu o tavă şi a pus-o pe masa comună. Era un flăcău nu prea ager şi complet lipsit de simţul umorului, pe care Beatrice îl tortura cu mare plăcere.

— Vino-ncoace, labagiu idiot, spuse ea. Adu-ne câteva sticle de vin. Azi plecăm acasă.

— Trebuie să întreb, domnişoară.

— Aşa să faci, băiete. Cu ocazia asta, întreabă şi dacă mai ai vreun pic de creier între urechi.

În biroul lui din Aldershot, generalul-maior Stuart ridică receptorul telefonului care suna. Era un apel de la Londra. Muşchii feţei lui aspre, încremenite într-un rictus dispreţuitor, erau perfect imobili. Convorbirea fu scurtă şi la obiect. N-avea nevoie de explicaţii sau clarificări. Încheie cu un „Da, domnule”, apoi se ridică de pe scaun şi plecă să execute ordinul.

Prânzul nu era deloc apetisant, însă erau înfometaţi şi nerăbdători. În timp ce mâncau cornurile vechi şi macaroanele fierte prea mult, Atwood, un om cu darul descrierilor, le spuse tot ce-şi putea aminti despre celebrul

adăpost subteran al lui Churchill. Când îşi goliseră pe jumătate farfuriile, soldatul se întoarse cu două sticle de vin destupate.

— Să vezi şi să nu crezi! strigă Beatrice. Soldatul Labă a reuşit în misiune!

Militarul puse sticlele pe masă şi plecă fără să scoată un cuvânt.

Atwood făcu onorurile şi turnă vinul în pahare.

— Aş vrea să ţin un toast, spuse el, devenind brusc serios. Din nefericire, nu vom mai putea vorbi niciodată despre descoperirea noastră de la Vectis, dar această experienţă ne-a unit pentru totdeauna şi legătura dintre noi va fi veşnică. În cinstea prietenului nostru, Reggie Saunders, şi pentru libertate!

Au ciocnit şi au golit paharele.

Beatrice se strâmbă.

— Nu l-au adus de la popota ofiţerilor, e limpede.

Dennis a fost primul care a început să se clatine, poate din cauză că era cel mai firav. Apoi Beatrice şi Atwood. După câteva secunde, toţi căzuseră de pe scaune şi se zbăteau horcăind pe podea, cu limbile însângerate strânse între dinţi, cu ochii daţi peste cap şi pumnii încleştaţi.

Generalul-maior Stuart şi-a făcut apariţia când totul se terminase şi a contemplat câteva clipe scena tragică. Era sătul de moarte până peste cap, dar era şi cel mai disciplinat soldat din armata Maiestăţii Sale.

Stuart oftă. Urma o muncă grea şi neplăcută, iar ziua promitea să fie lungă.

Generalul plecă imediat în Insula Wight, în fruntea unei mici unităţi de oameni de încredere. Şantierul lui Atwood fusese împrejmuit, iar situl acoperit cu un cort de campanie uriaş, care îl ferea de orice privire.

Un ofiţer fusese trimis să-i spună abatelui Lawlor că echipa lui Atwood descoperise muniţie neexplodată într-un şanţ şi că, pentru propria siguranţă, fusese evacuată pe continent. În următoarele douăsprezece zile, un convoi de barje ale Marinei a adus pe insulă camioane militare, iar vehiculele de mare tonaj au ajuns unul câte unul la cort. Soldaţii, care habar n-aveau de ce fuseseră aduşi acolo, au trudit zi şi noapte pe post de hamali şi au scos din subteran toate cărţile.

Generalul a coborât în sălile de sub pământ, unde cizmele sale stârneau ecouri puternice. Biblioteca fusese complet golită, nu mai rămăseseră decât nenumărate şiruri de rafturi uriaşe, acum pustii. Păşi peste scheletul bărbatului din epoca elizabetană fără să-i acorde nici cea mai mică atenţie. Altul în locul lui măcar ar fi încercat să ghicească ce se întâmplase acolo, să

înţeleagă cum era posibil, să se lupte cu profunzimea filosofică a ideii. Dar Stuart nu era un asemenea om şi poate chiar din acest motiv fusese alegerea ideală pentru această misiune. Nu voia altceva decât să ajungă la timp la Londra, ca să mai bea un scotch şi să mănânce o friptură în sânge la club.

După ce îşi va termina inspecţia, se va duce la abate şi vor deplânge împreună greşeala fatală a militarilor: crezuseră că toată muniţia fusese neutralizată şi dăduseră echipei lui Atwood permisiunea să se întoarcă. Din nefericire, se pare că le scăpase o bombă germană de două sute cincizeci de kilograme.

Poate că o slujbă în amintirea lor ar fi bine-venită, vor spune ei, clătinând trist din cap.

Stuart ordonă ca zona să fie evacuată şi-i lăsă pe genişti să termine treaba. Când bombele cu percuţie explodară, pământul se zgudui ca în timpul unui cutremur şi sute de tone de zidărie medievală se prăbuşiră sub propria greutate.

În adânc, sub straturile de piatră şi pământ, rămăşiţele lui Geoffrey Atwood, Beatrice Slade, Ernest Murray, Dennis Spencer, Martin Bancroft şi Timothy Brown aveau să putrezească alături de osemintele generaţiilor de scribi cu păr roşcat. Scrierile străvechi fuseseră încărcate în camioanele militare care se îndreptau spre baza aeriană Lakenheath din Suffolk, pentru a fi transportate de urgenţă la Washington.

20

29 IULIE 2009

NEW YORK

Mahmureala lui Will era atât de blândă, încât aproape că nu putea s-o numească mahmureală. Era mai degrabă ca un început de răceală, de care scapi într-un ceas dacă ai înghiţit două aspirine.

Seara trecută îşi închipuise că va sări în alcool cu capul înainte, va rămâne multă vreme la fund şi nu va ieşi la suprafaţă decât atunci când va fi aproape înecat. În schimb, după primele câteva pahare din programul lui bahic, se înfuriase, şi încă atât de tare, încât încetase să-şi plângă de milă şi începuse să bea fără pauză, dar lent, într-un ritm la care metabolismul lui făcea faţă. Îşi revenise şi îşi petrecuse aproape tot restul serii învârtind în minte gânduri cvasiraţionale, nu aiurelile obişnuite, lipsite de sens, pe care le uita imediat. În timpul acestui interludiu de luciditate, o sunase pe Nancy şi aranjaseră să se întâlnească a doua zi devreme.

Când apăru ea, Will stătea deja la o masă, într-un Starbucks de lângă Grand Central, şi sorbea dintr-un espresso cu gheaţă. Nancy arăta mai rău decât el.

— A fost plăcut drumul? întrebă el pe un ton sarcastic. I se păru că ea era pe punctul să izbucnească în plâns şi o clipă chiar se gândi s-o îmbrăţişeze, dar asta ar fi fost o premieră şi o dovadă de afecţiune — în public.

— Ţi-am luat un latte dietetic, zise el, împingând paharul spre Nancy. E încă fierbinte.

A fost prea mult pentru ea. Lacrimile au început să curgă.

— E doar o cafea, zise el.

— Ştiu. Mulţumesc. Sorbi din pahar, apoi puse întrebarea care-i stătea pe buze: Ce s-a întâmplat?

Nancy se-aplecă peste măsuţă ca să audă mai bine răspunsul. Localul era plin, iar la conversaţiile zgomotoase se adăuga pufăitul fierbătorului de lapte.

Părea mai tânără şi mai vulnerabilă, iar Will o mângâie instinctiv pe mână. Nancy interpretă greşit gestul.

— Crezi c-au aflat de noi? întrebă ea.

— Nu! Treaba asta n-are nicio legătură cu noi.

— De unde ştii?

— Altfel, ne-ar fi târât la Resurse Umane şi ne-ar fi spus-o verde-n faţă. Crede-mă, ştiu.

— Atunci ce s-a întâmplat?

— Nu e vorba de noi, ci de caz. Luă o gură de cafea, uitându-se la fiecare client nou care intra în local.

— Vor să ne împiedice să-l arestăm pe Shackleton, spuse Nancy, parcă citindu-i gândurile.

— Aşa se pare.

— Dar ce motiv ar avea să blocheze arestarea unui criminal în serie?

— Întrebare de o sută de puncte, spuse el obosit. Îşi masă tâmplele şi se frecă la ochi. Pentru că e un tip foarte special.

Nancy îl privea fix, fără să priceapă. Will coborî glasul.

— Spune-mi, când dispare cineva de pe radar? Martor federal? Misiune sub acoperire? Operaţii clandestine? Orice-ar fi, ecranul nu mai arată nimic şi el devine o non-persoană. Mi-a zis că lucrează pentru guvern. În Area 51, ce-o mai fi şi asta, sau un rahat asemănător. Mie-mi sună ca şi cum o parte a

guvernului — adică noi — îşi cară pumni cu altă parte a guvernului. Iar noi am încasat-o.

— Vrei să spui că o agenţie federală a decis că un criminal poate umbla liber?

Era limpede din tonul ei că nu-i venea să creadă.

— Nu spun nimic. Dacă totuşi vrei un răspuns, da, e posibil. Depinde cât de important e Shackleton. Sau, cine ştie, dacă mai există dreptate pe lumea asta, poate că se vor ocupa de el discret…

— Dar nu vom afla niciodată, anticipă ea.

— Nu vom afla niciodată.

Nancy îşi termină cafeaua şi scotoci în poşetă după trusa de machiaj.

— Deci asta e? S-a terminat?

Will o urmări în timp ce-şi ştergea dârele negre de sub ochi.

— Pentru tine. Pentru mine, nu.

Bărbia lui pătrată zvâcni înainte, gestul clasic al declarării ostilităţilor, dar faţa lui era liniştită, genul acela de linişte răuprevestitoare, când cineva aflat pe marginea unei prăpăstii s-a hotărât să sară în gol.

— Trebuie să te întorci la birou, continuă el. O să-ţi dea ceva de lucru. Am auzit că se întoarce şi Mueller, poate c-o să faci iar echipă cu el. Trebuie să mergi mai departe, o să ai o carieră frumoasă, pentru că eşti un agent dat dracului.

— Will… şopti ea.

— Nu, te rog să nu spui nimic. Chestia asta a devenit o problemă personală. Nu ştiu cum sau de ce i-a omorât Shackleton, dar ştiu c-a făcut-o şi ca să mă înfunde până peste cap în rahatul ăsta de caz. Sunt sigur că asta e o parte — o bună parte — din motivaţia lui. Nu mi se poate întâmpla decât ceea ce trebuia oricum să mi se întâmple. Nu mai sunt un om de echipă. N-am mai fost de ani de zile. Ideea cu lacătul pus la gură ca să mă târăsc în siguranţă până la pensie a fost o mare greşeală. Acum se defula, dar faptul că se afla într-un loc public îl împiedica să meargă până la capăt. Să-i ia dracu' de douăzeci de ani şi s-o ia dracu' de pensie! O să găsesc ceva de lucru în altă parte. Mă descurc cu puţin.

Nancy lăsă trusa pe masă. Simţea că va avea din nou nevoie de ea.

— Doamne, Nancy, nu plânge! şopti el. Asta n-are nimic de-a face cu noi. Ce e între noi e minunat. E cea mai frumoasă chestie între un bărbat şi o femeie pe care am trăit-o de mulţi ani încoace — dintotdeauna, dacă vrei

să ştii adevărul. Nu numai că eşti inteligentă şi sexy, eşti şi cea mai independentă femeie cu care am avut de-a face.

— E un compliment?

— Venind de la mine? E cel mai mare. Nu eşti ahtiată după tot felul de lucruri, aşa cum erau toate fostele mele. Eşti mulţumită de viaţa ta, ceea ce mă face şi pe mine să fiu mulţumit de-a mea. N-aş mai găsi una ca tine.

— Atunci, de ce strici totul?

— N-am vrut să fie aşa, nu e clar? Trebuie să-l găsesc pe Shackleton.

— Ţi-au luat cazul!

— O să-l iau înapoi. Mai devreme sau mai târziu, tot aş fi primit un şut în fund. Ştiu bine cum gândesc ei. Nu tolerează nicio insubordonare. Uite, când o să fiu paznic la un mall din Pensacola, poate c-o să reuşesc să-ţi obţin şi ţie un post. Nu ştiu dacă au muzee de artă prin partea locului, dar găsim noi o cale să-ţi încălzim inima cu puţină cultură.

Nancy îşi şterse ochii.

— Măcar ai un plan?

— Nu e din cale-afară de complicat. I-am anunţat deja că sunt bolnav, Sue o să creadă că azi a scăpat de mine. Mi-am luat bilet de avion pentru Vegas înainte de prânz. O să-l găsesc şi o să-l fac să vorbească.

— Iar eu trebuie să mă întorc la birou ca şi cum nu s-ar fi întâmplat nimic.

— Da şi nu. Scoase din servietă două telefoane mobile. O să mă caute ca nişte apucaţi, imediat cum o să-şi dea seama că le-am tras clapa. E posibil să-ţi asculte telefoanele. Ia unul din astea, e cu cartelă. Aşa o să ţinem legătura. N-au cum să le localizeze înainte să afle numerele. O să am nevoie de ochi şi urechi, dar, dacă ţi se pare o secundă că te-au descoperit, tragem obloanele. Să nu uit, sun-o pe Laura. Spune-i orice, numai s-o liniştеşti. Bine?

Nancy puse telefonul în poşetă. Era deja umed, deşi nu-l ţinuse prea mult în mână.

— Bine.

Mark visa că scrie un program. Rândurile de cod apăreau pe ecran mai repede decât le scria el, la fel de repede cum le gândea. Fiecare rând era scurt, perfect într-un sens minimalist, fără niciun caracter în plus. Ecranul se umplea repede cu ceva minunat. Era un vis superb şi a trăit o dezamăgire cumplită când a fost trezit de ţârâitul telefonului. S-a enervat brusc când a văzut că îl suna Rebecca Rosenberg, şefa lui. Era în pat cu o femeie

frumoasă, într-un apartament magnific din Hotelul Venetian, iar vocea cu accent de Jersey a piticaniei de Rosenberg îl călca pe nervi.

— Cum te simţi? întrebă ea.

— Perfect. Ce s-a întâmplat?

Dar ştia foarte bine că ea nu-l mai sunase niciodată când era liber.

— Îmi pare rău că te deranjez în concediu. Unde eşti? Dacă voiau, puteau oricând să localizeze semnalul mobilului, aşa că n-avea rost să mintă.

— În Vegas.

— OK, ştiu că e o mare neplăcere pentru tine, dar avem o problemă cu programul şi nimeni nu reuşeşte s-o rezolve. Supraveghetorii au înnebunit de-a binelea.

— Aţi încercat să resetaţi sistemul? întrebă el, încă ameţit de somn.

— De-o mie de ori. Se pare că programul e de vină.

— Cum e posibil?

— Nimeni nu înţelege. Doar tu eşti tăticul lui. Mi-ai face un mare serviciu dac-ai veni mâine.

— Sunt în concediu!

— Ştiu şi-mi pare rău c-a trebuit să te sun, dar, dacă faci asta pentru noi, o să primeşti trei zile de concediu în plus. Dacă termini treaba într-o jumătate de zi, te trimitem cu un avion particular la McCarran înainte de prânz. Ce zici? Ne-am înţeles?

Mark clătină din cap. Nu-i venea să creadă.

— Bine. O să vin.

Aruncă telefonul pe pat. Kerry încă dormea buştean. Ceva nu era în regulă. Îşi acoperise urmele atât de bine, încât era sigur că n-aveau cum să descopere afacerea Desert Life. Trebuia doar să aibă răbdare, să aştepte o lună sau două înainte să înceapă procesul de retragere voluntară. Le va spune că găsise o fată minunată, că voiau să se căsătorească şi să se mute pe Coasta de Est. Vor scrâşni din dinţi şi-i vor ţine discursuri despre angajamentul reciproc, despre timpul consumat cu recrutarea şi instruirea lui, despre cât de greu vor găsi un înlocuitor. Vor face apel la patriotismul lui, dar el va rămâne ferm pe poziţie. Doar nu e sclav. Vor fi obligaţi să accepte. Iar în drum spre uşă, îi vor face mama tuturor percheziţiilor şi nu vor descoperi nimic. Îl vor supraveghea ani în şir, poate toată viaţa, aşa cum făcuseră şi cu ceilalţi, însă merita. N-aveau decât să-l urmărească până se săturau.

După ce Rosenberg închise, supraveghetorii îşi scoaseră căştile din urechi şi aprobară din cap. Şeful lor, Malcolm Frazier, se afla şi el acolo, ţeapăn, cu aceeaşi expresie de mort şi acelaşi corp de culturist.

— A fost bine, zise el.

— Dacă bănuiţi că e un risc pentru securitatea bazei, de ce nu-l ridicaţi chiar azi? întrebă ea.

— Nu bănuim c-a compromis securitatea, ştim sigur, spuse Frazier tăios. Vrem să acţionăm într-un spaţiu pe care-l controlăm sută la sută. O să verificăm dacă e în Nevada. Am trimis o echipă întreagă la el acasă. O să-i ascultăm telefonul mobil. Dacă ne dăm seama că încearcă s-o şteargă până mâine, punem mâna pe el.

— Sunt sigură că ştiţi ce faceţi, zise Rosenberg.

În biroul ei începuse să miroasă a bărbaţi solizi şi bine antrenaţi.

— Da, doctore Rosenberg, ştim.

În drum spre aeroport, a început să plouă mărunt şi ştergătoarele de parbriz ale taxiului se mişcau ca un metronom care bate tactul unui cântec de leagăn. Will şi-a găsit o poziţie comodă pe bancheta din spate, dar, când a adormit, bărbia i-a căzut în piept. S-a trezit aproape de aeroportul LaGuardia, cu gâtul înţepenit, şi i-a spus şoferului să-l lase la US Airways.

Când a intrat, costumul lui bej era deja pătat de picăturile de ploaie. Citi numele funcţionarei de la ghişeu, Vicki, pe insigna de pe bluza ei şi făcu puţină conversaţie în timp ce-i dădea permisul de conducere şi permisul federal portarmă. O studie oarecum absent în timp ce ea scria la tastatură: o fată simplă, plinuţă, cu părul castaniu lung strâns într-o coadă de cal, în niciun caz vreo femeie fatală.

Terminalul scăldat într-o lumină cenuşie era un spaţiu imaculat, cu aspect steril, în care se aflau doar câţiva pasageri, pentru că trecuse ora de vârf. Aşa îi era foarte uşor să supravegheze sala şi să repereze persoanele suspecte. Era cu ochii-n patru, încordat ca un arc. Nimeni — în afară de Nancy — nu ştia că el înoată în ape tulburi, dar tot i se părea că iese în evidenţă, ca şi cum avea o pancartă atârnată de gât. Pasagerii care aşteptau la punctul de control şi ceilalţi risipiţi prin sală păreau inofensivi, iar la capătul îndepărtat, doi poliţişti în uniformă trăncăneau lângă un bancomat.

Avea de aşteptat o oră, iar până la îmbarcare voia să mănânce ceva şi să cumpere o carte. După decolare, putea să se relaxeze câteva ceasuri, asta dacă Daria nu lucra exact în avionul lui, caz în care ar fi trebuit să lupte cu tentaţia de-a o înşela pe Nancy. Era aproape sigur că ar fi fost înclinat să se

bizuie pe dictonul „Ce se întâmplă în Vegas rămâne în Vegas”. Nu se gândise deloc în ultima vreme la blonda aceea înaltă, iar acum nu mai reuşea să-şi şteargă imaginea ei din minte. O femeie atât de bine făcută, care purta cea mai delicată lenjerie…

Brusc, îşi dădu seama că Vicki trăgea de timp. Îşi făcea de lucru cu nişte hârtii şi se uita la monitor.

— S-a întâmplat ceva? întrebă Will.

— Da, s-a blocat, dar o să-şi revină.

Poliţiştii de lângă bancomat întorseseră capul spre el şi vorbeau în staţii.

Will înhăţă permisul de conducere de pe pupitru.

— Vicki, hai să amânăm puţin formalităţile. Trebuie să mă duc la toaletă.

— Dar…

În clipa următoare, a sprintat. Poliţiştii se aflau la şaizeci de metri de el şi podeaua era alunecoasă. A reuşit să ajungă fără probleme la uşa care dădea spre stradă şi, în trei secunde, a ieşit din clădire. Nu s-a uitat înapoi. Singura lui şansă era să se mişte şi să gândească mai repede decât cei care-l urmăreau. A văzut o Town Car neagră din care cobora cineva. Şoferul tocmai apăsa pe acceleraţie când Will a deschis portiera din spate şi s-a aruncat în maşină cu capul înainte, trăgând geanta de voiaj după el.

— Hei, n-am voie să iau clienţi de-aici!

Omul avea cam şaizeci de ani şi vorbea cu accent rusesc.

— E-n regulă, spuse Will. Sunt agent federal. Flutură insigna. Să mergem, te rog.

Şoferul a mormăit ceva în ruseşte, dar a demarat imediat. Will s-a prefăcut că scotoceşte în geantă, un truc banal ca să rămână aplecat. În depărtare se auzeau strigăte. Îl văzuseră. Apucaseră să ia numărul maşinii? Inima îi bătea ca o tobă.

— Aş putea să rămân fără slujbă, zise şoferul.

— Scuze. Lucrez la un caz.

— FBI? întrebă rusul.

— Da.

— Am fiu în Afghanistan. Unde mergi?

Will trecu repede în revistă scenariile posibile.

— La Marine Air Terminal.

— Doar până-n partea cealaltă a aeroportului?

— Să ştii că mi-ai făcut un mare serviciu. Da, doar pân-acolo.

Îşi închise mobilul şi îl aruncă în geantă, apoi îl scoase pe cel cu cartelă, mai mare şi mai butucănos.

Şoferul n-a vrut să-i ia niciun ban. Will a coborât şi s-a uitat în jur: momentul adevărului. Totul părea normal, nici girofaruri, nici urmăritori. Se aşeză imediat la coada scurtă din faţa terminalului şi sări într-un taxi. După ce maşina intră în trafic, o sună pe Nancy de pe mobilul cu cartelă şi îi povesti ce se întâmplase. Făcură amândoi, la repezeală, un plan simplu.

Bănuia că ei erau puternic motivaţi şi aveau resurse suficiente, aşa că trebuia să fie mai atent şi mai imprevizibil, să facă mai multe zigzaguri. A coborât din primul taxi pe Queens Boulevard, a intrat într-o filială Chase şi a scos din cont câteva mii de dolari cash, apoi s-a urcat în alt taxi.

Următoarea oprire a fost în Manhattan, pe 125th Street, unde s-a urcat în metroul care mergea către White Plains.

Trecuse bine de prânz şi i se făcuse foame. Ploaia se oprise şi aerul era proaspăt, mult mai plăcut decât ieri. Norii se destrămau, iar geanta lui nu era grea, aşa că plecă pe jos să caute ceva de mâncare. Pe Mamaroneck Avenue găsi un mic restaurant italienesc, se aşeză la o masă departe de ferestre şi comandă un prânz copios, cu trei feluri, ca să-i treacă timpul mai uşor. Renunţă să comande a treia bere şi stropi felul doi — lasagna — cu o Cola. Termină, plăti cash, îşi lărgi puţin cureaua şi ieşi pe strada însorită.

Se afla destul de aproape de o bibliotecă publică. Era o clădire grandioasă construită cu banii primăriei, o viziune ciudată a cine ştie cărui arhitect asupra stilului neoclasic. Îşi lăsă bagajul la recepţie, dar, pentru că n-aveau detectoare, nu puse în geantă pistolul pe care-l purta în tocul de sub sacou. Găsi un loc liniştit, la o masă lungă din capătul îndepărtat al sălii principale de lectură, şi se aşeză.

Brusc, i se păru că iese iar în evidenţă. Din cei aproximativ douăzeci şi cinci de oameni care se aflau acolo, el era singurul în costum şi singurul fără o carte sau o revistă. În sală domnea o linişte aproape perfectă, întreruptă rareori de o tuse sau de scârţâitul unui scaun pe podea. Îşi scoase cravata, o îndesă într-un buzunar al sacoului şi se duse să ia o carte ca să-şi omoare timpul.

De obicei, nu prea citea şi nu-şi amintea când se plimbase ultima dată printre rafturile unei biblioteci — probabil la colegiu, şi atunci mai degrabă ca să alerge după vreo fustă decât să citească. În ciuda întâmplărilor dramatice de peste zi, după prânzul acela zdravăn i se făcuse somn, ba chiar era obosit. Străbătu un labirint claustrofobic alcătuit din rafturi înalte de

metal, între care plutea mirosul caracteristic de hârtie veche. Miile de titluri care-i treceau prin faţa ochilor începură să i se amestece în minte şi îi era tot mai greu să gândească limpede. Simţea o dorinţă copleşitoare să se ghemuiască într-un colţ întunecos şi să adoarmă. Era pe punctul de a ceda, când ceva îl făcu să-şi revină brusc.

Era urmărit.

La început îl alertase al şaselea simţ, apoi auzi paşii în stânga lui, pe un coridor paralel. Se întoarse la timp ca să zărească un picior dispărând în spatele unui raft. Îşi pipăi pistolul prin haină, apoi alergă până la capătul şirului de rafturi şi o luă la dreapta şi din nou la dreapta. Celălalt coridor era gol. Ascultă atent, i se păru că aude ceva în faţă şi se strecură fără să facă zgomot în direcţia aceea, încă două şiruri spre centrul sălii. După colţ văzu un bărbat care se îndepărta repede.

— Stai! strigă el.

Bărbatul s-a oprit şi s-a întors cu faţa. Era obez, avea o barbă înspicată şi era îmbrăcat de iarnă, cu un pulover găurit de molii, canadiană şi ghete înalte. Obrajii îi erau ciupiţi de vărsat şi iritaţi, iar pielea de pe nasul bulbucat avea textura cojii de portocală. Purta ochelari cu ramă de sârmă, care păreau cumpăraţi de la un târg de vechituri. Deşi avea vreo cincizeci de ani, arăta ca un copil bosumflat după ce-a fost prins făcând o prostie.

Will se apropie prudent de el.

— Mă urmăreai?

— Nu.

— Eu zic că da.

— Te urmăream, recunoscu el.

Will se linişti. Necunoscutul nu era o ameninţare. Îl etichetă drept schizofrenic, nepericulos, capabil de autocontrol.

— De ce mă urmăreşti?

— Ca să te-ajut să găseşti o carte. Vocea bărbatului nu avea nicio intonaţie. Fiecare cuvânt fusese rostit pe acelaşi ton, cu acelaşi accent — şi cu o sinceritate indiscutabilă.

— Prietene, chiar am nevoie de ajutor. Nu prea mă pricep la biblioteci.

Bărbatul zâmbi, arătându-şi dinţii galbeni şi stricaţi.

— Mie-mi place biblioteca.

— Bine, ajută-mă să găsesc o carte. Mă cheamă Will.

— Pe mine, Donny.

— Îmi pare bine, Donny. Ia-o înainte, eu o să mă ţin după tine.

Donny porni fericit printre rafturi, ca un şobolan care învăţase pe dinafară drumul printr-un labirint. Îl conduse pe Will într-un colţ al sălii, apoi două etaje mai jos, la subsol, unde continuă să meargă la fel de repede, de parcă primise o misiune care nu suferea amânare. S-au întâlnit cu o femeie care împingea un cărucior plin de cărţi şi care le-a zâmbit discret, mulţumită că Donny îşi găsise un tovarăş de joacă.

— Probabil că ai o carte foarte bună pentru mine, Donny, zise Will, în cele din urmă.

— Am o carte foarte bună pentru tine.

Cum avea destul timp la dispoziţie, Will se bucură de acest interludiu amuzant. Omul pe urmele căruia mergea avea toate simptomele de schizofrenie cronică, poate era şi o idee retardat, iar privirea lui dovedea că lua medicamente de calibru mare. Aici, în inima subsolului, se afla pe terenul de joacă al lui Donny şi juca jocul lui Donny, dar nu-i păsa.

În cele din urmă, Donny se opri în mijlocul unui coridor şi întinse mâna deasupra capului, ca să ia un volum gros, cu cotorul uzat. Se chinui să-l tragă afară cu amândouă mâinile şi i-l întinse lui Will.

Era Biblia.

— Biblia? zise Will, destul de surprins. Donny, trebuie să-ţi spun că eu n-am prea deschis Biblia. Tu ai citit-o?

Donny se uită la vârfurile ghetelor şi clătină din cap.

— N-am citit-o.

— Dar crezi că eu ar trebui s-o citesc?

— Ar trebui s-o citeşti.

— Mai ai şi alte cărţi pe care-ar trebui să le citesc?

— Da. Altă carte.

Se puse iar în mişcare, cu Will pe urmele lui, care acum ţinea sub braţ volumul de aproape patru kilograme, lipit de tocul pistolului. Mama lui Will, o baptistă blândă care-l suportase pe nenorocitul de taică-su treizeci şi şapte de ani, citea tot timpul din Biblie. Îşi aminti dezgustat o scenă de demult, când ea stătea la masa din bucătărie citind Biblia şi se agăţa de carte de parcă era un colac de salvare, iar taică-su, beat, o înjura cât îl ţinea gura din sufragerie. Apoi maică-sa se agăţase de Biblie pentru a-şi ispăşi păcatele, după ce se apucase şi ea să bea, ca să evadeze. Will nu avea de gând să deschidă prea curând Cartea Sfântă.

— Cealaltă carte e la fel de importantă? întrebă el.

— Da. O să-ţi folosească. Nu mai putea de nerăbdare.

Au coborât încă un etaj, până la nivelul cel mai de jos, un loc care nu părea să fie vizitat prea des. Donny se opri brusc, ca şi cum se lovise de un zid, şi îngenunche în faţa unui raft plin de volume vechi, legate în piele. Trase triumfător afară unul dintre ele.

— Ăsta e bun pentru tine.

Will chiar era curios să-l vadă. Ce putea fi, din punctul de vedere al acestei biete făpturi, la fel de important ca Biblia? Se pregăti sufleteşte pentru marea revelaţie.

Regulamentul municipal al Statului New York — 1951.

Puse jos Biblia şi se apucă să răsfoiască cealaltă carte. În chip previzibil, erau zeci de pagini pline de regulamente, punând accent pe exploatarea terenurilor conform legilor în vigoare. Probabil că nimeni nu-l mai atinsese de cel puţin o jumătate de secol.

— Da, Donny, e într-adevăr o carte importantă.

— Da. E o carte bună.

— Ai ales la întâmplare cărţile, nu-i aşa? Donny dădu viguros din cap.

— La întâmplare, Will.

La cinci şi jumătate, dormea adânc în sala de lectură, cu capul sprijinit destul de comod pe Biblie şi pe *Regulamentul municipal.* Cineva îl trase de mânecă. Sări în picioare şi o văzu lângă el pe Nancy.

— Bună.

Observă că ea încerca să citească titlurile cărţilor.

— Nu mă întreba, spuse el rugător.

Au ieşit şi s-au urcat în maşina ei ca să stea de vorbă. Dacă poliţia ar fi fost în stare să-l înhaţe, ar fi făcut-o deja. Se părea că nimeni nu reuşise să pună cap la cap indiciile.

Nancy îi povesti că, la birou, toţi parcă înnebuniseră. Bineînţeles, ei nu i se spunea nimic, dar veştile se răspândeau inevitabil şi foarte repede. Numele lui Will fusese trecut pe lista persoanelor cu interdicţie de zbor de la Agenţia pentru Siguranţa Transporturilor, iar încercarea lui de a se îmbarca la aeroportul LaGuardia declanşase un haos în mai multe agenţii. Sue Sanchez era isterică — îşi petrecuse toată ziua într-o sală de conferinţe, cu superiorii, şi ieşise din când în când doar ca să latre ordine şi, în general, să se poarte ca o scârbă. Pe Nancy o interogaseră de câteva ori şi încercaseră să afle dacă ştia ce are de gând Will, dar, până la urmă, acceptaseră că habar n-avea de nimic. Sue aproape că-i ceruse iertare pentru că o pusese să lucreze cu el la cazul Doomsday şi o asigurase, în repetate

rânduri, că nu-i va rămâne nicio pată pe dosar din cauza acestei asocieri. Will oftă adânc.

— Asta înseamnă că sunt blocat. Nu pot să mă urc într-un avion, nu pot să închiriez o maşină, nu pot să folosesc cardurile. Dacă încerc să iau trenul sau autobuzul, mă culeg ca din oală la Penn Station sau la Port Authority. Se uită câteva clipe afară, apoi puse mâna pe coapsa ei şi o bătu uşurel, de câteva ori.

— Cred că trebuie să fur o maşină.

— Ai perfectă dreptate. Ce să zic, chiar o să furi o maşină. Porni motorul şi ieşiră din parcare.

S-au certat tot drumul până la ea acasă. Will nu voia să-i implice şi pe părinţii ei, dar Nancy era încăpăţânată.

— Vreau neapărat să-i cunoşti. El o întrebă de ce.

— Au auzit de tine, te-au văzut la televizor. Făcu o pauză înainte să adauge: Au aflat despre noi.

— Adică le-ai spus părinţilor tăi că te-ai încurcat cu partenerul tău, care ar putea să-ţi fie tată?

— Suntem o familie unită. Şi nu eşti chiar aşa de bătrân. Familia Lipinski locuia într-o casă solidă din cărămidă, construită în anii ’30, cu un acoperiş de ardezie foarte înclinat, care se afla pe o alee închisă, chiar vizavi de liceul unde învăţase Nancy. Grădina din faţă era plină de trandafiri galbeni şi roşii, care-ţi dădeau impresia că tocmai izbucnise un incendiu.

Joe Lipinski era în curtea din spate, un bărbat scund, în pantaloni scurţi şi cu bustul gol. Avea peste tot smocuri de păr alb, mătăsos: câteva răzleţe pe capul ars de soare şi mult mai dese pe piept. Obrajii rotunzi şi roşii erau cea mai plină parte a corpului său. Stătea în genunchi pe iarbă şi curăţa o tufă de trandafiri, dar sări în picioare cu o agilitate tinerească şi strigă:

— Ia te uită, e Pied Piper! Bine-ai venit în casa Lipinski!

— Aveţi o grădină foarte frumoasă, domnule, zise Will.

— Nu mă lua cu „domnule”, spune-mi Joe. Mulţumesc. Îţi plac trandafirii?

— Sigur.

Joe alese un boboc mic, îl tăie şi i-l oferi.

— Pentru sacou. Nancy, pune-i-l la butonieră. Ea se îmbujoră, dar potrivi bobocul la butonieră.

— Aşa! exclamă Joe. Acum, copii, puteţi să vă luaţi de mână şi să vă duceţi la balul de absolvire. Am glumit! Hai să nu mai stăm în soare. Cred

că maică-ta a pus deja masa.

— Nu vreau să vă deranjaţi pentru mine, protestă Will.

Joe îl puse la punct, aruncându-i o privire care spunea: „Despre ce naiba vorbeşti?” Imediat îi făcu lui Nancy cu ochiul.

În casă era cald, din cauză că Joe nu credea în binefacerile aerului condiţionat. Interiorul arăta ca un muzeu, neschimbat din 1974. Bucătăria şi băile fuseseră renovate în anii ’60, dar totul se oprise acolo. Camere mici, cu covoare groase, care miroseau a vechi, şi mobile uzate şi incomode. Prima generaţie evadată în suburbii.

Mary Lipinski se afla în bucătărie, unde se amestecau mirosurile puternice din câteva oale puse pe foc. Era o femeie drăguţă, care nu se lăsase învinsă de timp, deşi, observă Will, mijlocul începuse să i se îngroaşe. Will avea obiceiul neplăcut de a ghici cum vor arăta iubitele lui peste douăzeci de ani, cu toate că nu avusese niciodată o relaţie mai lungă de un an şi jumătate. Femeia avea o faţă ovală, plăcută, păr castaniu până la umeri, piept atrăgător şi gambe zvelte. Nu arăta deloc rău pentru vârsta ei, în jur de şaizeci de ani.

Joe era contabil, iar Mary, secretară. Se cunoscuseră la General Foods, unde el lucra la serviciul financiar, iar ea, la departamentul de impozite.

La început, el făcea naveta din Queens; ea era localnică, din White Plains. Când se căsătoriseră, cumpăraseră şi căsuţa de pe Anthony Road, la nici doi kilometri de sediul central al firmei. Câţiva ani mai târziu, după ce compania lor a fost cumpărată de Kraft, filiala din White Plains a fost închisă şi Joe s-a apucat să lucreze pe cont propriu. S-a hotărât să-şi deschidă propria firmă specializată în impozite şi taxe, iar Mary s-a angajat la un dealer Ford. Nancy era singurul lor copil şi amândoi se bucurau s-o vadă iar în casa în care crescuse.

— Ăştia suntem, Iosif şi Maria din epoca modernă, zise Joe, sfârşind scurta istorie a familiei, în timp ce-i dădea lui Will platoul cu fasole verde.

La radio se auzea în surdină o operă de Verdi. Mâncarea, muzica şi conversaţia fără pretenţii îl ajutaseră pe Will să se relaxeze. Asta e blestemata aia de împlinire pe care eu n-am reuşit niciodată să i-o ofer Laurei, îşi spuse el melancolic. Un pahar de vin sau de bere ar fi fost binevenit, dar se pare că familia Lipinski nu consuma alcool. Joe trânti în fine replica lui cea mai tare:

— Suntem exact ca originalele, dar dumneaei, aici de faţă, a fost concepută pe calea obişnuită.

— Tată! protestă Nancy.

— Will, mai vrei o bucată de pui? întrebă Mary.

— Da, doamnă, mulţumesc.

— Nancy mi-a spus c-ai stat toată după-amiaza la minunata noastră bibliotecă publică, spuse Joe.

— Da. Am cunoscut acolo un personaj ciudat. Mary se strâmbă.

— Donny Golden.

— Îl cunoaşteţi?

— Toţi îl cunosc pe Donny, răspunse Nancy.

— Mary, povesteşte-i lui Will cum ai făcut tu cunoştinţă cu el, o îndemnă Joe.

— N-o să mă crezi, dar am fost colegă de liceu cu Donny.

— A fost prietena lui! o tachină Joe.

— Am ieşit cu el doar o singură dată! E o poveste foarte tristă. Era un băiat frumos, dintr-o familie de evrei foarte de treabă. A plecat la colegiu normal şi sănătos şi, în anul întâi, s-a îmbolnăvit grav. Unii zic că de vină ar fi fost drogurile, alţii că e vorba de o boală psihică. A stat ani de zile prin spitale. Acum locuieşte sub supraveghere într-o casă din centru şi-şi petrece tot timpul în bibliotecă. E inofensiv, dar mă doare sufletul când îl văd. Nu mai calc pe-acolo.

— N-o duce chiar rău, zise Joe. N-are de ce să se plângă, nu-l atinge nicio suferinţă de pe lumea asta.

— Eu cred că e o poveste tristă, interveni Nancy, ciugulind din farfurie. Am văzut fotografiile lui din albumul liceului. Era într-adevăr un băiat frumos.

Mary oftă.

— Cine şi-ar fi închipuit că-l aştepta o asemenea soartă? Cine ştie vreodată ce-l aşteaptă?

Joe deveni brusc serios.

— Acum, Will, spune-ne ce te-aşteaptă pe tine. Am auzit că se-ntâmplă lucruri ciudate. Sunt îngrijorat în privinţa ta, bineînţeles, dar, ca tată, sunt şi mai îngrijorat de ceea ce i s-ar putea întâmpla fetei mele.

— Tată, Will n-are voie să vorbească despre o anchetă în desfăşurare.

— Stai puţin. Joe, uite care-i situaţia. Am o treabă pe care trebuie s-o duc la bun sfârşit, dar nu vreau ca Nancy să fie implicată. O aşteaptă o carieră strălucită.

— Mi-ar fi plăcut să aibă o meserie mai puţin periculoasă, spuse Mary, pe un ton care sugera că acest reproş era rostit adesea.

Nancy se strâmbă şi Joe ridică mâna, încercând s-o potolească pe soţia lui.

— Am înţeles că erai la un pas să faci o arestare, dar cazul v-a fost luat. Cum se poate întâmpla aşa ceva în Statele Unite? Când părinţii mei trăiau în Polonia, asemenea lucruri se întâmplau în fiecare zi. Dar aici?

— Exact asta vreau să aflu. Nancy şi cu mine am investit mult timp şi efort în cazul ăsta, iar victimele n-au cum să protesteze.

— Atunci, fă ceea ce trebuie să faci. Cred că eşti un om de treabă, iar Nancy ţine mult la tine. Asta înseamnă c-o să mă rog pentru tine.

Opera se terminase şi la radio se auzeau acum ştirile zilei. Niciunul dintre ei nu le-ar fi dat atenţie, dacă n-ar fi fost rostit şi numele lui Will.

„Alte ştiri: Biroul FBI din New York a emis un mandat de arestare pentru unul dintre propriii agenţi. Agentul special Will Piper este căutat pentru a fi interogat în privinţa unor nereguli şi posibile infracţiuni legate de anchetarea cazului Doomsday. Piper, un veteran, cu aproape douăzeci de ani de luptă împotriva criminalităţii la activ, este cunoscut în special din apariţiile lui la conferinţele de presă privind cazul Doomsday, încă nerezolvat. Nu se ştie unde se află, dar este înarmat şi considerat periculos. Persoanele care pot da informaţii despre el sunt rugate să ia legătura cu poliţia sau cu biroul FBI local.”

Will se ridică posomorât. Îşi puse sacoul şi atinse în treacăt bobocul de trandafir de la butonieră.

— Joe, Mary, vă mulţumesc pentru masă şi pentru ospitalitate. Trebuie să plec.

La ora aceea, traficul din oraş era destul de aerisit. S-au oprit mai întâi la un supermarket de pe Rosedale Avenue, de unde Nancy a cumpărat de mâncare, în timp ce Will aştepta în maşină. S-a întors repede şi a aruncat pe bancheta din spate două sacoşe cu de-ale gurii. Nici în ruptul capului — l-a anunţat ea pe un ton ferm — nu va accepta să-i cumpere şi ceva de băut.

Acum mergeau pe Hutch şi se apropiau de podul Whitestone. Will îi reaminti că trebuia să-i telefoneze Laurei, apoi nu mai spuse nimic şi se mulţumi să privească apusul de soare care parcă incendiase Long Island Sound.

Bunicii lui Nancy locuiau în Forest Hills, pe o stradă liniştită mărginită de căsuţe în miniatură. Bunicul, bolnav de Alzheimer, era internat într-un

azil. Bunica plecase în vizită la o nepoată, în Florida, ca să mai schimbe aerul. Vechiul Ford Taurus al bunicului era încuiat în garajul mic din spatele casei — în eventualitatea că s-ar descoperi vreodată un tratament pentru Alzheimer, glumise amar Nancy. Au ajuns acolo la apusul soarelui şi ea a parcat maşina în faţă. Cheia garajului era sub o cărămidă, iar cheile maşinii în garaj, sub o cutie cu vopsea. Restul era treaba lui.

Will se aplecă şi o sărută. Rămaseră multă vreme îmbrăţişaţi, ca o pereche de adolescenţi la un cinematograf *drive-in.*

— Poate c-ar trebui să intrăm, spuse Will. Nancy îi ciocăni în glumă fruntea cu degetul.

— N-o să intru pe furiş în casa bunicii mele, ca să mă culc cu tine!

— E o idee proastă?

— Foarte proastă. În plus, ţi s-ar face somn.

— Şi n-ar fi bine.

— Nu, deloc. Să mă suni la fiecare pas, da?

— Bine.

— O să te întorci teafăr?

— O să mă întorc teafăr.

— Promiţi?

— Promit.

— Nu ţi-am spus tot ce s-a întâmplat azi la birou, adăugă ea, apoi îl sărută de rămas-bun. John Mueller a venit şi el câteva ore. Sue ne-a pus să lucrăm împreună la cazul spargerilor de bănci din Brooklyn. Am stat de vorbă cu el şi ghici ce?

— Ce?

— Cred că e un dobitoc.

Will râse, făcu semnul victoriei şi deschise portiera.

— Atunci, înseamnă că mi-am făcut treaba.

Mark era agitat. De ce acceptase să se întoarcă din concediu?

Nu era destul de ferm şi nici destul de puternic pentru a se apăra singur. Fusese mereu calul de bătaie al părinţilor, profesorilor sau şefilor, totdeauna dornic să placă şi prea speriat că va dezamăgi. Nu voia să plece şi să lase în urmă cuibul cald în care se instalase cu Kerry.

Ea era în baie, se gătea. Planul pentru seara aceea era de calitatea întâi: cina la Rubochon de la MGM Mansion, puţin blackjack, apoi întoarcerea la Venetian şi ceva de băut la Beach Club. Trebuia să se trezească devreme şi să se ducă direct la aeroport, iar asta însemna că nu se va simţi strălucit în

zori, dar ce mai putea face acum? Dacă nu s-ar fi întors, ar fi declanşat o mulţime de alarme.

Se îmbrăcase deja şi nu putea sta locului, aşa că s-a conectat la Internet prin cablul hotelului. A clătinat din cap: alt e-mail de la Elder. Omul ăsta lua şi pielea de pe el, dar afacerile sunt afaceri. Poate că se vânduse cam ieftin, pentru numai cinci milioane. Poate că ar fi cazul să-i mai stoarcă încă cinci peste câteva luni. Ce putea Elder să facă? Să-l refuze?

Pentru că lucra la noua listă trimisă de Elder, echipa lui Malcolm Frazier era în alertă Alfa: odihnă cu schimbul, pe paturi de campanie, şi hrană rece. Toţi erau într-o dispoziţie execrabilă din cauza perspectivei de a rămâne o noapte departe de prietene sau de soţii. Mai mult decât atât, Frazier o obligase şi pe Rebecca Rosenberg să rămână era o premieră. Toată tevatura asta o scotea din sărite, ba se putea spune că era turbată.

Vizibil iritat, Frazier arătă cu degetul spre monitorul lui.

— Uite, a intrat iar în portalul criptat. De ce Dumnezeu nu reuşiţi să intraţi şi voi acolo? Cât vă mai trebuie să spargeţi codul? Nici măcar nu ştim cine-i la celălalt capăt al firului!

Rosenberg îi aruncă o privire tăioasă ca un pumnal. Urmărea pe monitorul ei acelaşi trafic.

— E unul dintre cei mai buni experţi în securitate IT din ţară.

— Şi? Eşti şefa lui, aşa că sparge odată blestematul ăsta de cod! Vrei să ne facem de râs dacă trimitem treaba asta la NSA? Ai uitat că tu ar trebui să fii cea mai bună dintre toţi?

Scoasă din minţi, Rosenberg ţipă ascuţit şi toţi tresăriră:

— Shackleton e cel mai bun! Eu nu fac altceva decât să-i semnez fişele de pontaj. Ţine-ţi gura şi lasă-mă să lucrez!

Mark aproape terminase de scris mesajul când uşa băii s-a întredeschis şi s-a auzit glasul ei vibrant şi melodios:

— Sunt gata imediat!

— Aş vrea să nu trebuiască să mă duc la muncă mâine, spuse el tare, ca să acopere televizorul.

— Şi eu.

Opri sonorul, pentru că lui Kerry îi plăcea să stea de vorbă cu el când intra în baie.

— Nu poţi să te duci în weekendul următor?

— Ce frumos ar fi!

Apa mai curse câteva clipe, apoi se opri.

— Ştii ce-ar mai fi frumos?

Mark deconectă laptopul şi-l puse la loc în geantă.

— Ce anume?

— Să mergem amândoi la L.A., săptămâna viitoare. Adică, nu-i aşa, amândoi vrem să ne mutăm acolo. Acum, după ce-ai câştigat atâţia bani, poţi să-ţi dai demisia de la jobul ăsta tâmpit şi să scrii toată ziua scenarii, iar eu pot să renunţ la jobul meu tâmpit şi la vasectomia mea tâmpită şi să fiu actriţă, poate chiar o actriţă adevărată. În weekendul următor, putem începe să căutăm o casă. Ce zici? Cred că ne-am distra de minune!

Faţa lui Will Piper umpluse uriaşul ecran cu plasmă. Cristoase, îşi spuse Mark, a doua oară în numai două zile! Dădu televizorul mai tare.

— M-ai auzit? Nu-i aşa că ne-am distra de minune?

— Stai o clipă, Kerry, vorbim imediat!

Ascultă îngrozit ştirile. Parcă i se înfăşurase un şarpe boa în jurul pieptului şi-i sfărâma coastele. Ieri îl auzise pe acelaşi om declarând sus şi tare că aveau o pistă nouă, iar acum era urmărit? Era oare o simplă coincidenţă faptul că fusese chemat din concediu? IQ-ul lui de două sute de puncte s-a concentrat imediat într-o singură direcţie.

— Fir-ar să fie, fir-ar să fie, fir-ar să fie…

— Ce-ai spus, scumpule?

— Imediat, imediat!

Când a scos iar laptopul din geantă, mâinile îi tremurau de parcă avea un acces de malarie.

Nu voise niciodată să facă aşa ceva. Mulţi dintre cei care lucrau în Area 51 erau tentaţi s-o facă — exact din acest motiv existau supraveghetorii şi codurile de securitate scrise chiar de mâna lui —, dar el nu era ca alţii. El lua lucrurile aşa cum erau, bune sau rele. Acum voia cu disperare să ştie. Scrise parola şi se conectă la baza de date pe care o furase şi o copiase pe hard disk. Trebuia să lucreze repede. Dacă s-ar fi oprit să se gândească la ce făcea, sigur ar fi dat înapoi. Începu să scrie nume.

Kerry a ieşit din baie, o apariţie uluitoare într-o rochie roşie, mulată pe corp, cu ceasul nou-nouţ strălucind la încheietură.

— Mark! Ce s-a întâmplat?

Stătea cu laptopul închis în poală şi plângea ca un copil, cu sughiţuri. Pe obraji îi curgeau şiroaie de lacrimi. Kerry îngenunche lângă el şi-l îmbrăţişă.

— Scumpule, ce-ai păţit? Mark clătină din cap.

— Ce s-a întâmplat?

Trebuia să găsească repede un răspuns.

— Am primit un mesaj. Mătuşa mea a murit.

— O, dragule, îmi pare atât de rău!

El se ridică clătinându-se — nu, era mai grav, simţea că e gata să leşine. Kerry se ridică odată cu el şi-l strânse în braţe cât putea de tare, ceea ce-l împiedică să se aşeze iar.

— A fost o veste neaşteptată?

Mark dădu din cap şi încercă să-şi şteargă lacrimile cu dosul palmei. Ea se duse să ia un şerveţel, se întoarse repede şi-i şterse cu blândeţe obrajii, ca o mamă care îngrijeşte un copil neajutorat.

— Uite, mi-a venit o idee, spuse el pe un ton plat. Să plecăm la L.A. În seara asta. Chiar acum. Motorul maşinii mele se încălzeşte prea tare. O luăm pe-a ta. Mâine cumpărăm o casă, bine? În Hollywood Hills. O mulţime de scriitori şi de actori locuiesc acolo. Ce zici? Te-apuci să faci bagajele?

Ea îl privi ţintă câteva clipe, îngrijorată şi, în acelaşi timp, uimită.

— Mark, eşti sigur că vrei să plecăm chiar acum? Ai primit o veste îngrozitoare. Poate-ar fi mai bine să aşteptăm până mâine.

El bătu cu piciorul în podea şi strigă ca un copil răzgâiat:

— Nu! Nu vreau s-aştept! Vreau să plecăm acum! Kerry făcu un pas înapoi.

— De ce te grăbeşti aşa, scumpule? Începuse să-i fie frică.

Mark reuşi cu greu să-şi stăpânească lacrimile. Avea nasul înfundat şi abia putea să respire. Puse laptopul în geantă şi îşi închise telefonul mobil.

— Pentru că viaţa e prea scurtă, Kerry. E al dracului de scurtă.

21

30 IULIE 2009

LOS ANGELES

Camera lor avea vedere spre Rodeo Drive. Mark stătea la fereastră, îmbrăcat într-un halat de la hotel, şi privea posomorât printre perdele defilarea maşinilor care coteau de pe Wilshire pe Rodeo. Soarele încă nu se înălţase destul pentru a risipi pâcla matinală, dar se părea că va fi o zi

minunată. Apartamentul de la etajul al paisprezecelea al hotelului Beverly Wilshire costa 2 500 de dolari pe zi şi el plătise cash ca să-i mai întârzie puţin pe supraveghetori. Pe de altă parte, nu-şi făcea iluzii. Deschise poşeta lui Kerry şi îi verifică mobilul. Îl închisese pe drum, în timp ce ea conducea. Era tot închis. În mod sigur, de-acum îi dăduseră de urmă, dar încerca să câştige timp. Timp preţios.

Ajunseseră târziu, după ore în şir de condus prin deşert, răstimp în care nu vorbiseră prea mult. Nu avea timp să facă un plan amănunţit, dar voia ca totul să iasă perfect. Alunecă fără să vrea în trecut, pe vremea când avea şapte ani; se trezise înaintea părinţilor şi se repezise, pentru prima dată în viaţa lui, să le pregătească micul dejun. Turnase fulgi de porumb în boluri, decojise şi tăiase felii o banană şi aşezase cu grijă vasele, tacâmurile şi paharele pentru sucul de portocale pe o tavă, pe care le-o dusese plin de mândrie la pat. Da, în ziua aceea îşi dorise ca totul să iasă perfect şi, pentru că reuşise, îi obligase să-l laude săptămâni în şir. Dacă îşi păstra calmul, avea şanse să reuşească şi azi.

Imediat după sosire, mâncaseră friptură şi băuseră şampanie. Comandase tot şampanie pentru gustarea de dimineaţă, alături de clătite şi căpşuni. Îşi dăduseră întâlnire în holul hotelului cu un agent imobiliar şi îi aştepta o după-amiază întreagă de căutat case. Voia s-o facă fericită.

— Kerry?

Ea se mişcă puţin în aşternut şi atunci o strigă din nou, mai tare.

— Bună, şopti ea, cu faţa îngropată în pernă.

— Am comandat o gustare şi flori.

— Păi n-am mâncat adineauri?

— Acum o sută de ani. Ce-ai zice să te dai jos din pat?

— Bine. Le-ai spus că nu te duci la lucru?

— I-am anunţat.

— Mark?

— Da?

— Te-ai purtat aiurea aseară.

— Ştiu.

— Azi o să te porţi normal?

— Sigur.

— Chiar vrei să cumperi o casă?

— Doar dacă găseşti una care-ţi place.

Kerry se ridică puţin şi îşi arătă faţa luminată de un zâmbet larg.

— Ştii, ziua mea a început foarte bine. Vino aici şi-o să am grijă să înceapă şi a ta la fel.

Will nu se clintise de la volan toată noaptea, iar acum străbătea câmpiile din Ohio. Risca totul pe-o carte: conducea cu viteză, în lumina palidă a zorilor, sperând că va trece neobservat, că va evita radarele şi maşinile camuflate ale poliţiei statale. Ştia că nu va reuşi să facă tot drumul fără să adoarmă. Trebuia să-şi aleagă cu grijă popasurile, moteluri ieftine chiar lângă autostradă, unde putea să achite cash şi să se odihnească patru ore într-un loc, şase în altul, dar nu mai mult. Voia să ajungă la Vegas cel târziu vineri seara şi să-i strice weekendul ticălosului de Mark.

Nu-şi amintea când făcuse ultima dată o noapte albă, mai ales una fără alcool, iar asta nu-i îmbunătăţea starea de spirit. Voia să bea, voia să doarmă şi voia ceva care să-i potolească furia şi indignarea. Strângea volanul atât de tare, încât îl dureau mâinile, iar piciorul drept îi amorţise, pentru că vechiul Ford Taurus nu avea sistem de blocare a acceleraţiei. Ochii i se înroşiseră şi-l usturau. Singurul lucru care-l mai liniştea cât de cât era bobocul de trandafir pe care i-l dăduse Lipinski, încă proaspăt, de un roşu strălucitor, pus într-o sticlă de plastic, în suportul pentru pahare.

Malcolm Frazier a ieşit în toiul nopţii din Centrul de Operaţiuni şi a plecat să facă o plimbare ca să-şi limpezească mintea. După părerea lui, ultimele informaţii erau aproape incredibile. Al dracului să fie, incredibile! Şi mai rău, oroarea asta începuse în tura lui. Dacă va reuşi să scape cu viaţă — dacă vor reuşi —, îşi va petrece următorii o sută de ani în interogatorii cu uşile închise la Pentagon.

Intraseră în procedura de criză în clipa când Shackleton îşi închisese mobilul şi pierduseră definitiv semnalul. Echipa trimisă la hotel nu-l mai găsise acolo. Maşina lui rămăsese în parcare, iar nota nu fusese plătită.

Urmase o oră nesfârşită şi neagră, asta până când li se schimbase din nou norocul. Shackleton fusese văzut cu o femeie, o brunetă atrăgătoare, pe care recepţionerul o recunoscuse pentru că lucra la o firmă de escortă şi mai venise de câteva ori la hotel. Verificaseră lista de apeluri a lui Shackleton şi descoperiseră că vorbise de zeci de ori cu o anume Kerry Hightower, care corespundea semnalmentelor.

Telefonul lui Hightower fusese localizat, prin intermediul releelor, pe autostrada I-15, dar semnalul dispăruse brusc la douăzeci şi cinci de kilometri vest de Barstow. După toate probabilităţile, destinaţia lor era Los Angeles. Trimiseseră semnalmentele femeii, plus descrierea şi numărul de

înmatriculare ale maşinii la California Highway Patrol şi la şerifii locali, dar aflaseră prea târziu, după alte investigaţii, că maşina înregistrată pe numele ei se afla într-un service auto şi că închiriaseră alta.

Rebecca Rosenberg tocmai mușca din a treia ciocolată pe noaptea aceea, când reuşi brusc să spargă codul de securitate al lui Shackleton şi aproape se înecă. Se năpusti afară din laborator, alergă clătinându-se de-a lungul coridorului, până la Centrul de Operaţiuni şi dădu buzna peste echipa de supraveghetori, cu părul ei coafat afro, gen anii ’60, săltându-i pe umeri.

— A transmis date unei companii particulare! Frazier, care stătea la calculatorul lui, se întoarse brusc spre ea. Arăta ca şi cum îi venea să vomite. Mai rău de-atât nu se putea.

— Ce dracu’ spui acolo? Eşti sigură?

— Sută la sută.

— Ce fel de companie?

— Asigurări de viaţă. Era din ce în ce mai rău.

Coridoarele Laboratorului de Cercetări Primare erau pustii, ceea ce amplifica efectul de cutie de rezonanţă. Ca să se mai liniştească, Malcolm Frazier tuşi şi ascultă ecoul care ricoşa din perete în perete. Să strige sau să cânte ar fi fost nedemn de el, chiar dacă n-avea cine să-l audă. În timpul zilei, în calitatea lui de şef al Securităţii Operaţionale din NTS-51, bântuia prin subteran cu pasul ferm şi insolent care-i intimida pe toţi, de la angajatul cel mai important până la cel mai neînsemnat. Îi plăcea să fie temut şi nu regreta nici cât negru sub unghie că toată lumea îi detesta pe supraveghetorii lui. Asta însemna că-şi făceau bine treaba. Cum poţi să menţii ordinea, dacă nu inspiri teamă? Tentaţia cercetătorilor şi a inginerilor de a folosi în interes personal materialul cu care lucrau era pur şi simplu prea mare. Îi dispreţuia profund şi primea dovada superiorităţii sale de fiecare dată când îi vedea dezbrăcându-se în vestiar, graşi şi greoi sau slabi şi nevolnici, nu în formă şi musculoşi ca oamenii lui. Îşi aminti că Shackleton era unul dintre cei mai firavi, fragil ca o baghetă din lemn de balsa.

Ajunse la ascensorul special şi îl chemă cu cardul de acces. Coborârea era atât de lină, încât aproape că nu se simţea, iar când ieşi din lift, constată că era singurul suflet din sala subterană. Senzorii de mişcare vor declanşa camerele de supraveghere şi unul dintre oamenii lui îl va urmări pe un monitor, dar avea voie să coboare acolo, cunoştea codurile de acces şi era unul dintre puţinii autorizaţi să treacă dincolo de uşile din oţel masiv.

Puterea pe care o exercita Bolta asupra lui era viscerală. Frazier îşi îndreptă instinctiv spatele, de parcă în loc de coloană vertebrală ar fi avut o bară de metal. Trase aer în piept şi-şi ascuţi toate simţurile, iar ochii lui — chiar în lumina aceea albăstruie, slabă — erau atât de pătrunzători, încât i se părea că vede tridimensional. Alţii se simţeau minusculi, striviţi de gigantismul acelui spaţiu impunător, dar el devenea mai înalt, mai puternic. În noaptea asta, în toiul celei mai mari crize de securitate din istoria bazei, trebuia să coboare acolo.

Păşi în aerul rece şi uscat al sălii. Un metru, cinci, cincisprezece, treizeci. Nu avea de gând să meargă până la capăt, pentru că nu avea timp. Înaintă suficient cât să mai trăiască o dată senzaţia de măreţie pe care o dădeau plafonul boltit şi suprafaţa vastă, cât un stadion. Atinse cu degetele mâinii drepte un cotor. Potrivit regulamentului, contactul fizic era interzis, dar el nu le scotea din rafturi — era o chestiune de interpretare.

Pielea era netedă şi rece, de culoare deschisă, cu pete mai întunecate. Pe cotor era gravat anul: 1863. Războiul Civil. Dumnezeu ştie ce se mai întâmpla atunci în restul lumii. Nu prea învăţase istorie.

O scară aflată la un capăt al Bolţii ducea la o pasarelă suspendată, de unde putea fi admirată întreaga panoramă. Urcă acolo. Mii de rafturi de metal, cenuşii, se pierdeau în depărtare, pline cu aproape 700 000 de volume legate în piele, în care erau scrise peste 240 de miliarde de nume. Singura posibilitate de a pricepe semnificaţia reală a acestor cifre, aşa cum de altfel se convinsese, era să stai acolo, deasupra, şi să priveşti. Totul fusese de mult transpus în format digital, iar dacă ar fi fost şi el unul dintre inginerii ăia ţicniţi, probabil că l-ar fi impresionat terabiţii de informaţie sau alte prostii asemănătoare, însă nimic nu putea înlocui prezenţa fizică a Bibliotecii.

Strânse cu amândouă mâinile balustrada, se aplecă şi începu să respire adânc şi rar.

Nelson Elder îşi începuse ziua foarte plăcut. Stătea la masa lui preferată de la bufetul companiei şi mânca o omletă, în timp ce citea ziarul de dimineaţă. Era plin de energie, după o alergare bună, urmată de un duş fierbinte, şi-şi recăpătase încrederea în viitor. Dintre toate lucrurile din viaţă care-i afectau într-un fel sau altul dispoziţia sufletească, cel mai important era cota acţiunilor Desert Life. În ultima lună, crescuse cu 7,2 la sută şi, potrivit ultimei analize, cu 1,5 la sută numai ieri. Era prea devreme ca planul nebunesc al lui Peter Benedict să afecteze bilanţul, dar putea spune

cu precizie matematică, de pe acum, că refuzul de a încheia poliţe de asigurare pentru cei care nu mai aveau mult de trăit şi ajustarea primelor pentru cei care urmau să moară pe termen mediu aveau să transforme compania lui într-o fabrică de bani.

Mai mult schema pusă la punct de Bert Myer cu fondul acela de investiţii din Connecticut dădea în sfârşit roade, iar, în iulie, profitul procentual fusese un număr format din două cifre. De cum se schimbase direcţia vântului, Elder îşi schimbase şi tonul faţă de investitori şi analiştii financiari, adoptând unul mult mai agresiv, iar pe Wall Street acest lucru nu trecuse neobservat. Acum, Desert Life era privită cu totul altfel.

Puţin îi păsa cum reuşea ciudatul de Benedict să obţină informaţii din baza aceea de date aproape magică, de unde veneau aceste informaţii şi nici măcar cum era posibilă existenţa lor. Nu avea nicio aplecare spre filosofie şi nici nu era un moralist. Îl interesa doar compania lui, iar acum avea un atu la care competiţia nu putea nici măcar să viseze. Îi plătise lui Benedict cinci milioane de dolari din buzunarul lui, pentru a evita orice risc ca vreun audit să descopere tranzacţia şi să-l ia la întrebări. Se perpelise destul din cauza lui Myers şi a aventurii cu fondul acela de investiţii.

În orice caz, cheltuise banii cu folos. Valoarea portofoliului său personal de acţiuni crescuse cu zece milioane într-o singură lună, un profit al dracului de bun. Avea de gând să conducă singur afacerea cu Benedict. Nimeni nu ştia, nici măcar Bert. Era o poveste prea bizară şi prea periculoasă. Îi fusese şi aşa destul de greu să-i explice principalului său investitor de ce-i trebuia zilnic lista tuturor cererilor de asigurări de viaţă din ţară.

Bert îl văzu singur la masă şi veni spre el zâmbind larg şi făcându-i dojenitor cu degetul.

— Nelson, ţi-am aflat secretul! Elder tresări fără să vrea.

— Ce vrei să spui? întrebă el tăios.

— În după-amiaza asta, ne laşi baltă şi te duci să joci golf. Elder răsuflă uşurat şi surâse.

— Cine ţi-a spus?

— Ai uitat că eu ştiu tot ce se-ntâmplă aici? zise Myers.

— Nu chiar tot. Am câteva cărţi ascunse-n mânecă.

— Nu cumva ţii acolo şi bonusul meu?

— Ai grijă să curgă profitul şi-n câţiva ani, o să-ţi cumperi o insulă. Nu vrei să iei masa cu mine?

— Nu pot, am o şedinţă de buget. Cu cine joci azi?

— E o acţiune caritabilă la Wynn. Habar n-am cine vine.

— Foarte bine, distrează-te! Meriţi. Elder îi făcu şmechereşte cu ochiul.

— Ai dreptate, chiar merit.

Nancy încerca să citească un dosar despre spargerile din Brooklyn, dar nu era în stare să se concentreze. Întorcea foaia, apoi îşi dădea seama că nu reţinuse nimic şi trebuia s-o ia de la capăt. Mai târziu, avea o întâlnire cu John Mueller, care se aştepta bineînţeles să primească un raport. La fiecare câteva minute, deschidea fără să vrea browserul şi căuta noi ştiri despre Will, dar deocamdată circula, cu mici variaţiuni, aceeaşi ştire veche transmisă de Associated Press. În cele din urmă, n-a mai putut îndura aşteptarea.

Sue Sanchez a văzut-o pe coridor şi a strigat-o. Sue era ultima persoană cu care-ar fi avut chef să se întâlnească, dar nu se putea preface că n-o auzise.

Pe faţa lui Sanchez se citea o încordare cumplită. Ochiul stâng i se zbătea şi vocea îi tremura de-a binelea. Se opri atât de aproape, încât Nancy se trase involuntar înapoi.

— A încercat să ia legătura cu tine? o întrebă Sanchez.

Nancy se asigură că poşeta ei era închisă şi fermoarul tras până la capăt.

— M-ai întrebat acelaşi lucru şi aseară. Răspunsul e tot nu.

— Trebuie să te întreb, doar a fost partenerul tău. Partenerii sunt apropiaţi.

Ultima afirmaţie o puse imediat în gardă pe Nancy, iar Sue observă şi dădu înapoi.

— Nu „apropiaţi” în sensul ăla. Am vrut să spun legaţi sufleteşte, prieteni.

— Nu m-a sunat, nici nu mi-a trimis vreun e-mail. Oricum, ai fi aflat dacar fi făcut-o, adăugă ea încet.

— N-am aprobat ascultarea telefoanelor voastre! insistă Sue. Cine vrea să-i asculte telefonul trebuie să treacă pe la mine mai întâi. Sunt superiorul lui!

— Sue, eu ştiu mult mai puţine decât tine despre ce se petrece, dar chiar ai fi şocată să afli că altă agenţie conduce balul?

Sanchez păru jignită şi adoptă un ton defensiv.

— Nu ştiu despre ce vorbeşti.

Nancy ridică din umeri, iar Sue reuşi să se calmeze.

— Unde te duci?

— La farmacie. Ai nevoie de ceva? spuse Nancy, în timp ce mergea spre lifturi.

— Nu, mulţumesc.

Dar nu părea prea convinsă.

Nancy a mers cinci cvartale înainte să scoată din poşetă mobilul cu cartelă. A verificat încă o dată dacă era urmărită, apoi a format numărul.

Will a răspuns după ce telefonul sunase de două ori.

— Joe's Tacos.

— Sună apetisant, zise ea.

— Mă bucur să te-aud. După cum vorbea, părea obosit mort. Mă simţeam singur.

— Unde eşti?

— Undeva unde pământul e plat ca o masă de biliard.

— Vrei să fii mai exact?

— Semnele de circulaţie arată c-aş fi în Indiana.

— Spune-mi că n-ai condus toată noaptea.

— Ba cred că da.

— Trebuie să dormi puţin!

— Îhî.

— Când?

— Chiar în clipa asta caut un loc. Ai vorbit cu Laura?

— Am vrut să văd mai întâi ce faci.

— Spune-i că mă descurc. Spune-i că n-are niciun motiv să fie îngrijorată.

— Oricum o să fie. Şi eu sunt îngrijorată.

— Ce s-a mai întâmplat acolo?

— Sue arată ca naiba. Toţi au grijă să discute cu uşile închise.

— Au vorbit despre mine toată noaptea la radio. Nu se-ncurcă.

— Dacă pentru tine fac razia asta, ce-au de gând cu Shackleton?

— Am impresia că n-o să-l găsesc pe verandă, cu o bere în poală.

— Şi-atunci?

— O să-mi folosesc talentele şi experienţa acumulată în atâţia ani, glumi el.

— Ce-nseamnă asta?

— Înseamnă c-o să improvizez. Tăcu puţin, apoi spuse: Ştii, m-am gândit la ceva.

— La ce?

— La tine.

— Ce-i cu mine?

A urmat o altă pauză lungă şi s-a auzit huruitul prelung al unui camion de mare tonaj, care trecea pe lângă el.

— Cred că m-am îndrăgostit de tine.

Ea închise ochii, iar când îi deschise, era tot în Manhattan.

— Zău, Will, ce te-a apucat? Vezi, dacă nu dormi…

— Nu. Ăsta-i adevărul.

— Te rog, opreşte la un motel şi odihneşte-te.

— Asta-i tot ce poţi să-mi spui?

— Nu. Cred că şi eu m-am îndrăgostit de tine.

Greg Davis aştepta să fiarbă apa în ibric. O cunoştea pe Laura Piper doar de un an şi jumătate, iar acum treceau prin prima lor criză majoră. Voia să-şi asume toate responsabilităţile, să fie un bărbat în toată puterea cuvântului şi un prieten pe măsură, iar în familia lui, problemele erau rezolvate la o ceaşcă de ceai.

Apartamentul era minuscul, întunecos, iar de la ferestre nu se vedea nimic demn de atenţie, dar un bârlog în Georgetown era mai bun decât o casă într-o suburbie anonimă. Laura adormise abia pe la două noaptea, dar, imediat cum se trezise, dăduse drumul la televizor, aflase că tatăl ei încă nu fusese găsit şi începuse iar să plângă.

— Vrei ceai negru sau de plante? strigă el.

— De plante, răspunse ea, între două suspine. Îi aduse o cană şi se aşeză lângă ea pe pat.

— Am încercat din nou să-l sun, spuse Laura încet.

— Şi acasă, şi pe mobil?

— A intrat căsuţa vocală. Observă că el era în chiloţi. O să întârzii.

— Îi anunţ că nu mă duc.

— De ce?

— Ca să stau cu tine. Nu vreau să te las singură. Laura îl îmbrăţişă strâns şi, peste câteva clipe, umărul lui era ud de lacrimi.

— De ce eşti aşa bun cu mine?

— Ce întrebare mai e şi asta?

Telefonul lui mobil începu să vibreze învârtindu-se pe noptieră. Se întinse şi-l luă chiar înainte să cadă. Pe afişaj scria „Număr necunoscut”.

Răspunse şi auzi vocea unei femei:

— Greg Davis?

— La telefon.

— Greg, sunt Nancy Lipinski. Ne-am cunoscut la Will acasă.

— A, Nancy! Bună! E partenera tatălui tău, îi şopti Laurei, care se ridică imediat. De unde ai numărul meu?

— Sunt agent FBI, Greg.

— Da, înţeleg. E în legătură cu Will?

— Da. Laura e cu tine?

— Este. De ce m-ai sunat pe mine?

— E posibil ca telefonul Laurei să fie ascultat.

— Isuse, ce-a făcut Will?

— Vorbesc cu prietenul fiicei lui sau cu ziaristul? întrebă Nancy.

Greg ezită o clipă, apoi întâlni privirea rugătoare a Laurei.

— Cu prietenul.

— Are necazuri serioase, dar n-a făcut nimic rău. Ne-am apropiat prea mult de ceva şi el nu vrea să renunţe. Trebuie să-mi promiţi că totul rămâne între noi.

— Bine, zise el, ai cuvântul meu.

— Dă-mi-o pe Laura. Vrea să-i spun că n-a păţit nimic.

Agentul imobiliar era de fapt o blondă platinată care ajunsese la vârsta injecţiilor cu Botox. Vorbea cu o cadenţă de mitralieră şi se împrietenise imediat cu Kerry. Acum pălăvrăgeau pe locurile din faţă ale Mercedesului uriaş, în timp ce Mark stătea în spate, aproape anesteziat, strângând geanta între genunchi.

La un anumit nivel, era conştient că alături de el se desfăşura o conversaţie, că treceau pe lângă maşini, oameni şi magazine, că se aflau pe Santa Monica Boulevard, că afară era caniculă, iar în maşină, răcoare, că în aer pluteau două parfumuri diferite, că simţea un gust metalic şi-l durea îngrozitor capul, dar fiecare simţ exista separat, în propriul univers. El însuşi ajunsese o adunătură de senzori fără legătură. Mintea lui nu mai era în stare să analizeze şi să integreze datele. Era în altă parte, complet rătăcit.

Strigătul ascuţit al lui Kerry ajunse totuşi până la el.

— Mark! Gina te-a întrebat ceva.

— Scuză-mă, ce anume?

— V-am întrebat cât de repede vreţi să găsiţi o casă, repetă femeia.

— Repede, zise el încet. Cât mai repede.

— Perfect! Putem să folosim asta când negociem. Şi aţi spus că plătiţi cash?

— Da.

— Doamne, dar sunteţi hotărâţi! exclamă încântată agenta. Vin aici tot felul de străini care vor să vadă case doar în Beverly Hills, Bel Air sau Brentwood — cei trei B —, dar voi sunteţi inteligenţi şi ştiţi bine ce căutaţi. Ştiaţi că în Hollywood Hills, în marja voastră de preţ şi cu atitudinea voastră hotărâtă, se găsesc cele mai bune investiţii imobiliare din L.A.? O să fie o după-amiază minunată!

Mark nu i-a răspuns, iar cele două femei şi-au văzut mai departe de discuţii şi l-au lăsat în pace. Când maşina a început să urce pe coline, s-a pomenit cu spatele lipit de spătarul banchetei. A închis ochii şi, ca prin minune, acum era în maşina tatălui său, în White Mountains, în drum spre cabana din Pinkham Notch pe care obişnuiau s-o închirieze. Tata şi mama pălăvrăgeau, iar el stătea singur în spate şi încerca să formuleze o teoremă despre numerele care i se tot învârteau în minte. După ce reuşise şi rostise în sinea lui *quod erat demonstrandum,* îl înecase un val ameţitor de bucurie, pe care ar fi vrut să-l simtă şi acum.

Mercedesul mergea pe alei şerpuite şi înguste, trecând pe lângă case ascunse de garduri vii şi de copaci. Se opri în spatele uneia dintre numeroasele camionete ale firmelor de grădinărit pe lângă care tot trecuseră până atunci şi, când Mark deschise portiera, îl izbi un val de aer fierbinte şi zgomotul unui aspirator pentru frunze. Kerry alergă până la poartă, fluturând o listă. Ţopăia ca un copil fericit.

— Ce fată drăguţă! spuse agenta. Gata, hai să ne-apucăm de treabă. Am aranjat o mulţime de vizionări.

Frazier mai stătea în picioare doar mulţumită cafelelor tari şi adrenalinei, iar dacă ar fi putut să convingă pe cineva de la punctul medical să-i dea amfetamine, le-ar fi adăugat bucuros la dieta lui de criză. Acum, ziua, complexul funcţiona la parametri normali, plin până la refuz de angajaţi care-şi desfăşurau activitatea de rutină. Pe de altă parte, el făcea ceva neobişnuit şi fără precedent, adică jongla simultan cu o anchetă internă şi trei zone de operaţiuni, asta în timp ce lua legătura cu superiorii lui de la Washington din cinci în cinci minute.

O echipă de teren fusese trimisă la New York, unde urmărea pista Will Piper; a doua se afla la Los Angeles, trimisă acolo potrivit regulii „dacă şi când", în eventualitatea că Mark Shackleton şi-ar fi făcut apariţia în

California; a treia era în Las Vegas şi se ocupa de Nelson Elder. Toţi oamenii lui erau foşti militari. Unii dintre ei lucraseră pentru CIA în Orientul Mijlociu. Toţi erau nişte ticăloşi eficienţi, care-şi păstrau sângele rece, în ciuda panicii ridicole care făcea ravagii la Pentagon.

Revenise la sentimente mai bune în privinţa lui Rosenberg, deşi obiceiurile ei alimentare, care-l dezgustau, erau o dovadă a lipsei de autodisciplină. O văzuse toată noaptea înfulecând nuga şi caramele şi i se păruse că se umflă literalmente sub ochii lui. Coşul ei de gunoi era plin de ambalaje, iar ea arăta ca dracu', dar până la urmă fusese obligat să admită că Rosenberg nu era doar şefa ciudaţilor de la calculatoare, era ea însăşi o ciudată al dracului de bună, profesional vorbind. Reuşise să dărâme cărămidă cu cărămidă zidurile de apărare ridicate de Shackleton şi scosese la lumina zilei tot ce se afla în spatele lor.

— Uită-te la asta, spuse ea, când el trecu pe-acolo. Alte chestii de-ale lui Benedict. Avea o linie de credit la Cazinoul Constellation, sub numele Peter Benedict, şi un card Visa pe acelaşi nume.

— L-a folosit la ceva interesant?

— L-a folosit foarte rar, dar apar câteva plăţi către Writers Guild of America. Pentru înregistrarea unor scenarii, dacă am înţeles bine.

— Isuse, un afurisit de scriitor! Poţi să pui mâna pe ele?

— Adică să le iau din serverul lor? Cred că da. Şi mai e ceva.

— Spune.

— Acum o lună, a deschis un cont în Insulele Cayman. Cu un transfer de cinci milioane de la Nelson G. Elder.

— Să fiu al dracului!

Trebuia să ia legătura cu DeCorso, şeful echipei din Las Vegas.

— Probabil că e cel mai bun programator din laboratorul ăsta, se minună Rosenberg. Un lup pus de pază la oi.

— Cum a scos datele de-aici?

— Încă n-am aflat.

— O să fim obligaţi să trecem iar prin sită toţi angajaţii, zise el. În cele mai mici detalii.

— Ştiu.

— Inclusiv pe tine.

Rosenberg îi aruncă o privire acră şi îi întinse o monedă de un dolar.

— Fii băiat bun şi adu-mi un baton de nuga.

— După ce-l sun pe secretar.

Harris Lester, secretarul Marinei, avea biroul la Pentagon, în inima aripii C, la distanţă maximă de orice adiere de aer proaspăt. Drumul lui până la această funcţie importantă fusese aproape tipic: serviciul activ în Vietnam, câţiva ani în Comisia Legislativă din Maryland, trei mandate în Congres, vicepreşedinte al Diviziei de Sisteme de Informaţii, Supraveghere şi Recunoaştere de la Northrop Grumman şi, în sfârşit, acum un an şi jumătate, secretar al Marinei, numit de proaspăt alesul preşedinte.

Era un birocrat tipic, minuţios, care detesta să-şi asume cel mai mic risc şi se ferea de orice surprize în viaţa personală şi în carieră. Drept urmare, când şeful lui, secretarul Apărării, l-a pus personal la curent în privinţa activităţii din Area 51, reacţia lui a fost un amestec de uluire şi enervare.

— Ce-i asta, domnule secretar, un fel de iniţiere în frăţia secretă?

— Ţi se pare că arăt ca un blestemat de frate? a lătrat secretarul Apărării. Ăsta-i adevărul gol-goluţ şi, conform tradiţiei, afacerea cade în sarcina Marinei, deci te ocupi de ea. Să te ferească Dumnezeu să transpire ceva, cât timp eşti în funcţie!

Cămaşa lui Lester era atât de apretată, încât a scârţâit când el s-a aşezat la birou. Şi-a potrivit cravata neagră cu dungi argintii, apoi şi-a trecut o mână prin părul rar, ca să orienteze toate şuviţele în aceeaşi direcţie şi, în cele din urmă, şi-a pus ochelarii de citit. Înainte să apuce să deschidă primul dosar, la interfon s-a auzit vocea asistentului său:

— Domnule secretar, vă caută Malcolm Frazier de la Groom Lake. Vreţi să vorbiţi cu el?

Lester aproape că simţea acidul bolborosindu-i în stomac. Telefoanele astea îl ucideau, dar n-avea cum să scape de ele. Era povara lui şi numai el putea să ia decizii. Aruncă o privire la ceas: era miezul nopţii. Ora potrivită pentru coşmaruri.

Mercedesul se opri pentru ultima vizită abia la sfârşitul după-amiezii, pe o alee semicirculară, în faţa unei proprietăţi în stil mediteranean.

— Cred că pe asta o s-o alegeţi! exclamă femeia de la agenţie, care avea o energie inepuizabilă. Am păstrat la urmă ce era mai bun.

Kerry era extenuată, dar fericită. Îşi verifică părul în oglinjoara trusei de machiaj şi spuse, pe un ton visător:

— Mie mi-au plăcut toate.

Mark abia se târa în urma lor. În prag îi aştepta un alt agent foarte spilcuit care, când îi văzu, ciocăni ostentativ în cadranul ceasului.

Gestul acesta îi reaminti lui Mark că trebuia să se uite la propriul ceas.

Nelson Elder juca golf cu vicepreşedintele de marketing al organizaţiei Wynn, cu şeful pompierilor din oraş şi cu directorul executiv al unei companii locale de aparatură medicală. Era un jucător destul de bun, cu un handicap de paisprezece, dar acum făcea o partidă excelentă, care-l adusese în pragul euforiei. Îşi depăşise recordul personal din ultimii ani.

Peluzele proaspăt stropite străluceau ca nişte smaralde în deşertul de culoare arămie. Din fericire, gazonul special era perfect şi nu avea cum să greşească. Deşi pe traseu era destulă apă, reuşise să lovească fără greş şi să păstreze mingea uscată. Razele soarelui dansau pe faţada de sticlă a Hotelului Wynn, care se înălţa ca un turn deasupra clubului şi, în timp ce mergea încet în maşinuţa lui electrică, sorbind dintr-un ceai cu gheaţă şi ascultând susurul unui pârâu artificial, se simţi mulţumit şi liniştit cum nu mai fusese de mult.

Vila în stil mediteranean de pe Hollyridge Drive o scosese din minţi pe Kerry. Alerga dintr-o cameră în alta — toate uluitoare: bucătărie de designer, living pe două niveluri, sufragerie separată, bibliotecă, mediatecă, pivniţă de vinuri, dormitor principal uriaş, cu dressing şi două băi, plus alte trei dormitoare —, repetând întruna: „Doamne, Dumnezeule! Doamne, Dumnezeule!” Agenta mergea în urma ei, chiţăind: „Nu v-am spus eu? Totul a fost renovat. Uitaţi-vă la finisaje!”

Mark nu mai putea să suporte. Urmărit de privirea suspicioasă a agentei, ieşi pe terasă şi se aşeză lângă marginea piscinei cu cascadă. Terasa era mărginită de tufişuri de *manzanita* şi păsări colibri treceau ca nişte săgeţi printre florile de un albastru delicat. Dedesubt se desfăşura canionul în toată splendoarea lui, cu reţeaua de străzi abia vizibilă în strălucirea după-amiezii târzii.

Uitându-se peste umăr, văzu deasupra acoperişului, pe o creastă îndepărtată, vârfurile literelor ce alcătuiau celebra emblemă a oraşului Hollywood. Asta-şi dorise, se gândi el cu părere de rău, aici visase că va ajunge ca scriitor de succes, visase că va sta pe marginea acestei piscine, între aceste coline, sub literele acestea uriaşe. Dar pe-atunci nu-şi închipuia că totul va dura doar câteva minute.

Kerry se năpusti afară, pe uşile de sticlă, şi aproape că începu să plângă văzând priveliştea.

— Mark, asta-mi place la nebunie! O ador, o ador, o ador!

— O adoră, adăugă şi agenta, care apăruse în spatele lui Kerry.

— Cât costă? întrebă Mark pe un ton plat.

— Proprietarii cer trei milioane patru sute şi cred că e un preţ cinstit. Au cheltuit un milion şi jumătate numai cu renovarea şi…

— O luăm.

Era complet inexpresiv.

— Mark! strigă Kerry.

Se-agăţă de gâtul lui şi-l sărută de cel puţin zece ori.

— Minunat, aţi reuşit să faceţi două femei fericite, zise agenta, fără să-şi ascundă satisfacţia. Kerry mi-a spus că sunteţi scriitor. Sunt sigură c-o să scrieţi multe scenarii minunate aici, chiar lângă piscina asta superbă! O să transmit oferta dumneavoastră şi-o să vă telefonez diseară, la hotel.

Kerry făcea fotografii cu mobilul. În primele câteva clipe, Mark n-a reacţionat, dar apoi, când şi-a dat seama ce se întâmpla, a sărit în picioare şi i-a smuls telefonul din mână.

— Ai făcut fotografii în casă?

— Nu. De ce?

— Ai deschis telefonul abia acum?

— Da. Ce importanţă are? Mark închise imediat mobilul.

— Bateria mea s-a descărcat şi nici a ta nu mai are mult. Vreau s-avem măcar un telefon, dacă trebuie să sun pe cineva mai târziu.

I-L dădu înapoi.

— Bine, prostuţule. Kerry îl pironi cu o privire plină de reproş, ca şi cum voia să-i spună: „Nu începe iar să te porţi ciudat!” Hai înăuntru! Sunt aşa de fericită!

Frazier moţăia cu capul pe birou şi tresări când unul dintre oamenii lui îl bătu uşor pe umăr. Inspiră adânc înainte să-şi ridice privirea.

— Am avut semnal de la telefonul lui Hightower. L-a deschis şi l-a închis la loc foarte repede.

— Unde sunt?

— În Hollywood Hills. Frazier îşi frecă obrajii ţepoşi.

— Bun, am câştigat runda asta. Poate reuşim s-o câştigăm şi pe următoarea. DeCorso?

— A ocupat poziţia, aşteaptă ordine. Frazier închise ochii.

— Trezeşte-mă când sună iar de la Pentagon.

Elder îşi pregătea lovitura la gaura a optsprezecea. Peluza era mărginită de o cascadă de doisprezece metri înălţime, o scenă minunată pentru a termina runda.

— Ce părere ai? îl întrebă el pe vicepreşedintele de la Wynn. *Driver?*

— O, da, Nelson. Dă-i bătaie! Şi-aşa te-ai umflat în pene toată ziua.

— Vă spun că, dacă reuşesc lovitura asta, o să fac cel mai bun scor din viaţa mea.

Auzind asta, şeful pompierilor şi directorul executiv se apropiară, ca să evalueze traiectoria mingii.

— Pentru numele lui Dumnezeu, nu cobi! exclamă vicepreşedintele.

Lovitura lui Elder a fost lentă şi perfectă. La capătul mişcării — cu o fracţiune de secundă înainte ca glonţul să-i perforeze craniul şi să-i împroaşte pe toţi patru cu sânge şi fragmente de creier —, şi-a spus că viaţa era într-adevăr frumoasă.

DeCorso verifică rezultatul prin lunetă, apoi demontă arma cu mişcări sigure, o aruncă într-o geantă şi ieşi din camera de hotel de la etajul al unsprezecelea, de unde terenul de golf se vedea în toată splendoarea lui.

Când s-au întors în apartamentul lor de la hotel, Kerry voia să facă dragoste, dar Mark nu era în stare. S-a scuzat, dând vina pe căldura sufocantă, şi s-a retras în baie, să facă un duş. Ea a continuat să pălăvrăgească dincolo de uşa închisă, prea entuziasmată ca să tacă măcar o clipă, iar el a dat drumul duşului la maximum, ca să-şi acopere hohotele de plâns.

Femeia de la agenţie îi spusese lui Kerry că restaurantul din hotelul lor, Cut, era „ucigător” în sensul bun al cuvântului, o expresie la care el tresărise. Kerry îl implorase să ia masa acolo, iar el era gata să-i îndeplinească orice dorinţă, deşi instinctul îi dicta să stea ascuns în cameră.

Arăta uluitor în rochia roşie şi, când şi-au făcut intrarea în restaurant, mulţi au întors capetele către ea, ca să vadă dacă nu era vreo celebritate. Mark îşi luase geanta, aşa că, pentru amatorii de pariuri, ea era o actriţă care se întâlnise cu impresarul sau cu avocatul. Individul slăbănog care o însoţea avea un aspect prea comun ca să fie amantul ei — bineînţeles, cu un amendament: dacă nu cumva era putred de bogat.

Au fost conduşi la o masă de lângă fereastră, sub un luminator imens, prin care luna umplea toată sala de raze argintii.

Evident, Kerry voia să vorbească numai despre casă. Era un vis împlinit — ba nu, mai mult decât atât, nici măcar nu visase vreodată că o asemenea casă ar putea exista. Acolo, deasupra canionului, i se păruse că stă într-o navă cosmică sau în farfuria aceea zburătoare pe care o văzuse când era fetiţă. Îi punea o mulţime de întrebări, ca un copil curios: când avea de gând să-şi dea demisia, când se vor muta, ce mobilă vor cumpăra, când va începe

să ia lecţii de actorie, când se va apuca el din nou să scrie. Mark ridica din umeri sau răspundea monosilabic şi se uita lung pe fereastră, iar ea sărea imediat la următoarea idee care-i trecea prin cap.

La un moment dat, Kerry tăcu brusc, ceea ce-l făcu să ridice privirea.

— De ce eşti aşa de trist? întrebă ea.

— Nu sunt trist.

— Ba da.

— Ba nu.

Nu părea convinsă, dar nu mai insistă şi spuse:

— Oricum, eu sunt fericită. E cea mai frumoasă zi din viaţa mea. Dacă nu te-aş fi cunoscut, aş fi… N-aş fi aici! Mulţumesc, Mark Shackleton.

Îi trimise o sărutare de pisicuţă, care-şi făcu efectul, pentru că el zâmbi.

— Aşa-i mai bine! susură Kerry. Chiar atunci mobilul ei sună în poşetă.

— Telefonul tău! De ce e deschis? Privirea lui îngrozită o înspăimânta.

— Gina avea nevoie de un număr de telefon, ca să ne anunţe dacă ne acceptă oferta. Acum scotocea în poşetă după mobil. Cred că ea e!

— De cât timp e deschis? gemu Mark.

— Nu ştiu, de câteva ore. Nicio grijă, mai e până se descarcă bateria. Apăsă pe tasta verde. Alo? Acum părea dezamăgită şi nedumerită. Pe tine te caută, zise ea şi-i întinse telefonul.

Mark îşi ţinu răsuflarea când duse mobilul la ureche. Era o voce de bărbat, autoritară, crudă.

— Ascultă-mă atent, Shackleton. Sunt Malcolm Frazier. Vreau să ieşi din restaurant, să te întorci în camera de hotel şi să aştepţi supraveghetorii. Sunt sigur că te-ai uitat în baza de date. Azi nu e ziua hotărâtă pentru tine. A fost ziua lui Nelson Elder şi el s-a dus. A venit clipa pentru Kerry Hightower, nu pentru tine. Asta nu înseamnă că nu putem să-ţi facem atâta rău, încât să-ţi doreşti să fi fost ziua ta. Trebuie să aflăm cum ai făcut asta. Depinde de tine cât de uşor va fi.

— Ea nu ştie nimic, zise Mark în şoaptă, pe un ton rugător, întorcându-se cu spatele la Kerry.

— Nu mai are nicio importanţă. Pentru ea a venit ziua. Gata, ridică-te şi ieşi în clipa asta. M-ai înţeles, Mark?

El tăcu, timp de câteva bătăi de inimă.

— Mark?

Închise telefonul şi-şi împinse scaunul în spate.

— Ce s-a întâmplat? întrebă Kerry.

— Nimic.

Abia mai respira. Faţa îi încremenise într-un rictus.

— Ceva în legătură cu mătuşa ta?

— Da. Trebuie să mă duc până la toaletă. Mă întorc imediat. Încerca din răsputeri să-şi păstreze calmul, dar nu era în stare s-o privească în ochi.

— Bietul meu copilaş, zise ea blând, începi să mă îngrijorezi. Vreau să fii la fel de fericit ca mine. Acum, du-te, dar întoarce-te repede la Kerry, bine?

Îşi luă geanta şi plecă de parcă ar fi fost condamnat la galere, cu paşi mici, cu bărbia în piept. Când ajunse în hol, auzi zgomot de sticlă spartă, urmat de două secunde nesfârşite de tăcere chinuitoare, apoi ţipetele stridente ale femeilor şi strigătele puternice ale bărbaţilor.

Restaurantul şi holul de la intrare parcă erau un teren de fotbal, pline de oameni care fugeau, se îmbrânceau, cădeau. Mark continuă să meargă ca un robot până la ieşirea din Wilshire, unde o maşină aştepta lângă bordură, cu motorul pornit, lăsată acolo de un client. Băiatul de la parcare încerca să vadă ce se întâmpla înăuntru şi se apropiase de uşa rotativă.

Fără să se gândească, pur şi simplu instinctiv, Mark se urcă la volan şi evadă în noaptea caldă din Beverly Hills, încercând să vadă ceva prin ceaţa lacrimilor.

22

31 IULIE 2009

LOS ANGELES

Mai poposiseră acolo Marilyn Monroe, Liz Taylor, Fred Astaire, Jack Nicholson, Nicole Kidman, Brad Pitt, Johnny Depp şi alţii pe care-i uitase, din cauză că nu-l ascultase atent pe recepţioner, care, la rândul lui, văzuse că el voia să fie lăsat în pace şi se mulţumise să-l studieze până când urcase grăbit, fără obişnuitul tur de gală.

Din punctul de vedere al recepţionerului, clientul acesta părea derutat şi neîngrijit. Singurul lui bagaj era o geantă de piele. Dar acolo veneau tot felul de dependenţi şi de excentrici bogaţi, iar tipul care abia reuşise să îngaime câteva cuvinte îi lăsase bacşiş o sută de dolari, smulsă dintr-un teanc gros de bancnote, aşa că totul se terminase cum nu se putea mai bine.

Mark se trezi dezorientat, după un somn adânc, şi, în ciuda canonadei care-i bubuia sub frunte, reveni repede la realitate şi închise ochii, disperat. Auzea doar câteva zgomote: bâzâitul slab al aparatului de aer condiţionat, o pasăre care cânta afară şi foşnetul părului său pe pernă. Simţea adierea

ventilatorului din tavan. Avea gura atât de uscată, încât i se părea că n-ar fi putut să adune pe limbă nici măcar o moleculă de salivă.

Era genul acela de hotel care-şi aproviziona clienţii cu alcool de bună calitate. Pe birou era o sticlă de votcă pe jumătate goală, un remediu eficient pentru problema lui cu amintirile — băuse pahar după pahar, până uitase tot. După toate aparenţele, îi rămăseseră intacte câteva reflexe elementare, pentru că reuşise să se dezbrace şi să stingă lumina.

Lumina filtrată prin uşa livingului accentua culorile din interiorul pastelat. Văzu pentru prima dată combinaţia de oranj palid, mov şi verde-cenuşiu. Se gândi că lui Kerry i-ar fi plăcut tare mult aici şi îşi afundă faţa în pernă.

Mersese cu maşina furată doar câteva sute de metri, apoi ajunsese la concluzia că era prea obosit ca să fugă. O parcase pe o străduţă rezidenţială liniştită din North Crescent, coborâse şi începuse să rătăcească fără ţintă şi fără vreun plan. Avea mintea prea amorţită ca să-şi dea seama că în Beverly Hills risca mai mult să atragă atenţia mergând pe jos, decât la volanul unui BMW furat. Trecuse ceva timp, dar nu ştia cât. Se pomenise privind o firmă cu litere albe, tridimensionale.

Hotelul Beverly Hills.

Ridicase capul şi văzuse o clădire roz ca o prăjitură, plasată într-o grădină de un verde luxuriant. Apoi se trezise mergând pe alee, intrând la recepţie, întrebând dacă aveau camere libere şi făcând cea mai costisitoare alegere, un bungalow cu o istorie selectă, pentru care plătise un teanc de bancnote.

Se dădu jos din pat, greoi. Era prea deshidratat ca să urineze. Bău pe nerăsuflate o sticlă de apă, apoi se aşeză iar pe pat şi încercă să gândească. Mintea lui ca un calculator era dereglată şi supraîncălzită. Era obişnuit să rezolve fără efort orice problemă teoretică. Acum era vorba de o schemă logică arborescentă: fiecare acţiune are un număr finit de consecinţe posibile, fiecare consecinţă declanşează noi acţiuni potenţiale.

Cât de greu putea fi? *Concentrează-te!*

Trecu în revistă toate posibilităţile, de la a se ascunde şi a trăi cât mai mult timp din banii care-i rămăseseră până la a se preda imediat lui Frazier. Azi nu era ziua lui şi nici mâine: era DDO, deci ştia că nu va fi ucis, nici nu se va sinucide. Dar asta nu însemna că Frazier nu-şi va respecta promisiunea de a-l face să sufere şi, în cazul cel mai fericit, risca să-şi petreacă restul zilelor singur, într-o celulă întunecoasă.

Începu iar să plângă. De mila lui Kerry sau din cauză că dăduse greş atât de lamentabil? De ce nu se mulţumise cu viaţa lui aşa cum era? Îşi luă capul în mâini şi începu să se legene. Viaţa nu fusese chiar atât de rea, nu-i aşa? De ce i se păruse că nu putea trăi fără bani şi celebritate? Uite, acum se afla chiar în templul banilor şi al celebrităţii, în cel mai luxos bungalow din hotelul Beverly Hills, şi nu era mare scofală: doar câteva camere, mobilă şi aparate. Avea şi el toate astea. Mark Shackleton nu era băiat rău, avea simţul măsurii. Doar nenorocitul ăla de Peter Benedict, cu lăcomia lui insaţiabilă, era vinovat pentru toată povestea. El ar trebui să fie pedepsit, nu eu, îşi spuse Mark, alunecând încă un pas către nebunie.

Avu deodată impulsul să deschidă televizorul. Într-un răstimp de numai cinci minute, constată că trei dintre ştirile principale aveau legătură cu el.

Preşedintele unei firme de asigurări fusese împuşcat pe un teren de golf din Las Vegas.

Will Piper, agentul FBI care condusese ancheta în cazul Doomsday, încă se ascundea de poliţie.

Şi, la ştirile locale, o clientă a unui restaurant Wolfgang Puck fusese împuşcată în cap prin geam de un necunoscut care reuşise să fugă de la locul faptei.

Lacrimile începură iar să-i şiroiască pe obraji, când văzu pe ecran sacul de plastic în care se afla cadavrul lui Kerry.

Ştia că n-are voie să se lase prins de Frazier. Individul ăla de piatră, cu ochii morţi, îl îngrozea. Îi fusese mereu frică de supraveghetori, chiar şi înainte să afle că erau ucigaşi cu sânge rece.

Hotărî pe loc că doar un singur om putea să-l ajute.

Trebuia să găsească un telefon public.

Era o încercare aproape pierdută din start, pentru că în Beverly Hills, în secolul XXI, telefoanele publice erau raritǎţi, iar el nu avea maşină. La hotel, probabil că exista unul, dar trebuia să meargă mai departe, ca să nu-i aducă fix în pragul uşii.

A mers pe jos aproape o oră, transpirând abundent, până când a găsit în sfârşit un telefon cu monede, într-un snack bar din North Beverly. Ora micului dejun trecuse şi ora prânzului încă nu venise, aşa că localul era aproape pustiu. I se părea că toţi clienţii se uită la el, dar era o simplă închipuire. Se strecură în holul mic aflat între toalete şi ieşirea din spate. Schimbase la hotel douăzeci de dolari şi, înarmat cu un pumn de monede,

sună la primul număr, dar îi răspunse căsuţa vocală. Închise fără să lase un mesaj.

Al doilea număr — din nou căsuţa vocală.

Al treilea şi ultimul număr. Îşi ţinu răsuflarea.

O femeie răspunse după câteva clipe:

— Alo?

Ezită înainte să vorbească, dar în cele din urmă spuse:

— Laura Piper?

— Da. Cine e?

Suspiciunea ei era aproape palpabilă.

— Mă numesc Mark Shackleton. Eu sunt cel pe care-l caută tatăl tău.

— O, Doamne! Criminalul!

— Nu! Te rog, ascultă-mă! Trebuie să-i spui că n-am ucis pe nimeni.

Nancy îl ducea pe John Mueller cu maşina în Brooklyn, să discute cu directorul uneia dintre băncile care fuseseră recent jefuite. Numărul mare al dovezilor video şi al martorilor oculari nu mai lăsa loc nici unui dubiu: în toate cele cinci jafuri erau implicaţi aceiaşi doi bărbaţi ce păreau din Orientul Mijlociu, iar Antiterorismul sufla deja în ceafa Biroului, presându-i să stabilească dacă aveau sau nu legătură cu vreo celulă islamică.

Nancy credea că această ipoteză era hazardată, dar partenerul ei nici nu clipea.

— N-ai voie să tratezi superficial cazurile astea, zise el. E mai bine să înveţi lecţia de la începutul carierei. Suntem angajaţi în războiul global împotriva terorismului şi mi se pare perfect justificat să-i tratăm pe nenorociţii ăştia ca pe nişte terorişti, până la proba contrară.

— Sunt simpli spărgători care arată din întâmplare ca nişte musulmani. Nu există niciun indiciu c-ar fi înregimentaţi politic, insistă ea.

— Ajunge să te înşeli o singură dată şi rişti să-ţi mânjeşti mâinile cu sângele a mii de americani nevinovaţi. Dac-aş fi lucrat în continuare la cazul Doomsday, aş fi verificat şi acolo pista terorismului.

— John, n-are nicio legătură cu terorismul.

— N-ai de unde şti. Cazul n-a fost închis, asta dacă nu mi-a scăpat mie ceva. L-au închis?

Nancy scrâşni din dinţi în sinea ei.

— Nu, John, nu l-au închis.

Până acum, Mueller nu ridicase problema, dar ocazia se ivise în sfârşit.

— Apropo, ce naiba face Will?

— Cred că-şi face meseria.

— Totdeauna există o singură cale corectă de-a face ceva şi o mulţime de căi incorecte de-a face acelaşi lucru. Will a găsit mereu doar calea incorectă, spuse el pe un ton profesoral. Mă bucur că sunt aici ca să te-aduc iar pe calea cea dreaptă, chiar dacă nu-i cea mai uşoară.

Îşi dădu ochii peste cap când Mueller întoarse capul. Era deja agitată, iar el punea paie pe foc. Ziua începuse cu o ştire neliniştitoare despre împuşcarea mortală a lui Nelson Elder, foarte probabil o coincidenţă, dar nu avea cum să verifice, din moment ce nu mai lucra la caz.

Poate că şi Will ascultase ştirile în maşină sau la motel, însă nu voia să-i telefoneze şi să rişte să-l trezească în timpul uneia dintre rarele lui pauze de odihnă. Trebuia să aibă răbdare până o contacta el.

Mobilul ei începu să sune chiar când oprea maşina într-o parcare din Flatbush. Îşi desfăcu repede centura de siguranţă, sări din SUV şi se grăbi să ajungă la o distanţă sigură, unde Mueller n-o putea auzi.

— Will!

— Laura la telefon.

Fata părea aproape isterică.

— Laura! Ce s-a întâmplat?

— Mark Shackleton m-a sunat adineauri. Vrea să-i aranjez o întâlnire cu tata.

Maşina urca şi Will se simţea bine, pentru că era o schimbare. Lupta cu terenul de o netezime hipnotică îl scosese din sărite, dar panta ascendentă a autostrăzii I-40 prin Munţii Sandia îi mai îmbunătăţise starea de spirit. În Plainfield, Indiana, apucase să doarmă câteva ceasuri la un Days Inn, dar de-atunci trecuseră optsprezece ore. Dacă nu făcea curând o pauză, risca să aţipească şi să aibă un accident. La următoarea oprire, avea de gând să-i telefoneze lui Nancy. Auzise la radio despre moartea lui Nelson Elder şi voia să ştie dacă ea aflase ceva. Aşteptarea îl înnebunea, dar mai erau multe altele care-i accentuau starea febrilă, inclusiv abstinenţa forţată. Era agitat şi încerca să se înveselească discutând cu un personaj imaginar, care avea o voce caraghioasă:

— Poate că ai o problemă cu băutura, Willie.

— Mai du-te dracului! Singura mea problemă e că n-am băut nimic.

— Eu mi-am terminat pledoaria.

— Ia-ţi pledoaria şi bagă-ţi-o în fund!

Era agitat şi din cauza declaraţiei de dragoste pe care i-o făcuse lui Nancy ieri. Chiar fusese sincer? Nu cumva vorbiseră în locul lui oboseala şi singurătatea? Ea fusese sinceră? Acum, după ce rostise cuvintele magice, trebuia să-şi asume responsabilitatea.

Şi mai bine mai curând decât mai târziu…

Mobilul suna.

— Hei, mă bucur să te-aud!

— Unde eşti? întrebă Nancy.

— În New Mexico. La ea se-auzea zgomotul traficului. Eşti pe stradă?

— Pe Broadway. Aglomeraţia de vineri. Trebuie să-ţi spun ceva, Will.

— Despre Nelson Elder, nu-i aşa? Am auzit la radio. Mă scoate din minţi.

— A sunat-o pe Laura. Will nu înţelesese.

— Cine-a sunat-o?

— Mark Shackleton. Urmă o tăcere lungă.

— Will?

— Rahatu' ăla a vorbit cu fiică-mea? şuieră el.

— Mi-a spus că a-ncercat mai întâi la numerele tale. Laura era ultima soluţie. Vrea să vă întâlniţi.

— Poate să se predea oriunde.

— E speriat. Spune că tu eşti singurul în care are încredere.

— Sunt la mai puţin de o mie de kilometri de Vegas. Poate să aibă încredere c-o să-l fac praf şi pulbere.

— Nu e în Las Vegas. E în L.A.

— Dumnezeule, încă cinci sute de kilometri! Ce-a mai spus?

— Că n-a ucis pe nimeni.

— Imposibil. Altceva?

— Că-i pare rău.

— Unde-l găsesc?

— Vrea să te duci mâine-dimineaţă, la zece, la o cafenea din Beverly Hills. Mi-a dat adresa.

— O să m-aştepte acolo?

— Aşa a spus.

— Sigur, dacă merg în ritmul ăsta şi trag un somn de opt ore undeva pe drum, am timp berechet pentru o cafea cu vechiul meu prieten.

— Nu glumi, şi-aşa sunt îngrijorată.

— O să mă opresc să mă odihnesc puţin. Mi-a amorţit fundul, dar altfel sunt în regulă. Maşina bunicii tale e şi comodă, şi rapidă.

Se bucură o clipă că reuşise s-o facă să zâmbească.

— Ascultă, Nancy, ce-am spus ieri…

— Will, hai s-aşteptăm până se termină toate astea, propuse ea. Ar trebui să vorbim faţă-n faţă.

— Bine, acceptă el repede. Ai grijă să nu ţi se descarce bateria. Tu eşti colacul meu de salvare. Dă-mi adresa.

Frazier nu mai ajunsese acasă de la începutul crizei şi nu-i lăsase nici pe oamenii lui să părăsească Centrul de Operaţiuni. Sfârşitul încă nu se întrezărea. Washingtonul făcea presiuni puternice şi toţi erau nervoşi. Îl avuseseră în mână pe Shackleton — îşi desfiinţase el oamenii —, dar un rahat fără pic de antrenament şi instrucţie reuşise, într-un fel sau altul, să fugă de sub nasul unora dintre cei mai buni agenţi de teren din ţară. Frazier îşi pusese fundul la bătaie şi nu-i plăcea nici cât negru sub unghie.

— Avem nevoie de-o sală de gimnastică, se plânse cineva.

— Aici nu-i staţiune balneară, se răsti Frazier.

— Măcar un sac de box. Am putea să-l atârnăm în colţ, zise altul, ridicând privirea din monitor.

— Dacă ai chef de-o trosneală, hai la mine, mârâi Frazier.

— Nu vreau decât să-l găsim pe găozarul ăla, ca să plec acasă, spuse primul.

Frazier îl corectă:

— Avem treabă cu doi găozari, al nostru şi ăla de la FBI. Trebuie să-i prindem pe-amândoi.

Telefonul care făcea legătura cu Pentagonul începu să sune, iar cel cu sacul de box răspunse şi începu să scrie ceva pe o foaie. Expresia şi mişcările lui arătau limpede că se întâmplase ceva serios.

— Malcolm, avem ceva. Tehnicienii de la DIA au interceptat un apel către telefonul fetei lui Piper.

— De la cine? întrebă Frazier.

— Shackleton.

— Să fiu al…

— Ne trimit înregistrarea imediat. Ar trebui s-ajungă în două-trei minute. Shackleton vrea să se vadă cu Piper mâine-dimineaţă, într-o cafenea din Beverly Hills.

Frazier bătu din palme triumfător şi strigă:

— Ea a sunat undeva? Cum transmite informaţia?

— Nimic de-atunci încoace, nici pe fix, nici pe mobil.

— Bine, fata stă în Georgetown, nu-i aşa? Faceţi rost de listele de apeluri de la telefoanele publice pe o rază de trei kilometri în jurul casei şi căutaţi apeluri recente către alte telefoane publice sau telefoane mobile cu cartelă. Vedeţi dacă stă cu o femeie sau cu un bărbat, aflaţi-le numerele de telefon şi verificaţi-i. Vreau să-i pun pielea la saramură lui Piper.

În Los Angeles era seară şi temperatura începea să fie suportabilă. Mark atârnase pe uşă cartonaşul cu „Nu deranjaţi" şi rămăsese toată ziua în bungalow. Încercase să se pedepsească pentru moartea lui Kerry şi nu se atinsese de mâncare, dar după-amiaza îl apucase ameţeala, aşa că dăduse iama în sortimentele bogate de biscuiţi săraţi şi fursecuri din minibar. Oricum, îşi spusese el, încercând să fie raţional, ceea ce se întâmplase trebuia să se întâmple, nu-i aşa? Se simţea ceva mai bine şi desfăcuse o sticlă de bere. Mai băuse două, una după alta, apoi trecuse la votcă.

Bungalow-ul avea o grădină separată, ascunsă în spatele unor ziduri cărămizii cu arcade false, în stil italian. Ieşi afară cu sticla, se-aşeză pe un şezlong şi-l lăsă pe spate. În aer pluteau miresmele exotice ale florilor tropicale din grădină. Îşi îngădui în sfârşit să adoarmă şi, când se trezi, cerul era întunecat şi începuse să fie răcoare. Se înfioră. Nu se simţise niciodată atât de singur.

În deşertul Mojave, temperatura ajunsese la patruzeci şi cinci de grade încă din primele ore ale dimineţii de duminică şi lui Will i se păru că ia foc când opri maşina pe marginea şoselei şi coborî să urineze. Se rugă în sinea lui ca vechiul Ford să pornească. Rugăciunea îi fu ascultată. Avea timp mai mult decât suficient să ajungă în Beverly Hills.

În Centrul de Operaţiuni din Area 51, Frazier urmărea impulsul electronic care indica poziţia lui Will Piper sub forma unui punct galben pe o hartă de satelit. Ultimul semnal fusese trimis către un releu Verizon, aflat la zece kilometri vest de Needles, pe autostrada I-40. Lui Frazier îi plăcea să reducă la minimum numărul variabilelor şi să elimine surprizele, iar imaginile digitale îl liniştea.

Reuşiseră să dea de urma telefonului lui Piper lucrând în stil tradiţional. O echipă de la DIA din Washington confirmase că apartamentul în care locuia Laura era închiriat de un anume Greg Davis. Vineri seara, telefonul mobil al lui Davis înregistrase un apel de la un celular T-Mobile cu cartelă, localizat în White Plains, New York, apoi apelase de mai multe ori acelaşi telefon. Mobilul în cauză apelase şi primise apeluri de la un singur număr,

de când fusese activată cartela: numărul unui alt T-Mobile, care vineri-noaptea se deplasa către vest, în Arizona.

O deducţie simplă îi condusese la partenerul lui Will, Nancy Lipinski, care locuia în White Plains. Tehnicienii de la DIA puseseră ambele telefoane sub ascultare şi acum Frazier îşi primise cadoul de Crăciun, ambalat frumos, cu panglicuţă. Oamenii lui se vor instala sâmbătă dimineaţă în cafeneaua Sal and Tony's, pentru un mic dejun foarte plăcut, iar între timp el putea să-l urmărească pe Will Piper, simbolizat de un punct galben care gonea spre vest cu o sută treizeci de kilometri la oră, şi să numere orele rămase până când acest coşmar se va sfârşi.

Will ajunse în Beverly Hills cu câteva minute înainte de ora şapte şi trecu încet pe lângă cafenea. În North Beverly Hills, traficul era aproape inexistent la o oră atât de matinală, iar oraşul părea un cătun adormit. Parcă pe o stradă paralelă, Canon, puse mobilul să-l trezească la nouă şi jumătate şi adormi instantaneu.

Când mobilul începu să sune, strada era mult mai însufleţită şi în maşină se făcuse enervant de cald. Primul lui punct pe ordinea de zi era să găsească o toaletă publică şi să se spele cât de cât. Văzuse mai devreme o benzinărie, în apropiere. Îşi luă geanta de voiaj, coborî din maşină şi auzi un zgomot: mobilul căzuse pe trotuar. Înjură în gând, îl ridică şi-l puse la loc în buzunarul pantalonilor.

În aceeaşi clipă, punctul galben a dispărut de pe ecranul din Centrul de Operaţiuni. L-au anunţat pe Frazier, care a înjurat, apoi s-a calmat şi a spus:

— Nu-i nimic. Am pus mâna pe el. Într-o jumătate de oră, toate astea vor fi istorie.

Cafeneaua Sal and Tony's nu ducea lipsă de clienţi. Toate locurile de la mese şi din separeuri erau ocupate de un amestec pestriţ de localnici şi turişti. Mirosea a clătite, cafea şi chiftele şi, când Will a intrat, cu câteva minute mai devreme faţă de ora stabilită, urechile lui au fost asaltate de vacarmul zecilor de conversaţii.

Plasatoarea îl salută cu o voce răguşită, de fumătoare:

— Ce mai faci, scumpule? Eşti singur?

— Am întâlnire cu cineva. Se uită în jur. Cred că n-a venit. Shackleton trebuia să apară la zece fix, la uşa din spate, lângă telefonul public.

— N-o s-aştepţi prea mult. Îţi găsesc un loc în câteva minute.

— Vreau să dau un telefon, zise el.

— Te găsesc eu, atunci.

De-acolo, din spate, Will începu să cerceteze sala, masă cu masă şi client cu client. Un bătrân cu baston şi soţia lui — localnici. Patru tineri îmbrăcaţi la patru ace — agenţi de vânzări. Trei femei grase şi albe ca laptele, cu şepci Rodeo Drive — turiste. Şase coreence — turiste. Un bărbat cu un puşti de şase ani — divorţat, îşi vizita copilul. Un băiat deşirat şi o fată de vreo douăzeci de ani, în blugi cu petice localnici. Doi bărbaţi şi o femeie de vârstă mijlocie, în cămăşi cu sigla companiei Verizon — muncitori.

Ajunse la o masă de patru locuri din mijlocul sălii şi palmele îi transpirară brusc. Patru bărbaţi de peste treizeci de ani care păreau fabricaţi în serie. Tunsori militare severe, constituţie atletică. Gâturi groase, care dovedeau că trăgeau de fiare. Toţi erau îmbrăcaţi în cămăşi largi şi pantaloni sport kaki şi îşi interpretau prea ostentativ rolul. Unul dintre ei îşi pusese pe masă borseta.

Niciunul nu privise în direcţia lui şi Will se prefăcu, la rândul lui, că nu se uită la ei. Se întoarse pe jumătate şi aşteptă lângă telefon, având grijă să nu-i piardă din ochi. Băieţi de agenţie. Care agenţie, nu ştia. Totul îi spunea să renunţe, să fugă pe uşa din spate şi să nu se mai oprească, dar ce-ar fi făcut mai departe? Trebuia să discute cu Shackleton, era singura cale. Trebuia să se descurce cu băieţii ăştia vânjoşi. Simţea ghiontul pistolului în coaste la fiecare răsuflare.

Frazier a fost scuturat de un fior ca o descărcare electrică atunci când Will Piper a apărut pe monitorul lui. Camera ascunsă era manevrată de unul dintre oamenii din cafenea şi-l vedea pe Piper sprijinit de un perete, lângă un telefon public.

— Aşa, DeCorso, perfect, spuse Frazier în microfonul căştilor. Al nostru e.

Îşi încleştă dinţii, fără să vrea. Urma să vadă pe ecran cea de-a doua ţintă, urma să dea ordinul de acţiune şi să-i privească pe oamenii lui cum îi pun pe amândoi la pământ şi îi împachetează pentru livrarea prin curier rapid.

Will îşi cântărea opţiunile. Încercând să imite cât mai bine mersul unui om fără griji, intră în toaleta bărbaţilor, pentru o scurtă recunoaştere. Nu avea ferestre. Se spălă pe faţă cu apă rece şi se şterse cu un şervet de hârtie. Până la zece mai erau câteva minute. Ieşi din toaletă şi porni direct către ieşirea din spate. Voia să vadă dacă vreunul dintre cei patru face vreo mişcare şi, cel mai important lucru, să studieze împrejurimile. Între Beverly şi Canon era o alee mărginită de clădiri de pe ambele străzi. Văzu mai multe intrări de serviciu — o librărie, o farmacie, un salon de frumuseţe, un

magazin de încălţăminte şi o bancă —, toate la o aruncătură de băţ. În stânga, aleea ajungea în parcarea uneia dintre clădirile comerciale de pe Canon. Putea să plece pe jos în orice direcţie, către nord, sud, est sau vest. Acum nu se mai simţea prins în capcană, aşa că se întoarse în cafenea.

— A, aici erai! strigă plasatoarea de lângă intrarea din faţă, făcându-l să tresară. Ţi-am găsit o masă.

Masa pentru două persoane era lângă fereastră, de-acolo putea supraveghea telefonul. Era zece fix. Bărbaţii de la masa din mijloc îşi turnaseră alte cafele.

DeCorso, şeful echipei, era tuns perie, avea sprâncene negre, stufoase, şi antebraţe solide, acoperite de păr des. Frazier tocmai zicea prin radio: „E zece. Unde dracu' e Shackleton?"

Frazier îl urmărea pe monitor pe Will, care-şi turnă cafea şi adăugă frişcă, apoi amestecă.

Zece şi cinci.

Lui Will i se făcuse foame şi ceru ceva de mâncare.

Zece şi zece.

Will înfuleca o omletă cu şuncă. Cei patru de la masa din mijloc aşteptau.

La zece şi un sfert, Will începu să creadă că Shackleton îşi bătuse joc de el. Cele trei căni de cafea pe care le băuse îşi cereau tributul — trebuia să se ducă la closet. La toaletă mai era o singură persoană: bătrânul cu baston, care abia se mişca. Will termină, se spălă pe mâini şi, când ieşi, privirea îi căzu pe avizierul de lângă telefon. Era plin de cărţi de vizită, oferte de închiriere pe viaţă şi anunţuri despre pisici pierdute. Îl văzuse în treacăt şi mai devreme, dar nu-l luase în seamă.

Era chiar sub nasul lui.

Un cartonaş de opt pe doisprezece, cât o carte poştală.

Un sicriu desenat de mână — sicriul Doomsday — şi câteva cuvinte: *Hotel Bev Hills, bung 7.*

Înghiţi în sec, apoi îşi ascultă instinctul.

Smulse cartea poştală şi ţâşni pe uşa din spate în alee.

Frazier reacţionă înaintea echipei care se afla la faţa locului.

— A fugit! Fir-ar să fie, a fugit!

Cei patru au sărit de pe scaune şi s-au repezit la uşa din spate, dar drumul le-a fost blocat de bătrânul care tocmai ieşise de la toaletă. Lui Frazier îi era imposibil să mai distingă ceva pe monitor, din cauză că geanta în care era

camera video se legăna încoace şi-ncolo, dar apucase să-l vadă în câteva cadre pe bătrân şi strigă:

— Nu vă opriţi! O să scape!

DeCorso îl ridică pe bătrân, apucându-l cu amândouă braţele, ca un urs, şi-l depuse la loc în toaletă, în vreme ce colegii lui se năpusteau către uşă. Când au ajuns afară, aleea era pustie. La ordinul lui DeCorso, doi au luat-o la stânga, doi la dreapta.

Au scotocit repede aleea de la un capăt la altul, trecând în goană prin magazinele şi clădirile de pe Beverly şi Canon, uitându-se până şi sub maşinile parcate. Frazier urla atât de tare în microfon, încât DeCorso se opri o clipă şi-i spuse:

— Te rog, Malcolm, linişteşte-te. Nu pot să lucrez dacă urli tot timpul.

Will intrase într-o cabină din toaleta coaforului Via Veneto, aflat într-o clădire lipită de cafenea. Stătuse nemişcat zece minute, cu pistolul în mână, în picioare pe capacul closetului. Cineva intrase la scurtă vreme după ce ajunsese el acolo, dar nu folosise closetul, nici nu se spălase. Răsuflase uşurat şi rămăsese încremenit în aceeaşi poziţie incomodă. Nu putea să rămână acolo toată ziua, iar mai devreme sau mai târziu, cineva tot ar fi încercat să intre în cabină, aşa că ieşi din toaletă şi se strecură discret în salon, unde cinci-şase coafeze drăguţe îşi vedeau de treabă şi sporovăiau cu clientele. Părea să fie un salon exclusiv pentru femei, deci prezenţa lui acolo era cel puţin ciudată.

— Bună! spuse una dintre coafeze, vizibil surprinsă. Părul blond, tuns foarte scurt, îi dădea un aer sever. Era îmbrăcată cu cel mai minuscul mini pe care-l văzuse în viaţa lui şi purta colanţi de culoarea căpşunii. Nu te-am văzut când ai intrat.

— Lucraţi şi fără programare? întrebă Will.

— De obicei, nu, răspunse fata, dar bărbatul din faţa ei arăta bine şi se întrebă dacă nu era vreo celebritate. Te cunosc de undeva? adăugă ea.

— Încă nu, dar, dacă mă tunzi, o să facem cunoştinţă, glumi el. Luaţi şi bărbaţi?

Fata dovedi că se ridica la înălţimea situaţiei.

— O să te iau chiar eu, chicoti ea. O clientă şi-a anulat programarea.

— Vreau să stau departe de fereastră şi să nu te grăbeşti. Eu unul am timp.

— Vrei o mulţime de lucruri, nu-i aşa? Râse. Stai cuminte aici, până-ţi aduc o cafea sau un ceai.

O oră mai târziu, Will obţinuse patru lucruri: o tunsoare perfectă, o manichiură, numărul de telefon al fetei şi libertatea. Chemă de la telefonul salonului un taxi şi, când îl văzu oprindu-se pe Canon, îi lăsă fetei un bacşiş gras, sări pe bancheta din spate şi se făcu mic. După ce maşina se pierdu în trafic, simţi pentru prima dată că reuşise să scape. Rupse cartea de vizită cu numărul de telefon al fetei şi-o aruncă pe fereastră. Trebuia să-i povestească lui Nancy despre asta, era o dovadă clară că vorbise serios.

Uşa bungalow-ului şapte era vopsită într-un galben-rozaliu. Will apăsă pe butonul soneriei. De clanţă atârna un cartonaş pe care scria „Nu deranjaţi", iar pe jos era cea mai proaspătă ediţie a ziarului local. Mai devreme, îşi pusese pistolul la centură, ca să-l aibă la îndemână, şi atinsese cu mâna dreaptă patul lui aspru.

Vizorul se întunecă o clipă, clanţa se mişcă. Uşa se deschise şi se priviră în ochi.

— Salut, Will. Văd c-ai găsit mesajul meu.

Will constată şocat că Shackleton arăta îngrozitor, îmbătrânit, aproape de nerecunoscut. Îi făcu loc să intre. Uşa se închise singură şi amândoi rămaseră nemişcaţi în semiîntunericul din camera cu jaluzelele trase.

— Salut.

Mark văzu patul pistolului prin sacoul descheiat al lui Will.

— N-ai nevoie de armă.

— Zău?

Shackleton se prăbuşi pe fotoliul de lângă şemineu. Will se aşeză pe canapea. Şi el era epuizat.

— Cafeneaua era supravegheată. Mark se holbă la el.

— Nu te-au urmărit, nu-i aşa?

— Cred că suntem în siguranţă. Deocamdată.

— Probabil că mi-au interceptat apelul către fiica ta. Ştiam c-o să te înfurii şi-mi cer scuze. N-am avut de ales.

— Cine sunt ei?

— Tipii pentru care lucrez.

— Răspunde-mi mai întâi la întrebarea asta: ce s-ar fi întâmplat dacă n-aş fi văzut cartea ta poştală?

Mark ridică din umeri.

— Când lucrezi acolo unde lucrez eu, începi să crezi în destin.

— Şi cu ce te ocupi, Mark? Spune-mi unde lucrezi.

— Într-o bibliotecă.

Frazier era de neconsolat. Operaţiunea se dusese dracului şi el habar n-avea ce să mai facă. Nu mai era în stare decât să ţipe ca un descreierat. Când gâtul a început să-l usture, le-a ordonat răguşit oamenilor lui să rămână pe poziţii şi — chiar dacă părea inutil — să continue căutarea, până când vor primi un alt ordin. Dacă s-ar fi dus şi el acolo, nu s-ar fi întâmplat aşa ceva. Crezuse că lucrează cu profesionişti. DeCorso era un agent foarte bun, dar, în mod evident, un foarte slab comandant pe teren, şi cine urma să plătească pentru alegerea lui? Cu căştile pe cap, începu să se plimbe încet pe coridoarele pustii din Area 51, repetându-şi în minte: „Eşecul este exclus.” Apoi urcă până la suprafaţă, pentru că voia să simtă pe obraji razele de soare fierbinţi.

Mark vorbea pe un ton când liniştit şi confesiv, când plângăreţ, triumfător şi arogant, iar uneori îşi arătase făţiş iritarea provocată de întrebările pe care le considera repetitive sau naive. Will folosise un ton egal şi profesional, cu toate că, de multe ori, îi fusese greu să-şi păstreze calmul în faţa celor auzite.

Pusese lucrurile în mişcare cu o întrebare simplă:

— Tu ai trimis cărţile poştale?

— Da.

— Dar nu i-ai omorât tu.

— N-am plecat niciodată din Nevada. Nu sunt un criminal. Ştiu de ce-ai crezut că există un criminal. Exact asta am vrut să credeţi, tu şi toată lumea.

— Atunci cum au murit?

— Crime, accidente, sinucideri, boli, aceleaşi cauze care provoacă moartea în orice grup statistic.

— Vrei să spui că n-a existat doar un singur ucigaş?

— Da, asta spun. Ăsta-i adevărul.

— Nu ai plătit, nici n-ai obligat pe altcineva să comită crimele?

— Nu! Unii au fost ucişi, sunt sigur, dar şi tu ştii în adâncul sufletului că nu toţi. Nu-i aşa?

— Unii dintre ei aveau probleme, admise Will.

Se gândea la Milos Covic şi la saltul lui pe fereastră, la Marco Napolitano şi la acul înfipt în braţul lui, la Clive Robertson şi la prăbuşirea lui subită. Îşi miji ochii.

— Dacă-mi spui adevărul, atunci cum naiba ai ştiut că oamenii ăia vor muri?

Zâmbetul lui Mark îl scotea din sărite. Interogase o mulţime de psihopaţi, iar rânjetul de tipul „eu ştiu o chestie de care tu habar n-ai” părea scos dintr-un manual despre schizofrenie. Pe de altă parte, ştia că Mark nu era nebun.

— Area 51.

— Ce-i cu ea? Ce legătură are cu asta?

— Acolo lucrez.

Will era de-a dreptul exasperat.

— Bine, măcar atâta am priceput. Dă-i drumul odată! Mi-ai spus că lucrezi într-o bibliotecă.

— Biblioteca e în Area 51.

Trebuia să-i smulgă informaţiile cu cleştele, întrebare cu întrebare.

— Povesteşte-mi despre biblioteca asta.

— A construit-o Harry Truman, în 1947. După război, englezii au găsit un fel de complex subteran pe Insula Wight, lângă o mânăstire, Abaţia Vectis. Acolo erau sute de mii de cărţi.

— Ce fel de cărţi?

— Din Evul Mediu. În ele sunt scrise nume, miliarde… Peste două sute de miliarde de nume.

— Ale cui?

— Ale tuturor oamenilor care-au trăit pe lumea asta. Will clătină din cap. Parcă plutea pe o apă întunecată şi era pe punctul să se scufunde.

— Scuze, dar nu pricep.

— De la începuturile istoriei, pe Pământ au trăit aproape o sută de miliarde de oameni. În cărţi este consemnată fiecare naştere şi fiecare moarte, începând din secolul al VIII-lea. Dacă vrei, cărţile sunt cronica a o mie două sute de ani de viaţă şi moarte omenească.

— Cum?

Will se înfuriase. Şi dacă Mark era totuşi ţicnit?

— Furia este o reacţie normală. Majoritatea se înfurie când află despre Bibliotecă, pentru că pune în discuţie tot ceea ce credeam că ştim. De fapt, Will, nimeni nu poate răspunde la întrebările „Cum?” sau „De ce?” După şaizeci şi doi de ani de discuţii, nimeni n-a aflat nimic în plus.

Probabil că sute de călugări — dacă asta erau — au scris împreună, timp de cinci sute de ani, fără să se oprească măcar o clipă, toate numele şi datele, pentru fiecare naştere, pentru fiecare moarte. Sunt în ordine cronologică, la început după calendarul iulian, apoi după cel gregorian. Au scris fiecare nume în limba maternă, iar lângă ele, au adăugat un singur

cuvânt în latină: „naştere” sau „moarte”. Asta-i tot. Niciun comentariu, nicio explicaţie. Cum au reuşit asta? Credincioşii ar spune că le dicta Dumnezeu. Poate că erau clarvăzători, poate că erau în stare să prezică viitorul. Poate că erau extratereştri. Crede-mă, nimeni n-are nici cea mai vagă idee! Ştim un singur lucru, că este o descoperire monumentală. Gândeşte-te puţin, numărul oamenilor a crescut de-a lungul secolelor. Doar azi, 1 august 2009, se vor naşte 350 000 şi vor muri alţi 150 000, iar fiecare dintre aceste sute de mii de nume a fost scris în cărţi cu pană şi cerneală. Apoi, cele de mâine, de poimâine şi tot aşa. O mie două sute de ani! Erau roboţi, nu oameni.

— Eşti conştient că nu cred un cuvânt din toate astea, zise Will încet.

— Dacă mă laşi o zi, pot să-ţi dovedesc. Pot să-ţi dau o listă cu toţi cei care vor muri mâine la Los Angeles. Sau la New York, sau la Miami. Unde vrei.

— Nu am o zi la dispoziţie. Will se ridică şi începu să se plimbe nervos prin cameră. Nu-mi vine să cred că ţi-am acordat atâta timp! Înjură cu sete şi spuse furios: Intră pe Net şi caută Panama City, Florida, *News Herald.* Citeşte necroloagele de azi şi vezi dacă apar în lista aia afurisită!

— Când ai venit, n-ai văzut afară ziarul? N-ar fi mai uşor aşa?

— Poate că l-ai citit deja!

— Crezi că toată povestea asta e o farsă complicată?

— Poate că e. Mark părea tulburat.

— Nu pot să mă conectez la Net.

— Gata, tot ce mi-ai spus e o minciună! strigă Will. Am ştiut de la bun început că minţi.

— Dacă mă conectez, mă localizează în câteva minute. Nu vreau.

Will se uită înnebunit în jur şi văzu colţul unei tastaturi prin deschizătura uşii comodei în care se afla televizorul.

— Ce-i asta? întrebă el. Shackleton zâmbi.

— Acces la Internet prin cablul hotelului. N-am observat.

— Bun, acum poţi s-o faci?

— Sunt specialist IT. Cred că mă descurc.

— Parcă ziceai că eşti bibliotecar.

Mark nu-i răspunse. După un minut, pe ecranul televizorului apăru site-ul ziarului.

— E din oraşul tău de baştină, aşa-i?

— Ştii bine că da.

Mark îşi scoase laptopul din geantă şi-l deschise. În timp ce-l conecta la Internet, Will descoperi brusc o inadvertenţă.

— Stai puţin! Ai spus că-n cărţi sunt scrise doar nume şi date, apoi mi-ai dat de înţeles că le poţi sorta pe oraşe. Cum?

— Cam asta facem în Area 51. Fără localizare geografică, informaţiile sunt inutile. Avem acces la toate bazele de date virtuale şi analoge din lume, la registrele de naşteri, listele de abonaţi telefonici, starea civilă, forţele de muncă, bănci, impozite, cadastru, asigurări, ce vrei şi ce nu vrei. Pe planeta asta trăiesc 6,6 miliarde de oameni. Am adunat elemente de localizare geografică mai mult sau mai puţin precise — cel puţin, ţara sau provincia — pentru nouăzeci şi patru la sută dintre ei. Aproape sută la sută pentru America de Nord şi Europa. Se uită la Will. Am codat totul. E bine să ştii că ai nevoie de o parolă, pe care n-am de gând să ţi-o dau. Trebuie să fiu sigur c-o să mă aperi.

— De cine?

— De aceiaşi oameni care te urmăresc şi pe tine. Noi le spunem „supraveghetori”. Serviciul de securitate din Area 51. Gata, am intrat. Treci la tastatură.

— Du-te-n dormitor, spuse Will. Nu vreau să vezi datele.

— N-ai încredere-n mine.

— Aşa e, n-am.

În următoarele câteva minute, Will strigă numele celor decedaţi recent în Panama City. Amesteca numele unora care muriseră ieri cu altele, pe care le scotea din arhiva ziarului. Spre surprinderea lui, Mark îi dădea imediat data corectă. Fără greşeală. În cele din urmă, Will îl chemă înapoi în cameră şi se plânse:

— Ce naiba! Parcă jucăm într-un spectacol de varietăţi şi tu eşti clarvăzător. Cum reuşeşti chestia asta?

— Ţi-am spus adevărul. Dacă ai impresia că te păcălesc, trebuie s-aştepţi până mâine. O să-ţi dau numele a zece persoane din L.A. Care vor muri azi. Mâine n-ai decât să citeşti rubrica de decese.

Apoi Mark îi dictă cele zece nume şi adresele, iar Will le notă în carnetul hotelului. Rupse foaia şi o băgă nervos în buzunar, dar o scoase imediat şi spuse, pe un ton provocator:

— Nu vreau s-aştept până mâine!

Scoase mobilul din buzunarul pantalonilor, dar constată că era mort — bateria se mişcase când îl scăpase pe trotuar. O fixă la loc şi afişajul se

aprinse. Mark îl urmări amuzat cât timp sună la informaţii, ca să obţină numerele de telefon.

Will înjura de fiecare dată când auzea căsuţa vocală sau telefonul suna în gol. În sfârşit, la al şaptelea număr, îi răspunse cineva.

— Bună ziua, sunt Larry Jackson şi răspund la un apel pe care l-am primit de la Ora LeCeille Dunn, începu el. Ascultă câteva clipe, în timp ce se plimba prin cameră. Da, mi-a telefonat săptămâna trecută. Avem o cunoştinţă comună. Ascultă din nou, acum întins pe canapea. Scuzaţi-mă, când s-a întâmplat asta? Azi-dimineaţă? Pe neaşteptate? Îmi pare foarte rău. Condoleanţele mele.

Mark îşi desfăcu larg braţele.

— Acum mă crezi?

În căştile lui Frazier se auzi o voce:

— Malcolm, avem iar semnal de la telefonul lui Piper. E undeva pe Sunset, cam la numărul 9600.

Începu să alerge către Centrul de Operaţiuni. Parcă se dădea într-un montagne russe, dar de data asta urca.

Will se ridică de pe canapea şi deschise barul. Găsi o sticlă pe trei sferturi plină cu Walker Black, o deschise şi îşi turnă o porţie într-un pahar de whisky.

— Vrei şi tu? întrebă el.

— E prea devreme.

— Oare? Dădu whisky-ul peste cap şi aşteptă câteva clipe, să-şi facă efectul. Câţi au aflat despre treaba asta?

— Nu ştiu exact. Cu tot cu Nevada şi Washington, cred că o mie de oameni.

— Cine trage sforile? Cine conduce?

— Baza e în subordinea Marinei. Sunt aproape sigur că preşedintele şi câţiva membri ai Cabinetului ştiu despre ce-i vorba, la fel şi unii de la Pentagon şi de la agenţiile de securitate naţională. Dar persoana cu funcţia cea mai înaltă pentru care bag mâna-n foc e secretarul Marinei, fiindcă i-am văzut numele pe nişte rapoarte.

— De ce tocmai Marina? întrebă Will stupefiat.

— Nu ştiu. Aşa a fost de la bun început.

— Şi povestea a fost ţinută sub capac şaizeci de ani… Nu pot să cred că ăştia care ne conduc sunt atât de buni.

— Cine-şi dă drumul la gură, dispare, spuse Mark amar.

— Dar în ce scop? Ce fac cu informaţiile?

— Cercetare. Planificare. Alocarea resurselor. CIA şi armata au folosit cărţile încă din anii ’50. Nu au cum să nu le folosească, din moment ce există. Reuşim să prevedem unele evenimente şi ăsta-i un lucru util, chiar dacă nu le putem schimba cursul şi nu putem salva vieţi. Cine e în stare să prevadă evenimente importante poate să planifice în consecinţă, să stabilească bugete, direcţii politice, poate chiar să atenueze impactul lor. Area 51 a prevăzut războiul din Coreea, epurările din China sub regimul Mao, războiul din Vietnam, masacrele lui Pol Pot în Cambodgia, războaiele din Golf. De obicei, reuşim să anticipăm şi marile catastrofe aviatice sau dezastrele naturale, de pildă inundaţiile şi cutremurele. Am ştiut de atentatele din 11 septembrie.

Will era ameţit.

— Chiar nu puteam lua măsuri?

— Ţi-am mai spus, deznodământul este inevitabil. Nu ştiam precis unde vor avea loc atentatele, nici cine le punea la cale, deşi aveam câteva idei, mai mult sau mai puţin corecte. Cred că din cauza asta am atacat atât de repede Irakul. Totul a fost stabilit dinainte.

— Isuse Cristoase!

— Avem supercomputere care analizează datele şi caută corelaţii, douăşpatru de ore din douăşpatru. Se aplecă spre Will şi-i şopti: Îţi jur pe capul meu că 200 000 de chinezi vor muri la 9 februarie 2013, dar nu ştiu din ce cauză. Se lucrează la asta chiar acum. În 2025 — 25 martie, mai precis —, peste un milion de oameni vor muri în India şi Pakistan. E un eveniment major, dar prea departe în viitor ca să ne concentrăm asupra lui.

— De ce în Nevada?

— Biblioteca a fost dusă acolo după ce a fost transportată cu avioane militare din Anglia la Washington. Au construit un complex antiatomic subteran. Transcrierea datelor post-1947 şi trecerea lor pe suport digital a durat douăzeci de ani. Cărţile erau extrem de preţioase înainte să apară calculatoarele. E uimitor când te gândeşti, dar, acum, Biblioteca propriu-zisă nu mai foloseşte la nimic. Cât despre Nevada, a fost aleasă pentru că e departe şi acolo o bază poate fi apărată mai uşor. Truman a lansat o perdea de fum în 1947, povestea cu OZN-ul de la Roswell, iar oamenii au început să creadă că în Area 51 sunt studiate farfurii zburătoare. Nu puteau ţine secretă existenţa complexului, pentru că munceau prea mulţi acolo, dar

puteau ascunde scopul real al construirii lui. O mulţime de proşti încă mai cred gogoşile cu farfurii zburătoare!

Will se pregătea să-şi mai toarne o porţie de whisky, dar îşi dădu seama că efectul alcoolului era mai puternic decât se aşteptase. Nu era o idee bună să se îmbete tocmai acum.

— Tu la ce lucrezi acolo? întrebă el.

— Securitate informatică. Avem cele mai bine păzite servere din lume. Accesul la ele e imposibil şi din exterior, şi din interior, sau cel puţin a fost.

— Adică ţi-ai spart propriul sistem de securitate.

— Sunt singurul care-ar fi putut s-o facă, spuse Mark triumfător.

— Cum?

— O metodă elementară. Mi-am băgat în fund un stick de memorie. I-am păcălit pe căcănarii ăia de supraveghetori.

Bineînţeles, sunt obligaţi să păstreze secretul Bibliotecii. Îţi dai seama ce s-ar întâmpla? Toţi ar fi paralizaţi de spaimă, dac-ar şti când vor muri — ei sau soţiile, părinţii, copiii, prietenii lor. Analiştii noştri spun că societatea umană s-ar schimba iremediabil. Milioane de oameni ar fugi care-ncotro, urlând „Ce rost mai are?" Criminalii ar comite şi mai multe crime, dac-ar afla că nu vor fi executaţi. Poţi să-ţi imaginezi şi singur alte scenarii oribile. Şi e vorba numai de naştere şi moarte, asta-i partea amuzantă! Nu scrie acolo nimic despre cum trăiesc oamenii, nimic despre calitate. Will aproape că strigă la el:

— Atunci de ce-ai făcut-o? De ce-ai trimis cărţile poştale? Mark ştia că va veni şi această întrebare, se citea pe faţa lui. Buza de jos începu să-i tremure. Parcă era un copil care aştepta să fie bătut cu nuiaua.

— Am vrut să…

Tăcu, apoi suspină şi se înecă.

— Ai vrut să ce?

— Am vrut o viaţă mai bună. Am vrut să fiu… altcineva. Izbucni iar în plâns. Patetismul îl scotea din sărite pe Will, dar se stăpâni.

— Spune, te-ascult.

Mark luă un şerveţel şi-şi suflă nasul.

— N-am vrut să fiu un robot închis toată viaţa într-un laborator. Când intru într-un cazinou, mă uit la tipii cu bani şi mă întreb: „De ce ei?" Sunt de-o mie de ori mai deştept decât ei. De ce nu eu? Dar n-am avut niciodată noroc. Niciuna dintre firmele la care-am lucrat după ce-am plecat de la MIT n-a dat lovitura. Niciuna n-a fost Microsoft sau Google. Am câştigat ceva

bani din acţiuni, dar toată chestia cu *dotcom-urile* a trecut pe lângă mine. Pe urmă, am făcut marea greşeală, am acceptat să lucrez pentru guvern. După ce se termină luna de miere în Area 51, îţi dai seama că e o slujbă prost plătită, ca oricare alta, doar că stai într-un buncăr. Am încercat să-mi vând scenariile — ţi-am spus că scriu şi le-au aruncat la coş. În cele din urmă, m-am hotărât să-mi schimb viaţa folosind doar o mică parte din informaţii.

— Deci, până la urmă, e vorba de bani? Asta e?

Mark aprobă din cap, dar adăugă repede:

— Nu bani de dragul banilor, ci pentru schimbarea pe care-o aduc.

— Cum aveai de gând să câştigi bani din cazul Doomsday? Mark, care până atunci fusese încruntat, zâmbi triumfător.

— I-am câştigat deja! O mulţime de bani!

— Luminează-mă, Mark. Nu sunt la fel de inteligent ca tine.

Mark nu sesiză sarcasmul lui Will şi luă cuvintele lui drept un compliment. Se lansă într-o lungă explicaţie, la început încet şi cu răbdare, apoi din ce în ce mai repezit.

— Bine, uite cum am făcut… şi vreau să-ţi spun că totul a ieşit exact cum am plănuit. Trebuia să fac o demonstraţie cu marfa pe care voiam s-o vând. Trebuia să atrag atenţia oamenilor. Cea mai bună cale de a atrage atenţia este să implici mass-media, nu? Şi ce anume ar fi corespuns acestor cerinţe? Doomsday! Apropo, mie mi se pare că numele e nemaipomenit. Voiam să-i fac pe toţi să creadă că există un criminal în serie care-şi anunţă conştiincios victimele, aşa c-am luat la întâmplare, din baza de date, nouă persoane din New York. Văd cum te uiţi la mine. De acord, poate că, dintr-un anumit punct de vedere, şi asta poate fi considerată o crimă, dar recunoaşte că n-am omorât pe nimeni cu mâna mea. Odată ce presa a preluat cazul, am reuşit să atrag atenţia omului la care voiam să ajung: Nelson Elder. Se întrerupse când văzu expresia lui Will. Ce s-a întâmplat? Îl cunoşti?

Will clătina din cap, uluit.

— Da, îl cunosc. Am auzit c-a murit.

— L-au omorât. Şi pe Kerry, şopti Mark.

— Poftim? Pe cine?

— Au omorât-o pe prietena mea! strigă Mark, apoi continuă pe un ton potolit: Kerry nu ştia nimic. N-avea niciun rost s-o omoare. Şi ce mă înnebuneşte cel mai tare e că, de la bun început, ar fi trebuit să le caut numele în baza de date. Când m-am gândit să fac asta…

În mintea lui Will se aprinse în sfârşit un bec, o reacţie întârziată.

— Isuse! Nelson Elder, asigurări de viaţă! Mark dădu din cap.

— Am făcut cunoştinţă cu el într-un cazinou. Era un tip de treabă. Apoi am descoperit că firma lui avea probleme, şi cum aş fi putut ajuta mai eficient un tip care vinde asigurări, decât spunându-i când vor muri clienţii lui? Asta a fost ideea genială. Elder a înţeles imediat.

— Cât?

— Bani, adică?

— Da, bani.

— Cinci milioane.

— Ai vândut bijuteriile coroanei pe cinci milioane amărâte?

— Nu! Am fost foarte prudent. El îmi dădea nume, eu îi dădeam date. Doar atât. Era o afacere bună pentru amândoi. Baza de date a rămas la mine. Nimeni nu se atinge de ea, doar eu.

— Toată baza de date?

— Numai Statele Unite. Desert Life vinde asigurări doar aici. Nu puteam să fur toată chestia, e prea mare.

Will înota cu greu într-o mare de informaţii şi de emoţii greu de stăpânit.

— Mai e ceva. Te-ai gândit la o şmecherie, nu-i aşa? Mark nu-i răspunse.

— Ai vrut să mă atragi în povestea asta, nu? Ai ales New Yorkul pentru schema ta, fiindcă e teritoriul meu. Ai vrut să mă vezi în rahat până peste cap, nu-i aşa?

Shackleton se uita în pământ, ca un copil prins că a făcut o prostie.

— Cât timp am fost colegi de cameră, te-am invidiat mereu, şopti el. În liceu n-am cunoscut pe nimeni ca tine. Tot ce făceai îţi reuşea. Tot ce făceam eu… Vocea i se stinse. Când ne-am întâlnit anul trecut, rănile s-au deschis iar.

— Am fost colegi de cameră doar în anul întâi. Am stat nouă luni în aceeaşi cameră, când eram nişte copii. Şi eram foarte diferiţi.

Mark încuviinţă trist, încercând să-şi stăpânească emoţia.

— Am sperat că o să stai cu mine şi pe urmă. I-ai ajutat. I-ai ajutat să mă lege de pat.

Will se înfioră. Omuleţul era jalnic. Nu exista nici urmă de nobleţe în acţiunile sau în intenţiile lui. Totul se reducea la ură de sine, autocompătimire şi dorinţe infantile, ambalate înşelător într-un IQ de excepţie. Sigur, puştiul suferise o traumă psihică şi da, el se simţea vinovat, dar, pentru numele lui Dumnezeu, fusese o farsă studenţească inofensivă! Omul care se ascundea în camera asta de hotel era demn de dispreţ şi

periculos, iar Will se văzu obligat să lupte din răsputeri cu impulsul irezistibil de a-l doborî la pământ, printr-o singură lovitură în bărbia ascuţită şi fragilă.

Dintr-o mişcare, creatura asta demnă de milă îi întorsese viaţa pe dos. Nu voia să aibă de-a face cu nimic din toate astea. Tot ce voia era să iasă la pensie şi să fie lăsat în pace. Dar evident că, odată ce aflai de existenţa Bibliotecii, nimic nu mai era ca înainte. Trebuia să se gândească, dar mai întâi trebuia să scape cu viaţă.

— Spune-mi ceva, Mark, m-ai căutat şi pe mine acolo? zise el, pe un ton belicos. Când o să dispar de pe lumea asta, azi? În timp ce aştepta răspunsul, îşi spunea: Şi dacă-ar fi aşa, cui îi pasă? Ce motiv am să trăiesc? O să stric şi viaţa lui Nancy, aşa cum am stricat atâtea altele. Fie ce-o fi!

— Nu. Şi nici eu. Amândoi suntem DDO.

— Ce înseamnă asta?

— Dincolo de orizont. Cărţile se opresc la anul 2027. Area 51 are o speranţă de viaţă de optzeci de ani.

— De ce se opresc?

— Nu ştim. La mânăstire au fost găsite urmele unui incendiu. Accident, conflict politic, religios? N-avem cum să aflăm. E un simplu fapt.

— Deci o să trăiesc cel puţin până-n 2027, zise Will gânditor.

— Ca şi mine, îi reaminti Mark. Îmi dai voie să te-ntreb ceva?

— Spune.

— Te-ai prins că eu am pus totul la cale? Din cauza asta te caută şi pe tine?

— Da. M-am prins.

— Cum?

Îşi dădu seama că Mark ardea de nerăbdare să afle răspunsul.

— Sunt sigur că n-am lăsat nicio urmă.

— Am găsit scenariul tău la WGA. În prima versiune, sunt o mulţime de personaje cu nume neinteresante. În a doua versiune, apar o mulţime de personaje cu nume foarte interesante. Trebuia să spui cuiva, nu-i aşa? Chiar dacă era o glumă la care numai tu puteai să râzi.

Mark era uimit.

— Cum ţi-a venit ideea?

— Corpul de literă al cărţilor poştale. Azi nu-l mai foloseşte aproape nimeni, cu excepţia scenariştilor.

Mark fluieră.

— Habar n-aveam.

— Ce?

— Că eşti inteligent.

Frazier stătea în faţa monitorului şi încerca să-şi inducă o stare de optimism. Pe ecran clipea iar punctul galben care semnala poziţia lui Piper, oamenii lui se aflau în apropiere şi-şi aminti că niciunul dintre ei nu urma să moară azi, nici Shackleton, nici Piper. Concluzia inevitabilă era că operaţiunea se va desfăşura perfect şi amândoi fugarii vor fi aduşi la bază pentru interogatoriu. Ce se va întâmpla cu ei mai târziu nu era problema lui. Amândoi fiind DDO, era de presupus că vor fi neutralizaţi într-un fel sau altul. Lui puţin îi păsa.

În clipa următoare, DeCorso i-a zdruncinat optimismul.

— Malcolm, uite care-i situaţia. Sunt într-un hotel, Beverly Hills. Are câteva sute de camere împrăştiate pe aproape cinci hectare. Semnalul are o precizie de plus minus trei sute de metri. N-am destui oameni ca să închid perimetrul, nu mai spun ca să scotocesc în tot hotelul.

— Fir-ar al dracului! urlă Frazier. Nu putem amplifica semnalul?

Unul dintre tehnicienii din Centrul de Operaţiuni îi răspunse fără să-şi ia privirea de la monitor:

— Sunaţi-l. Dacă răspunde, îl localizăm cu o precizie de cincizeci de metri.

Gura lui Frazier se arcui într-un zâmbet uriaş.

— Fir-ai tu să fii, geniule! O să-ţi cumpăr un camion de bere.

Mobilul lui Will începu să sune şi el se gândi imediat la Nancy. Voia să-i audă glasul şi, în graba lui, nu mai citi ce scria pe afişaj: „Apel din afara ariei de acoperire”.

— Alo? Tăcere.

— Nancy? Închise imediat.

— Cine era? întrebă Mark.

— Nu-mi place treaba asta, zise Will. Se uită la telefon, se strâmbă şi-l deconectă. Cred că trebuie s-o ştergem. Adună-ţi lucrurile.

Mark era speriat.

— Unde mergem?

— Deocamdată nu ştiu. Departe de L.A. Ei ştiu că sunt aici, deci ştiu că şi tu eşti aici. O să luăm un taxi până la maşina mea. Doar suntem amândoi inteligenţi, ar trebui să găsim o soluţie.

Mark se aplecă şi puse laptopul în geantă, iar când se ridică, văzu că Will stătea lângă el.

— Ce s-a întâmplat? întrebă el alarmat.

— O să iau eu geanta.

— De ce?

Will îi aruncă o privire ameninţătoare.

— Pentru că aşa vreau. Nu mă face să ţi-o cer a doua oară. Vreau şi parola.

— Nu! O să mă laşi baltă.

— Ba nu.

— Ce garanţie am?

Bărbatul firav din faţa lui părea atât de înspăimântat şi de vulnerabil, încât, pentru prima dată, lui Will i se făcu milă de el.

— Îţi dau cuvântul meu. Uite, dacă ştim amândoi parola, am o şansă în plus să te salvez dacă suntem obligaţi să ne despărţim.

— Pitagora.

— Ce?

— Matematicianul grec. Pitagora.

— Are vreo semnificaţie anume?

Înainte ca Mark să-i răspundă, pe terasă se auzi un zgomot slab şi Will îşi scoase pistolul.

Uşa din faţă şi uşa terasei au fost sparte în acelaşi timp.

În clipa următoare, camera s-a umplut de oameni.

Pentru un participant direct, un schimb de focuri pare să dureze o veşnicie, dar pentru un observator din exterior — aşa cum era Frazier —, totul se încheie în câteva secunde.

DeCorso văzu arma din mâna lui Will şi începu să tragă.

Primul glonţ îi şuieră pe lângă ureche.

Will plonjă pe covorul portocaliu şi trase de jos în sus, ţintind piepturi, abdomene, corpuri masive. Apăsa pe trăgaci cât de repede putea. Îşi mai folosise arma în condiţii reale doar o singură dată, la un motel de pe marginea unei autostrăzi din Florida, la nici doi ani de când intrase în poliţie. În ziua aceea, împuşcase doi oameni. Era mai uşor să împuşti oameni decât veverițe.

DeCorso a căzut primul, provocând un moment de derută. Toţi aveau arme cu amortizor, iar gloanţele nu făceau zgomotul acela scurt şi puternic, ci plesneau doar, înfigându-se în pereţi şi mobilă. În contrast, pistolul lui

Will bubuia asurzitor, iar Frazier tresări la fiecare dintre cele optsprezece focuri. În cele din urmă se aşternu liniştea.

În clipa aceea, camera era plină de fum înecăcios şi de mirosul caustic al prafului de puşcă ars. Will auzi un glas subţirel care gâlgâia isteric dintr-un set de căşti căzut pe covor, lângă capul unui om.

Peste tot, culoarea primară a sângelui contrasta strident cu pereţii şi mobilierul pastel. Pe podea zăceau patru inşi: doi gemeau, doi erau tăcuţi şi nemişcaţi. Will se ridică în genunchi şi, clătinându-se, în picioare. Parcă avea oase de cauciuc. Nu simţea nicio durere, dar îşi aminti că adrenalina putea ascunde chiar şi o rană serioasă. Se pipăi neliniştit, de sus până jos. Era teafăr. Apoi văzu picioarele lui Mark, în spatele canapelei, şi se grăbi să ajungă la el.

„Isuse", îşi spuse când îl văzu. În capul lui Mark se căsca o gaură de mărimea unui dop de plută, din care curgea sânge, amestecat cu ţesut cerebral. Horcăia şi pe obraz i se prelingea o dâră de salivă roşiatică.

DDO?

Will se înfioră când îşi dădu seama că fostul lui coleg de cameră era condamnat să trăiască aşa încă cel puţin optsprezece ani. Luă geanta cu laptopul şi fugi afară.

23

1 AUGUST 2009

LOS ANGELES

Will încerca să fie invizibil. O mulţime de oameni treceau pe lângă el în goană, îndreptându-se spre bungalow. Doi agenţi de securitate ai hotelului, în sacouri albastre, îl scoaseră de pe alee. Continuă să meargă încet şi cât mai firesc prin parcul hotelului, în sens opus, un ins oarecare, cu o geantă de piele pe umăr.

În timp ce uşile clădirii principale se închideau în urma lui, auzi strigăte înăbuşite din direcţia bungalow-ului. În curând se va dezlănţui iadul. Sirenele se auzeau tot mai aproape. Îşi aminti că poliţia venea mult mai repede când era chemată în cartiere selecte. Trebuia să se hotărască pe loc. Putea risca să încerce să ajungă la maşină sau putea rămâne acolo, ascuns chiar sub ochii lor. Tactica funcţionase la salonul de frumuseţe, aşa că se hotărî s-o folosească iar. Era oricum prea zdruncinat ca să facă altceva.

La recepţie domnea un adevărat haos. Clienţii strigau că auziseră împuşcături, iar agenţii de securitate aplicau procedura de criză. Trecu

repede pe lângă grupul de oameni isterici şi se duse la lifturi. Se urcă într-o cabină goală şi apăsă la întâmplare butonul pentru etajul al treilea.

Coridorul era pustiu, cu excepţia unui cărucior lăsat în faţa unei uşi. Aruncă o privire, prin deschizătura uşii, în camera 315 şi văzu o femeie care dădea cu aspiratorul.

— Bună! strigă el pe un ton cât mai vesel cu putinţă. Femeia îi zâmbi.

— Bună ziua, domnule. Termin imediat.

În cameră erau geamantane, iar în dulapul deschis, văzu haine bărbăteşti.

— M-am întors mai devreme decât credeam, zise Will. Trebuie să dau un telefon.

— Nu-i nimic, domnule. Sunaţi la recepţie când doriţi să mă întorc.

Era în sfârşit singur.

Privi pe fereastra care dădea spre grădină şi văzu o mulţime de poliţişti şi paramedici. Se aşeză greoi pe un fotoliu şi închise ochii. Nu ştia cât timp are la dispoziţie — trebuia să-şi facă un plan.

Se pomeni în schimb pe şalupa de pescuit, cu tatăl lui, Phillip Weston Piper, care punea liniştit momeală într-o undiţă. I se păruse totdeauna un nume foarte potrivit pentru un bărbat cu mâini aspre şi pielea arsă de soare, care-şi câştiga pâinea arestând beţivi şi împărţind amenzi şoferilor vitezomani. Bunicul, care fusese profesor de studii sociale la un liceu din Pensacola, nutrise mari speranţe pentru fiul lui nou-născut şi se gândise că un nume elegant îi va da o şansă în plus în viaţă. Greşise amarnic. Băiatul devenise un beţiv şi un vânător de distracţii şi de fuste. Trecuse prin viaţă cu sticla-n mână şi se dovedise un soţ mizerabil, care-şi asedia nevasta cu o canonadă de abuzuri.

Fusese totuşi un tată pe jumătate bun. Deşi era extrem de taciturn, Will simţea că se străduia să facă ceea ce credea el că e mai bine pentru fiul său. Poate că relaţia lor ar fi fost mai strânsă dac-ar fi ştiut că tatăl lui va muri în timp ce el se afla departe, la colegiu. Poate că atunci ar fi luat iniţiativa şi l-ar fi provocat pe bătrân la o discuţie, ca să afle ce credea el despre viaţa lui, despre familie, despre fiul său. Dar discuţia fusese îngropată împreună cu Phillip Weston Piper, iar între timp Will se resemnase cu ideea că ratase pe veci ocazia.

Nu-l interesase niciodată prea mult religia sau filosofia. În fond, meseria lui era moartea, iar metoda lui de abordare a anchetelor se sprijinea strict pe fapte. Unii trăiau, alţii mureau pentru că se aflau în locul nepotrivit, la momentul nepotrivit. Totul era guvernat de întâmplare.

Maică-sa fusese o femeie credincioasă, iar în scurtele lui vizite acasă, o însoţea la biserica baptistă din Panama City. Murise de cancer, iar slujba de înmormântare fusese oficiată la aceeaşi biserică. De-a lungul timpului, Will auzise prea multe predici despre voia lui Dumnezeu şi planurile divine. În liceu, citise câte ceva despre calvinism şi predestinare. Fusese mereu convins că toate erau prostii. Lumea era guvernată de haos şi de întâmplare. Nu exista niciun plan universal.

Iată că greşise.

Deschise ochii şi se uită peste umăr. În grădină parcă se adunaseră toţi poliţiştii din Beverly Hills. Încă mai soseau ambulanţe şi paramedici. Scoase laptopul din geantă şi-l deschise. Nu fusese oprit. Pe ecran apăru fereastra de acces la baza de date a lui Shackleton şi un câmp pentru parolă. Scrise greşit „Pitagora” de trei ori la rând. Degeaba făcuse studii la Harvard.

Apăru o fereastră de căutare: numele, data naşterii, oraşul, codul, adresa. Totul era foarte simplu. Scrise propriul nume, apoi data naşterii, şi computerul îi răspunse: DDO. Foarte bine, confirmat. Din fericire, nu DDO cum era Mark Shackleton. Avea înaintea lui încă cel puţin optsprezece ani, aproape o viaţă.

Următoarele căutări nu erau la fel de uşoare. Ezită, se întrebă dacă nu era mai bine să închidă calculatorul, dar auzi alte sirene şi tot mai multe strigăte în grădină. Trase aer în piept, apoi scrise: „Laura Jean Piper, 08.07.1984” şi apăsă tasta *Enter*.

DDO

Expiră lung şi şopti fără să vrea: Slavă ţie, Doamne. Apoi inspiră iar adânc şi tastă: „Nancy Lipinski, White Plains, NY”.

DDO

Încă o căutare, pentru a-şi definitiva planul: „Jim Zeckendorf, Weston, Massachusetts”.

DDO

Asta-i tot ce vreau să ştiu, asta-i tot ce am nevoie să ştiu, îşi spuse el. Tremura.

Acum logica lucrurilor i se părea irefutabilă. El, fiica lui şi Nancy vor scăpa cu viaţă, în ciuda încăpăţânării indivizilor care primiseră misiunea să elimine orice ameninţare la adresa secretului îngropat în Area 51. Cu alte cuvinte, el va acţiona şi va reuşi, într-un fel sau altul, să împiedice uciderea lor.

Era nebunie pură. Ia liberul-arbitru şi aruncă-l pe fereastră, îşi zise cu amărăciune. Fluviul Destinului îl purta năvalnic la vale. Nu mai era stăpânul propriei sorţi, nici al propriului suflet.

Pentru prima dată de când murise tatăl lui, începu să plângă.

În timp ce echipele de intervenţie transportau răniţii la ambulanţele care aşteptau în grădină, Will stătea la biroul din camera 315 şi scria o scrisoare, pe o coală cu antetul hotelului. Termină şi o reciti. Trebuia să adauge ceva înainte s-o pună la poştă.

Frumoasa după-amiază de sâmbătă din Beverly Hills era tulburată de zgomotul motoarelor şi de norii gazelor de eşapament de la zecile de maşini de intervenţie şi dube ale canalelor de televiziune ce blocau Sunset Boulevard, în ambele sensuri. Trecu încet pe lângă ele, cu capul plecat, şi opri un taxi.

— Ce naiba se-ntâmplă aici? întrebă şoferul.

— Habar n-am, răspunse Will.

— Încotro?

— Du-mă la orice magazin de calculatoare, la Biblioteca Centrală şi la o poştă. În ordinea asta. Uite, pentru tine.

Se întinse peste spătarul scaunului din faţă şi aruncă în poala şoferului o bancnotă de o sută de dolari.

— Unde vrei matale, acolo te duc, zise entuziasmat taximetristul.

S-au oprit la un Radio Shack, de unde Will a cumpărat un stick de memorie. După ce s-a întors în taxi, a copiat repede baza de date pe noul stick şi l-a pus în buzunarul de la piept.

I-a spus şoferului să-l aştepte în faţa Bibliotecii Centrale, o clădire impunătoare, în stil *art deco*, aflată lângă Pershing Square, în centrul oraşului. După o scurtă oprire la biroul de informaţii, străbătu repede sală după sală. La subsol, scăldat în lumina crudă a tuburilor de neon, într-o sală în care ajungeau foarte puţini vizitatori, se gândi la Donny şi-i mulţumi pentru ascunzătoarea perfectă.

Un întreg corp de bibliotecă era plin de ediţii mucegăite, vechi de zeci de ani, ale regulamentelor municipale din Los Angeles. După ce s-a convins că era singur, s-a ridicat pe vârfuri şi a tras dintr-un raft, nu fără efort, un volum din 1947. Era atât de greu, încât aproape l-a scăpat pe jos.

1947. Un strop de ironie, într-o zi sumbră. Tomul mirosea a vechi şi părea neatins de multă vreme. Cu excepţia unui ghinion teribil, era sigur că va fi ultima persoană care-l va atinge, mulţi ani de-acum încolo. Deschise

volumul la mijloc. Cotorul se curbă, iar între el şi legătura cărţii apăru un spaţiu gol de doi centimetri, în care introduse stick-ul de memorie, cât mai adânc posibil. Când închise cartea, cotorul se întinse şi scârţâi. Cartea arăta la fel ca înainte.

Următoarea oprire a fost foarte scurtă, la cel mai apropiat oficiu poştal, de unde a cumpărat un timbru, aruncând apoi scrisoarea, completată între timp, în cutia pentru urgenţe. Scrisoarea îi era adresată lui Jim Zeckendorf, la biroul lui de avocatură din Boston. În plic era un alt plic, închis. Mesajul începea aşa:

Jim, îmi pare rău că te implic în ceva foarte complicat, dar am nevoie de ajutorul tău. Dacă, în viitorul apropiat, nu te contactez personal în fiecare lună, până în prima zi de marţi, vreau să deschizi plicul şi să urmezi instrucţiunile.

Întors în taxi, îi spuse şoferului:

— Bun, ultima oprire. Du-mă la Grauman's Chinese Theater.

— N-aş zice că eşti turist, remarcă şoferul.

— Îmi place aglomeraţia.

Pe trotuarele din Hollywood mişunau turişti şi vânzători ambulanţi. Will stătea pe un pătrat de ciment cu următoarea inscripţie: LUI SID, DRUM BUN ŞI CĂRĂRI BĂTUTE, ROY ROGERS ŞI TRIGGER, plus tot tacâmul, urmele mâinilor, ale picioarelor şi ale copitelor calului. Scoase mobilul din buzunar şi-l porni.

Nancy răspunse imediat, ca şi cum aştepta cu telefonul în mână.

— Slavă Domnului! Eşti întreg?

— Am avut o zi grea. Tu ce faci?

— Sunt bolnavă de grijă. L-ai găsit?

— Da, dar nu pot să vorbesc. Suntem ascultaţi.

— Eşti într-un loc sigur?

— Da. O să mă descurc.

— Cum pot să te-ajut?

— Aşteaptă-mă şi spune-mi iar că mă iubeşti.

— Te iubesc.

Închise, apoi ceru un număr de la Informaţii. Se înarmă cu răbdare şi îşi croi drum cu tenacitate pe scara ierarhică, până ajunse la un pas de cel cu care voia să vorbească. Reteză scurt formula de politeţe a celui care trebuia să-i facă legătura:

— Da, sunt agentul special Will Piper, de la FBI. Spune-i secretarului Marinei că aştept la telefon. Spune-i că azi, mai devreme, m-am întâlnit cu Mark Shackleton. Spune-i că ştiu tot despre Area 51. Şi mai spune-i că are la dispoziţie doar un minut ca să-mi răspundă.

24

8 IANUARIE 1297

INSULA WIGHT, BRITANIA

Abatele Baldwin îngenunche tulburat şi începu să se roage la căpătâiul celui mai sfânt mormânt din Vectis.

Lespedea mormântului era încastrată în pardoseala de piatră, între coloanele care despărţeau naosul de strane. Dalele netede erau reci ca gheaţa şi genunchii lui Baldwin amorţiseră, deşi erau apăraţi de veşminte groase. Rămase totuşi acolo, concentrat asupra rugăciunilor fierbinţi pe care le murmura deasupra rămăşiţelor pământeşti ale Sfântului Iosefus, apărătorul Abaţiei Vectis.

Mormântul lui Iosefus era locul favorit pentru rugăciune şi meditaţie în catedrala de la Vectis, un edificiu splendid şi maiestuos, ridicat în locul unde se aflase vechea biserică a abaţiei. Pe lespedea de piatră albăstruie care marca locul de veci, era gravată adânc o inscripţie simplă: *Sfântul Iosefus, Anno Domini 800.*

În cele cinci secole care trecuseră de la moartea lui Iosefus, abaţia trecuse prin schimbări profunde. Suprafaţa ei crescuse enorm prin anexarea câmpurilor şi a pajiştilor din vecinătate. Acum era împrejmuită de un zid înalt şi avea porţi din fier, pentru a fi apărată de piraţii francezi care jefuiau insula şi coasta Wessexului. Catedrala, una dintre cele mai frumoase din Britania, străpungea cerul cu turnul ei zvelt şi graţios. Aproape treizeci de clădiri solide din piatră, dormitoarele, sala capitulară, bucătăriile, refectoriul, magaziile, hambarele, infirmeria, *hospitium-ul,* scriptoriul, *calefactorium-ul*[23], berăria, locuinţa abatelui şi grajdurile erau legate prin alei şi galerii acoperite. Terasele, curţile şi grădinile de zarzavat erau întinse şi bine îngrijite. Ferma, cu moara de grâne şi cocinile porcilor, se afla la distanţă de clădirile principale. În total, în abaţie trăiau aproape şase sute de suflete, ceea ce însemna că era a doua aşezare ca mărime de pe insulă. Era o făclie a Creştinătăţii, cu nimic mai prejos de Westminster, Canterbury sau Salisbury.

Şi populaţia insulei crescuse, iar acum trăia în prosperitate. După ce William, Duce de Normandia, cucerise Britania în urma bătăliei de la

Hastings, din anul 1066, insula ajunsese sub stăpânire normandă şi legăturile ei cu păgânii scandinavi fuseseră retezate. Vechiul nume roman, Vectis, fusese dat uitării, iar normanzii începuseră să-i spună Insula Wight. William o dăruise prietenului său William FitzOsbern, care devenise astfel primul lord de Wight. Sub protecţia lui William Cuceritorul şi a monarhilor englezi care-i urmaseră, insula ajunsese un bastion bogat şi bine fortificat, care stătea în calea ameninţării franceze. Din puternicul castel Carisbrooke, aflat chiar în mijlocul ei, un lung şir de lorzi de Wight o conduseseră după dreptul feudal şi legaseră o strânsă alianţă cu abaţii de la Vectis, vecinii lor.

Ultimul lord al insulei era de fapt nu un lord, ci o lady, contesa Isabela de Fortibus, care primise sceptrul după moartea fratelui ei, în anul 1262. Această doamnă posomorâtă şi lipsită de farmec devenise cea mai bogată femeie din Anglia, cu ajutorul dărilor impuse pe uscat şi taxelor maritime. Cum nu avea bărbat şi era bogată şi pioasă, Edgar, fostul abate de la Vectis, apoi Baldwin îi făcuseră curte cu asiduitate şi-i dedicaseră cele mai fierbinţi rugăciuni şi cele mai frumoase manuscrise. Drept mulţumire, Isabela făcuse donaţii generoase şi devenise principalul protector al abaţiei.

În 1293, Baldwin a fost chemat personal la căpătâiul Isabelei care trăgea să moară, într-o încăpere rece din castelul Carisbrooke, unde ea i-a spus cu glas stins că vânduse insula regelui Edward, pentru şase mii de mărci. Abatele trebuia să caute protecţie în altă parte, l-a informat ea nepăsătoare. În timp ce pioasa contesă îşi dădea ultima suflare, Baldwin a binecuvântat-o cu inima îndoită.

Cei patru ani care trecuseră de la moartea Isabelei fuseseră grei pentru Baldwin. Vectis se bizuise multă vreme pe sprijinul contesei şi nu era pregătită pentru viitor. Numărul călugărilor crescuse într-atât, încât nu mai puteau fi hrăniţi din roadele pământurilor abaţiei şi erau obligaţi să obţină bani din alte surse. Baldwin se vedea nevoit să călătorească adesea, ca un cerşetor, să linguşească lorzi şi baroni, episcopi şi cardinali. Nu avea aplecare spre politică, spre deosebire de predecesorul său, Edgar, un om care-şi făcea repede prieteni şi pe care toţi îl iubeau: călugării, copiii, până şi câinii. Baldwin era rece şi alunecos ca un peşte, un administrator priceput, care punea aceeaşi pasiune în registrele de socoteli, ca în rugăciunile înălţate către Domnul, dar care nutrea prea puţină dragoste pentru semenii lui. Pentru el, raiul era o după-amiază liniştită, când rămânea singur în odaie cu catastifele de cheltuieli. Dar, în ultima vreme, fericirea şi liniştea erau mai degrabă vise deşarte.

Se pregătea o furtună.

În adâncuri, sub pământ.

Baldwin mai rosti o rugăciune şi se grăbi să-l cheme pe prior la o consfătuire ce nu suferea amânare.

Luke, fiul lui Archibald, un brutar din Londra, era cel mai tânăr călugăr de la Vectis. Era un flăcău de douăzeci de ani, bine făcut, care arăta mai degrabă a soldat decât a slujitor al Domnului. Taică-su fusese uimit şi dezamăgit când cel mai mare dintre feciorii săi îi spusese că va pleca pe calea Domnului, în loc să stea la gura cuptorului, dar ştia că nu-l putea opri pe acest băiat peste măsură de încăpăţânat, aşa cum nu putea opri aluatul să crească. La o vârstă fragedă, micuţul Luke căzuse sub influenţa blândă, dar covârşitoare a preotului parohiei, şi de-atunci nu dorise altceva decât să-şi închine viaţa lui Dumnezeu.

Auzise de la preot nenumărate poveşti despre frumuseţea singuratică a Abaţiei Vectis şi, când împlinise şaptesprezece ani, plecase spre miazăzi, către Insula Wight. Îşi cheltuise ultimii bănuţi de aramă pentru a trece apa. În timpul traversării privise falezele abrupte şi înalte ale insulei şi zărise uluit la orizont turnul catedralei — un deget care arăta spre ceruri, cum i se păruse lui atunci. Se rugase din tot sufletul ca această călătorie să nu aibă cale de întoarcere.

După un drum lung pe câmpuri şi pajişti bogate, Luke ajunse la poartă şi ceru cu umilinţă să fie lăsat să intre. Priorul Felix, un breton voinic, la fel de oacheş pe cât era Luke de palid, văzu că băiatul era sincer şi îl primi. După patru ani de trudă, mai întâi ca oblat, apoi ca frate laic, Luke a fost uns călugăr şi, de-atunci încolo, n-a trecut o zi fără ca inima lui să se umple de bucurie. Veşnicul său zâmbet îi înveselea pe fraţi şi pe surori, iar unii făceau în aşa fel, încât să treacă pe lângă el, pentru a-i privi măcar o clipă chipul senin.

La numai câteva zile după sosirea lui la Vectis, Luke a început să-i audă pe novicii mai vechi şoptind pe la colţuri zvonuri despre cripte misterioase. În abaţie există o lume subpământeană, spuneau ei. Acolo, jos, sunt fiinţe ciudate, care fac lucruri şi mai ciudate. Ritualuri. Perversiuni. O frăţie secretă, Ordinul Numelor.

Toate astea sunt aiureli, îşi spusese Luke, un ritual scornit de minţi tinere, care se lasă uşor pradă închipuirilor. Era hotărât să se concentreze asupra îndatoririlor şi învăţăturii şi să nu se lase atras în asemenea îndeletniciri.

Şi totuşi nu încăpea îndoială că în abaţie erau clădiri de care el şi tovarăşii lui nu se puteau apropia. Într-un colţ îndepărtat, dincolo de cimitirul în care erau înmormântaţi călugării, se afla o construcţie simplă din bârne, de mărimea unei capele, lipită de alta mai mare şi mai scundă, pe care unii o numeau bucătăria de-afară. Mânat de curiozitate, Luke se abătea uneori destul de aproape pentru a-i zări pe cei care intrau şi ieşeau. Văzuse cum erau duse acolo zarzavaturi, bob, lapte şi carne. Observase că de fiecare dată intrau şi ieşeau aceiaşi fraţi, iar de câteva ori văzuse cum erau conduse şi femei în clădirea mai mică.

Era tânăr, lipsit de experienţă şi accepta gândul că pe lume sunt lucruri pe care un om nu trebuie sau nu poate să le înţeleagă. Nu voia să-i fie slăbită legătura cu Dumnezeu, care devenea tot mai strânsă, pe măsură ce zilele treceau.

Viaţa liniştită şi împăcată a lui Luke s-a sfârşit brusc într-o zi de la sfârşitul lui octombrie. Dimineaţa însorită fusese neobişnuit de caldă, dar apoi se răcorise şi începuse ploaia, adusă de furtuna care mătura ţărmurile insulei. Luke se plimba prin abaţie, meditând, iar când vântul s-a înteţit şi a început ploaia, a căutat adăpost lângă zidul împrejmuitor. Ajunsese la capătul îndepărtat al dormitorului surorilor şi văzu câteva fete ieşind în fugă să adune rufele puse la uscat.

O rafală de vânt mai puternică smulse o robă de pe sfoară şi o ridică în aer, iar vântul se jucă o vreme cu ea, înainte s-o lase pe iarbă, în apropierea lui Luke. În timp ce alerga s-o ridice, văzu că o fată se îndepărtase de tovarăşele ei şi fugea pe pajişte, tot către veşmântul rătăcit. Vântul îi ridică vălul şi-i dezvălui cosiţele lungi, de culoarea mierii.

Nu e o soră, îşi spuse Luke, pentru că altminteri ar fi fost tunsă. Era zveltă şi graţioasă ca o căprioară şi se dovedi la fel de sfioasă, atunci când îl zări pe băiat. Se opri brusc, îl lăsă pe el să ridice roba şi nu mai înaintă niciun pas. Luke înhăţă veşmântul şi-l flutură prin aer, zâmbind larg, aşa cum avea obiceiul.

— Am prins-o! strigă el.

Nu mai văzuse până atunci un chip atât de frumos: bărbie fără cusur, obraji catifelaţi, ochi de un albastru-verzui, buze pline şi piele de culoarea perlei pe care o zărise de mult pe degetul unei doamne de la Londra.

Elizabeth n-avea mai mult de şaisprezece ani şi era întruchiparea tinereţii şi purităţii. Se născuse la Newport şi, când împlinise nouă ani, tatăl ei o tocmise slujnică la palatul Carisbrooke. La rândul ei, contesa Isabela o

trimisese la Vectis doi ani mai târziu, în chip de dar. Însăşi sora Sabeline o alesese dintr-un grup de fete care fuseseră oferite abaţiei. Îi apucase cu două degete bărbia, îi întorsese capul într-o parte şi-n alta şi declarase că era potrivită pentru mănăstire.

— Mulţumesc, spuse fata, în timp ce el se apropia, iar glasul ei i se păru un clinchet de clopoţel, limpede şi pur.

— Îmi pare rău, s-a udat.

Îi dădu roba. Chiar dacă mâinile lor nu se atinseră, băiatul se înfioră. Se uită în jur, ca să fie sigur că nu-i auzea nimeni, apoi întrebă:

— Cum te cheamă?

— Elizabeth.

— Eu sunt fratele Luke.

— Ştiu. Te-am mai văzut.

— Chiar aşa?

Fata îşi plecă privirea.

— Trebuie să mă-ntorc, spuse ea şi fugi.

O urmări cum se îndepărta şi, din clipa aceea, fata începu să rivalizeze în mintea şi în sufletul lui cu Mântuitorul Isus Cristos.

Luke căpătă obiceiul de a trece prin spatele dormitorului surorilor atunci când se plimba, iar ea îşi făcea de fiecare dată apariţia, fie şi numai ca să pună ceva pe frânghia de rufe sau să golească vreo oală. Când o vedea, zâmbetul lui devenea uriaş, iar ea îl saluta tăcută şi îi răspundea cu un surâs. Nu-şi vorbeau, dar asta nu ştirbea cu nimic plăcerea acestor întâlniri şi, imediat cum se termina una, băiatul începea să viseze la următoarea.

Fireşte, ştia că nu era bine ce face şi că gândurile lui erau fără îndoială impure, dar nu mai simţise niciodată faţă de altă fiinţă ceea ce simţea acum şi-i era cu neputinţă să şi-o scoată din minte. Degeaba făcea penitenţe, nu reuşea să-şi potolească dorinţa nebună de a-i atinge pielea catifelată, o pornire mai puternică atunci când stătea întins pe pat şi se străduia să nu ia în seamă fierbinţeala care-i cuprindea vintrele.

Luke începu să se urască, iar dispreţul de sine îi şterse de pe chip veşnicul zâmbet. Sufletul îi era sfâşiat şi, încet-încet, deveni aidoma celorlalţi călugări care se plimbau posomorâţi prin mănăstire.

Ştia bine ce merită: să fie pedepsit. Dacă nu pe lumea asta, măcar pe cealaltă.

În timp ce abatele Baldwin îşi încheia rugăciunile la mormântul lui Iosefus, Luke tocmai trecea pe lângă dormitorul surorilor, sperând c-o va

vedea pe Elizabeth. Era o dimineaţă rece şi senină, iar şfichiul vântului îngheţat pe mâinile şi picioarele lui goale îl umplea de o mulţumire amară. Curtea din spatele dormitorului era pustie, aşadar nu-i mai rămăsese decât speranţa că ea îl va zări de la vreuna dintre ferestruicile înşirate pe zidul clădirii.

N-a fost dezamăgit nici de astă dată. Când ajunse mai aproape, uşa se deschise şi fata apăru înfăşurată într-o mantie cafenie. Până atunci, Luke îşi ţinuse răsuflarea. Când o văzu, răsuflă şi printre buze îi ieşi un norişor alb, care pluti în aer câteva clipe. I se părea minunată, aşa că încetini pasul, pentru a-şi prelungi plăcerea, ba chiar se gândi să se apropie mai mult decât îndrăznea de obicei, ca să-i privească fluturarea genelor.

Apoi se întâmplă ceva nemaipomenit.

Fata se îndrepta chiar spre el, ceea ce-l făcu să încremenească. Se opri şi ea, abia când între ei nu rămăsese mai mult de un pas. Luke se întrebă dacă visa, dar, când văzu că ea plângea şi simţi pe chip adierea caldă a suspinelor ei, înţelese că totul era adevărat. De uimire, nu-şi mai aminti să controleze dacă nu cumva erau urmăriţi.

— Elizabeth, ce s-a întâmplat?

— Sora Sabeline zice că mi-a venit rândul, spuse ea, hohotind şi înecându-se.

— Ţi-a venit rândul? Cum adică?

— La cripte! Mă vor duce la cripte. Te rog, Luke, ajută-mă! Ar fi vrut s-o îmbrăţişeze şi s-o aline, dar aşa ceva ar fi fost de neiertat.

— Nu ştiu despre ce vorbeşti. Ce se petrece în cripte?

— Nu ştii? întrebă Elizabeth.

— Nu! Spune-mi!

— Nu aici, nu acum! suspină ea. Să ne întâlnim la noapte, după Vespere.

— Unde?

— Nu ştiu! strigă fata. Nu aici! Repede, sora Sabeline o să mă caute!

Deşi era înspăimântat, Luke se strădui să-şi adune gândurile.

— Bine. La grajduri, după Vespere. Vino acolo dacă poţi.

— O să vin. Acum trebuie să fug. Domnul să te binecuvânteze, Luke!

Baldwin patrula nervos în jurul priorului Felix, care şedea pe un scaun garnisit cu o pernă din păr de cal. În mod obişnuit, ar fi fost un moment foarte plăcut — camera de primire a abatelui, un foc vesel în cămin, un pocal de vin şi o pernă moale —, dar Felix nu se simţea nici pe departe în largul lui. Baldwin se agita de colo-colo, ca o muscă într-o odaie încinsă, iar

neliniştea lui era contagioasă. Era un bărbat cu înfăţişare comună şi de înălţime mijlocie, lipsit de orice trăsătură care să sugereze rangul lui, de pildă, o privire liniştită sau un chip pe care se oglindeşte înţelepciunea. Dacă n-ar fi purtat roba tivită cu hermină şi crucifixul bogat împodobit, l-ai fi putut lua drept un negustor oarecare din sat.

— M-am rugat să primesc răspunsuri şi totuşi n-am primit niciunul, se plânse Baldwin. Chiar nu mă poţi lumina în această chestiune?

— Nu pot, părinte, zise Felix, care vorbea englezeşte cu un accent breton vâscos.

— Atunci trebuie să convocăm Consiliul.

De mult nu mai fusese convocat Consiliul Ordinului Numelor. Felix se strădui să-şi aducă aminte când se întrunise ultima dată — dacă nu se înşela, trecuseră aproape douăzeci de ani, iar în ziua aceea se hotărâse extinderea bibliotecii. Pe-atunci era un tânăr învăţat, legător de cărţi, şi venise la Vectis pentru faimosul ei scriptoriu. Baldwin, care în vremea aceea era prior, îi remarcase mintea ageră, cunoştinţele şi onestitatea şi-l iniţiase în tainele Ordinului.

Baldwin a oficiat rugăciunea Ceasului al Nouălea în catedrală, iar cântul blând al călugărilor a umplut sanctuarul. Îndeplinea mecanic ritualul pe care-l mai condusese de nenumărate ori, dar se gândea numai la cripte. Începuse cu *Deus in auditorium,* urmat de imnul None, Psalmii 125, 126 şi 127, un vers scurt, Kiria, Pater, Oratorio şi, în final, A Şaptesprezecea Rugăciune a Sfântului Benedict. După ce sfârşi oficiul, ieşi din sanctuar şi aşteptă câteva clipe, până auzi paşii membrilor Ordinului, care-l urmară apoi în sala capitulară, o clădire în formă de poligon, cu acoperiş ascuţit. La masă şedeau Felix, priorul; fratele Bartolomeu, călugărul bătrân şi cărunt care avea grijă de scriptoriu; fratele Gabriel, astrologul cu limba ascuţită; fratele Eduard, chirurgul, care se îngrijea de infirmerie; fratele Thomas, rubicond şi somnolent, administratorul magaziilor şi al pivniţei cu băuturi; şi sora Sabeline, maica superioară a tuturor surorilor, o femeie de vârstă mijlocie, cu sânge nobil.

— Cine poate să-mi spună ce se petrece acum în Bibliotecă? întrebă Baldwin, referindu-se la călugării care trudeau acolo.

Toţi trecuseră prin Bibliotecă de curând, mânaţi de o curiozitate amestecată cu nelinişte, dar nimeni nu ştia cum stau lucrurile mai bine decât Bartolomeu, care trăia mai mult sub pământ şi chiar începuse să semene cu

o cârtiţă. Avea o faţă ascuţită, nu-i plăcea lumina şi îşi mişca iute braţele slăbănoage, pentru a-şi întări cuvintele:

— Îi tulbură ceva, începu el. I-am privit ani în şir. Oftă lung. Mulţi ani, într-adevăr, şi ceea ce văd acum se-apropie cel mai mult de simţămintele omeneşti.

— Întăresc ce spune fratele nostru, se auzi glasul melodios al lui Gabriel. Totuşi, nu-i vorba de simţăminte ca ale noastre — bucurie, mânie, tristeţe, oboseală —, ci mai degrabă de o nelinişte.

— Şi ce anume fac ei, de vi se pare atât de deosebit? întrebă Baldwin gânditor.

Felix se aplecă peste masă.

— Aş spune că le-a slăbit simţul datoriei.

— Da! aprobă Bartolomeu.

— De-a lungul anilor, ne-am minunat mereu privindu-le truda neîncetată, continuă Felix. Este o muncă greu de-nchipuit. Muncesc până cad din picioare şi, când se trezesc, după un scurt răgaz, par împrospătaţi şi-o iau de la capăt. Le trebuie puţin timp pentru hrană, băutură şi nevoile fireşti. Dar acum…

— Acum încep să fie leneşi, ca mine! spuse fratele Thomas, chicotind.

— Nici vorbă de lene, interveni chirurgul. Fratele Eduard avea o barbă lungă şi rară, pe care-o mângâia mereu. Aş zice că au început să se moleşească. Muncesc mai încet, mai măsurat, îşi mişcă mâinile mai greoi, dorm mai mult.

— Da, par moleşiţi, încuviinţă Bartolomeu. Fac ceea ce făceau şi până acum, dar ai dreptate, sunt moleşiţi, fără-ndoială.

— Altceva? întrebă Baldwin.

Sora Sabeline îşi frământa nervoasă vălul.

— Săptămâna trecută, unul dintre ei nu s-a ridicat la înălţimea aşteptărilor.

— Uimitor! exclamă Thomas.

— S-a mai întâmplat de-atunci? întrebă Gabriel. Sabeline clătină din cap.

— Nu era timpul potrivit. Dar mâine am să le duc o fată frumoasă şi am să vă povestesc ce s-a întâmplat.

— Prea bine, zise abatele. Să-mi spuneţi ce se mai aude cu această… moleşeală.

Bartolomeu cobora cu grijă scara abruptă, în spirală, care lega micuţa capelă de cripte. Pe ziduri erau fixate din loc în loc făclii, iar ceilalţi nu se

plângeau niciodată că lumina ar fi prea slabă, însă ochii lui erau obosiţi, după ce citise o viaţă întreagă manuscrise la lumina lumânării. Pipăia marginea fiecărei trepte cu piciorul drept şi abia apoi îl cobora pe cel stâng.

Scara era atât de strâns încolăcită şi se învârtea de-atâtea ori, încât era deja ameţit când ajunse jos. De fiecare dată când intra în cripte, se minuna de măiestria predecesorilor săi din secolul al XI-lea, arhitecţi şi constructori iscusiţi, care săpaseră atât de adânc în măruntaiele pământului.

Descuie uşa imensă cu cheia grea, de fier, pe care-o ţinea tot timpul la cingătoare. Pentru că era mărunt şi firav, se văzu nevoit să împingă din toate puterile. Uşa se roti încet în balamalele solide şi Bartolomeu intră în Sala Scribilor.

Deşi mai fusese acolo de mii de ori, de când devenise membru iniţiat al Ordinului Numelor — pe-atunci era un tânăr învăţăcel, cu ochii veşnic întrebători —, se oprea de fiecare dată, uimit şi copleşit de priveliştea aceea.

Acum, Bartolomeu privea un grup de bărbaţi şi de flăcăi cu pielea albă ca laptele şi părul roşcat. Fiecare mânuia o pană, pe care o înmuia în cerneală şi scria, iar o înmuia şi iar scria, iar rezultatul era un vacarm de scârţâituri, ca şi cum nenumăraţi şobolani zgrepţănau într-un hambar, încercând să-şi croiască drum către grâne. Unii erau bătrâni, câţiva nişte copilandri, dar, în ciuda deosebirii de vârstă, toţi semănau înspăimântător de mult. Toate privirile erau la fel de goale, iar sutele de ochi verzi vedeau numai foile de pergament.

Scribii stăteau cu faţa la intrarea în criptă, aşezaţi umăr lângă umăr, la mese lungi. Încăperea avea tavanul boltit, tencuit şi văruit în alb. Un arhitect din secolul al XI-lea, fratele Bertram, proiectase domul în aşa fel, încât să reflecte şi să amplifice lumina lumânărilor, iar la fiecare câţiva ani, era văruit din nou, pentru că se înnegrea de funingine.

La fiecare dintre cele cincisprezece mese înşirate până la capătul sălii, stăteau cel mult zece scribi. Cele mai multe bănci erau ocupate în întregime, dar ici-colo se zăreau locuri libere. Motivul existenţei acestor goluri era evident, pentru că, de-a lungul pereţilor, erau înşirate paturi simple, iar în câteva dintre ele se odihneau scribi.

Bartolomeu începu să se plimbe printre mese, oprindu-se din când în când ca să privească peste umărul vreunui scrib. Totul părea în ordine. Apoi, uşa grea de la intrare se deschise. Câţiva fraţi tineri aduceau oale cu mâncare.

Ajuns la capătul din spate al sălii, Bartolomeu deschise altă uşă impunătoare. Aprinse o făclie de la un opaiţ care ardea neîncetat lângă uşă şi intră în prima dintre cele două săli uriaşe, cufundate în beznă, pe lângă care Sala Scribilor părea o biată cămăruţă.

Biblioteca era o construcţie măreaţă: două săli boltite, cu aer rece şi uscat, atât de vaste, încât la lumina torţei păreau nesfârşite. Străbătu coridorul strâmt din mijlocul primei săli şi trase adânc în piept mirosul puternic şi aspru al legăturilor din piele de bivol. Venea periodic să controleze dacă nu cumva reuşiseră să pătrundă-n această fortăreaţă căptuşită cu blocuri de piatră, niscaiva şoareci sau insecte şi ar fi apucat să ducă la bun sfârşit obişnuita inspecţie a întregii biblioteci, dacă n-ar fi auzit hărmălaie în spatele lui.

Unul dintre fraţii tineri, un călugăr pe nume Alfonso, îşi chema tovarăşii.

Bartolomeu se grăbi să se întoarcă în prima încăpere şi-l văzu îngenuncheat în spatele celei de-a patra mese, numărând de la uşa din faţă, împreună cu alţi doi fraţi. Fiertura dintr-o strachină se împrăştiase pe jos, iar Bartolomeu alunecă pe ea, gata-gata să cadă.

— Ce s-a întâmplat? îl întrebă el pe Alfonso.

Niciun scrib nu părea câtuşi de puţin tulburat. Lucrau în continuare, ca şi cum nimic nu s-ar fi întâmplat. Dar lângă genunchii lui Alfonso se adunase o baltă de sânge, iar din ochiul flăcăului cu păr roşcat, se scurgea un pârâiaş stacojiu. Din ochiul stâng, în care era înfiptă adânc o pană, până-n creier.

— Isuse Cristoase, ai milă de noi! exclamă Bartolomeu, văzând scena. Cine-a făcut asta?

— Nimeni! strigă Alfonso. Spaniolul cel tânăr tremura ca un câine ud. Am văzut când s-a întâmplat, tocmai îi puneam fiertura-n strachină. Singur şi-a înfipt pana în ochi!

Consiliul Ordinului Numelor s-a întrunit din nou în ziua aceea. Nimeni nu auzise şi, nici atât, nu văzuse vreodată aşa ceva, iar scribii nu vorbeau. Sigur, şi ei se năşteau, şi ei mureau de bătrâneţe. În privinţa asta, erau muritori ca toţi oamenii, cu o singură deosebire: nu scriseseră niciodată în cărţi data naşterii sau a morţii vreunuia dintre ei. Dar moartea de azi se deosebea de toate celelalte. Scribul era tânăr şi nu dăduse semne de boală. Fratele Eduard, chirurgul, adeverise că era sănătos. Bartolomeu citise ultima însemnare a flăcăului şi nu descoperise nimic neobişnuit. Era pur şi simplu un nume şi se nimerise să fie scris în chinezeşte, dacă văzuse el bine.

Era neîndoielnic că scribul îşi luase singur zilele, o faptă oribilă şi de neînţeles. Au discutat îndelung, până târziu în noapte, despre măsurile pe care le-ar putea lua, dar răspunsurile nu erau uşor de găsit. Gabriel întrebase dacă trupul n-ar trebui adus la suprafaţă şi incinerat, dar unii s-au împotrivit. Niciun scrib nu mai fusese ars până atunci şi nu voiau să încalce o tradiţie străveche. În cele din urmă, Baldwin hotărî că leşul va fi dus în criptele săpate ca un fagure de-a lungul Sălii Scribilor. Generaţii întregi de scribi îşi găsiseră odihna veşnică în catacombe, iar acel suflet sărman trebuia să aibă aceeaşi soartă.

Când Felix se întoarse în sala subpământeană însoţit de câţiva fraţi tineri şi voinici, pentru a duce leşul în cripte, observă că scribii se mişcau şi mai încet, păreau şi mai lipsiţi de vlagă, iar numărul celor care zăceau în paturi era neobişnuit de mare.

Parcă îşi jeleau mortul.

Când Luke intră în grajduri, caii începură să tropăie şi să fornăie. Era frig şi întuneric beznă, iar el părea înspăimântat de propria îndrăzneală.

— Elizabeth? spuse, pe jumătate în şoaptă. Eşti aici? îi răspunse un glas înăbuşit:

— Aici sunt, Luke. În spate.

O rază de lună care se strecura prin deschizătura uşii îl ajută s-o găsească. Fata stătea în ţarcul unei iepe voinice, lipită de ea, pentru a se încălzi cât de cât.

— Îţi mulţumesc c-ai venit, spuse Elizabeth. Mi-e teamă. Acum nu mai plângea. Era prea frig chiar şi pentru lacrimi.

— Ai îngheţat, zise băiatul.

— Crezi?

Întinse mâna, invitându-l s-o atingă. El se supuse nerăbdător, iar când îi apucă degetele ca de alabastru, le strânse şi nu le mai dădu drumul.

— Da, tremuri.

— Sărută-mă, Luke!

— Nu pot!

— Te rog.

— De ce mă chinui? Ştii că n-am voie. Am rostit legământul! Oricum, am venit aici să te-ascult. Mi-ai vorbit de cripte.

Îi eliberă mâna şi făcu un pas înapoi.

— Te rog, nu te supăra pe mine! Mâine mă vor duce acolo.

— De ce?

— Vor să mă împreunez cu un bărbat, iar eu n-am mai făcut niciodată asta! strigă ea. Şi alte fete au avut aceeaşi soartă. Le cunosc. Au născut şi le-au luat copiii, după ce i-au înţărcat. Unele au fost duse acolo de mai multe ori, până şi-au pierdut minţile. Te rog, nu vreau să am aceeaşi soartă!

— Nu poate fi adevărat! exclamă Luke. Ne aflăm în lăcaşul Domnului!

— Spun adevărul. Aici sunt taine bine păstrate. N-ai auzit zvonurile?

— Am auzit multe, dar n-am văzut nimic cu ochii mei. Cred doar ceea ce văd.

— Dar crezi în Dumnezeu, zise ea. Nici pe el nu l-ai văzut.

— Nu-i acelaşi lucru! protestă Luke. Nu trebuie să-l văd, pentru că-l simt peste tot.

Fata începea să fie disperată. Încercă să-şi ţină firea şi întinse mâna către el.

— Te rog, Luke, hai să ne iubim aici, pe paie.

Îi ridică mâna şi i-o lipi de sâni. Băiatul le simţi fermitatea prin ţesătura aspră şi sângele începu să-i bubuie în urechi. Voia să cuprindă în palmă rotunjimea aceea dulce şi, o clipă, aproape că nu rezistă tentaţiei. Apoi îşi veni în fire şi se trase repede înapoi, până se lovi de marginea ţarcului.

Elizabeth părea o sălbăticiune speriată.

— Nu pleca, Luke, te rog! Dacă-mi iei fecioria, n-o să mă ducă în cripte. N-am să le mai fiu de niciun folos!

— Şi ce crezi că-mi vor face mie? şuieră el. Mă vor alunga! N-am să fac asta. Am jurat să-l slujesc pe Domnul. Lasă-mă, trebuie să plec!

În timp ce alerga spre uşă, auzi suspinele înăbuşite ale fetei amestecându-se cu tropotul cailor neliniştiţi.

Norii grei de furtună pluteau atât de jos deasupra insulei, încât noaptea şi lumina zorilor erau totuna. Luke, neliniştit şi înspăimântat, nu închisese ochii toată noaptea. În timpul Laudelor, îi fusese aproape cu neputinţă să se concentreze asupra imnurilor şi psalmilor, iar în scurta pauză până la ceasul când trebuia să se ducă din nou la rugăciune, se grăbi să-şi îndeplinească îndatoririle zilnice. În cele din urmă, nu mai putu să îndure. Ţinându-se cu mâinile de burtă, se apropie tăcut de superiorul lui, fratele Martin, şi-i ceru învoire ca să meargă la infirmerie.

După ce primi permisiunea, îşi trase gluga pe ochi şi porni pe un drum întortocheat către clădirile interzise. Alese un arţar care creştea pe o movilă, destul de aproape ca să vadă bine şi destul de departe ca să nu fie văzut. Se

instală în acel punct de observaţie şi aşteptă răbdător, învăluit într-o ceaţă cenuşie şi rece.

Auzi clopotul care vestea Ceasul Întâi.

Nimeni nu intrase, nici nu ieşise din clădirea cea mică.

Auzi din nou dangătul clopotului, anunţând sfârşitul rugăciunii.

Se aşternu tăcerea. Băiatul se întrebă cât timp va trece până va fi prins şi cât va avea de suferit pentru îndrăzneala lui. Era hotărât să accepte orice pedeapsă, dar în acelaşi timp spera că Domnul se va dovedi îngăduitor cu oaia Sa rătăcită şi va înţelege slăbiciunea omenească.

Îşi lipi obrazul de coaja aspră a copacului. Era mort de oboseală, aşa că aţipi fără să vrea, dar după câteva clipe se trezi tresărind, când scoarţa îi zgârie pielea.

O văzu mergând supusă pe cărare, în urma surorii Sabeline, de parcă era trasă cu o frânghie. Chiar de la distanţa aceea, îşi dădu seama imediat că plângea.

Măcar o parte din povestea ei era adevărată.

Amândouă dispărură pe uşa capelei.

Inima începu să-i bubuie în piept. Îşi încleştă pumnii şi începu să lovească slab trunchiul arţarului. Se rugă Domnului să-l îndrume.

Dar nu făcu nimic.

Când au intrat în capelă şi au început să coboare sub pământ, lui Elizabeth i se părea că visează. Mai târziu, de-a lungul anilor, când i se trezeau amintirile, mintea ei nu se lăsa înduplecată să-i arate în amănunt ceea ce văzuse, iar la bătrâneţe, singură lângă foc, încă se mai întreba dacă fusese aievea sau nu.

Capela era o încăpere goală, cu pardoseală din dale de piatră albăstruie. Partea de jos a pereţilor era tot din piatră, dar în rest clădirea era construită din bârne, iar acoperişul ţuguiat, din şindrilă. Singura podoabă era o cruce atârnată deasupra unei uşi de stejar, pe peretele opus intrării.

Sora Sabeline o trase pe uşa aceea şi o conduse pe o scară strâmtă şi abruptă, care cobora ca un sfredel în adânc.

Când ajunseră în pragul Sălii Scribilor, Elizabeth îşi miji ochii în lumina slabă şi încercă să priceapă ce vedea. Se holbă la Sabeline, dar privirea de gheaţă pe care o primi drept răspuns spunea limpede: „Ţine-ţi gura, fetiţo.”

Niciun scrib nu le luă în seamă, în timp ce Sabeline o trăgea de la o masă la alta, prin faţa fiecăruia, până când unul îşi înălţă capul roşcovan şi se uită la fată. Flăcăul avea optsprezece sau nouăsprezece ani. Elizabeth observă că

trei dintre degetele lungi şi subţiri de la mâna lui dreaptă erau mânjite de cerneală. I se păru că din pieptul lui îngust iese un grohăit înăbuşit.

Sabeline o smuci după ea pe fata înspăimântată. Când ajunse la capătul şirului de mese, o trase către o arcadă dincolo de care era doar un hău întunecat. În clipa aceea, Elizabeth îşi închipui că ajunsese la poarta Iadului. În timp ce treceau pragul, fata privi peste umăr şi văzu că flăcăul acela se ridicase de pe bancă.

Arcada era intrarea în catacombe. În prima încăpere, mirosea a mizerie omenească, în următoarea, puţea a moarte. Elizabeth icni şi stomacul i se întoarse pe dos din cauza duhorii. Firidele erau pline de schelete îngălbenite, pe care mai atârnau ici-colo fâşii de carne, stivuite unele peste altele ca lemnele de foc. Sabeline luă dintr-un colţ o lumânare şi, peste tot unde cădea lumina ei slabă, fata zărea ţeste care rânjeau cu fălcile căscate. Se rugă să-şi piardă cunoştinţa, dar din nefericire rămase lucidă.

Nu mai erau singure. Cineva stătea lângă ea. Se răsuci pe călcâie şi văzu chipul tâmp şi ochii verzi ai scribului, care se oprise la intrare. Sabeline se trase înapoi, iar mâneca ei largă atinse oasele unui schelet, care se ciocniră cu un zgomot lugubru. Apoi, ridicând lumânarea, prioreasa se opri la o distanţă de câţiva paşi şi aşteptă.

Elizabeth gâfâia ca un animal hăituit. Nu i-ar fi fost greu să fugă mai adânc în catacombe, dar era prea înspăimântată. Băiatul cu păr roşcat stătea acum la o palmă de ea, cu braţele atârnând pe lângă corp. Trecură câteva clipe. Sabeline strigă deznădăjduită:

— Ţi-am adus fata! Nimic.

Trecură câteva clipe nesfârşite, apoi femeia porunci:

— Ia-o!

Elizabeth se pregăti sufleteşte să fie atinsă de acea fiinţă care părea un schelet însufleţit. Închise ochii. Simţi o mână pe umăr, dar, ciudat, atingerea nu era respingătoare. Era blândă. O auzi pe sora Sabelind ţipând:

— Ce cauţi aici? Ce faci?

Deschise ochii şi, ca prin minune, văzu chipul lui Luke. Flăcăul acela palid, cu părul de culoarea jarului, zăcea acum pe jos, acolo unde îl îmbrâncise băiatul, şi încerca stângaci să se ridice.

— Frate Luke, pleacă! urlă Sabeline. Ai pătruns fără permisiune într-un loc sacru!

— Nu plec fără ea, zise Luke sfidător. Cum poate fi sacru un asemenea loc? Nu văd în jurul meu decât lucrarea răului!

— Nu pricepi nimic! strigă prioreasa.

În sala cea mare izbucni brusc un vacarm cumplit. Bufnituri. Trosnete. Plesnete. Gemete.

Scribul le întoarse spatele şi porni spre locul de unde se-auzeau zgomotele.

— Ce se-ntâmplă? întrebă Luke.

Sabeline nu-i răspunse. Ţinând lumânarea înaintea ei, se repezi spre arcadă, lăsându-i singuri în beznă.

— Eşti teafără? o întrebă el cu blândeţe.

Nu-şi luase mâna de pe umărul ei şi Elizabeth înţelese că n-ar fi părăsit-o cu niciun chip.

— Ai venit după mine, şopti ea.

Luke o călăuzi pas cu pas către lumină, către sala cea mare.

Nu mai era Sala Scribilor.

Era Sala Morţilor.

Singurul suflet viu dintre zidurile ei era Sabeline. Sandalele îi erau roşii de sânge. Rătăcea fără ţintă printr-o încâlceală de trupuri prăbuşite pe mese şi pe paturi, căzute unele peste altele pe dalele de piatră, o masă informă, tresărind ici-colo în spasmele morţii. Sora Sabeline avea o privire bolnavă, sticloasă, şi murmura întruna „Doamne Dumnezeule, Doamne Dumnezeule, Doamne Dumnezeule", în cadenţa monotonă a unei litanii.

Podeaua, mesele şi scaunele din încăpere erau încet-încet acoperite de sângele care curgea din ochii străpunşi de pene ai celor aproape o sută cincizeci de bărbaţi şi de flăcăi cu părul roşu.

Luke a apucat strâns mâna lui Elizabeth şi au străbătut împreună scena măcelului. Băiatul a avut prezenţa de spirit să se uite în treacăt la pergamentele întinse pe mesele de scris, unele dintre ele roşii de sânge. Oare ce l-a împins să apuce o foaie, în timp ce fugeau spre ieşire: curiozitatea sau teama de moarte? De-a lungul anilor, avea să-şi pună de nenumărate ori această întrebare.

Au urcat în goană scara în spirală, au trecut prin capelă şi s-au pomenit afară, în ploaie. Au tot fugit, până când n-au mai zărit poarta abaţiei. Abia atunci s-au oprit să-şi răcorească piepturile înfierbântate şi să asculte dangătul clopotului catedralei, care dădea alarma.

25

1 AUGUST 2009

LOS ANGELES

Marina avea un singur Gulfstream-V, modelul militar C-37A, un avion cu reacţie rapid şi luxos, preferatul secretarului pentru călătoriile în interes personal. Cele două motoare Rolls-Royce cu turbină generau, la decolare, o acceleraţie care lipea pasagerii de fotolii. Dincolo de hublouri, marea de lumini din Los Angeles a dispărut în doar câteva secunde, sub un strat de nori.

După o zi lungă, pe mai multe fusuri orare, care începuse în oraşul lui natal, Fairfax din Virginia, şi continuase cu opriri la Pentagon, Baza Aeriană Andrews şi LAX, Harris Lester era treaz doar datorită cofeinei. Un scurt răgaz la Los Angeles, apoi se pusese iar în mişcare şi, în cele din urmă, se urcase în avionul care trebuia să-l ducă la Washington. Avea faţa căzută şi de o culoare nesănătoasă, iar răsuflarea îi duhnea. Singurele elemente din ţinuta lui care rămăseseră proaspete şi neşifonate erau cămaşa albă şi cravata perfect călcată, care păreau abia scoase dintr-un pachet livrat de Brook Brothers.

Doar trei oameni se aflau în cabina pasagerilor, un spaţiu decorat cu lambriuri, în stilul unui club, şi perechi de fotolii îmbrăcate în piele albastră, aşezate faţă-n faţă, de-o parte şi de alta a meselor din lemn de tec lăcuit. Lester şi Malcolm Frazier, a cărui faţă, ca dăltuită-n piatră, încremenise într-o grimasă, se uitau fix la bărbatul care strângea cu o mână braţul fotoliului, iar cu cealaltă, un pahar de cristal pe jumătate plin cu scotch.

Will era cel mai obosit, dar şi cel mai relaxat pasager de la bordul avionului. Îşi jucase cartea şi se părea că avusese o mână câştigătoare. Cu câteva ore mai devreme, Frazier şi o echipă de supraveghetori, aduşi cu avionul din Groom Lake special pentru această ocazie, îl luaseră pe sus de pe o stradă din Hollywood. Îl înghesuiseră într-un Chevrolet Tahoe negru şi goniseră până la un terminal izolat al aeroportului, unde-l ţinuseră la rece, într-o sală de conferinţe, fără să-l interogheze, până la sosirea lui Lester. Will era aproape sigur că Frazier ar fi preferat să-l ucidă pe loc sau măcar să-l facă să sufere cât mai mult. Dacă cineva ar fi împuşcat câţiva oameni din echipa lui de la FBI, probabil că şi el ar fi vrut acelaşi lucru. Dar mai observase că Frazier era militar până-n vârful unghiilor, iar soldaţii buni execută întotdeauna ordinele.

Frazier deschise laptopul lui Shackleton şi, după ce apăsă câteva taste, întrebă răstit:

— Care-i parola?

— Pitagora, răspunse Will. Frazier oftă.

— Intelectuali nenorociţi! Pi…

— Pitagora, repetă Will trist. După câteva secunde, Frazier zise:

— Domnule secretar, e aici, aşa cum ne-a spus.

— Agent Piper, ce dovadă avem c-ai copiat baza de date? întrebă Lester.

Will scoase un bon de casă din portofel şi-l aruncă pe masă.

— Stick de memorie cumpărat azi de la un Radio Shack, post-incident.

— Foarte bine, acum ştim că l-ai ascuns undeva în oraş, remarcă dispreţuitor Frazier.

— E un oraş mare. Pe de altă parte, poate l-am pus la poştă. Sau poate l-am dat cuiva care ştie sau nu ştie ce-am copiat pe el. În orice caz, vă garantez un lucru: dacă nu iau legătura periodic şi la intervale de timp destul de scurte cu una sau mai multe persoane pe care nu le voi numi, stick-ul va ajunge în mâinile presei. Reuşi cu greu să schiţeze un zâmbet. Aşadar, domnilor, nu vă jucaţi cu mine sau cu oricine înseamnă ceva pentru mine.

Lester îşi masă tâmplele.

— Înţeleg ce spui şi de ce. Pe de altă parte, nici tu nu vrei ca secretul să iasă vreodată la lumină, nu-i aşa?

Will puse paharul aburit pe masă, apoi îl ridică şi studie câteva clipe urma rotundă pe care-o lăsase pe lemnul lucios.

— Dac-aş fi vrut asta, l-aş fi trimis chiar eu la ziare. Nu sunt în măsură să hotărăsc dacă oamenii ar trebui să ştie sau nu. Cine naiba sunt eu? Tot ce ştiu e că aş vrea să nu fi descoperit nimic din toate astea. N-am avut vreme să mă gândesc mai serios, dar faptul că ştiu schimbă… totul.

Chicoti fără să vrea, ameţit de băutură şi de oboseală.

— Ce-i aşa de amuzant? întrebă Lester.

— Pentru unul pe care-l cheamă Will, ideea de liber-arbitru e destul de importantă[24]. Redeveni brusc serios. Uite ce-i, poate că liberul-arbitru nu există. Totul e scris dinainte, nu-i aşa? Nu poţi schimba nimic când numele tău e-n cărţi. Am dreptate sau nu?

— Ai dreptate, zise Frazier amar. Altfel, chiar în clipa asta ai cădea fără paraşută de la zece mii de metri altitudine.

Will nu-l luă în seamă.

— Voi trăiţi cu adevărul ăsta de ani buni. Nu vă afectează deloc viaţa?

— Evident că da, se răsti Lester. E o povară. Agent Piper, am un fiu, e cel mai mic dintre copiii mei. La douăzeci şi doi de ani are fibroză chistică. Ştim cu toţii că speranţa lui de viaţă e mult sub medie, ne-am resemnat. Ai

impresia că mă bucur să ştiu că ziua morţii lui e scrisă-n piatră? Crezi c-aş vrea să aflu când va veni sau să-i spun lui? Bineînţeles că nu!

Abordarea lui Frazier era complet diferită şi pe Will îl scutură un fior.

— Din punctul meu de vedere, asta uşurează lucrurile. Ştiam că Nelson Elder şi Kerry Hightower trebuie să moară, n-am făcut altceva decât s-apăs pe trăgaci. Şi nu visez urât.

Will clătină din cap, apoi îşi turnă o porţie de scotch.

— Chiar asta-i problema, nu crezi? Cum dracu' ar arăta lumea dacă s-ar afla adevărul şi toţi ar gândi ca tine?

O vreme s-a auzit numai vuietul ascuţit al motoarelor. Într-un târziu, Lester îi servi lui Will un răspuns tipic pentru un politician:

— Exact din acest motiv facem toate eforturile posibile pentru a păstra secretul Bibliotecii. Am înregistrat rezultate excelente mai bine de şaizeci de ani, datorită abnegaţiei unor oameni ca Frazier, aici de faţă. Folosim informaţiile numai din raţiuni de ordin geopolitic şi în interesul securităţii naţionale. Suntem gestionarii împovăraţi de răspundere ai acestei resurse miraculoase. Au mai fost scurgeri de date şi incidente minore — aş spune triviale —, pe care le-am rezolvat chirurgical. Afacerea Shackleton este primul eveniment catastrofic din istoria cercetărilor în Area 51. Sper că înţelegi.

Will dădu din cap şi se-aplecă în faţă cât îi permitea masa. Îşi înfipse privirea în ochii secretarului.

— Înţeleg perfect. Înţeleg, de asemenea, şi şantajul. Sunt convins că, dac-ai reuşi vreodată să pui mâna pe copia bazei de date, m-ai arunca imediat în cea mai adâncă groapă pe care-ai fi în stare s-o sapi şi te-ai asigura că dispar, odată cu mine, toţi cei care-mi sunt apropiaţi. Tu ştii, eu ştiu. Nu fac altceva decât să mă apăr. Nu sunt nici teolog, nici filosof. Marile dileme morale mă lasă rece, e clar? N-am vrut să mă amestec în treburile tale, dar s-a întâmplat pentru că, acum treizeci de ani, am fost coleg de cameră cu Mark Shackleton. Tot ce vreau e să fiu lăsat în pace şi să-mi duc viaţa neînsemnată măcar până-n 2027. Marele tău adversar e un băiat de la ţară care se apropie de pensie şi e nerăbdător să meargă la pescuit. Se lăsă pe spate, fără să-şi ia privirea de la faţa căzută a lui Lester, încremenită într-o grimasă. Băieţi, care dintre voi e bun să-mi mai toarne un pahar?

Când au ajuns la Washington, a acceptat să rămână acolo pentru un interogatoriu de două zile cu Frazier şi o echipă de băieţi de zahăr de la DIA, pe lângă care supraveghetorul părea uman. L-au pus să verse tot ce

ştia despre afacere, absolut tot, cu excepţia locului unde ascunsese stick-ul de memorie.

Când au terminat cu el, a fost de acord să semneze acelaşi înfricoşător contract de confidenţialitate pe care toţi angajaţii din Area 51 erau obligaţi să-l semneze, apoi a fost depus, curat ca lacrima, în braţele colegilor lui de la FBI.

Directorul Biroului a ordonat să nu fie supus unei anchete interne suplimentare şi i-a comunicat că era scutit de întocmirea raportului pe ultimele zile lucrate la cazul Doomsday. Sue Sanchez, perplexă şi fără să aibă cea mai vagă idee despre ce se petrecea, i-a oferit pachetul complet: concediu plătit până la împlinirea celor douăzeci de ani, apoi pensie integrală. A acceptat cu zâmbetul pe buze. În drum spre uşă, a plesnit-o în joacă peste fund şi, când ea s-a răsucit turbată, i-a făcut cu ochiul.

Will se lăsă pe spate şi ascultă o vreme conversaţia din jurul mesei, împăcat cu sine. Scena avea un aer domestic, ceva tradiţional şi arhetipal care-i mângâia sufletul. În copilărie nu avusese parte de prea multe cine în familie, nici nu-şi amintea de vreuna în scurtul răstimp în care fiica lui se bucurase de o familie completă.

Îşi mestecă încet friptura, ascultând schimbul vioi de replici. Apartamentul era un bazar cu aspect plăcut, plin de cutii, haine de damă, mobile noi şi tot felul de fleacuri.

Laura încercă să-i umple paharul, dar Will îl acoperi cu mâna.

— Eşti bolnav, tată? întrebă ea în glumă.

— O iau încet, răspunse el ferm.

— Şi-a micşorat serios porţia, îl lăudă Nancy. El ridică din umeri.

— Sunt un om nou. La fel ca ăla vechi, doar cu mai puţin alcool în sânge.

— Te simţi mai bine aşa? întrebă Greg.

— Neoficial?

— Da, domnule, neoficial.

— Da, mă simt mai bine. Ca să vezi… Laura, ce se-aude cu cartea ta?

— A decolat. Aştept şpalturile şi mă pregătesc sufleteşte pentru bogăţie şi celebritate.

— Atâta vreme cât eşti fericită, sunt de acord cu orice îţi rezervă viitorul. Cu tot ce *vă* rezervă viitorul.

Greg îşi lăsă nasul în farfurie, surprins de această recunoaştere neaşteptată. Reporterul din el încă mai ardea de curiozitate să afle câte ceva despre cazul Doomsday. Repetase cu voce tare întrebările împreună cu

Laura, în eventualitatea că ar fi avut curaj să le rostească, dar în sinea lui ştia că subiectul e tabu. Era aproape convins că nu va afla nimic, nici chiar dacă va fi cândva ginerele lui Will.

De ce-i luaseră ancheta şi-l puseseră sub urmărire? De ce dispăruse cazul de pe firmamentul oficial, fără arestări şi fără pronunţarea unei sentinţe? De ce fusese Will reabilitat şi trimis cu atâta bunăvoinţă la iarbă verde?

În loc de toate astea, se pomeni întrebând:

— Bun, şi ce-ai de gând? O să te duci la pescuit, o să stai liniştit o vreme?

— Nici gând! interveni Nancy. Acum, dacă tot stăm împreună, vreau să-l târăsc prin teatre, muzee, galerii şi restaurante bune, adică tot tacâmul.

— Bravo, tată, şi eu care credeam că deteşti New Yorkul!

— Păi, dacă tot sunt aici, aş putea măcar să încerc. Noi, pensionarii, trebuie să ne păstrăm mintea activă, în vreme ce femeile arestează spărgători de bănci.

Mai târziu, când erau gata de plecare, Will o sărută pe Laura pe obraz şi o trase ceva mai la o parte.

— Ştii, îmi place băiatul tău. Am vrut neapărat să-ţi spun asta. Rămâi cu el.

Doar ştia că Greg Davis era DDO.

Will stătea întins pe pat şi o privea pe Nancy, care-i personaliza dormitorul cu fotografii, o casetă pentru bijuterii şi un ursuleţ de pluş.

— Nu te deranjează? întrebă ea.

— Arată drăguţ.

— Despre noi vorbeam. Crezi c-a fost o idee bună?

— Eu zic că da. Bătu cu palma în saltea. După ce termini redecorarea, ar trebui să vii aici, să-ncerci patul nostru nou-nouţ.

— Am mai dormit în el, zise ea chicotind.

— Da, dar acum e altfel. E proprietate comună.

— În cazul ăsta, eu vreau jumătatea de la fereastră, spuse Nancy.

— Ştii, cred că eşti genul meu.

— Ce gen, mă rog?

— Suplă, sexy, stilată, cam toate S-urile posibile.

Se urcă în pat şi se ghemui lângă Will, iar el o îmbrăţişă strâns. Îi povestise despre Bibliotecă. Trebuia să împărtăşească acest secret cu singura femeie din viaţa lui, iar asta îi legase şi mai tare.

— Când eram la Los Angeles, am mai căutat ceva în laptopul lui Shackleton, zise el încet.

— Crezi că e bine să ştiu?

— În 12 mai 2010, se va naşte un copil pe nume Phillip Weston Piper. Până atunci, mai sunt nouă luni. E fiul nostru.

Ea clipi de câteva ori şi-l sărută pe frunte. O sărută şi el, apoi spuse:

— Cred că viitorul ne surâde.

26

9 IANUARIE 1297

INSULA WIGHT

Marginea robei albe a abatelui era îmbibată de sânge. De fiecare dată când se oprea să atingă o frunte rece sau să facă semnul crucii deasupra unui trup încremenit pe vecie, pata roşie de pe veşmântul său se făcea mai mare.

Priorul Felix mergea umăr la umăr cu el, ţinându-l de braţ, ca să-l ajute să-şi păstreze echilibrul pe dalele alunecoase. Cercetaseră amănunţit acel abator, oprindu-se în dreptul fiecărui scrib şi căutând un semn de viaţă, dar în zadar. Singura inimă care mai bătea în Sala Scribilor era a bătrânului Bartolomeu, care făcea aceeaşi inspecţie lugubră la celălalt capăt al încăperii. Baldwin o gonise de-acolo pe sora Sabeline, din cauză că hohotele ei isterice îl enervau şi-l împiedicau să-şi adune gândurile.

Sunt morţi, şopti Baldwin. Morţi cu toţii. În numele Mântuitorului, de ce?

Bartolomeu verificase atent mesele, una câte una, păşind cu grijă peste trupuri sau ocolindu-le şi străduindu-se în acelaşi timp să nu alunece. Pentru un moşneag, se mişcase surprinzător de iute şi adunase toate foile de pe mese, ţinându-le acum teanc într-o mână.

Se apropie de Baldwin, strângând la piept maldărul de pergamente.

— Uite! strigă el. Uite! Puse foile pe o masă. Baldwin luă una şi o citi.

Apoi încă una şi încă una. Răsfiră nerăbdător foile pe masă, pentru a le cuprinde dintr-o privire.

Pe fiecare era scrisă aceeaşi dată, 9 februarie 2027, însoţită de aceeaşi însemnare.

— *Finis dierum,* şopti Baldwin. Sfârşitul Zilelor. Felix tremura ca varga.

— Prin urmare, atunci va veni sfârşitul. După această revelaţie, Bartolomeu zâmbi slab.

— Îşi terminaseră lucrarea.

Baldwin adună foile şi le strânse la piept.

— Fraţilor, lucrarea noastră încă nu s-a încheiat. Trebuie să-i ducem în cripte, pentru odihna veşnică, apoi am să ţin o slujbă în memoria lor. Vom închide Biblioteca şi vom arde capela din temelii. Oamenii nu sunt pregătiţi.

Felix şi Bartolomeu încuviinţară repede, iar abatele se întoarse să plece.

— Anul 2027 este foarte departe, spuse el obosit. Omenirea măcar are vreme să se pregătească pentru Sfârşitul Zilelor.

Mulţumiri

Nu sunt sigur că această carte ar fi ieşit la liman fără intervenţia lui Steve Kasdin de la Agenţia Literară Sandra Dijkstra, căruia i-a plăcut din prima mea scrisoare, extrasă dintr-un maldăr de propuneri, şi care m-a ajutat să cizelez manuscrisul. Acum este foarte popular în familia Cooper. Pentru vorbele care mi-au ridicat moralul, le mulţumesc de asemenea primilor mei cititori, Gunilla Lacoche, Megan Murphy, Allison Tobia şi George Tobia, prietenul şi avocatul meu. Sunt încântat că fac parte din familia HarperCollins, aflată sub aripa experimentată a minunatului meu editor, Lyssa Keusch. În sfârşit, caldă recunoştinţă pentru soţia mea, Tessa, şi fiul meu, Shane, care m-au sprijinit la fiecare pas.

---

[1] Sfârşitul lumii, Apocalipsa *(lb. engl.).*

[2] În original, *No hugging, no learning* - expresie folosită pe platoul celebrului serial de televiziune *Seinfeld,* aluzie la egoismul personajelor şi la incapacitatea lor de a învăţa ceva din experienţele neplăcute.

[3] Joc ce are ca scop obţinerea unei reţele bazate pe afinităţi.

[4] Lege din 1947, prin care au fost reorganizate forţele armate şi serviciile de informaţii americane.

[5] Nume dat de preşedintele Truman programului de reforme sociale şi economice iniţiat în 1949.

[6] Cuvintele înscrise pe această plachetă, care a stat permanent pe biroul preşedintelui Truman, sunt o parafrază a expresiei *passing the buck* care, în sens larg, înseamnă a fugi de responsabilitate.

[7] City College of New York - Colegiul oraşului New York.

[8] GS (General Schedule), grilă de salarizare cu cincisprezece trepte pentru salariaţii cu studii superioare ai guvernului american.

[9] *Podul din San Luis Rey,* roman publicat în 1927 şi distins cu Premiul Pulitzer.

[10] Veche unitate de măsură a suprafeţelor, echivalentă cu 48 de hectare.

[11] Spaţiu din jurul altarului principal al unei biserici.
[12] Baldachin sau acoperiş susţinut de coloane, aflat în sanctuar, care acoperă altarul.
[13] Deschide, Doamne, buzele mele pentru a-ţi binecuvânta sfântul nume *(lb. lat.)*.
[14] Pivniţă.
[15] Locul în care erau scrise, copiate şi legate manuscrisele.
[16] Într-o mănăstire catolică, locul unde se întrunesc călugării.
[17] Minune! *(lb. lat.)*.
[18] Pseudonim literar *(lb. fr.)*.
[19] Siegfried Fischbacher (n. 1939) şi Roy Horn (n. 1944), iluzionişti americani de origine germană care foloseau, în spectacolele lor din Las Vegas, tigri siberieni albi.
[20] Fundătură *(lb. fr.)*.
[21] Reţeaua aeriană comună de transport al angajaţilor *(lb. engl.)*.
[22] Încă un terminal inexistent *(lb. engl.)*.
[23] Încăpere comună în care călugării se încălzeau iarna.
[24] Joc de cuvinte intraductibil: în engleză, *freewill* înseamnă "liber-arbitru" sau, tradus literal, "Will cel liber".

Table of Contents

1
2
3
4
5
6
7
8
9
10
11
12
13
14
15
16
17
18
19
20
21
22
23
24
25
26
Mulţumiri
[1]
[2]
[3]
[4]
[5]
[6]

[7]
[8]
[9]
[10]
[11]
[12]
[13]
[14]
[15]
[16]
[17]
[18]
[19]
[20]
[21]
[22]
[23]